

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PART
II

BLOOD
KING

NICOLA TYCHE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

CROWØ\$

KAN İSİHG BÖLÜM II

NIGOLA TYCHE

COLU N BIA NEHRİ

COLUMBIA NEHRİ YAYINCILIK

Vancouver, WA 98685

İlk olarak Amerika Birleşik
Devletleri'nde yayınlanmıştır. Telif
hakkı © 2025 Nicola Tyche Tüm
hakları saklıdır.

Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve izinsiz olarak hiçbir bölümünü herhangi bir biçimde çoğaltmadığınız, taramadığınız veya dağıtmadığınız için telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve her okuyucu için kitapların yayınlanmaya devam etmesini destekliyorsunuz.

ISBN: PB: 978-1-959615-18-7; e-Kitap: 978-1-959615-16-3

HC: 978-1-959615-17-0; Sesli kitap: 978-1-959615-19-4

Kapak tasarımı: Saint Jupiter Grafik 3D

sanat: Harry Osborn Art

Düzenleme: Kate Studer

Hanna Richards tarafından

düzenlenmiştir Kate Studer

tarafından düzeltilmiştir

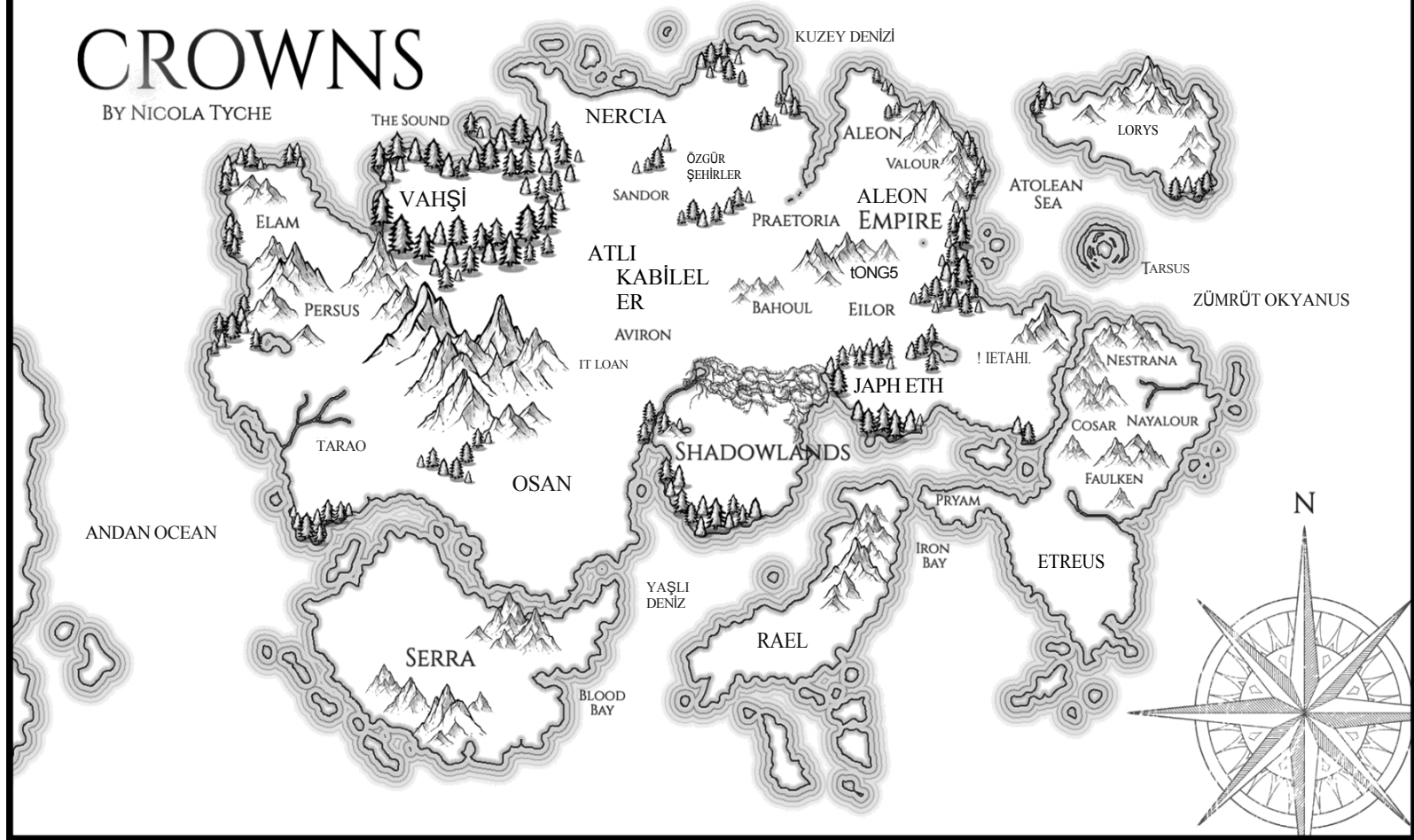
Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve durumlar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek kişiler, yaşayan ya da ölmüş, ticari kuruluşlar, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu yayının hiçbir bölümü, yazarın açık yazılı izni olmadan, geliştirme, eğitim, doğrulama veya geliştirilmesinde, eğitiminde, doğrulanmasında veya ilerletilmesinde kullanılamaz.

Kaylin için

CROWNS

BY NICOLA TYCHE

ËLOOD f1fJG

BÖLÜM II

Bölüm Bir

Cyrus suikastçı kullanmayacağını söylemişti.

Şimdi ise kardeşini öldürmesi için bir suikastçı gönderiyordu. Ve Gölge Kraliçe'yi.

Bu doğru gelmiyordu — kendisi gitmemek, kendi elleriyle yapmamak. Korkakça geliyordu. Daha da kötüsü, geçmişteki kendisine ihanet etmek, kendisine borçlu olduğu intikamı reddetmek gibi geliyordu. Ama en yakın arkadaşları Kord ve Everan, görmezden gelemeyeceği noktalar ortaya koymuşlardı. Cyrus kraldı. Gitmesi pratik değildi. Dahası, Essandra ondan kalmasını istemişti.

Suikastçı yüzünde alaycı bir gülümsemeyle duruyordu.

"Bu görev muhtemelen hepinizin ölümüne yol açacak," dedi Cyrus. Bırakın sıırtmaya devam etsin. *Piç kurusu*.

Essandra bağlanma büyüğü için bir karışım hazırlarken, hepsi Essandra'nın çalışma odasında toplanmışlardı. Bu, normal kan bağına göre farklı bir bağdı. Cyrus'un suikastçıların gözlerinden görmesini, kulaklarından duymasını, ağızlarından konuşmasını sağlayacaktı.

"Riski kabul ediyoruz." Orion başını eğdi. "Bu, Gölge Kral'a karşı bir görev. Sence bizi Çakallara kim sattı?"

Cyrus biliyordu. Essandra ona söylemişti. Ama çok net olması gerekiyordu. "Bu, kralı öldürme görevi değil," dedi. "Bu, kraliçesini öldürme görevi."

"Onun ölümü, ittifakını ve krallığını çökertecek," diye ekledi Orion.

Cyrus buz gibi bakışlarını kaldırmadı. "Aynı zamanda kardeşimi öldürme görevi." Orion omuz silktili. "Bir hediye. Çünkü hanımefendi istedi." Everan ve Kord'un yanında duran Essandra'ya baktı ve ona güzel bir gülümseme attı.

Essandra dudaklarını büzdü, ama Cyrus onun da gülümsediğini fark etti.

Kıskançlığın ateşi derisinin altında dalgalandı. Bu adam, boğazına bir kılıç saplamaktan bir nefes uzaktaydı.

"Onların bedenlerini kontrol edemeyeceksin," dedi Essandra, karışımını bitirirken Cyrus'a, "ama birbirinizle konuşabilir, görebilir, duyabilir ve -eğer izin verirlerse- onlar aracılığıyla konuşabilirsin."

Cyrus, Orion'a bıçak gibi bir bakış attı.

"İzin vereceğiz," dedi Orion isteksizce.

"Ne kadar süreceği belli değil," dedi onlara. Orion'a, "Bağ koparsa diye birkaç şişe kan da alsan iyi olur, böylece normal bağ üzerinden bizimle iletişim kurabilirsin," dedi.

Orion burun kıvırdı. "Tam da istediğim şey, başka bir adamın kanını taşıyan bir şişeyi yanımda taşımak."

"Sana kendi kanından biraz verip yanında taşıman için verebilirim," dedi Cyrus.

Suikastçının sırtışı kayboldu ve sessizleşti.

"Mümkünse çizimler yap," dedi Everan. "Serra'da yaptığın gibi, başkentin ve kalenin çizimlerini." Kollarını kavuşturarak yaslandığı duvardan ayrıldı.

Orion'un köle krallığı Serra'yı keşfederken çizdiği çizimler, Cyrus bunu itiraf etmekten ne kadar nefret etse de, son derece iyi yapılmıştı ve savaş planlamalarında çok yararlı olmuştu. Gölge'nin başkenti ve kalesinin çizimleri paha biçilmez olacaktı.

Orion, Everan'a keskin bir bakış attı. "Başka bir şey ister misin? Pazara gidip alışveriş yapayım mı?" Everan bu işnelemeyi görmezden geldi.

Kalan lojistik işleri kısa sürede hallettiler. Orion ve adamları, Yaşlı Deniz'i geçip Japheth'in batı tarafındaki körfeze yelken açacaklardı, bu da onları Canyonlands'ın labirentinin hemen üstüne çıkaracaktı. Sonra, Cyrus ve kuşlar aracılığıyla gördüklerinin yardımıyla, Shadowlands'e girip başkentine doğru yol alacaklardı.

Teron, Essandra'nın yanında dururken, Cyrus ve suikastçılar onun etrafında toplandılar ve Essandra her birine koyu renkli bir sıvı içeren birer bardak uzattı.

"Ona ihtiyacımız olacak mı?" diye sordu Orion, şifacıya bakarak.

"Bazı kesikler yapmam gerekiyor. O, sonra seni iyileştirmek için burada." Essandra suikastçının elini tuttu. "Sizi bir yaşam damarı aracılığıyla birbirinize bağlamam gerekiyor. Bunu burada yapacağım," dedi ve parmağını, başparmağının hemen üstündeki bileğine doğru kaydırды. "Sonra ellerinizi böyle birleştirin," diye ekledi ve göstererek, "kesikleri birbirine bastırın."

"Rahat," dedi Orion.

Essandra Orion'un elini hemen bırakmadı ve Cyrus, o eli keserse görevi yine de yapabileceklerini merak etti. Bunun yerine, bardağındaki acı karışımı içti.

"Önce siz ikiniz," dedi Essandra, Orion ve Cyrus'u birbirlerine karşı karşıya getirerek. Boş bardaklarını alıp masanın üzerine koydu.

İkisi de avuç içleri yukarı bakacak şekilde sağ ellerini uzattı. Essandra, havaya yabancı kelimeler fısıldarken hızlıca kesikler attı. Orion'un bakışları Cyrus'a sabitlenmişti, ama her zamanki dayanılmaz sırtışı yoktu. Gergin miydi? *İyi.*

Essandra ilahisini sürdürdü. Cyrus kelimeleri anlamıyordu, ama aynı kelimeleri tekrar tekrar söylüyordu. Sonra ikisinin bileklerini birbirine bastırды. Essandra'nın gösterdiği gibi birbirlerinin kollarını sıktılar.

Bağlanma hissi anında ortaya çıktı. Normal kan bağı gibi değildi; zihinsel bir çekim yoktu. Bunun yerine, Cyrus'u tam bir sahiplenme hissiyle doldurdu. *Sahiplenme* hissi. Sanki ona boş bir deniz verilmiş ve o da onu kendi varlığının okyanusuyla doldurmuş gibiydi.

Orion, ona karşı direnerek geri çekildi. "Hayır, siktir et, onu çıkar." Cyrus'un kolunu çekip aldı. "Onu çıkar, çık!"

Essandra kolunu tutarak onu sakinleştirmeye çalıştı. "İlk başta çok yoğun bir istila hissi verecek. Biraz zaman geçmesini bekle."

Cyrus, bağı kendisini içine çekmesine izin verdi ve neler yapabileceğini keşfetmeye başladı. Görebiliyordu, duyabiliyordu, ama hiçbir şey *hissedemiyordu*. Bedeni ele geçirmişti, ama onu kontrol edemiyordu. Yine de denemekten vazgeçmedi.

Orion başını ve göğsünü tırmaladı. "Onu çıkarın!"

"Cyrus!" Essandra tısladı.

Cyrus pes etti ve geri çekildi.

Orion odanın kenarına sendeledi ve kustu. Cyrus, suikastçının ikiye katlandığını görmekten duyduğu küçük bir tatmin dalgasının tadını çıkardı.

Ancak Essandra, Orion'un sırtına elini koyduğunda bu tatmin duygusu hızla yok oldu. "Onu dışarı atabilirsin," dedi ona. "Bağlantıyı sen kontrol ediyorsun. Sadece ona kendini kapat."

Ve Cyrus'un hissettiği bağ kayboldu.

Teron Cyrus'a doğru hareket etti, ama Cyrus ona durması için eliyle işaret etti. "Diğerlerini bitirene kadar bekleyeceğim," dedi.

"Her bağ için yeni bir kesik olmalı," diye kısa bir cevap verdi Essandra.

Cyrus ona gözlerini kısarak baktı. "Sanırım beni kesmekten hoşlanıyorsun." Essandra dudaklarını büzdü. "Belki de öyle.

En azından şu anda."

Ona kızgın mıydı? Düşünmesine zaman tanımadan diğer suikastçılara döndü.

"Tamam, sıradaki kim?" Cyrus'a baktı. "Herkes olamaz. Bu çok fazla olur ve tüm bağın istikrarını tehlikeye atarsın. Sadece üç kişi daha öneririm, sonra diğerleri için normal kan bağı ve şişeleri kullan."

"Thane, Raze," dedi Orion, biraz kendine gelmiş bir halde. "Ayrıldığımızda, her takımda bir gözümüz olacak."

"Ve bir tane daha?"

Orion bir an düşündü. "Feran."

Seçilen üç suikastçı, Cyrus'a, sonra Orion'a dikkatle baktılar ve sonunda öne çıktılar.

Essandra her biri için bağ kurdu ve süreç Orion ile kurulan bağa çok benzer şekilde ilerledi, her biri içgüdüsel bir tepki gösterdi.

"Neden bizi hasta ediyor?" diye sordu Feran, masaya yaslanarak.

"Vücudunuz, bu bir istila gibi, birlikte yaşamayı ortadan kaldırmaya çalışıyor," dedi Essandra. "Bir dahaki sefere daha kolay olacak."

"*Bu* bir saldırı," diye tersledi Orion. "Ve bir dahaki sefer olmayacak." Cyrus'a öfkeyle baktı. "Bunu iyi değerlendirin."

Sonraki bir saat boyunca bağa alışmaya çalıştılar. Cyrus birkaç deneme yaptı, ama öğrenmenin kan bağından daha kolay olduğunu görünce şaşırdı.

kan bağı kadar zor olmadığını görünce şaşırdı. Dans etmek gibiydi; suikastçılar ona kendilerini açtıkları sürece, eğilip çıkabilirdi, adım atıp geri çekilebilirdi. Essandra bunun fiziksel bir bağ olmadığını söylemişti, ama fiziksel gibi geliyordu. Belki de bu yüzden kullanması daha kolaydı.

Ayrıca kan bağı kadar ezici de değildi. Onların anılarını görmüyordu; geçmişleriyle boğuşmuyordu. Sadece onların gördüklerini görüyor ve duyduklarını duyuyordu. Onlarla sessizce konuşabiliyordu ve bir itmeyle onlar *aracılığıyla* konuşabiliyordu. Sanki tek bir bedeni paylaşıyorlardı.

Evet. Bu çok iyi işe yarayacaktı.

"Tamam," Orion, adamları buna alıştıklarında, ya da daha doğrusu, alışabildikleri kadar alıştıklarında, onlara söyledi. "Geç oldu. Biraz uyuyun. Güneş doğduğunda yola çıkacağız."

Adamlar dağıldı.

"Ben de yatacağım," dedi Essandra. Sonra Orion'a ekledi, "Sabah seni uğurlayacağım."

"Aksi halde gitmezdim," dedi Orion.

Essandra sert bir ifadeyle başını salladı, ama altında bir gülümseme vardı. "İyi geceler," dedi ve odadan çıktı.

Cyrus'un gözleri Orion'a döndü. Essandra'ya, içlerinden birini öldürmenin diğerleriyle olan bağın bütünlüğünü bozup bozmayacağını sormalıydı.

Orion güldü. "Benden hoşlanmadığın izlenimine kapılmaya başlıyorum."

"Gözlem becerilerin sana *öğretildi* mi, yoksa doğuştan mı geliyor?" diye kuru bir şekilde cevapladı Cyrus.

Orion burnunu çekti. "Eğer endişelendiğin buysa, senin kadını elinden almaya çalışmıyorum."

Bu adamın Essandra hakkında onunla konuşabileceğini düşünmesi öfkesini daha da alevlendirdi, ama Cyrus öfkesini bastırdı. "Seninle ilgili beni endişelendiren hiçbir şey yok. Ve o benim kadının değil." Cyrus'un kendisine ait olan hiç kimse olmamıştı. Kendisinin ait olduğu kimse...

Orion yine güldü. "Evet, tamam." Daha ciddi bir tavır takındı. "Biliyorsun, bizim mülkiyet işaretlerimizi sana ya da kendisine değiştirebilirdi. Ama yapmadı. Onları tamamen kopardı. Bunun için

ona sonsuza kadar minnettarım ve onu her zaman bir arkadaş olarak göreceğim. Ama senin endişelenecek bir şeyin yok." Cebinden katlanmış bir kağıt çıkardı ve Cyrus'a uzattı.

Cyrus şüpheyile baktı ama kağıdı alıp açtı. Orion gülümsedi. "Bu benim kadını," dedi.

Çizim o kadar gerçekçiydi ki, sanki canlı gibiydi. Genç bir kadın. Kömürle çizilmiş olmasına rağmen, Cyrus onun uzun saçlarının sarı olduğunu, muhtemelen kendisinininkine benzer olduğunu anlayabilirdi. Yüzü kare şeklindeydi, ama yine de çok kadınsı ve çok güzeldi.

"Gözleri de yeşil," dedi Orion. "Mücevher gibi."

"Bunu sen mi çizdin?"

Suikastçı başını salladı. "Lonca kişisel eşyalarımızı saklamamıza izin vermezdi. Öldürmeye gittiğimizde üzerimizde hiçbir şey olamazdı. Her işten önce onu yakardım, sonra tekrar çizerdim."

Cyrus kağıdı dikkatlice yeniden katladı ve ona geri verdi. "O nerede?" diye sordu.

Orion başını salladı. "Bilmiyorum. Elam'da köleydi. Orada bir işim varken tanıştım onunla. O zamanlar daha gençtim. İşler kötü gitti ve o kaçmama yardım etti." Katlanmış parşömene baktı. "Ondan sonra Elam'da alabildiğim her işi aldım. Sonraki üç yıl hayatımın en mutlu yıllarıydı." Kağıdı cebine geri koydu ve gülümsemesi kayboldu. "Sonra Japheth'e gönderildi," dedi. "Ama Japheth köle tutmaz ve öğrendiğim kadarıyla artık orada değil. Nereye gitmiş olabileceğini bulamadım." Nefes nefese durakladı. "Ya da hala hayatta mı, onu da bilmiyorum," diye ekledi.

Orion şimdi daha sessiz konuşuyordu, o kadar sessiz ki Cyrus onu duymak için kulak kabartmak zorunda kaldı. "Hayatta *olduğunu* varsayarsak, buraya, Rael'e geleceğini düşünmek istiyorum... Senin sözünü duyup geleceğini." Gözlerini yere indirdi. "Bu yüzden kalıyorum."

Cyrus'un söyleyecek sözü yoktu.

"Essandra onu bulmama yardım etmeye çalıştı," dedi Orion.

Şaşkınlıkla topuklarına yaslandı. Essandra hiçbir şey söylememişti. "O biliyor mu?"

Suikastçı başını salladı. "Ama ona ait hiçbir şeyim yok. Essandra'nın yapabileceği bir şey yok."

Cyrus sessizce ayakta durdu, kendini aptal gibi hissediyordu. "Adı ne?" diye sordu.

"Vitalia." Orion gülümsedi, ama bu hüznü bir gülümsemeydi. "Uzun zaman oldu. Muhtemelen öldüğümü düşünüyordur."

Önümüzdeki birkaç gün içinde bu çok doğru olabilir. "Peki, bunun olmasına izin verme," dedi Cyrus, "ve sana söz veriyorum, eğer başarılı olursan, geri döndüğünde, onu bulmana yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

Orion şaşkın gözlerle Cyrus'a baktı. "Ciddi misin?" Cyrus başını salladı.

"Sırf bu bile tüm bunlara değecek," dedi Orion. "Teşekkür ederim."

Cyrus tekrar başını salladı. Shadowlands'i yok etmesine yardım edecek bir adam için en azından bunu yapabilirdi. Hâlâ yaşamak için bir nedeni olan bir adam.

İkinci Bölüm

Suikastçıların Yaşlı Deniz'i geçmesi uzun sürmedi. Görülmemek için koydan oldukça uzakta demir attılar ve dar sularda daha dikkat çekmeden ilerleyebilmek için iki kayık indirdiler. Yukarı doğru ilerlerken, Japheth'in kıyılarının dikkatsizce devriye gezildiğini gördüler ve gizli kalmak için çok az çaba sarf etmek zorunda kaldılar.

"*Vatandaşlar yerine paralı askerler çalıştırırsanız işte böyle olur,*" dedi Orion, Cyrus onun gözlerinden izlerken, sanki Cyrus'un Gregor'u daha az takdir etmek için daha fazla nedene ihtiyacı varmış gibi.

Canyonlands'e vardıklarında, Cyrus insanların bu dolambaçlı labirentte ne kadar çabuk kaybolabileceğini görebildi. Kuşların gözlerini kullanmaktan kaynaklanan şiddetli baş ağrısına rağmen, suikastçıları geçide kadar yönlendirebildi ve geçidi koruyan Gölge Adamlardan kaçınmalarına yardımcı oldu. Sadece birkaç kez çıkmaza girdiler ve Cyrus, Orion'dan renkli sözler duydu, ancak ertesi sabah, kendilerini Gölge Diyarları'nın içinde buldular.

Ayrıca bol miktarda avlanma fırsatı da buldular. Teraslı pirinç tarlaları sayısız ördek ve kazı çekiyordu. Adamlar Rael'de yediklerinden daha iyi beslendiler ve kamp ateşlerinde et ve sebze yahnisi pişirirken, Cyrus tanrıların böylesine kötü bir krallığı kutsadıkları için daha da büyük bir nefret besledi.

İki gün sonra başkente ulaştılar. Orion ve adamları dış bölgelerde kamp kurdular ve planlarını tekrar gözden geçirip gecenin karanlığını beklediler.

Gece çok çabuk geldi ve aynı zamanda çok uzun sürdü. Cyrus kendini çalışma odasında buldu, Essandra, Kord ve Everan ona bakarken alnında ter damlaları oluşmuştu. Orion'un

gözlerinden, suikastçıların şehre girip gölgelerin arasında sürünerek ilerlemelerini izledi.

Bu, Rael'in başkenti Carn'dan bile daha büyük, gördüğü en büyük şehirdi. Orion ve adamları, binalardan binalara, siperden siperlere geçerek, şehrin geri kalanından biraz daha yüksekte bulunan ve bir fener gibi meşale ışıklarıyla aydınlatılmış devasa siyah kaleye doğru ilerlediler.

İlerlemeleri yavaştı. Şehirde çok sayıda muhafız vardı ve yüksekte asılı olan fenerler sokakları biraz fazla aydınlatıyordu.

Kaleye vardıklarında, sabahın karanlık saatleri çoktan gelmişti. Sabah işleri için erken kalkan hizmetçiler dışarıda dolaşıyorlardı, bu da işi daha da zorlaştırıyordu.

Suikastçılar, dağılıp içeri girmenin bir yolunu aramak için dört kişilik üç gruba ayrıldılar. Raze, üç adamla doğu tarafından yaklaşırken, Feran ve Thane diğer ikisini batıya götürdü ve Orion üçüncü grubu güney tarafındaki arka tarafa yönlendirdi.

"*Güneş doğmadan önce fazla vaktimiz yok,*" dedi Cyrus, sessizce sokaklardan geçerek yaklaşırken. "*İçeri girmenin bir yolunu bulmalıyız, hem de çabuk.*"

"*Neden arkana yaslanıp işimizi yapmamıza güvenmiyorsun?*" Orion, bağ üzerinden karşılık verdi.

"*Eğer siz...*"

"*Buldum,*" dedi Feran, Cyrus'a bağ aracılığıyla. "*Batı tarafında. Mutfağa açılan bir hizmetçi kapısı var gibi görünüyor.*"

Cyrus mesajı ilettili ve Orion dönerek ekibini batıya yönlendirdi, birkaç sokak geri döndüler, ta ki kadınların kahkahaları ekibini gölgelerin içine, görüş alanının dışına çekene kadar. Cyrus hala Orion'un gözlerinden izliyordu. Suikastçının kendini sıkıştırdığı oyuktan kadınları göremiyordu, ama sohbet eden kadınlardan biri onların yerini belirlemesine yardımcı oldu.

"Kumaşları seviyorsanız, Mercia'yı çok seveceksiniz," dedi kadınlar yaklaşırken. "Bulabileceğiniz desenler inanılmaz."

"*Kuzey aksanı,*" dedi Orion. "*Belki de kraliçenin hizmetçisi.*" Cyrus bunu tanıdı. Uzun zamandır duymamıştı.

Zili olan bir kapı açıldı.

"Bir dükkan var," diye devam etti. "Adadaki en eski dükkan. Her şeyi Tarsus'tan getiriyorlar..."

Onlar binaya girerken kapının kapanmasıyla sesi kesildi. Orion köşeyi dönüp tabelaya baktı: bir terzihanesi.

"Adamlara acele etmemiz gerektiğini söyle," dedi Orion bağ aracılığıyla. "Sabah erken saatte hizmetçiler dışarıda. Mutfaklardan geçmeyi planlıyorsak, daha fazla beklersek muhtemelen başaramayız."

"Cyrus," diye seslendi Raze. *"Sanırım Gölge Kral'ı gördüm. Kaleden ayrılıyor."*

Orion başka bir şey daha söyledi, ama Cyrus artık ona dikkat etmiyordu. *"Emin misin?"* diye sordu Raze'e.

"Gölge Kral'a benziyor. Yanında biri var... o da... Gölge Kral'a benziyor."

Cyrus, kendi gözleriyle görmek için bağa girdi. İki iri adam karanlıkta ilerliyordu, sokak lambaları, ahır gibi görünen yere doğru ilerlerken korkunç gölgeler oluşturunuyordu. Biri boynuzlu bir miğfer takıyordu: Gölge Kral. Cyrus'un damarlarında ateş yandı - kan dökme arzusu - ama sessizce izledi.

Diğer adam... Cyrus onu daha önce görmüştü. Yüzü kapalı olsa da, gölgelerin içinde olsa da, onu tanıyabilirdi. Bu, Aleon'da Mercian kraliçesiyle gördüğü vizyondaki Gölge Adamdı.

"Gölge Kral kaleden ayrılıyor," dedi Cyrus herkese. "Ve yanında başka bir canavar adam daha var. Kim olduğunu bilen var mı?"

"Muhtemelen Yıkıcı'sı," dedi Orion.

Cyrus burnunu çektirdi. *"Onun ne?"* Bu, duyduğu en aptalca unvandı.

"Gölge komutanı," dedi Orion. "O şaka değil. Ondan uzak durmalıyız."

"Bugün şans bizim tarafımızda gibi görünüyor," dedi Raze. "Atlarla gidiyorlar. Endişelenecek bir şey azaldı."

Cyrus izledi Raze'in Raze'in gözlerinden Raze'in gözlerinden Kral Kral gece karanlığında kaybolurken. Suikastçıların peşinden gitmekten vazgeçmelerini söylememek için elinden gelen her şeyi yaptı.

suikastçılara onun peşinden gitmelerini söylememek için yapabileceği tek şey buydu.

"Ne kadar istesem de, buraya bunun için gelmedik," dedi Orion.

Cyrus sertçe karşılık verdi. *"Ne?"*

"Onu öldürmek için düşündüğün binlerce yol... Şu anda bize gösterdiğin şey bu. Bundan hoşlanmadığımızdan değil. Sadece görevi hatırlatmak için."

Cyrus hızla aklını topladı. Görev. Kendini yeniden odaklanmaya zorladı.

Adamlar, sabahın karanlık saatlerini ve loş ışıklı kaleyi kullanarak yan kapılardan geçip mutfağa girmeyi başardılar. İçeri girdikten sonra, kan bağına başvurmaları gerekirse diye her biri bir şişeden aldığı kanla cildine noktalar koyarak takımlara ayrıldılar.

Feran ve Thane ekibini bir koridora, Raze ise ekibini başka bir koridora götürdü, her ikisi de kraliçeyi arıyordu, Orion ise üç adamla Alexander'ı aramaya gitti.

Cyrus, Orion'un yanında kaldı.

"Kardeşin neye benziyor?" diye sordu Orion, koridorlardan koridora gizlice ilerlerken.

Cyrus bir an durdu, sonra *"Biz ikiziz"* dedi.

"Ah, o zaman tam olarak senin gibi." Orion güldü. *"Yani, bunun hoşuma gidebileceğini mi söylüyorsun?"*

"Senden hoşlanmaya başlamıştım, bunu mahvetme." Orion tekrar güldü.

"Sanırım kraliçenin odasını bulduk," diye seslendi Thane.

Cyrus Orion'dan ayrıldı ve Thane'in yanına gitti. İki Gölge savaşçısı, özel odanın önündeki uzun salonun sonunda nöbet tutuyordu. Göğüsleri ve kolları çıplaktı ve onunkine benzeyen işaretler taşıyorlardı. Yüzleri örtülüydü.

"Gördüklerimizden farklılar," dedi Feran. *"Daha fazla işaret var. Sanırım kraliyet muhafızları."*

Kraliyet muhafızları. Bir kraliyet üyesini koruyorlar.

Thane ve Feran gölgelerden çıktı ve iki uçan hançer fırlatarak savaşçıların göğüslerine sapladı. Her iki Gölge Adam da duvara yaslanarak kendilerini tutmaya çalıştı

Ancak hançerler öldürmek için atılmıştı ve adamlar yere yığıldılar.

Suikastçılar cesetleri gözden uzak bir yere çektiler, sonra Thane odaya girdi.

Güneş henüz doğmamıştı, ama yaklaşan şafak, odayı, battaniyenin altında yatan Gölge Kraliçe'yi görebileceği kadar aydınlatıyordu.

"Uyuyor," dedi Thane.

Cyrus, onun nasıl bu kadar kolay uyuyabildiğini merak etti. Akıllı sakın mıydı? Kalbi huzurlu muydu?

Thane hançerini çekti.

"Henüz değil," dedi Cyrus. "*Önce kardeşimi bulmam gerek.*" Cyrus tüm dünyasını yıkarken Alexander'ın bunu bilmesi gerekiyordu.

"*Şimdi fırsatımız varsa, onu değerlendirmeliyiz,*" diye uyardı Thane.

"*Önce kardeşimizi bulalım,*" diye tekrarladı.

"*Kraliçe daha önemli.*"

"*Alexander'ı bulalım dedim!*"

Thane, uyuyan Gölge Kraliçe'ye bir süre daha bakarak durdu, sonra nihayet hançerini kınına soktu.

"*Yakınlarda olacaktır,*" dedi Cyrus.

Thane salona geri çıktı ve başka bir suikastçıyı içeri çağırdı. "*Silva, kraliçe uyanırsa diye onunla kalacak. Uyanırsa, onu öldürmemiz gerekecek.*"

Silva sadece kan bağıyla bağlıydı, ama sorun değildi — Cyrus uyuyan kraliçeyi görmek veya duymak zorunda değildi. Ancak Alexander'ı bulması gerekiyordu. Hem de çabucak.

"*Tamam,*" dedi.

"*Kraliçeyi bulduk,*" dedi Cyrus, Orion'la olan bağı aracılığıyla. "*Güzel. Raze'e ekibini de yanlarında getirmelerini söyle.*"

Cyrus mesajı iletti. "*Yoldayız,*"

diye cevapladı Raze.

"*Alt katı aramaya devam edin,*"

dedi Cyrus Orion'a Orion

"*Alexander çoktan uyanmış*

ve gün başlamış olabilir."

Thane ve Feran ayrıldılar, her biri bir koridoru ele alarak odaları tek tek kontrol ettiler. Cyrus, Thane ile kaldı. Her kapının ardındaki olasılık

kalbini hızla attırıyordu, ama her boş oda hayal kırıklığına uğratiyordu. Birbiri ardına.

"*Kahretsin,*" dedi Raze bağ üzerinden. "*Fark edildik. Merdivenlerin en üst katında.*"

"Kaç kişi var?" diye sordu Cyrus. "Sadece bir tane. Bir Northman."

"Görünüşe göre başımız biraz belada," dedi Cyrus Orion'a. "Raze bir Kuzeyli tarafından fark edildi."

"Onlara halletmelerini söyle."

"Onunla ilgilen," dedi Cyrus, Raze'e bağ aracılığıyla.

Thane ve Cyrus başka bir koridora geçtiler. Hâlâ Alexander'dan iz yoktu.

"Uyandı," dedi Silva. "Kraliçe... uyandı."

Cyrus içinden küfretti. Alexander'ı bulana kadar beklemek istiyordu, ama bu fırsatı kaçırma riskini göze alamazlardı. "Öldürün onu."

Zamanları azalıyordu. "Bir şey var mı?" diye Orion'a sordu.

"Henüz yok. Doğu tarafını kontrol edeceğim."

"Cyrus!" diye bağırdı Raze. "Yardıma ihtiyacımız var! İki adamımız yaralandı!" "O Kuzeyli adamdan mı?"

"O kocaman bir Northman!"

Cyrus yine küfretti. "Bu Northman sorun çıkarıyor," dedi Orion'a.

"Raze'e bununla ilgilenmesini söyle!" diye bağırdı Orion.

"Çocuklar, ben çıkıyorum." Silva tekrar bağ üzerinden geldi. "Beni hançerle yaraladı."

"Kraliçe mi?" Şu anda ne haltlar dönüyordu? "Silva?"

Sadece sessizlik.

"Silva'ya bir şey mi oldu?" diye sordu Thane.

"Silva?" Cyrus tekrar seslendi. Ama bağ yoktu. Hiçbir şey yoktu.

"Kraliçenin odasına geri dön!" diye emretti Thane'e.

Thane, Cyrus'la birlikte kraliçenin odasına doğru koştu. "Feran!" diye bağırdı Cyrus bağ üzerinden.

"Yoldayım," diye cevapladı Feran.

Thane kraliçenin salonuna ulaştı. Kraliçe odasının hemen dışında durmuş, muhafızlarının bulunduğu duvardaki kan lekesine bakıyordu. Arkasında Thane'i hissedince, hızla dönüp ona baktı.

"Etkileyici," dedi Cyrus, Thane'in sesiyle ona. "Beni şaşırttınız, Kraliçe Norah." Onun bıçak kullanmada bu kadar yetenekli olmasını beklemiyordu.

Yatağına doğru baktı, sonra tekrar ona döndü ve yüzünde şaşkınlık belirdi. "Kimsin sen?" diye sordu.

Anlaşılabilir bir soruydu, ama henüz cevap vermek istemiyordu. "Diyelim ki, çok eski bir dost."

"Arkadaşlar birbirlerini öldürmez," diye tersledi. "Hayır, sanırım bunun için aileler vardır."

Kız tekrar başını salladı, kaşları çöktü, nefesi hızlandı. "Ne istiyorsun?"

"Belli değil mi?" diye sordu, ona doğru yaklaşırken. "Seni."

Kadın dişlerini gösterdi. "Öyleyse, seni hayal kırıklığına uğratmak zorunda kalacağım." Dönüp odasına doğru koştu.

"Öldür onu," dedi Thane'e.

Sadece birkaç adımda odaya ulaştı, ama Thane hemen arkasındaydı. İçeri girip kapıyı kapatmaya çalıştı. Thane koluyla kapıyı durdurdu. Cyrus acı hissetmedi, ama Thane'in bağırışı kafasında yankılandı, çünkü kız kapıyı itmek için tüm ağırlığını kullanmış ve Thane'in ön kolunu ezmişti. Thane ileri atıldı ve kızı geriye fırlattı. Kız yerde yatan bir cesede, Silva'ya, atladı ve ondan hançeri çıkardı. Sonra geri dönüp Thane'e baktı.

Thane kısa kılıcını savurdu ve o geri atladı. Kılıcı, elbisesinin kumaşına takıldı ve onu kesti. Bu sefer yüksekten tekrar savurdu ve o eğildi. Kılıç, yatağın direğine çarptı ve tahtaya saplandı. Thane ve Cyrus, o öne atlayıp hançeri onun ön koluna sapladığında aynı anda küfrettiler.

Cyrus tekrar küfretti.

Thane kılıcı bıraktı ve geriye doğru sendeledi.

Kraliçe bu fırsatı değerlendirip kılıcı çekip kendi saldırısını başlattı.

Cyrus'un ona yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Kılıcı sertçe indirdi. Thane kendini korumak için uzandı ve kılıç kolunu kesti, kısmen kopardı. O, diğer elindeki hançeri ileri doğru savurup karnına sapladığında, Thane tekrar bağırdı. Cyrus'un gördüğü son şey, Thane'in boynuna doğru savrulan bir kılıçtı.

Sonra bağ karardı.

Üçüncü Bölüm

Cyrus kükredi. Başka bir bağ aramaya başladı. "*Feran!*"

"*Buradayım, sen neredesin?*" diye Feran'ın sesi geldi ve Cyrus ona ulaştı.

"*Thane nerede?*" diye sordu

Feran. "*Onu kaybettik.*"

Aniden Raze ortaya çıktı ve onlara katıldı. Yalnızdı.

"*Neredeydin?*" diye Cyrus ona bağırdı. "*Diğer adamlar nerede?*"

"*Sana söyledim, Kuzeyli.*"

Cyrus kafası karışmıştı. "*Bir Kuzeyli'ye karşı üç adam mı*

kaybettiniz?" "*Biz kanlı spor dövüşçüleri değiliz. Biz gizli adamlarız, içeri gireriz,*

öldürür, çıkarız."

Onun salonunun köşesini döndüklerinde, neredeyse kraliçeye çarpıyorlardı. Artık hem kılıç hem de hançer tutuyordu.

Bunu bitirme zamanı.

"Beni sürekli şaşırtıyorsun," dedi Cyrus.

"Kimsin sen?" diye bağırdı ona.

"Dediğim gibi, eski bir dost. Ama dostça olmayan bir dost." Kraliçe başını salladı. Kafası karışmıştı. *İyi.*

"*Oyun oynama,*" dedi Raze ve Feran'a. "*O tehlikeli.*"

Solundaki Feran ilk saldırıyı yaptı. Kraliçe geri atladı ve karşı saldırı yaptı, sonra dönüp geçip merdivenlerden aşağı kaçtı.

Tanrılar lanet olsun. Bu kadını kaybederse...

Feran ve Raze ikisi de peşinden koştu. Raze onu merdivenlerin altında yakaladı. Kadın kurtuldu ama tekrar koşmadı. Bunun yerine, kılıçlarını sıktı ve onlara karşı durdu.

"*Kardeşinin burada olduğunu sanmıyorum,*" dedi Orion'un sesi.

"*Burada! Kanı ona değdi.*" Kraliçeyle olan bağı hissetmişti. Onu görmüştü. Bu, sadece kardeşinin kanıyla mümkün olabilirdi. Alexander onunla birlikte buradaydı. "*Aramaya devam edin.*"

Feran ve Raze artık kraliçeyle tamamen meşguldü. Kraliçe sırtını duvara dayamış, gözleri ikisi arasında gidip geliyordu. Panikleştiğini görebiliyordu.

Ve dayanamadı.

"*Salara,*" dedi sağındaki Raze aracılığıyla. "Aleon'un kraliçesi değilsin. Gölge tahtındaki görüntünün Gölge Kralı ile evlilik anlamına geldiğini ben bile fark etmemiştim."

"Aleon'dan mısın?" diye acı bir şekilde sordu. "İntikam için mi buradasın?" "Kesinlikle intikam için buradayım," dedi Feran aracılığıyla.

"Ama ben Aleon'dan değilim."

Gözleri yine suikastçılar arasında dolaştı, sonra kısıldı. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

Dudakları titredi, burun delikleri genişledi ve saldırıya geçti. Suikastçılar sendeledi. Bu kadın hızlıydı, bunu kabul etmeliydi, ikisinden de hızlıydı ve kılıcını Raze'in yan tarafına sapladı. Raze dizlerinin üzerine çöktü, ama yarası ölümcül değildi.

Feran'la karşılaşmak için döndü ve Feran karşı saldırı yaparken kılıçları çınladı.

"Neden?" diye bağırdı, birkaç adım geri çekilirken. "Neden geldin?"

Kan için. Rael için. Ama en çok da Cyrus intikam için gelmişti.

"Benim çektiğim acıları onlar da çekecek," diye öfkeyle bağırdı. "Özellikle Alexander."

Gözleri parladı ve dişlerini gösterdi. "Onu burada bulamazsın. O gitti."

Gülümsedi. Yalan söylüyordu. Öfke onu sardı.

"O burada!" diye ona bağırdı. "Onun kanı senin cildine değdi."

Raze tekrar ayağa kalktı ve Feran ile birlikte ona doğru ilerledi. Kadın öne atıldı, hançerini Raze'e fırlattı, onu omzundan vurdu, sonra tüm gücüyle kılıcını Feran'a savurdu. Feran kendi kılıcıyla karşılık verdi ve kadın yana kaydı. Feran bir kez daha kılıcını savurdu, kadın kaçtı, Feran'ın omzuna vurdu ve onun momentumunu kullanarak onu yana itti.

Sonra yemek salonuna koştu. Feran onu takip etti.

"Cyrus," diye Orion tekrar seslendi. *"Sana söylüyorum, kardeşin burada değil ve daha büyük bir sorunumuz var. Gölge Kral geri döndü. Buradan gitmeliyiz."*

Tanrılar canı cehenneme. Hepsi. Bütün lanet olası tanrılar.

"Nerede o?" diye Raze'e bağırdı, Raze sonunda tekrar ayağa kalkmayı başarmıştı. Kraliçe yemek salonundan fırlayıp çıkarken cevap beklemesi gerekmedi. Raze'i görünce kayarak durdu.

Feran, şakağındaki kesikten kan akarken, onun arkasından ana salona geri tökezleyerek çıktı. Kraliçe başka bir yan salona koştu.

Neler oluyordu böyle? *"Bitirin şunu!"* diye ikisine de bağırdı. *"Zamanımız kalmadı. Gitmeliyiz."*

Feran ve Raze onu yan koridordan sonundaki tek bir odaya kadar kovaladılar ve kraliçe odanın içine girdi. Sonunda. Burada çıkış yoktu. Kapana kısılmıştı.

"Çabuk olun," dedi Cyrus onlara.

Feran kapıyı iterek açtı ve iki adam da içeri girip kapıyı arkalarından kapattı.

Kraliçe odanın ortasında, büyük bir yatağı sırtını dayamış, onlara bakıyordu. Artık kaçış yoktu.

Ama daha önce gözlerinde olan korku yok olmuştu. "Cusco!

Cavaatsa!" diye tısladı.

Feran güldü. "Tanrılarını mı çağırıyorsun?"

"Kanınızı çağırıyorum!"

Ve suikastçılar tepki veremeden, iki dev canavar yatak kenarlarında çömelmiş oldukları yerden atlayarak adamlara saldırdı.

Cyrus'un zihni karardı ve boşluğı doğru bağırdı. *"Neler oluyor?"* diye Orion'un sesi geldi.

Cyrus öfkeden titriyordu. *"Oradan çık,"* diye bağırdı. Orion'un nerede olduğunu görmek için bağı takip etti ve pencereden Gölge Kral'ın kaleye girdiğini gördü. *"Çık oradan!"*

"Halledeceğim. Kraliçeyi yakaladık mı?"

"Hayır," diye dişlerini sıkarak cevapladı Cyrus. "Kaç kişi kaldı?" "Hala dördümüz var," dedi Orion. "Diğerleri nerede?" "Başka kimse yok."

Orion'un sessizliği kulakları sağır ediyordu.

"Eğer yan taraftan giriyorlarsa, belki ön taraftan kaçabilirsin," dedi Cyrus.

"Bu lanet kaleden nasıl çıkılacağını biliyorum," diye karşılık verdi Orion, öfkesini gizlemeye çalışmadan.

"Hepiniz birlikte misiniz?" diye sordu

Cyrus. "Kapa çeneni. Konsantre olmaya çalışıyorum."

Cyrus sessizleşti ve sadece Orion'un gözlerinden izlemeye çalıştı.

Gölge adamlar, adamlarıyla birlikte saklandığı oyuğun önünden koşarak geçtiler. "Dikkat et," dedi Cyrus.

"Kapa çeneni dedim."

Daha fazla Gölge Adam koridorları doldurdu. Birkaç saniye içinde suikastçıları bulacaklardı.

Cyrus'un kalbi daha hızlı atmaya başladı. "Geri dönebilecek misin..." Görüşünü kaybetti.

"Orion!"

Cevap gelmedi. "Orion!"

Bağlantıyı aradı ama hissedemedi. "Orion!"

Cyrus gözlerini açtığı anda kendini yine çalışma odasında buldu. Kord, Everan ve Essandra ayağa fırladılar. Olan biteni anlamadan sessizce oturmuş, görevin başarıyla sonuçlanıp sonuçlanmadığını endişeyle bekliyorlardı.

"Ne oldu?" diye sordu Everan.

Essandra ellerini ovuşturdu. "Dışarı çıktılar mı?"

Ama Cyrus o kadar kızgındı ki konuşamıyordu. Göğsü inip kalkarken odada bir ileri bir geri yürüyordu.

"Cyrus," dedi Everan.

Hâlâ cevap veremiyordu.

Essandra yaklaştı. "Cyrus?" Sesi endişeyle doluydu. Sonra bir çekişme oldu.

Cyrus zihnini açtı ve çaresizce aradı.

"Buradayım," dedi Orion, ama sesi kısık çıkmıştı. *"Dışarıdayız."*
Rahat bir nefes aldı. Oturması gerektiğini hissetti. *"Neredeydin lan?!"*
"Dikkatimi dağıttığın için hepimizi öldürecektin. Muhtemelen
diğerlerine yaptığın gibi."

Cyrus başını eline koydu, parmaklarını şakaklarına acı verecek kadar bastırdı.

"Geri dönüyoruz," dedi Orion soğuk bir sesle. Sonra bağ tekrar karardı.

Gözlerini açıp çalışma odasına döndü.

"Cyrus," dedi Everan.

Ne büyük bir başarısızlıktı bu.

Boğazı kurumuş ve acıyordu. Büfenin yanından bir kadeh aldı, ama içmeye cesaret edemedi.

"Kraliçeyi yakaladılar mı?" diye sordu

Everan. Cyrus yavaşça başını salladı.

"Peki ya kardeşin?"

Yine başını salladı. Bir anlık öfkeyle kadehi duvara fırlattı ve kadeh yere düşerek gürültüyle parçalandı.

Kaybetmişti.

Sekiz adamını kaybetmişti ve şansını da kaybetmişti.

Cyrus sessizce masasına yaslandı. Bundan çok emindi. Kendinden çok emindi.

Ama yanılmıştı.

"Orion'un birkaç adamı kaldı," dedi sonunda. "Dışarıdalar. Geri dönüyorlar."

Essandra rahat bir nefes aldı. Bir başka

düşünce zihnini meşgul etti. Orion değil.

Zihnini açtı. Hâlâ Bravat'ı gözetleyen Jaem'di, Mercian'ın dış bölgelerinden dönmeyi reddeden sorunlu kan sporları dövüşçüsü.

"Ne?" dedi kısaca. Güncel haberleri dinleyecek havada değildi. Bravat'ın neyin peşinde olduğunu dinleyecek havada da değildi.

"Hey, sadece bilmek isteyeceğini düşündüm... Bugün bir Mercian şirketi Özgür Şehirlerden geçerek eve döndü. Tahmin et kim

onlarla birlikteydi."

Bu haber Alexander ile ilgiliyse, Cyrus kesinlikle çıldıracaktı.

"Mercian lord yargıcı," dedi Jaem.

Cyrus, masasını bir koluyla süpürürken kükredi ve kitapları ve parşömenleri yere saçtı.

Siktir git Alexander. Cyrus onu öldürecekti. Ve fırsat tekrar eline geçtiğinde, bunu kendi elleriyle yapacaktı.

Dördüncü Bölüm

Cyrus, çalışma odasındaki deri koltukta tek başına ağır ağır oturdu. Köpekleri bile uzaklaştırmıştı. Kanındaki ateş, savaşın ateşi olmaktan çıkıp yenilginin kabarcığına dönüşmüştü. Hem koltukta hem de zihninde daha da aşağı kaydı.

İlk başta suikastçıları suçlamıştı.

Ama bu onların suçu değildi.

Cyrus'un suçlayacak kimsesi yoktu, sadece kendisi vardı. Alexander'a kraliçesini öldürdüğünü *söylemek* ona yetmemişti. Olanları olurken bilmesini istemişti.

Ama Alexander orada değildi.

Ve bu kraliçe... O, Cyrus'un beklediği gibi değildi. O, çaresiz bir kurban değildi. Güçlüydü. Onun ne kadar güçlü olduğunu fark etmeden önce iki adamlarını kaybetmişlerdi.

Koltuğa daha da gömüldü, dirseklerini kolçaklara dayadı. Gözlerini kapatıp ellerini alnına koydu.

Başka bir girişim neredeyse imkansızdı. Sürpriz unsuru ortadan kalkmıştı. Gölgelel Diyarı muhafızlarını artırmış olacaktı; Cyrus, artık krallığa girebileceğinden bile şüpheliydi. Konseyinin çılgına döndüğünü söylemeye gerek bile yoktu: ilk olarak Serra'ya odaklanmayı bir kenara bırakıp böylesine aceleci bir göreve atılmak, ikinci olarak Rael'i tehlikeye atmak, üçüncü olarak onlara haber vermemek... Neden bu kadar çok neden saymaya çalıştığını bile bilmiyordu; saymakla bitmeyecek kadar çoktu.

Kan dökme arzusu onu harekete geçirmeseydi, şimdi görüyordu — mantıksızlığı. Deliliği.

Everan, yenilginin yükünü omuzlarında taşıyordu. Cyrus'u vazgeçiremediği için kendini suçluyordu, ama suçlu olan sadece Cyrus'tu

Bu onun fikriydi — bu çabanın mümkün olduğunu düşünecek kadar deli olan tek kişi oydu ve aksini söyleyen tüm mantıklı argümanları reddetti. Kimse onu durduramazdı. Ve Cyrus, hiç gitmemeleri gerektiğini söyleyebilmeyi diledi. Söylemesi *gereken* buydu.

Söylemesi gereken doğru şey buydu.

İnanılması gereken doğru şey buydu.

Ama gerçek şu ki, bu fırsatı kaçırmış olsaydı, kendini şu anda olduğundan daha fazla nefret ederdi. Kendisi gitmeliydi. O...

Kan bağıyla bağlı olduğunu hissetti ve birden dikleşti.

Nefesi kesildi ve göğsü sıkıştı.

Orion değildi. Adamları değildi. Jaem değildi.

Gölge Kraliçe.

Olamazdı. Onun kanına ihtiyacı vardı ve Alexander orada değildi.

Ama çekim...

Bunu görmezden gelmeliydi. Önemli değildi. Zaten şu anda hiçbir şey yapamazdı.

Ama bu çekim, zihnini tırmalıyor ve çiziyordu. *Ya Alexander oradaysa? Ya o yalan söylemişse?*

Hayır, Jaem onun Mercia'ya dönerken Özgür Şehirlerden geçtiğini doğrulamıştı.

Ya yanlışmışsa?

Cyrus bu çekiciliğe karşı başını salladı. Kendini ona açmamalıydı. Bu sadece deliliği geri getirecek, hatta daha da körükleyecekti, çünkü bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ama bu çekim, bu çekim, bu çekim...

Gözlerini kapattı.

Ve ona teslim oldu.

Yol net değildi. Bağ güçlü değildi. Ya biraz kan, belki seyreltilmiş, ya da eski kan, ya da... Tam emin değildi. Birçok şey olabilirdi.

Ama onu buldu.

Ancak, tam bağlantı kurduğu anda bağ koptu ve kız kayboldu.

Kalbi hızla çarparak sendeledi. Bir an için, onun gerçekten o olup olmadığını sorguladı.

Hayır, bundan emindi. O, Gölge Kraliçe'ydi.

Ayrıca deliliğin geri döndüğünü hissetti. Odayı bir aşağı bir yukarı yürüyerek, onu bastırmaya çalıştı. Alexander hala orada olsa bile, Cyrus'un yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bunu bilmek onu sadece takıntı haline getirecek, her düşüncesini ve her rüyasını ele geçirecekti. Onu aptalca bir şey yapmaya itecekti. Kardeşini bulacaktı, kendine söz verdi, ve sonunda Gölge Diyarları yıkacaktı, tıpkı Serra'yı yıkmayı planladığı gibi.

Serra.

Serra'ya odaklanmalı ve Alexander'ı zihninden çıkarmalıydı. Konseyi, ordunun kurulmasındaki ilerlemeyi paylaşmak ve kölelik krallığına karşı bir planı olduğunu halka temin etmek için halka açık bir konuşma yapması için onu zorlamıştı. Halk tarafından iyi karşılanmıştı. Cyrus, Kord'u temel savaş eğitiminden sorumlu tutmuştu ve gelen her mülteci gemisi, eğitime başlayacak yeni bir grup adam getiriyordu. Kısa sürede sağlıklı büyüklükte bir orduya sahip olacaktı.

Ama zihni geriye kayıyordu...

Alexander Gölgeler Diyarı'ndaysa...

Cyrus'un kalbi daha hızlı atmaya başladı.

Alexander Gölgeler Diyarı'ndaysa...

Bunu öğrenmesi gerekiyordu.

Gözleri köşedeki demir kuş kafesine takıldı.

Bir kuşun Gölgeler Diyarı'na ulaşması üç gün sürerdi.

Sadece bir buçuk gün geçmişti ve Cyrus'un gönderdiği kuş neredeyse kaleye ulaşmıştı. Hayvanı durmadan zorlamamaya çalıştı - varış noktasına ulaşmadan yorgunluktan ölürse bunun ona pek bir faydası olmazdı, ama Cyrus'un aklında sadece bu vardı.

İki kuş göndermeliydi. Hepsini göndermeliydi. "Cyrus?" Everan sordu.

Başını kaldırıp masanın etrafında oturan konseyinin kendisine baktığını gördü ve kafasındaki acımasız zonklamaya rağmen yeniden odaklanmaya çalıştı.

"Her şey yolunda mı, Majesteleri?" diye sordu Fatim.

"Elbette," diye cevapladı, gözlerinin arkasındaki acıyı bastırarak. Konseyine Shadowlands'e gönderdiği kuşu kesinlikle anlatmayacaktı. Everan ve Essandra'ya bile anlatmamıştı.

"O halde soylularla görüşeceksin?" diye sordu Turin. Murius, soyluların ilk saldırısında öldürülünce, Turin yeni hukuk ustası olarak ekibe katılmıştı.

Cyrus, dirseklerine yaslanarak yumruğunu sıktı ve konuşmaya odaklanmaya çalıştı. Soyluların bir başka saldırısında üç hasat arabası ele geçirilmişti. Neyse ki kimse ölmemişti, ama soylular şimdi resmi olarak bir görüşme talep ediyorlardı. Bir gece önce bir mektup göndermişlerdi. Bu küstahlık kanını kaynatmıştı. Ve avlusunda yakılan ateş

—cadılara karşı bir tehdit.

Konseyi, Kord gibi, onunla görüşmesi için yoğun baskı yapıyordu, ama Cyrus o zaman karar vermek istememişti. Ve şimdi de karar vermek istemiyordu.

Çenesini göğsüne doğru çekti, gözlerinin arasını burun köprüsüyle sıkıştırdı ve gözlerini kısa bir süre kapattı. Kuşu tekrar kontrol etti.

Neredeyse Gölge Kalesi'ne varmıştı.

Nabızı hızlandı. Ayrılması gerekiyordu — özel bir yer, odaklanabileceği bir yer bulması gerekiyordu.

Aniden ayağa kalktı.

"Efendim?" Turin ısrar etti.

"Tamam," dedi çabucak. "Ayarla." Kord sandalyesinde doğruldu. "Gerçekten mi?"

"Yapın dedim," diye karşılık verdi, istemeden daha sert bir ses tonuyla. Sakinleşti. "Ayarlayın," dedi, bu sefer daha soğukkanlı bir sesle. Sandalyesini geri itti. "Hepsi bu kadar mı, halletmem gereken bir iş var."

Meclis üyeleri, belki de şanslarını zorlamak istemedikleri için başlarını salladılar ve o da dönüp meclis odasından çıktı.

"Cyrus?" Essandra onu koridorda yakaladı. Durdu ve geriye baktı.

"İyi misin?" diye sordu. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Cyrus başını salladı. "Hayır, sonra konuşuruz."

"Cyrus..."

"İyiym," diye onu temin etti. Sonra hızla odasına doğru yürüdü.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz dizlerinin üzerine çöktü, gözlerini kapattı ve zihnini o yola yönlendirdi.

Kuş kaleye ulaşmış ve kulenin tepesine konmuştu. Hayvan zayıftı, görüşü bulanıktı ve bağlantı kesik kesikti. Kuş önce kırılmazsa, bağ yakında kopacaktı.

Onu kuleden itti ve küçük hayvanın yorgun kanatlarıyla kalenin duvarlarını çevreleyen açık galerilerde uçmasını istedi. Yüksek kemerli yürüyüş yollarının altında, pencereden pencereye uçarken, Cyrus onun gözlerinden Alexander'ın herhangi bir izini arıyordu.

Hiçbir şey bulamadı. Derin bir acı zihnini deldi, ama o buna aldırmadı.

Sütunlu ön avludan, geniş bahçeden ve başka bir kapalı yürüyüş yolundan uçtu. Yukarı, yukarı. Pencere, pencere, pencere.

Ta ki ay ışığıyla parlayan saçlar gözüne çarpan kadar.

Gölge Kraliçe.

Kuşun dış balkonun korkuluğunda durup dinlenmesine izin verdi. Bu odayı tanıdı; sadece birkaç gün önce onu öldürmeye çalıştığı odaydı.

Kadın kanepenin karşısında oturmuş, elinde buharlı bir içecek tutuyordu. Kucağında açık bir kitap vardı, ama okumuyordu. Odada, görüş alanının dışında başka biri daha vardı, belki bir hizmetçi, ama kraliçe ona aldırış etmiyordu, o da öyle.

Gözleri boş boş pencereden dışarıya bakıyordu. Gökyüzüne bakarken boş boş.

Ona baktığında da boş bakıyordu.

Dikleşti. Dudakları hareket etti, ama onu duyamadı. Sonra aniden ayağa kalktı.

Midesinde bir batma hissi uyandı, ama o, kraliçe çay fincanını ona fırlatmadan önce bir düşünce bile oluşturamadı. Pencere camı

parçalandı ve kuş uçu.

Cyrus'un bağlantısı koptu. Zihnini Aether'in kaosuna geri attı, çaresizce aradı, ama yol yoktu. Bunun kuş mu yoksa sadece bağ mı olduğunu bilmiyordu.

Her halükarda, bağ kopmuştu.

Cyrus gözlerini açtı. Yine odasındaydı, öne eğilmiş ve nefes nefeseydi. Alnında ter damlaları oluşmuş, şakaklarından aşağı sızıyordu. Dizlerinin üzerinde ağır ağır nefes alıyordu.

Kalbi yavaşlayana kadar. Nefesi sakinleşene kadar.

Sonra ayağa kalktı. Kendini tutmadan önce hafifçe sallandı. Başında ağrı vardı, ama onu görmezden geldi. Elini yüzüne sertçe sürerek, bir sürahi su ve bir kadehin bulunduğu büfeye doğru ağır adımlarla yürüdü. Sürahiden direkt içti.

Kontrolünü kaybediyordu. Bunu hissedebiliyordu. Parmaklarının arasından kayıp gidiyordu.

Ne yapıyordu? Tekrar yoluna dönmesi, Rael'i yeniden kurması ve Serra'yı devirmesi gerekiyordu.

Söz verdiği gibi soylularla görüşmesi gerekiyordu. Pyro gibi soylularla.

Essandra'nın cadılarını öldüren soylular. Hâlâ onu tehdit eden soylular.

Derisinin altında ateş dalgalanıyordu. Ve tutunmaya çabaladığı kontrolü biraz daha kayıyordu.

Etrafını karanlık sarmıştı.

Gecenin doğal karanlığı değil, ağırlığı olan bir karanlık. Her yönden ona baskı yapıyordu. Soğuk. Acımasız.

Ve karanlıkta bir şey vardı.

Korku içini kapladı. Vücudu kaçmak için çılgılık attı. Ve denedi

— *Kör. Nefes nefese. Ama yapamadı.*

Karanlık karanlık onu onu onu Çaresizce, itildi daha

daha da sertçe itti, ama daha da sıkılaştı. Ve daha da sıkılaştı. Onu bağladı. Buna karşı koydu. Hareket edemiyordu ve daha da sertçe mücadele etti.

Dudaklarından bir çığlık kopardı. "Hayır! Lütfen!"

Ama ığlık atan onun sesi değildi.

Onun sesiydi.

Essandra.

Terden sırlıslık olan Cyrus, yatakta birden doğruldu, ciğerleri hızla nefes alıyordu. Rüya hâlâ zihnindeydi, hâlâ canlı, hâlâ iğdsel.

Başka bir kabus.

Yorganını üzerinden attı ve düşünmeden, sadece hareket ederek, köpekleri peşinde, koridora koştı. Emin olması gerekiyordu...

Onun kapısına vardığında, Aaron oradaydı.

Cyrus yaklaşınca gardiyan dikleştı ve sakinleştırici bir hareketle elini kaldırdı. "O iyi," dedi çabucak. "Az önce kapıyı açtı. Su istedi. Bir adamı su getirmesi için gönderdim."

Cyrus'un gözleri kapalı kapıya kaydı. Hızla atan kalbi yavaşladı. Kapıyı almak, onu görmek istedi. Ama o bundan hoşlanmazdı. Teselli istemiyordu. Kontrol istiyordu. Peşinde olanlara karşı güç istiyordu.

Kabusunda bir isim sylememiştı, ama buna gerek de yoktu.

Onu kimin rahatsız ettiğini zaten biliyordu.

Soroya—Essandra'nın kaçtığı cadı meclisinin baş cadısı.

Köpekler onun yanında sızlanıyordu. Cyrus, One'ın kafasına elini koydu ve kendini de sakinleştirdi.

Essandra güvendeydi. Yapması gereken hiçbir şey yoktu. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. En azından şu anda yoktu. Aaron'a kısa bir baş selamı vererek i geçirdi. Sonra dönüp sessizce odasına geri döndü, onun korkusunun ağırlığını da yanında taşıyarak.

Beşinci Bölüm

"Güzel görünüyorsun," dedi Kord.

Cyrus onu görmezden geldi.

Başkentin hemen dışındaki sırtta atlarının üzerinde oturuyorlardı, Kord sağında, Everan solunda. Essandra ve diğer adamları hemen arkasında duruyordu.

Soylularla buluşmaya gelmişlerdi. Cyrus, Essandra'nın giymesini istediği zırhında kıpırdadı. Essandra, soyluların niyetlerinin iyi niyetli olmayabileceğinden endişeliydi. Cyrus da kendi niyetinden emin değildi.

"Altında ipek külot giyiyor musun?" diye alay etti Kord.

Cyrus burnunu çektirdi. "Hiç iç çamaşırı giymiyorum, o yüzden ben her şeyi çıkardığımda etrafımda olmak istemezsin." Demirci cadının zırha büyü yaptığını Kord'a söylememişti. Belki de kulağa saçma geldiği içindi. Belki de kendisi bile buna inanmadığından. Ya da belki de zırhın tek sahibi olduğu için duyduğu suçluluk duygusundandı. Adamlarına da zırh istemeliydi, ancak onların giymeyeceklerini biliyordu.

"Onlara ne diyeceksin?" diye sordu Kord, sonunda ciddileşerek.

Cyrus ona hızlıca bir bakış attı. "Onların bana ne diyeceklerine bağlı."

Soylular atlarının üzerinde uzakta oturuyorlardı. Sayıları oldukça fazlaydı, Cyrus'un düşündüğünden daha fazlası kalmıştı. Yanlarında orduları yoktu, bu kötü bir karardı, ama Cyrus'un getirdiği adam sayısından fazlaydılar. Açıkça güç gösterisi yapmaya kararlıydılar. Cyrus, bunların hepsinin kışkırtıcılar olduğunu düşündü.

Onların ilk hamleyi yapmasını bekledi.

Ama yapmadılar.

"Bekliyorlar," dedi Everan.

Cyrus burnunu çekti. "Konuşmak isteyenler onlardı."

"Muhtemelen senin iyi niyetli olup olmadığını anlamaya çalışıyorlar."

Cyrus güldü. *Soylular gergindi*. Elini uzattı ve göğüs zırhının tokalarını çözdü, sonra zırhını yere bıraktı.

"Cyrus!" Essandra tısladı. "Onu geri giy."

Omzunun üzerinden ona baktı. "Buraya savaşmaya gelmiş gibi görünüyorum," dedi ve kalan parçaları da çıkarıp yere attı.

Essandra dudaklarını büzdü.

"Yalnız gideceğim," dedi adamlarına ve atını ileri doğru sürmeye başladı.

Soyluların grubuna yaklaştığında, öndeki bir adam atını ileri sürerek ona doğru geldi. Cyrus onu tanıdı. Alric. Pyro'nun arkadaşı.

Ortada buluştular.

Alric atından indi. Cyrus da öyle yaptı.

"Kral Cyrus," diye selamladı

Alric. Cyrus karşılık vermedi.

İkisi aralarındaki mesafeyi dikkatlice kapatarak yüz yüze geldiler.

"Bizimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz," dedi soylu.

Cyrus yine cevap vermedi. Söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Onlarla görüşmeyi kabul etmiş olsa da, soylular burada kesinlikle hoş karşılanmıyordu.

Alric rahatsız bir şekilde kıpırdadı. *İyi*, rahatsız olmalıydı.

"Ateşkes müzakeresi yapmak istiyoruz," dedi asilzade. "Senin hükümdarlık şartlarını kabul edeceğiz. Karşılığında, evlerimizi geri istiyoruz. Topraklarımızı."

O topraklar artık Rael halkını beslemek için tarım amacıyla kullanılıyordu. Cyrus onları geri vermeyecekti.

"Ayrıca depolardaki erzakların yüzde onunu da istiyoruz," diye ekledi Alric.

Cyrus neredeyse burnundan soluyacaktı. Bu adam gerçekten müzakere edecek konumda olduğunu mu düşünüyordu? Öfke içini kavurdu. Bu adam çok küstahçaydı. "Ve" — Alric'in bakışları Cyrus'un arkasına, Essandra'nın beklediği yere kaydı.

— "cadıları sınır dışı edeceksin."

Rüzgardan daha hızlı bir şekilde Cyrus kılıcını çekip soylunun boğazına dayadı.

Alric'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunun barış toplantısı olduğuna dair söz vermiştin."

Cyrus kaşlarını çattı. "Barışın ne olduğunu bile bilmiyorum." Ve kılıcı adamın boynuna sapladı.

Atlı soyluların sırası boyunca çığlıklar yükseldi ve atlarını ileriye doğru koşturdular. Alric dizlerinin üzerine çöktü, kan ceketinin önünden akarken boğuluyordu, kılıç hala onu deliyordu.

Cyrus'un arkasında, karşı saldırıya geçen adamlarının haykırıışları duyuldu. Ama Cyrus, soyludan gözlerini ayırmadı. Eğilip saçlarının üst kısmını tuttu ve adamın kafasını vücudundan ayırırken başını tuttu.

Her iki taraf da kanlı bir çatışmaya girerken atlar etrafında gürültüyle koşuyordu, ama o bunlara aldıriş etmedi. Elinde kesik kafa ile döndü ve Essandra'nın atını savaştan uzak tuttuğu yere doğru yürüdü.

Kafayı onun önüne attı. "Tazminat," dedi. "Cadılar için."

Sonra adamlarının soyluların geri kalanını bitirmesini izlemek için döndü. Adamlarının sayıca az olması önemli değildi. Soyluların hiç şansı yoktu. Ordularıyla gelmemişlerdi ve savaş başladığı kadar çabuk bitti.

Cyrus geri döndü ve tekrar atına bindi. Adamlarının yaralıları öldürmesini beklemeden Essandra'ya başkente dönmesini işareti etti.

Sonunda Kord ve Everan onlara yetişti.

"Bunu başından beri planlamıştın," dedi Kord, sesinde öfke vardı. "Senin yönetimine boyun eğmeye hazırđılar. Bu yetmez miydi?"

"Hayır," dedi Cyrus. "Yeterli değildi. Toprak ve depolarımızdaki yiyecekleri istiyorlardı." Essandra'ya bakarak durakladı. "Diğer şeylerin yanı sıra."

Kord'un burun delikleri genişledi. "Buna pazarlık denir! Karşı çıkabilirdin."

Ama Cyrus müzakereye gelmemişti.

Kord öfkeyle burnunu çekip başını salladı, sonra atını ileri sürdü.
Everan onu takip etti.

Cyrus onların gitmesini izledi. "Onda bir sorun var," dedi Essandra'ya.
Essandra iç geçirdi. "İnsanlar ölümden bıkar."

"Soylular yaşamayı hak etmiyorlardı."

"Bana planının bu olduğunu söylemeliydin."

"Bir planım yoktu." Başını eğdi. "Ama yaptıklarından sonra onlarla
barış içinde görüşeceğimi mi sandın?"

Barış olamazdı.

Altıncı Bölüm

Yemek odası sessizdi. Herkes orada değildi. Brant ve Bash Pryam'daydı, Jaem ise Mercia'daydı, ama yine de ortam çok sessizdi. Cyrus masanın altından köpeklerin nefes alıp verişini duyabiliyordu.

Çatalını bıraktı ve gözlerini salona çevirdi. Saraya ilk taşındığında, Visa onları bir araya getirmeden önce, kendini yalnız hissetmişti. Şimdi, herkesin hayal kırıklığının ağırlığı altında, yine yalnız hissediyordu.

Cyrus kadehinden bir yudum bal şarabı içti. "Bunun yapılması gerekiyordu," dedi, sonunda sessizliği bozdu. Bunun bitmesini istiyordu; soylularla olan olayı geride bırakabilmeleri gerekiyordu.

"Bence bu bir görüş meselesi," dedi Kord.

Fikir meselesi olmayan şey ise, artık geri dönüp olanları değiştiremeyeceğiydi. Yapabilse bile yapmayacaktı. "Olan oldu," dedi. "Ve bitti."

"Ya bitmemişse?" diye karşılık verdi Kord. "Ya hepsi bu kadar değildiyse? Ya daha fazla soylu varsa?"

Cyrus sahte bir kaş çatarak omuz silkti. "Onlara görüşmek isteyip istemediklerini sor."

Kord çatalını tabağına bıraktı ve sandalyesini geriye itti. Görünüşe göre Cyrus'un esprisi hoş karşılanmamıştı.

Kord'un gözleri keskin bir bakış attı. "Ya bir adam daha kaybetseydik? Ya Everan bıçaklanmış olsaydı?"

Cyrus burun kıvrıdı. "Bir Raelean asili Everan'ı öldüremezdi."

"Kazalar olur, hatalar olur. Altın seviye savaşçı olmayan adamlarımız ne olacak? Ram ve Sergen ne olacak?" Her kelimeyle sesi yükseliyordu. "Hephain ne olacak?"

"Kord," diye uyardı Everan.

"Hayır!" Kord ona sertçe cevap verdi. "Onların yüzün üzerinde adamı vardı. Biz otuz kişiyle geldik." Buz gibi bakışlarını Cyrus'a çevirdi. "Başından beri planın savaşmaksa, daha fazla adam getirmeliydik! Hepimizin oradan sağ salim çıkması lanet olası bir mucize!"

"Yeter," dedi Everan sertçe, elini masaya koyarak. "Bunun doğru olduğunu biliyorsun," dedi Kord.

"Sakin ol," dedi Everan. "Yemeğini ye."

"İştahım kaçtı." Masadan kalktı ama bir an durup öfkeli gözlerini Cyrus'a çevirdi. "Kanla uğraşırsan, kanla ödersin." Sonra arkasını dönüp yemek salonundan çıktı.

Hephain içini çekerek çatalını masaya bıraktı ve kalkıp onun peşinden gitmek için harekete geçti.

"Ben giderim," dedi Cyrus, onu durdurarak. Ayağa kalktı, kadehindeki bal şarabını bitirdi, sonra Kord'un peşinden gitti.

Kord'un öfkesine alınmamıştı, belki de bunu hak ettiğini bildiği için. Belki de kendisini ve yapması gerekenleri anlamayan insanlar olacağını kabullenmiş olduğu için. Sadece Kord'un da o insanlardan biri olacağını hiç düşünmemişti.

Arkadaşı antrenman sahasında değildi, bu da onun en olası olduğu tek yer kalıyordu: Cyrus'un onu bulduğu yer, açık hava cephanelik platformunda, Kord'un giydiği tek zırh olan kol zırhlarını parlatıyordu. Zırh parlatmak anlamsızdı, ama kızgınken yapılacak iyi bir aktiviteydi.

Cyrus, yanındaki alçak çalışma taburesine oturdu. "Bana kızgın olduğunu biliyorum," dedi. Bazen bariz olanı söylemek, bir konuşmaya başlamak için en iyi yoldu.

Kord bezine daha fazla cilalama macunu sürdü ve metali cilalamaya başladı. "Kendime kızgıyım," diye cevapladı. "Seni on yıldır tanıyorum, Cyrus. Neden soylularla olan toplantının farklı geçeceğini beklediğimi bilmiyorum."

"Soyluları neden bu kadar önemsiyorsun?"

"Sadece soylular değil. Her şey lanet olası. Sen acımasısın."

Cyrus, onun metale macunu sürmesini, baskı uygulamasını, sürtünmeden kaynaklanan ısıyı artırmasını izledi. Bu

Bu yüzden cilalama, kızginken yapmak için mükemmel bir işti. "Farklı bir hayat istediğini biliyorum," dedi Cyrus sessizce. Kord durdu ve ona baktı. "Sen istemiyor musun?"

Farklı bir hayat düşünmemişti, umut etmek bir yana. "Yapamam," dedi. "Ben buyum. Kardeşimi öldürene kadar böyle olacağım. Gölge Kral'ı öldürene kadar."

"Ya hiç yapamazsan?"

İkisi de doğru olduğunu bildiğı cevabı söylemedi: denerken öleceğini.

Kord bezini sepetin içine attı ve zırh parçasını yere bıraktı. "Daha önce hiç korkmamıştım."

Cyrus buna ne cevap vereceğini bilemedi.

"Arenada," diye devam etti Kord, "kaderimi ve hayatımı kabullendim. Ölmekten korkmuyordum, çünkü kanlı spor dövüşçüsü olmaktan başka bir şey olamayacağımı düşünüyordum. Kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Ama şimdi, arena yok oldu, şimdi ilk kez yaşayacak bir hayatım var ve korkuyorum. Buraya kadar gelmişken..." Diye iç geçirdi. "Ölmekten korkmuyorum, ama yaşamadan ölmekten korkuyorum." Yüzü kederle doluydu. "Bunun sona ermesini istiyorum. Hayal ettiğim çok daha fazla şey var, ama şu anda sadece bunun sona ermesini istiyorum."

Cyrus anladı, ama... "Yapamam," diye fısıldadı.

Kord başını salladı. "Biliyorum."

Peki Cyrus başka ne söyleyebilirdi? Bu durumda ne yapabilirdi? Boğazında oluşan sert yumruyu yutmaya çalıştı. Başka ne yapabilirdi ki?

Tek bir şey vardı...

"Gitmek istiyorsan, benim onayımı alabilirsin," dedi Cyrus.

Kord'un ağzı açıldı. Ayağa kalktı.

Cyrus da ayağa kalktı.

Arkadaşı cevap vermedi, sadece ona inanamayan gözlerle baktı.

Cyrus elini uzattı ve sevgiyle Kord'un ensesine dokundu. "Rızam ve sevgim seninle," diye ekledi. "Mutlu olmanı istiyorum kardeşim. Ve bunun için gitmen gerekiyorsa, gidebilirsin."

Kord'un gözleri yaşardı.

Cyrus omzunu sıkıca kavradı.

Arkadaşı yere baktı, sonra tekrar Cyrus'a. "Burada sevdiğim insanlar var."

Cyrus başını salladı.

"Ama kalamam," diye ekledi.

Sözleri acıttı. Cyrus ona baktı. Teklifini içtenlikle yapmıştı, ama Kord'un kabul edeceğini beklemiyordu. Kalbi parçalanırken tekrar başını salladı.

Yedinci Bölüm

Limanın kokuları Pryam'ı hatırlattı, ama Cyrus Pryam'a gitmiyordu. Japheth'i olabildiğince ertelemişti ve Gregor'a son mektubundan birkaç hafta sonra ziyaret edeceğini söylemesine rağmen, aradan bir buçuk ay geçmişti.

Bazıları için bu hala *birkaç hafta* sayılabilirdi. Cyrus için de.

Ancak konsey daha fazla beklememesi için onu zorladı ve Essandra da daha fazla beklemesine izin vermedi. Hâlâ Serra'ya karşı harekete geçmek için bir ordu kuruyordu ve ordu hızla büyümesine rağmen, henüz harekete geçmeye hazır değillerdi. Bu arada, Rael'in geleceğini ilerletmeye devam etmesi gerekiyordu. Japheth'e yapacağı seyahati ertelemiş olsa da, gitmekten özellikle rahatsız değildi. Gregor ile ittifak kurmanın kendi çıkarlarına da hizmet edebileceğini anlamıştı. Japheth'in Shadowlands ile ittifakını bozabilirse, Shadow King'in yardımına koşacak bir müttefik eksilmiş olacaktı.

Gemi, o gemiye bindiğinde neredeyse hazırды ve Everan ve Ram'ın yanına pruvada katıldı. Kord'un yanında olmaması garipti. Tüm kardeşleri arasında, Kord hayatında en uzun süre yanında olan kişiydi. Birlikte savaşmış, birlikte hayatta kalmış, birlikte ağlamış, birlikte büyümüşlerdi. Kord onu kendisinden daha iyi tanıyordu. Şimdi ise yoktu. Dünyayı dolaşacağını söylemişti ve Cyrus ona istediği her şeyi ve daha fazlasını görebilmesi için gerekli imkânları sağlamıştı. Yollarının tekrar kesişmesini umut ediyordu, ama bunun muhtemelen olmayacağını kabullenmesi gerektiğini de biliyordu ve bu, göğsünde acı veren bir boşluk bırakıyordu. Bunun hakkında düşünmemeye çalışıyordu, ama iki gün önce vedalaştıklarından beri aklından çıkmıyordu.

Hayatından bir kardeş daha gitmişti
ve bu en çok acı vereniydi.

Essandra rıhtımda duruyordu, koyu renk saçları deniz melteminde dalgalanıyordu. Onunla Japheth'e gelmeyi düşünmüştü ama gelmemeye karar vermişti. O da buna sevindi. Onu daha önce gitmediği, güvenli olup olmadığını bilmediği bir yere götürme fikri hoşuna gitmiyordu. Ayrıca Gregor'a güvenmiyordu. Onu sevmiyordu.

Gregor bir dost değildi.

Görünüşe göre, o da aynı şekilde hissediyordu. O sabah erken saatlerde, ona bir büyü yapmıştı. O bunu fark etmişti — bu, Aether'den taş çemberine seyahat ettiklerinde kullandığı büyüydü.

"Bu, bir şey ters giderse, sana bir şey olursa bana haber verir," demişti ona.

Cyrus, Japheth'te başına ne geleceğinden çok, o yokken Rael'de ne olacağından endişeliydi. Daha önce ayrıldığında, soylular başkenti geri almaya çalışmışlardı, ama son üç hafta sakin geçmişti. Cyrus, son çatışmada tüm direnişi yok ettiklerine gerçekten inanacak kadar aptal değildi, ama muhtemelen liderleri öldürmüşlerdi. Yılanın başını kesmişlerdi.

Ancak kafası kesilmiş yılanlar hala tehlikeli olabilirlerdi.

Cyrus, Essandra'nın kendine bakabileceğini ve muhafızları olduğunu biliyordu. Hephain ve saray muhafızları, köpekler gibi onunla kalacaktı. Yine de onu bırakmak hoşuna gitmiyordu.

Arkasında ayak sesleri duyuldu ve Cyrus dönüp Sergen'i gördü. "Atlar yüklendi," dedi Sergen.

"İyi." Hayvanları getirmek Kord'un fikriydi, böylece Cyrus teklif edilen arabayı kabul etmek zorunda kalmayacaktı. Pryam'ı ziyaret ettiklerinde bundan bahsetmişti ve bu iyi bir fikirdi. Kord'un pek çok iyi fikri vardı. Cyrus, onu daha çok dinleseydi keşke diye düşündü.

"İyi misin?" diye sordu Everan.

Cyrus başını kaldırıp baktığında, arkadaşının kaşlarını çatmış olarak kendisine baktığını gördü. "İyiyim," dedi.

İkisi de dönüp gemi kaptanının odasına doğru yürümeye başladılar. Son bir kez daha seyir planlarını gözden geçirmeleri gerekiyordu. Hava

favori değildi. Cyrus bu beklentinin değışmiş olmasını umuyordu.

"Orion'u gördün mü?" diye Everan'a sordu.

"Gemiye bindiğini biliyorum ama şu anda nerede olduğunu bilmiyorum."

Cyrus, suikastçının Shadowlands konusunda hala kızgın olduğu için gelip gelmeyeceğinden emin değildi. Cyrus, suikastçının gelmesini umuyordu; suikastçıdan bir şey istediğı için değil, Orion'un aradığı kadın Vitalia'nın bilinen son bulunduğu yer orası olduğu için. Shadowlands'deki yıkıcı başarısızlığa rağmen, Cyrus hala onu bulmaya yardım etmek zorunda hissediyordu. Bu teklifin Orion'un kendisine olan öfkesini azaltacağını beklemiyordu, ama yine de doğru olan buydu.

"Tüm adamlar hazır mı?" diye sordu, geminin pruvasındaki en üst kattan merdivenlerden aşağı inerken.

"Hazırlar," dedi Everan. "Malzemeleri de kontrol ettim. Japheth'te yeniden stoklayabileceğimizi varsayıyorum, ama herhangi bir nedenle yapamazsak, oraya gidip dönmemiz için yeterli malzeme var."

Cyrus başını salladı. "Güzel. Ayrıca..."

Aniden durdu.

Ve iskele merdiveninden yukarı çıkan Kord'a baktı.

Arkadaşı omzunda bir çanta taşıyordu ve onlara ulaştığında çantayı güverteye bıraktı.

Cyrus bir şey söylemeden önce Kord, "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum," dedi.

Cyrus hala inanamadan başını salladı. "Ne yapıyorsun..."

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum dedim. Senin Japheth'e tek başına gitmene izin vereceğimi düşündüğüne inanamıyorum." Parmağını Cyrus'un göğsüne doğrulttu. "Ama lanet olası tanrılara yemin ederim, eğer biz oradayken bir savaş başlatırsan..."

Cyrus yine başını salladı, bu sefer güven vermek için. "Bir ittifak hakkında görüşeceğim..."

Kord'un gözleri kısıldı. Everan'a bir bakış attı, sonra tekrar Cyrus'a döndü.

Cyrus gülümsedi. "Söz veriyorum kardeşim."

Sekizinci Bölüm

Japheth'e yelken açmak, başka bir dünyaya yelken açmak gibiydi. Bol yeşillik, deniz duvarlarının hemen ötesinde yer alan iki kuleyi yumuşatıyordu. Asmalar kaya yüzeyine uzanmış, yeşil ve kahverengiyi parlak kumtaşıyla harmanlamıştı. Martılar başlarının üzerinde ses çıkarıyordu. Liman, Pryam'inki gibi boş değildi, ama Cyrus'un beklediği gibi hareketli bir ticaret de yoktu. Belki de bunu beklememeliydi. Japheth'in öncelikle Atolean Denizi'nin kalbindeki küçük ada krallığı Tarsus ve Shadowlands ile ticaret yaptığını biliyordu. Shadowlands'den gelen bir gemi görme düşüncesi tüm vücudunu gerdi.

Ancak limandaki hiçbir gemide siyah bayrak yoktu.

Ancak Japheth'in bayrağını fark etti: altı yıldızla çevrili bir aslan. "Bahsettiğin şey buydu," dedi Everan'a başını sallayarak.

Everan burnunu çektirdi. "Evet. O sadece Japheth ve Hetahl'ı elinde tutuyor, ama Aleon İmparatorluğu'nun dört krallığını da sahipleniyor."

Mektuplarında da öyle yazmıştı. Gregor bunların kendi doğuştan hakkı olduğunu ısrarla savunuyordu. Belki de bu doğrudu, ama o zaman savaşa girip onlar için savaşmalıydı, bayrağına koyup numara yapmamalıydı.

Kord geminin pruvasına geldi. Karayı görünce hissettiği rahatlama yüzünden okunuyordu. Yolculuk kolay olmamıştı. Gece bir fırtınaya yakalanmışlardı ve Cyrus Japheth'e varabileceklerini bile sorgulamıştı. Kord, korkuluklara yaslanıp Cyrus'u daha da çok lanetlemişti. Cyrus, atları sakinleştirmek için kanını kullanmak zorunda kalmıştı. Sabah olduğunda, güneş çıkmış ve hafif bir esinti vardı. Rael'in sıcağına kıyasla, burası cennet gibi geliyordu. Cennet gibi görünüyordu. Ama cennet değildi.

Gregor onu limanda karşılamaya gelmemiştir, ancak Pryam'daki kraliyet ziyaret gelenekleri hakkında biraz bilgi edindikten ve bu sefer konseyinden daha iyi hazırlandıktan sonra, Cyrus bunun olağandışı bir durum olmadığını öğrenmiştir. Ancak Pryam'dan farklı olarak, burada onu bekleyen oldukça kalabalık bir grup insan vardı.

Önlerinde duran, iyi giyimli bir tür yüksek rütbeli kişi hariç, çoğunlukla gemiyi boşaltmaya yardım edecek kişiler gibi görünüyordular.

Cyrus iskeleden inerken, yüksek rütbeli kişi bir insanın eğilebileceğinden daha fazla eğildi. Cyrus, insanların kendisine eğilmesinden hiç hoşlanmazdı, ancak en azından buna biraz alışmıştı. Ancak bu eğilme, ona yepyeni bir rahatsızlık hissi verdi.

"Kral Cyrus," dedi adam, hala ayağa kalkmadan. "Valour'a hoş geldiniz. Ben Moran Siefer, Valour'un valisiyim."

Cyrus durakladı. "Valour, Aleon'un başkenti gibi mi?" Ama burası Japheth'in başkenti Ivera'ydı.

"Aleon, doğuştan Kral Gregor'a aittir," dedi adam. "Kuzey topraklarımızdan gaspçıyı kovana kadar, geçici olarak Valour'u başkent olarak belirledik."

Aleon kralı Phillip'i, sanki babası ona tahtını vermemiş gibi, gaspçı olarak adlandırmaları onu eğlendirdi.

Etrafına bakındı. "Ama... burası hala Ivera, değil mi?"

"Burası Valour," diye düzeltti Moran. "Geçici olarak, şehirler arası sınırsız kuruluşla."

Cyrus gözlerini kısarak baktı. Bu kelimelerin anlamını tam olarak bilmiyordu, ama mesajın özünü anlamıştı. Gregor burayı imparatorluğun geçici başkenti olarak adlandırıyordu; sahip olduğunu iddia ettiği, ama aslında elinde tutamadığı bir imparatorluğun.

"Peki, kalıcı olarak Ivera olmadan önce ne kadar süre geçici olarak Valour olarak kalacak?" diye sordu. Görünüşe göre on yıldan uzun bir süre, çünkü Gregor on yıldır kardeşi ile tartışıyordu.

Kord, Cyrus'un sırtına keskin bir dirsek attı.

"Hoş geldin için teşekkürler," dedi Cyrus ve yoluna devam etti.

"Kral Gregor sizinle tanışmayı çok istiyor," dedi Moran, hala eğik durarak ve gözlerini kaldırmadan.

"Nerede?"

"Taht odasında, Majesteleri. Sizi oraya götürmek benim için bir zevk olacaktır."

Cyrus hemen kralla görüşecekti. Bu iyiydi. "Yolu gösterin," dedi adama.

"Elbette, Majesteleri." Moran, bir şekilde daha da eğildikten sonra nihayet ayağa kalktı ve liman kentine doğru rıhtımdan yürümeye başladı.

Cyrus ve adamları, büyük bir arabanın beklediği yere kadar onu takip ettiler. Moran kapıyı kapıyı kapıyı ve tekrar tekrar "Senin sen, Majesteleri Majesteleri."

"Biz de peşinden gideriz," dedi Cyrus.

Adam başını salladı, ama gözlerini hala aşağıda tuttu. "Yol çok uzun, Majesteleri," diye kekeledi.

"Atlar getirdim, gemide bu kadar uzun süre kaldıktan sonra binmek iyi gelir. Sizi takip edeceğiz."

Moran buna karşı çıkacak bir şey bulamadı. "Majesteleri nasıl isterse," dedi sonunda, sonra kendisi de arabaya bindi.

Cyrus'un adamları, Cyrus, Everan ve Kord için atları getirdi. Atlara binen üçlü, arabayı takip ederek başkentin içlerine doğru ilerledi.

Gerçekten de yol çok uzundu ve Cyrus, arabayla gitmek yerine atlara binmiş olduğu için şükretti. Arkasında yürüyen adamlarına baktı ve onların sorunsuz bir şekilde ayak uydurduklarını görmekten gurur duydu.

Sokaklar daha ayrıntılı, binalar daha süslü ve yeşillikler daha özenle bakılmış hale geldikçe, Cyrus yaklaşmakta olduklarını hissetti. Çok geçmeden bir saray görüldü ve Cyrus gözlerini ondan ayıramadı.

Dış duvarları, birbirine geçmeli taşlardan oluşan renkli mozaikler süslüyordu. Yeşil, mavi ve sarı renkler, titiz bir simetri içinde narin çiçek desenleri ve kıvrımlı sarmaşıklar oluşturuyordu.

Önünde duran bir grup insan dikkatini çekti, daha doğrusu, kafasında çok büyük bir taç bulunan, Kral Gregor'dan başkası olamayacak bir adam. Kalın işlemeli bir ceketin altına, daha da kalın işlemeli bir pelerin giymişti ve pelerin, iklime uygun *olmayan* kürklerle astarlanmıştı.

Japheth, Rael kadar sıcak hissetmiyordu, ama kesinlikle kimse kürk giymemeliydi.

"Taht odasında beklediğini sanıyordum," dedi Cyrus yaklaşırken.

Kord omuz silkti. "Belki heyecanlıdır."

"Ya da çaresizdir," diye ekledi Everan.

"Ah, Kral Cyrus!" Gregor, onlara ulaştıklarında dedi. "Valour'a hoş geldiniz!"

Başkentin adı Cyrus'u hâlâ rahatsız ediyordu. Neden umursadığını bilmiyordu. Bu Gregor'un krallığıydı, istediği adı koyabilirdi. Ama bir başkenti başka bir başkentmiş gibi davranmak aptalca ve huysuzca geliyordu. Yine de, zorla bir gülümseme takındı ve atından inmeden önce başını salladı.

"Kral Gregor," diye selamladı. "Sıcak karşılamanız için teşekkür ederim."

"Uzun yolculuğunuzdan sonra yorgun olmalısınız."

Aslında o kadar da uzun değildi, Pryam'a gitmekten sadece biraz daha uzun sürmüştü. Gregor yolculuğun *nasıl* geçtiğini sormadı, bu da Cyrus'u rahatsız etmedi, çünkü o da küçük konuşmalardan hoşlanan biri değildi.

"Sizi akşam yemeğinden önce dinlenebileceğiniz konaklama yerinize götüreceğim."

Saraya girer girmez Cyrus'u ilk etkileyen şey kültürlerin çatışması oldu. Eski dünyanın güzelliği, Gregor'un gösterişli tarzı olarak gördüğü şeyle karışmıştı. Altın renkli duvar halıları, duvarlar boyunca uzanan karmaşık oyma kabartmaların çoğunu kaplıyordu. Güzel mozaik tavanların altında, Cyrus'un orijinal tasarımın bir parçası olmadığına oldukça emin olduğu dökme demir avizeler asılıydı. Bel hizasında sütunlar, yüksek arabesk başlıklı pencereler arasındaki salonu çevreliyordu ve her birinde çeşitli erkeklerin gösterişli büstleri vardı. Yaklaşınca Cyrus, bunların çeşitli erkekler olmadığını fark etti. Hepsi Gregor'un büstleriydi. Hepsi Gregor'du. Neredeyse gülecekti — Gregor'un burada oyulmuş kaslı omuzları yoktu. Cyrus, ne kadar uzun zaman önce olursa olsun, gençliğinde bile böyle omuzları olmadığına oldukça emindi.

Cyrus'un odasına giden yol, gemiden buraya gelmek kadar yorucu ve dolambaçlıydı, Gregor sarayın her yerinde çeşitli şeylerle övünüyordu.

Cyrus, odaya hiç varabileceklerini merak etmeye başlamıştı.

Gregor, yatak odası *olmayan* büyük bir salona girdi. Aslında, burası bir taht odasıydı. Gregor hızlı adımlarla yürüdü ve tahtına oturdu.

"Bu kirişleri ben ekledim," dedi, üstlerindeki kemerli tavanları işaret ederek. "Bunlar, büyükbabam Yüksek Kral Mathias'ın Japheth'i ele geçirmek için kullandığı orijinal koçbaşlarından oyulmuştur."

Harika, istenmeyen bir turla birlikte istenmeyen bir tarih dersi. Cyrus, Gregor ile ilk karşılaşmasında ne beklediğinden tam olarak emin değildi, ama bu değildi. Yine de, kabul etti.

"Gelin, gelin," dedi Gregor, tahttan kayarak. "Size geri kalanını göstereyim."

"Sabırsızlanıyorum," dedi Cyrus kuru bir şekilde.

Gregor'un tiz sesini dinleyerek iki salon daha geçtiler ve Cyrus ne kadar daha süreceğini sormak üzereyken bir portrenin önünde durdular. Gregor değil, bir kral, genç bir kraliçe ve üç oğluyla poz vermişti, bunlardan biri de Gregor'du.

"Bundan kurtulmak isterdim," dedi Gregor, "ama görüyorsun, bu bana güç veriyor." Ağzının köşesinde tükürük birikmişti.

Cyrus bu tarihi biliyordu. Gregor, Aleon İmparatorluğu'nu oluşturan altı krallığın tamamını miras alacaktı, ama babası ölüm döşegindeyken krallıkları üç oğlu arasında bölüştürmüştü. Doğal hakkından mahrum bırakıldığını düşünen Gregor, en küçük kardeşini öldürmüş ve şimdi diğerini de öldürerek her şeyi tek başına yönetmeye çalışıyordu.

Gregor, tablodaki kralı işaret etti. "Babam, Yüce Kral Horvath."

Kadın Gregor'dan daha genç görünüyordu. "Bu annen mi?"

Kral burnunu çekti. "Tanrılar hayır. Annem, tanrılar onu korusun, doğum sırasında öldü. Babam yeniden evlendi." Resme somurtarak baktı. "Daha düşük bir soylu kadına." Soldaki genç adamı işaret etti. "O Aston'dı."

Öldürdüğü kardeşi.

Gregor elini indirdi, ama acı dolu gözleri diğer kardeşine kaydı. "Bu Phillip."

"Mutlu bir aile," dedi Cyrus.

Gregor sertleşti ve Kord Cyrus'u tekrar drtt.

Gregor, kaşlarını çatarak resme geri baktı. "Phillip ve Aston'ın piç oldukları, babalarının muhafızlardan biri olduğu söylentileri vardı. Birbirimize bu kadar benzemeseydik, bu söylentilere inanırdım."

Everan kaşlarını çattı ve Kord ustaca gülmesini engelledi. Cyrus tabloya baktı. Phillip yakışıklı bir adamdı ve Gregor ona hiç benzemiyordu.

"Biliyorsun, uzun bir yolculuk oldu," dedi Cyrus. "şimdi o odayı alacağım."

"Tabii ki!" dedi Gregor. "Neredeyse unutuluyordum." Ve onları geldikleri yoldan geri götürdü.

Doğu tarafındaki lüks bir süite vardılar ve Gregor, akşam yemeği vakti geldiğinde onları çağırmaaya söz verdi. İçeride, Cyrus kapıyı kapattıktan sonra uzun bir nefes verdi.

"şu ana kadar dost canlısı birine benziyor," dedi Kord. Cyrus kaşlarını çattı. "Onu sevmedim."

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Kord.

"Sakin ol. Bir şey yapmayacağım," diye Cyrus onu sakinleştirdi. "Sadece onu sevmediğimi söylüyorum."

"Ben de," diye ekledi Everan.

Kord iç geçirdi. "Dürüst olmak gerekirse ben de sevmiyorum, ama akşam yemeğine gideceğiz ve sen onu seviyormuş gibi davranmalısın."

Akşam yemeği, kraliyet yemekleri gibi gereksiz yere abartılı bir atmosfer, yemek ve sreye sahipti. Ancak Cyrus buna razı oldu. Kord ve Everan, onlara eşlik eden diğer adamlarla birlikte odanın uzak köşesinde oturuyorlardı. Cyrus itiraz etmek istedi, ama Gregor'un kendi adamlarını da uzakta oturttuğunu ve ikisine özel konuşma için alan bıraktığını fark etti.

"Tekrar söylüyorum, sonunda bu yolculuğu yaptığın için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam," dedi Gregor, bunu defalarca söylemiş olmasına rağmen. Cyrus'u dirseğiyle drtt, bu da tamamen

çok yakın oturduğunu ima ediyordu. "Ve iki krallığımız arasındaki olasılıkları keşfetmeyi çok istiyorum," diye ekledi.

Cyrus ona şüpheyle baktı. "Japheth ve Gölge Diyarları arasındaki durumu anlat bana," dedi. Gregor, Gölge Kral ile ittifakını bozmak niyetinde değilse, daha fazla zaman kaybetmeye niyeti yoktu.

"Ah." Gregor, sandalyesinde rahatsız bir şekilde kıpırdanarak gülümsedi. "Tahmin edebileceğiniz gibi, şu anda ilişkiler gergin. Kharav, kardeşimle ittifak halinde olan Mercia ile ittifak kurduğu için, ya hepsi dost ya da hepsi düşman oldu. Bu, Mikael'in yıkıcı bir ihaneti."

Mikael. Adı bu muydu? Bu Gölge Kral. Gölge Diyarları hakkında çok az şey biliniyordu.

"Yani, ittifakınızı bozdunuz mu?"

"Oh, hayır. Tabii ki hayır." Yine yerinden kıpırdadı. "Aslında, Mikael'in bu görüşmemizden haberi olmamasını tercih ederim."

Cyrus kaşlarını çatı. Bu hiç işe yaramayacaktı. "O zaman ilgilenmiyorum," dedi.

Gregor geri çekildi, ağzı inanamama hissiyle açık kaldı. Hızla yuttu. "Ne... ne demek istiyorsun?"

"Gölge Kral'ın dostu olamam. Bir dostun dostu da olamam. Ve eyleme geçecek bir müttefike ihtiyacım var. Vaktini boşa harcadığım için üzgünüm." Cyrus kalkmak için harekete geçti, ama Gregor'un ince parmakları kolunu kavrayarak onu durdurdu.

"Kharav'da son zamanlarda yaşanan olaydan haberdar olduğundan eminim," dedi Gregor. Sesi daha da alçaldı. "Kraliçeye yapılan saldırı."

Cyrus sandalyesinde hareketsiz kaldı. "Bir şey mi biliyorsun?" diye sordu. Gregor ona gülümsedi. "Olabilir."

Gregor onun yaptığını biliyor muydu? İğrenç adamın gözleri parladı ve gülümsemesi genişledi. Cyrus'u bununla tehdit mi ediyordu? Bu bilgiyle onu sindirmeye mi çalışıyordu?

Gregor eğilip fısıldayarak konuştu. "Belki de ben de *bu işe karışmış* olabilirim," dedi.

Cyrus, cildindeki ateşin soğumasıyla birlikte ciğerlerindeki savaş nefesini bıraktı. Bu aptalın hiçbir fikri yoktu. Cyrus'un sol göz kapağı

taş gibi yüzünün gerginliği altında seğirdi. "Öyle mi?" dedi sonunda.

"Eylemde bir müttefike ihtiyacın olduğunu söylüyorsun," dedi Gregor. "şimdi, hedefi ıskaladığını kabul ediyorum, ama bu geçici bir aksilikti, seni temin ederim."

"Bu iyi," dedi Cyrus. "Sen kendin gittin mi?" "Gitmeliydim," dedi Gregor. "Belki de iş o zaman hallolurdu"

"

Cyrus burun kıvırdı ve hemen öksürerek bunu gizledi. Bu adam kesinlikle inanılmazdı.

"Ama birlikte büyük şeyler başarabiliriz, bence," diye devam etti Gregor.

Cyrus koltuğuna yaslandı. "Belki de başarabiliriz."

Konuşmanın yönü, akşamı çok daha ilginç hale getirdi ve Cyrus, akşam yemeğinin geri kalanını çok fazla acı çekmeden tolere etti. Ancak, süite döndüğünde kendini zar zor kontrol edebildi ve Everan ile Kord'a Gregor'un söylediği her şeyi anlattı.

"Neden Mercian kraliçesine karşı başarısız olan bir girişimin sorumluluğunu üstlensin ki?" diye sordu Kord.

"Cyrus'un gözüne girmek için," diye cevapladı Everan. "Ama bu iyi bir şey. Gregor'un çaresizliğini gösteriyor, ki bu da onun Shadowlands ile ilişkisini keseceği anlamına geliyor, ama aynı zamanda bizim girişimimizden kimin sorumlu olduğunu kimsenin bilmediği anlamına da geliyor, Shadow King dahil."

Cyrus da aynı sonuca varmıştı. Gölge Kral'a karşı tekrar harekete geçmeye karar verdiğinde, hala bir miktar sürpriz avantajı vardı.

"Anlaşmaya var," diye ısrar etti

Everan. Kord kaşlarını çattı. "Ne konuda anlaşma?"

"Önemli değil," dedi Cyrus. "Bence ittifaka benzeyen her şeyi kabul edecektir."

"Ona ne teklif edeceksin?" diye sordu Everan.

"O acımasız bir adam; ona savaş ve ticaret sözü vereceğim."

Kord burun kıvırdı. "Ne ticareti? Bizim hiçbir şeyimiz yok."

"O bunu bilmiyor. Belirsiz bırakacağım."

Cyrus, ertesi sabah Gregor ile buluştuğunda tam da bunu yaptı. Gregor, Cyrus, Rael veya ticaretleri hakkında başka bir şey sormadığı için bu çok kolay oldu. Ancak Gregor, Japheth'in sunabileceği her şeyi övünmek için bu fırsatı kaçırmadı.

"Dünyanın başka hiçbir yerinde bulunmayan bitkilerimiz var," diye övündü kahvaltıdan sonra vitraylı bir koridorda yürürken. "Morander, serium, encanthus..."

Cyrus adımlarını durdurdu. "*Serium* mu dedin?"

Essandra'nın aradığı bitki.

"Ah, nihayet, bu dünyanın nadir bitkilerini takdir eden bir adam." Gregor sıırttı. "İsterseniz size biraz kesip götürmeniz için verebilirim. Her yaprak küçük bir servet değerinde."

"Bana kökleri sağlam bir çalı vereceksin." Gregor durakladı. "Serium, Rael'de yaşayamaz."

"Bana bir çalı ver, anlaşılm." Gregor ona şaşkın şaşkın baktı.

Cyrus başını eğdi. "Muhtemelen birden fazla var." "Elbette," diye kekeledi Gregor.

"O halde bu bir istek bile sayılmaz," dedi Cyrus. Çünkü bu bir istek değildi. O lanet çalı olmadan Japheth'ten ayrılmayacaktı.

"Ve anlaşmaya varacağız?"

Cyrus başını salladı. "Doğru."

"Hala halletmemiz gereken çok şey var."

"Önümüzdeki birkaç hafta içinde halledeceğiz."

Gregor suskun kaldı. "Geri götürmen için bir çalı hazırlayacağım."

"Harika." Cyrus elini uzattı. "Dostum."

Dokuzuncu Bölüm

Rael'e geri dönmek Japheth'e gitmekten daha uzun sürdü ve gemi limana yanaştığında Cyrus dudaklarında beliren gülümsemeyi engelleyemedi. Essandra'ya seriumu verdiğinde yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordu; ona sadece birkaç kurutulmuş yaprak değil, istediği zaman yetiştirebileceği ve toplayabileceği bütün bir çalı verecekti.

Geri dönüş yolculuğunun iki günü boyunca bitkiyi sürekli izlemiş, oraya varana kadar ölmesinden endişelenmişti. Bitki Japheth'in nemli ikliminden geliyordu ve Cyrus, keten gölgeli cam evinde sık sık su püskürtmeye özen göstermişti. Şimdi bitki arka kabinde duruyordu. Yerleşince onu bununla şaşırtacaktı.

Essandra onu limanda karşılamaya gelmişti. Çalıyı sakladığı için mutluydu. Köpeklerden biri, Three, onunla birlikteydi.

"Hoş geldin," dedi Essandra, o iskeleden inerken.

"Geri dönmek güzel. Her şeyin bıraktığım gibi olduğunu görmek de güzel." Kavgaya yok, yıkılmış binalar yok, yanmış başkent yok.

"Çoğunlukla olaysız geçti," dedi ona. "Mirielle'den bir mektup geldi."

Pryam'ın genç kraliçesi, Cyrus ile oldukça yakınlaşmasına rağmen, kan bağı yoluyla iletişim kurmayı hâlâ reddediyordu. Muhtemelen kullanmaması daha iyiydi. Mirielle'i ne kadar sevse de, kafasında sürekli onun sesini duymak istemiyordu. Ve onun mektuplarını seviyordu.

Three, Cyrus'a burnunu sürttü, arka bacaklarını salladı ve Cyrus elini indirip hayvanın kulağının arkasını kaşdı. Three, Essandra'ya düşkün olmuştu, sık sık One ve Two'dan ayrılıp onu takip ediyordu.

Cyrus onu suçlamadı.

Yeşil gözleri zümrüt gibi ışığı yansıtıyordu ve koyu saçları liman esintisinde etrafında dalgalanıyordu.

"Ne?" diye sordu, kaşlarını çatarak. "Ne?"
diye sordu Cyrus.

"Neden
gülümsüyorsun?"

"Gülümsemiyorum."

Essandra ona şüpheyile baktı. Sonra elini salladı ve "Amana fasora" diyerek bağlanma büyüsunü bozdu. Cyrus, büyüün varlığını bile unutmuştu. Essandra'nın büyüyü bozması da garipti. Büyüyü hiç bozmaması gerekirdi. Büyüyü tekrar tekrar yaratıp bozmak sıkıcı bir iş gibi görünüyordu. Ama Cyrus şu anda büyüyle ilgilenmiyordu.

"Sana bir şey getirdim," dedi. "Bir hediye."

Kaşlarını kaldırarak yüzüne baktı. "Nedir?" "Biraz beklemelisin."

"Neden?"

Omuz silkti. "Çünkü bir süre merak etmeni istiyorum." Yüzünde bir gülümseme belirdi ve o, bunu sık sık görmediğini fark etti. Bu gülümsemeyi sevdi.

"Ama şimdi benimle konsey odasına gel," dedi, "ve Japheth'te olan biten her şeyi dinle."

Japheth'te olan biten her şeyi dinle."

"Anlaşmaya vardınız mı?"

"Evet."

"Evlendiniz mi?"

"Hayır."

"Evlenecek misin?"

"Hayır." Ona baktı. "Neden benim olası evliliğimi bu kadar önemsiyorsun?"

"Umursamıyorum," dedi kız çabucak. "Sadece masadaki bir konuydu ve merak ettim. Hepsi bu."

"Aslında, bu konu hiç tartışılmadı bile."

"İyi, yani ilginç." Ellerini önünde birleştirdi. "Tüm yolculuk ilginçti.

Duymak isteyeceksin."

Aslında, herkes duymak istiyordu. Cyrus ayrıntıları anlatırken herkes konsey odasını doldurdu — varışlarından, şehrin isimlendirilmesindeki fiyaskoya, başkentin ve sarayın tanımlanmasından,

Gregor'un Mercian kraliçesine yapılan saldırının sorumluluğunu üstlendiği akşam yemeğine, önümüzdeki haftalarda ittifakın şartlarını belirlemeye karar vermelerine kadar. Her şeyi paylaştı. Essandra'yı daha sonra şaşırtmak için sakladığı serium çalıları hariç her şeyi.

Konsey sevinçliydi, hatta daha önce çok üzüldükleri soylularla olan çatışmayı unutmuş gibi görünüyorlardı. Cyrus, Rael'de kendisi yokken hiçbir olay yaşanmadığını öğrenince mutlu oldu ve bu onu daha da neşelendirdi. Sonuç olarak, uzun zamandır kendini en iyi hissettiği andı.

Güneş zirveden çoktan geçmişti ki Cyrus nihayet Essandra'yı çalışma odasına kaçırmayı başardı. Konsey toplantısı sırasında adamlarına cam evi oraya taşıttırmıştı.

"Gözlerini kapalı tut," dedi ona. Ama gözlerini kapalı tutacağına güvenmediğinden, kapıyı açıp onu içeriye geçirirken gözlerini eliyle kapattı. Essandra dikkatlice adım attı.

"Gözlerini kapalı tut," dedi Cyrus
tekrar. "Tutuyorum!"

Onu, üzerine bir bez örtülü cam evin önüne yerleştirdi.

"Gözlerini kapalı tut," diye tekrar söyledi ve kadının talimatına uyup uymadığını izleyerek cam evin arkasına doğru geri çekildi.

Gözlerini sıkıca kapalı tutarak dururken, yüzünde bir gülümseme yayıldı.

Dikkatlice camdan örtüyü çekti. "Artık bakabilirsin," dedi ona.

Essandra gözlerini açtı ve bakışları cama odaklanırken sırtarak durdu. Yüzündeki ifade şaşkın bir şaşkınlığa dönüştü. "Ne kadar... sevimli. Minyatür bir sergi salonu."

Adam bekledi.

Kız başını sallayarak yaklaştı. "Eminim... bu çok işimize yarayacak..."

Aniden durdu. Yüzündeki gülümseme kayboldu ve sadece cama bakakaldı. Camın *ötesine*.

"Cyrus," diye fısıldadı.

Adam gülümsedi.

"O nedir?" diye fısıldadı.

"Seryuma ihtiyacın olduğunu söylemiştin."

"Bunu nasıl hatırladın ve..." Boğazı düğümlendi, sözleri takıldı. "Nerede buldun?" Cevap vermesine bile fırsat vermeden, "Ve bu bir çalı!" diye haykırdı.

"Gregor, Rael'de yetişemeyeceğini söylemişti."

"Büyür," dedi heyecanla. "Ben onu büyütürüm."

"Yapabileceğini tahmin etmiştim. Artık ihtiyacın olan kadar var, ne kadar büyü yaparsan yap."

Gözleri doldu.

"Bununla aileni geri getirebilecek misin?" diye sordu.

"Amoran Kupası büyüğü için ihtiyacım olan eksik parçaları tamamlamamı sağlayacak."

Adam başını salladı. "Güzel."

Gözünden bir damla yaş süzüldü. "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum." "Hiçbir şey söyleme. İşe başla." Ve ona bir kez daha gülümsedikten sonra, onu

Cyrus, Orion'un soğuk ve mesafeli bakışlarından rahatsızdı.

Orion'un bakışları soğuk ve mesafeliydi. Japheth'ten döndüğünden beri neredeyse iki kelime bile etmemişti. Cyrus, Orion'un üzülmesinin kendisini neden rahatsız ettiğini bilmiyordu. *Rahatsız etmediğini* söyledi kendine. Bu yüzden suikastçıyı çalışma odasına çağırmasının nedenini bilmiyordu.

"Başka bir iş mi?" Orion kısa ve keskin bir şekilde sordu. Öfkesini gizlemeye pek çaba göstermiyordu. Aslında hiç çaba göstermiyordu.

Cyrus başını salladı. "Hayır." "O zaman ne istiyorsun?"

"Sadece adamlarının nasıl olduğunu görmek istedim."

"Neden umurunda ki? Artık sayımız azaldı. İstedğin şey, şüphesiz."

"Bu doğru değil."

Orion burnunu çekti. "Tabii, tamam."

Cyrus ona baktı. Onun kızgınlığından rahatsız olmamıştı.

"Shadowlands için üzgünüm," dedi. Neden özür dilemesi gerektiğini bilmiyordu

ama bu yanlış değildi. Aslında Cyrus muhtemelen daha önce özür dilemeliyd

Orion hafifçe kıpırdadı. "Oh."

"Başarısız olmamız benim hatam. Onları beklettim."

"Biliyorum." Suikastçının sesi hâlâ acı doluydu.

Cyrus masasındaki mürekkep hokkasını düzeltti. "Thane, kraliçe uyurken onu öldürmek istedi, ama ben önce Alexander'ı bulmak istedim. Ben..." Durdu. "Ne yaptığımı bilmesini istedim. Ona zarar vermek istedim."

Orion'un gözleri kısıldı. "Ama onu zaten öldürecektin." "Bazen ölüm yeterli olmaz."

Suikastçı pencereye doğru yürüdü ve dışarıya baktı.

Cyrus iç geçirdi. Bu bir hataydı. Orion'un ne düşündüğünü neden umursuyordu ki? Onu yargılanması için buraya çağırmamıştı. Onu kovması gerekirdi.

"Öldürmeyi bekleyemezsin," dedi Orion. Kötü niyetle söylememişti. Suikastçının bakışları aşağıdaki avluya kaydı. "Bir kez geciktirdim," dedi. "Bu bana çok yakın birini kaybetmeme mal oldu." Cyrus'a döndü. "Bu, çoğu insanın zor yoldan öğrendiği bir derstir."

Bu affetmek miydi? Cyrus'un affedilmeye ihtiyacı yoktu, affedilmeyi de istemiyordu. Ya da belki de istiyordu. İlerlemek güzel olurdu. Bunu düşünmeyi bırakmak güzel olurdu.

"Japeth'te kadınınla ilgili bir şey buldun mu?" diye sordu Cyrus, deneme amaçlı.

Orion başını salladı. "Hayır," dedi sessizce. "Nerede olabileceğine dair hiçbir ipucu yok, orada olduğuna dair hiçbir bilgi yok."

Aralarında sessizlik oldu.

"Biliyorsun," dedi Cyrus sonunda, "Bilgi toplamakta çok başarılı bir adamım var. Ona bu konuyu araştırmasını söyleyebilirim."

"Onu Japheth'e mi göndereceksin?"

Cyrus omuz silkti. "Senin bulamadığın bir şeyi bulabilir mi bilmiyorum, ama..."

"Önemli değil. Umurumda değil. Eğer bir şey bulabilirse, ne olursa olsun..." Gözleri çaresizlikle Cyrus'a dikildi. "Bunu gerçekten yapar mısın?" "Düşün bunu düşün," dedi Cyrus dedi. Jaem

yap olacak uyanık olacak bu ve gerçekten de çok iyiydi. Hatta Gregor hakkında

ek faydalı bilgiler elde edebilirdi. "Bir dahaki sefere bağ aracılığıyla aradığında onu göndereceğim."

Tam o sırada Essandra içeri daldı. "Hazırım," dedi nefes nefese.

Günlerdir  alışma odasından çıkmamıştı. Ancak Cyrus onu her kontrol ettiğinde, neşeli ve odaklanmış bir haldeydi; büyüler okur, otları karıştırır, notlar alırdı. Cyrus, yemek yemeye ara vermesi gerekmesin diye ona yemek getirterek çalışmasına izin verdi.

" z r dilerim," dedi, aniden Orion'u fark ederek. "Bölmek istemedim."

"Hayır, hayır, sorun değil," dedi Orion hemen. "Gitmeliyim."

"Kalsan çok iyi olur," dedi ona. "Ve yardım etsen."

Cyrus'a baktı, sonra tekrar ona döndü. "Uh, tamam. Ne yapmamı istersiniz?"

"Emin değilim," dedi kız başını sallayarak. "Yani, henüz bilmiyorum. Belki hiçbir şey. Belki bir şeyler. Bu, kız kardeşim için bir vekalet büyüsü ve ne olacağı belli değil."

"Tamam," dedi. "şimdi mi?"

Hala nefes nefese olan kız gülümseyerek başını salladı. "Evet." Sonra gözleri tekrar Cyrus'a takıldı. "şimdi uygun mu?"

"Tabii ki," dedi.

"Uh..." Orion ona baktı. "Kız kardeşini ilk kez gördüğünde... belirli bir şekilde görünmek ister misin?"

Cyrus ancak o zaman kızın buruşuk elbisesini ve tutturulmuş saçlarının yerinden dökülmüş olduğunu fark etti.

"Aslında bu gece onu görmeyeceğim. Bu, birçok adımdan sadece ilki. Bir dizi alternatif büyü yaratıyorum, daha sonra bunları Amoran Kupası ile birleştirerek nihai büyüyü oluşturmayı umuyorum."

"Ah, tamam," dedi Orion.

"Bekle." Durdu. "şu anki g r n ş mde bir sorun mu var?"

"Kesinlikle hayır," dedi Cyrus hemen, Orion da başını sallayarak, "Hayır, hiç de değil," dedi.

Gülümsemesi geri geldi.

Cyrus ve Orion birbirlerine baktılar, sonra Essandra'yı çalışma odasına kadar takip ettiler.

Essandra, ince öğütölmüş otların karışımının bulunduğu küçük bir bakır kaseyi aldı ve otları biraz daha öğüttü.

"Benden ne yapmamı istediğini buldun mu?" diye sordu Orion.

"Sadece orada dur ve... bayılırsa onu yakala. Ya da eğer..."
otlardan başını kaldırıp durakladığında sözleri kesildi. "Bence Teron'u da çağırmalıyız."

"Ben onu getiririm," dedi Orion ve odadan çıktı.

"Teron'a neden ihtiyacımız olsun ki?" diye sordu Cyrus. Daha önce ona ihtiyaç duymamışlardı. Aslında, Teron'un iyileştirme büyüsü daha önce Cyrus'a bu tür konularda hiç yardımcı olamamıştı.

Hâlâ kasedeki otları işliyordu. Böyle devam ederse, onlardan geriye hiçbir şey kalmayacaktı. Gergin miydi?

"Everan da gelebilir mi sence?" diye sordu.

Şimdi Cyrus'u gerginleştiriyordu. "Everan'a neden ihtiyacın var?"

Orion, Teron'un hemen arkasında odaya geri girdi.

"Teron," dedi Essandra. "Geldiğin için teşekkürler." "Teron'a neden ihtiyacımız var?"
diye sordu Cyrus tekrar.

Kaseyi sıkıca tuttu. "Şey..." Alt dudağını ısırđı. "Kız kardeşimi *sana* ve yaşayanlara mı bağılıyorum, yoksa seni *ona* ve ölenlere mi bağılıyorum, emin değilim."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Teron'a ihtiyacın olabileceği anlamına geliyor." Dudaklarını tekrar ısırđı. "Bu bağ, onun öldüğünde yaşadığı yaraları senin de yaşamayı sağlayabilir."

Orion ikisi arasında bakışlarını gezdirdi. "Ne yaralanması?"

Sessizleşti, ciddi bir ifadeyle. "Bir bıçaktan."

"Bıçaktan korkmuyorum," dedi Cyrus, ama hafif espri girişimi hiçbir etki yaratmadı.

Endişe yüzünü kapladı ve hafifçe geri çekildi. "Biliyor musun, ben... Sanırım bunu iyice düşünmedim. Tam olarak ne olacağını bilmiyorum."

"Peki, birazdan öğreneceğiz," dedi Cyrus.

Kız başını salladı. "Bunu doğru yapıp yapmadığımı, büyüyü doğru okuyup okumadığımı bile bilmiyorum." Elindeki bakır kaseyi sıkıca tuttu ve ona bakakaldı.

"Teron kontrol edebilir."

Gergin bir şekilde başını salladı. "Haklısın." Kitabı aldı ve şifacıya uzattı.

Teron kitabı sayfayı sayfayı ve sonra sayfaya sayfaya her masanın masanın üzerine dizilmiş malzemelere baktı. "Myrna nerede?"

"Zaten karıştırıldı. İşte." Kaseyi işaret etti. "Sadece iki yaprağım vardı, ben de birini kullandım."

O başını salladı. "Bu yeterli olmalı. Bana doğru görünüyor. Şimdi sadece serium kaldı."

"Gördün mü?" dedi Cyrus. "Her şey yolunda."

Yutkundu. Yavaşça, seriumun hala durduğu cam seraya uzandı ve bir yaprak kopardı, sonra onu ikiye böldü ve kaseye attı. Kaseyi küçük bir fincana boşalttı ve üzerine biraz buharlı su dökerek demledi.

"Oturmalısın," dedi ona.

Bunun gerekli olduğunu sanmıyordu, ama yine de yere serilmiş bir mindere oturdu.

Kız onun önüne oturdu ve fincanı ona uzattı.

Elleri titriyordu.

Adam bardağı aldı, ama dudaklarına götürürken kadın kolunu tutarak onu durdurdu.

"Bekle," dedi kadın. "Bunu yapmak zorunda değilsin." "Biliyorum." Adam tekrar içmek için kadehi kaldırdı.

"Aslında, bunu yapmanı istemiyorum." Kızı bardağı geri almaya çalıştı, ama adam bardağı uzaklaştırdı.

"Hayır, bu kadar yol geldik," dedi ona. "Denemeye değer."

"Bu sana zarar verebilir."

"Ben sürekli zarar görüyorum," diye gülümsedi, "çoğunlukla senin yüzünden."

Teron burada. İşe yarayıp yaramadığını denemeye değer."

Kız başını salladı. "Hayır, fikrimi değiştirdim." "Bu, aileni geri getirebilir."

Kız hareketsiz kaldı. Gözleri

doldu. "En azından denememe

izin ver," dedi adam. Kız yine

başını salladı. "Essandra," dedi

adam yumuşak bir sesle.

Kız hafifçe sallandı. "Sadece... yavaşça," diye fısıldadı.

Cyrus sıcak çayı içti ve o içtiği sırada, kız onun anlamadığı sözler fısıldadı.

Ona baktı, nefesi kısa ve sığdı, gözleri endişeyle doluydu.

Cyrus çayı bitirip fincanı ona geri verdi. Essandra fincanı aldı ama donmuş gibi oturup Cyrus'a bakmaya devam etti.

"İşe yarayıp yaramadığını ne kadar sürede anlarız?"

"Ben..." Kız hafifçe ileri geri sallandı. "Bilmiyorum." Kafasını salladı. "Bilmiyorum," diye tekrarladı. "Son büyü, fincanla yapılane kadar bilemeyebiliriz."

Bu çok uzun bir bekleme süresiydi. Ama... "Tamam," dedi.

Sessizce oturup beklediler.

"Ayağa kalkarsam bayılır mıyım?" diye sordu.

"Sanmıyorum..."

Ayağa kalktı. Kendini iyi hissediyordu.

Essandra da onunla birlikte ayağa kalktı.

"Ben iyiyim," diye onu rahatlattı. "Sanırım... bir sonraki adıma geçebilirsin."

Hiçbir şey söylemedi, gözleri hala geniş ve dikkatliydi, ama başını salladı.

Aniden, midesini keskin bir acı sardı. Sonra göğsünde bir başka acı hissetti. Geriye doğru sendeledi, tunikasının önünden kan sızdığını görmek için aşağıya baktı.

Sallanırken gözleri yine Essandra'yı buldu. Yüzünde dehşet vardı. Gücü tükendi ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Teron!" Essandra bağırarak öne atıldı. Cyrus geriye doğru yığıldı, ama Orion onu yakaladı.

"Seni tuttum," dedi Orion. "Seni tuttum."

Orion başka bir şey daha söyledi, ama sözleri Cyrus'a bir anlam ifade etmiyordu.

"Cyrus!" diye bağırdı Essandra. Onu yere yatırırken başını kucakladı.

O hissetti Teron'un iyileştirici sıcaklığını ama bu yeterli yeterli Karanlık yaklaşıyordu.

"Cyrus! Cyrus, benimle kal." Essandra'nın sesi giderek zayıflıyordu. Cyrus'un yüzünü iki eliyle kavradı. "Hayır! Hayır! Bana bak."

Gözlerini ona odaklamaya çalıştı, ama göremiyordu. Nefes alamıyordu. *Nefes alamıyordu.*

"Cyrus, bana bak!"

Yüzüne odaklanmaya tekrar çalıştı.

"Ona yardım et!" diye Teron'a bağırdı. "Çok üzgünüm," diye ağladı.

"Çok üzgünüm."

Üzülmesine gerek yoktu. Cyrus onun üzülmesini istemiyordu.

"Teron," diye yalvardı.

Teron bir şey söyledi, ama Cyrus anlam veremedi.

Görüşü bulanıklaştı ve sonra karardı. Gözlerinin açık mı kapalı mı olduğunu bilmiyordu.

"Cyrus!"

Yavaş yavaş acı azaldı.

"Cyrus!"

Sonunda nefes alabildi ve çaresizce havayı içine çekti. Kuruluk hissi acı veriyordu. Teron'un dokunuşuna rağmen, göğsünde hala keskin bir acı hissediyordu. Bedensel bir acı değil. Ruhsal bir acı.

Gözlerini açtığında Essandra, Orion ve Teron'un üzerine eğildiğini gördü. Kendine biraz daha zaman tanıdı. Yavaşça, duyuları geri geldi. "Bu, işe yaradığı anlamına mı geliyor?" diye sorabildi sonunda. Sesi kısılmıştı.

"Kimin umurunda!" diye bağırdı kadın. "İyi misin?" "İşe yaradı mı?" diye tekrar sordu.

Kadın yanağından bir gözyaşı silerken başını salladı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Tanrılar aşkına, Cyrus," diye nefes nefese, başını sallayarak cevap verdi. "Şu anda bunu düşünemem bile. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Ben iyiyim." Oturmak için kendini zorladı ve Orion ona yardım etti. Cyrus'un görüşü bir an karardı ve baş dönmesi geçene kadar bekledi.

Kız onu daha sıkı tuttu. "Sakin ol." "Ayağa kalkmama yardım et."

"Bence beklemelisin."

"Yardım et," dedi tekrar.

Orion, Cyrus'un kollarını kendi kollarına doladı ve Essandra onu sıkıca tutarken ayağa kalkmasına yardım etti.

Ayağa kalktığında kendini daha iyi hissetti. Kalıcı halsizlik daha çok zihnindeydi, vücudunda değil.

Essandra'nın gözleri Cyrus'un göğsüne düştü ve Cyrus kanla lekelenmiş, yırtılmış tunikasına baktı.

Gözleri yine yaşardı.

"Zaten bu tunikten hoşlanmıyordum," dedi.

Essandra başını salladı. "Bu bir hataydı. Bunun daha önce hiç yapılmamış olmasının bir nedeni var."

Omuzlarından tutup ona bakmasını sağladı. "Sen, hiç kimsenin yapmadığı bir şeyi yapacaksın, çünkü hiç kimsenin denemediği bir şeyi denemeye hazırsın. Ben de öyle. Sana söz veriyorum, aileni tekrar göreceksin."

Onuncu Bölüm

"*Bravat'ı kaybettim.*" Jaem normal halinden farklıydı.

"Ne?" Cyrus bunu duymayı beklemiyordu.

"*Sana daha önce söylemeliydim. Özür dilerim. Özgür Şehirler'e gittim ve geri döndüğümde o burada değildi.*"

Cyrus küfretti. Bravat'ın kontrolsüz bir şekilde dolaşıp Mercian tapınaklarını Rael'e olan sonuçlarını umursamadan yıkması yeterince kötüydü. Onu tamamen gözden kaybetmek hiç iyi değildi.

"*Merak etme,*" dedi Jaem. "*Sid benimle. Onu bulacağız.*"

Sid. Cyrus bir an düşünmek zorunda kaldı ama sonra hatırladı. Sid, Akim Hanesi'nden alt düzey bir dövüşçüydü. O ve Jaem birlikte yakalanıp arenaya satıldıklarında hırsızlık da yapıyordu. İyi çocuktü. Kötü bir dövüşçüydü. Ama neyse ki Cyrus'un şu anda onunla dövüşmesine ihtiyacı yoktu.

"*Seni hayal kırıklığına uğratmayacağız,*" dedi Jaem.

"*Beni hayal kırıklığına uğratmıyorsunuz,*" diye Cyrus onu teselli etti. "*Sid'e devam etmesini söyleyin; Bravat'ı bulduğunda beni araması için ona bir şişe verin. Ama size başka bir işim daha var. Japheth'e gidip bir kadın hakkında ne bulabileceğinizi araştırmanızı istiyorum.*"

"Bir kadın mı?"

"*Birine onu bulmak için yardım edeceğime söz verdim. Taş çemberde buluşalım. Rael'den yola çıkacaksın.*"

"*Tamam. Yaklaştığımda seni ararım.*"

Cyrus şakaklarını ovuşturdu. Bravat'ı çok uzun süre serbest bırakmıştı. Sid onu bulduğunda, Cyrus onun icabına bakmak zorunda kalacaktı.

Dikkatini masanın üzerindeki parşömenlere geri verdi, ama gözleri donuklaştı ve parşömenleri geri attı. Daha fazla sorun. Sorunlar bitmek bilmiyordu. Hiç durmuyordu.

"Burada neden bu kadar somurtuyorsun?"

Başını kaldırıp kapıda duran Essandra'yı gördü. Omuzlarını ve boynunu ortaya çıkaran koyu mor bir elbise giymişti, ama Cyrus gözlerini üzerinde çok uzun süre tutmamaya dikkat etti. "Somurtkan değilim," dedi. "Sadece sinirliyim." Gerçi şimdi biraz daha az sinirliydi.

"Neden sinirlisin?" Essandra içeri girdi.

"Bravat'ı kaybettik. Kim bilir şimdi ne yapıyordur. Onu bulduğumda bir şeyler yapmam gerekecek. Onu Mercia'da bırakıp, istediği gibi davranmasına izin veremem." Bir yığın kağıt kaldırdı. "Sonra da böyle şeyler var."

"Nedir o?"

"Arazi dağıtımı sonucunda kamu sulama sisteminin değiştirilmesi için bir dilekçe." Başka bir kağıt yığını gösterdi. "Ve aynı kalması için bir dilekçe."

Kadın gülümsedi. "Sizi daha fazla rahatsız etmek için gelmedim."

"Rahatsız etmiyorsun," dedi adam çabucak. "Bir şey mi istiyordun?"

Kız başını sallayarak masasına doğru yürüdü. "Sadece nasıl hissettiğini görmek istedim, sonra... bilirsin. Her şeyden sonra."

Büyüden sonra.

"Tamamen normale döndüm," dedi.

"Hiçbir şey acıtmıyor mu?" Onu neredeyse öldürdüğü için büyük bir suçluluk duygusu taşıyordu.

Adam ağzının köşesini kıvırdı. "Sanki hiç olmamış gibi," diye onu rahatlatı.

Kız başını salladı. "İyi."

Cyrus, masanın etrafından dolaşan kadını merakla izledi. Gözlerini kısarak, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Kadın onu sandalyesine itti ve üzerine tırmandı, bacaklarını onun üzerine attı. "Sana düzgün bir şekilde teşekkür etmem gerektiğini düşündüm."

O buna itiraz etmedi, ama... "Bunu senin vücudun için yapmadım."

"Biliyorum." Kız, aralarına uzanıp deri ceketinin bağcıklarını çözdü.

"Ve kendini mecbur hissetmene gerek yok," dedi adam.

"Hissetmiyorum." Durdu. "Ama benim bedenimi istemiyorsan..." "Öyle demedim."

Gülümsedi ve onu serbest bıraktı. Sonra kendini konumlandırı, elbisesini düzeltti ve onu içine aldı.

Cyrus, onun sıcaklığı onu sararken başını geriye attı. Sandalyenin arkasını kavradı. Onun kalçalarını tutmamak, ellerini karnına, göğüslerine, boynuna ve saçlarına götürmemek için kendine güvenmiyordu. Onun dudaklarını kendine çekmemek için kendine güvenmiyordu.

İlişkileri kurallara dayanıyordu — onun uyduğundan emin olduğu tek kurallar.

Essandra, Cyrus onun altından ittiğinde ritmik hareketlerle üzerinde hareket etti. Cyrus'un göğsüne tunikasını yumrukladı. Cyrus onu çıkarmak istedi. Aralarındaki tüm giysileri çıkarmak, onu sadece hissetmekle kalmayıp görmek istedi, ama kendini zorla dizginledi.

Aniden, kız ondan uzaklaştı ve kısa bir şaşkınlık anında, onu arzuyla bırakacağını düşündü, ama bunun yerine kendini masasına geri itti. Kağıtlar yere dağıldı. Camlar kırıldı. Neyin kırıldığını bilmiyordu; umursamadı.

Essandra onu takip etmesi için çekti. O da öyle yaptı, hızla ayağa kalktı ve kadının bacaklarının arasına geri döndü. Kadın onu yönlendirdi ve ikinci kez kadının içine girmek, ilk seferki kadar iyi hissettirdi.

Daha da iyi.

Bu kadın. Dikkatli olmazsa, kendini ona kaptırabilirdi.

Kadın açık dudaklarından nefes nefeseydi, adam onun dudaklarını öpmek için can atıyordu. Kadının vücudundan çok ağzını istiyordu, onu tatmak istiyordu. Dişleri, onun etini aralarında hissetmek için yalvarıyordu.

Kadının bacakları onu sıktı ve o daha hızlı hareket etti. Daha derine. Daha yakın, daha da yakın. Ama onu bekledi. Kadının orgazm olacağını hissedince bekledi. Kadının ihtiyacını takip etti. Kadın zirveye ulaştığında, o da kendini bırakıp orgazm oldu. Kadın onu zirveye çıkardı, döne döne, düşerek, sersemleyerek, ta ki masanın üzerine yığılana kadar. Adam kadının üzerine düştü, kendini zar zor ayakta tutabiliyordu.

Sessizlik içinde kaldılar, sadece nefes nefese kalmış sesleri duyuluyordu.

Bu, onu bu masada ikinci kez becerdiği zamandı ve artık bu masa onun en sevdiği mobilya parçası olmuştu. Ama...

"Burada bunu yapmayı bırakmalıyız," dedi, ancak bu düşünceyle sesindeki hayal kırıklığını gizleyemedi. "Herhangi biri girebilir."

Kadının dudakları kıvrıldı. "Bu, işi biraz daha heyecanlı hale getirmiyor mu?"

Gülümsemeden kendini alamadı. Kız, zümrüt yeşili gözleriyle ona baktı. İnanılmaz derecede güzeldi.

"Sonrasında ne söyleyeceğimi hiç bilemiyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Teşekkür etmek uygunsuz mu olur?"

Kız yarı gülerek, "Sanırım *ben sana* teşekkür ediyordum," dedi.

"Senin için başka ne yapabileceğimi bana söylemelisin bana söylemen gerekecek."

Kadın tekrar güldü.

Şakacı tavır kaybordu ve adam daha ciddi bir hal aldı. "Ciddiyim. Ne olursa olsun" —gözleri kızın vücudunu süzdü—"bu... Neye ihtiyacın olursa sana yardım ederim."

"Biliyorum," diye fısıldadı kadın. "Ve senden daha fazlasına ihtiyacım olacak."

"Sırada ne var?" Belki de bedenleri birleşmişken konuşmak tuhaftı, ama ondan uzaklaşmak istemiyordu. Henüz değil.

Kadın nefesini biraz daha sakinleştirdi. "Şey, vekalet büyüğü işe yaradı, anladığımız kadarıyla, bu da normalde kız kardeşimden istenen her türlü şartı yerine getirebileceğin anlamına geliyor."

"Ne gibi?"

"Aile bağı."

Adam anlamıyordu. "Bu ne demek?" "Bir erkek kardeşin var."

Ve?

"O ikinci çapa olabilir," dedi.

Adam sertleşti. "Kardeşimi kullanmak mı istiyorsun?"

"Evet. Yani, hayır." Kafasını salladı. "Yani, bir nevi." Bu, Alexander'ın hayatta olması gerektiği anlamına mı geliyordu?

"Hem kız kardeşim hem de annem, hayatta olan, gücü olan bir aile üyesi bağlantısına ihtiyaç duyuyor. Ben sadece birine bunu sağlayabilirim. Ama şimdi, sen kız kardeşim için vekil olarak bağlandığın için, kardeşin diğer bağlantı olabilir."

Yani, Cyrus'tan onu bağışlamasını istiyordu... Soğuk bir ürperti cildini kaplarken, ciğerlerindeki hava azaldı. Bu, onun istediği basit bir iyilik değildi. Kendini ondan uzaklaştırdı.

"Tek ihtiyacım olan kan," dedi.

Göğsü sıkıştı. Bir adım geri attı. "Alexander'ın kanı," diye tekrarladı, sözcükler dilinde keskin bir tınıyla yankılandı.

Kız oturdu. "İşin güzelliği de bu," dedi ona. "*Senin kanın* bende var. Ve eğer onun kanı seninkinin yerine geçebilirse - ki geçebileceğini gördük

, o zaman varsayımsal olarak senin kanın onun yerine geçebilir. Bu zaten vekalet bağının doğal bir versiyonu." Parmaklarını şakağına götürdü. "Karmaşık olduğunu biliyorum, ama bu... sihir dokumanın zekası. Katmanlanabilir ve manipüle edilebilir, böylece her şeyi mümkün kılabilirsin." Yüzünü sildi. "Bak, bunun gerçekten işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum. Bağlı bir kişi başkası için bağ olamaz, bu yüzden kız kardeşimi annemi geri getirmek için kullanamam. Vekil bir kişinin başkası için vekil olabileceğini bilmiyorum. Başarısız olma ihtimali yüksek."

"Ve eğer başarısız olursa, o zaman kardeşime ihtiyacın olacak. Onun hayatta olmasına ve kanına ihtiyacın olacak." Başını salladı.

Nefesi kesildi ve dudağını ısırdı.

Derisinin altındaki soğukluk sıcağa dönüştü. "Onu öldürmememi mi isteyeceksin?"

Yapamayacağı bir şeydi...

"Sadece büyüü yapana kadar olur," dedi hızlıca. "Ve bu sadece başarısız olursa."

"Senin de söylediğin gibi, bunun olma ihtimali çok yüksek." Öfkesini bastırarak giysilerini düzeltti. Ondan uzaklaştı, sonra sert bir hareketle saçlarını karıştırdı. "Keşke bunu yapmadan önce benimle konuşsaydın."

Aralarında ağır bir sessizlik oldu.

"Özür dilerim," dedi kız. "Tek bir şansım vardı ve bunun için güçlü biri gerekiyordu. Tanıdığım en güçlü kişi sensin. Ben... Ben... Reddedeceğini düşünmemiştim."

"Reddetmezdim!" diye bağırdı. "Ama keşke önce benimle konuşsaydın."

Gözlerini kocaman açıp dudaklarını araladı ve ona baktı.

Kapı çalındı ve kapı açıldı.

"Bir sorunumuz var," dedi Orion içeri girerken. Yerdeki dağınık masa eşyalarını görünce durakladı. Gözleri

Cyrus'a, sonra Essandra'ya, sonra tekrar Cyrus'a kaydđ.

Cyrus, Essandra'nđn daha önce söylediği Şeye alay edecek kadar kızgındđ. "Ne?" diye sordu, sesindeki sinirini gizlemeye çalışmadan.

Orion kaşlarını attđ. "Eskiden, tek çıkış yolunun ölmek olduğu, kâr amacı güden bir suikastçi guildine ait olduğumu biliyorsun, değil mi? Eh, beni buldular. Bizi. Beni ve adamlarımı."

Essandra'nđn gözleri büyüdü ve masanın etrafından dolaşarak Cyrus'un yanına geldi. "Senin için birini mi gönderdiler?"

O başını salladı. "Birkaç kişi."

Ađzđ açık kaldđ ve gözleri daha da büyüdü. "Ve? Herkes iyi mi?"

"şimdilik." Adam yerinden kıpırdadı. "Bir istekleri var." Cyrus gözlerini kısarak sordu. "Ne tür bir istek?"

"Bana verilen hediye'nin aynısı. Onları bağlarından kurtarmak."

fkesi daha da arttı. "Essandra adına bir anlaşma mı yaptın?"

"Hiçbir Şey garanti etmedim," dedi Orion abucak.

"Ben yaparım," diye araya girdi Essandra, "eğer bu onların barış içinde gitmesini sağlayacaksa."

Aklını mı kaçırmıştı? "Hayır." Cyrus başını salladı. "Buraya gelen her suikastiyđ serbest bırakmayacaksın. Bu sadece seni bir hedef haline getirir."

Orion, bunun anlamını kavradđđında yüzü düştü. "Kendimi koruyabilirim," dedi.

"*Hayır* dedim. Bu işe karışmanı istemiyorum."

Ona inanamayan bir Şekilde alayı bir Şekilde baktđ. "Senin ne *istediğin* nemli değil. Ben istediğimi yapacağım."

"Evet, bunu açıkça belirttin," dedi kısa bir Şekilde.

Gözleri kısıldı. "Bu ne demek oluyor?"

Cyrus bakışlarını Orion'a çevirdi. "şu anda neredeler?" diye sordu.

Orion tereddüt etti, gözleri Essandra'nđn üzerindeydi. "Seni tehlikeye atmak istemedim..."

"Bunu hallededeceğim," diye homurdandı Cyrus. "*Neredeler?*" Orion i geçirdi. "alışma odasındalar."

"Suikastçıları onun *çalışma odasına* mı koydun?" Cyrus çalışma odasından fırlayıp koridora çıktı.

"Cyrus, bekle!" diye seslendi Essandra.

Orion onunla birlikte koştu. "Onlar ona zarar vermeyecekler! Kimseye söylemeyecekler."

"Şimdi onların adına mı konuşuyorsun? Bütün suikastçıların adına mı konuşuyorsun?"

Orion kekeleydi. "Hayır! Ben... Onlar sadece bağı kopmasını istiyorlar, tıpkı onun benim için yaptığı gibi."

"Ki bunu en başından yapmamalıydı!" diye homurdandı Cyrus.

"Cyrus!" Essandra, sesi artık acil bir tonda seslendi. "Ne yapacaksın?"

Onun çalışma odasının bulunduğu salona ulaştı ve yumuşak, alıştırmış bir hareketle kılıcını çekti.

"Cyrus, hayır!"

Orion onun önüne geçerek kendi kılıçlarını çekti. "Bunu yapmana izin veremem," dedi.

"Çekil," diye uyardı Cyrus.

"Onlar sadece buradan çıkmak istiyorlar," dedi Orion. "Hepsi bu. Bu hayatı benim seçmediğim gibi onlar da seçmedi."

"Uzak durmaları gerekirdi." "Başka seçenekleri yoktu."

"Benim de yok." Cyrus öne çıktı. Orion ona karşı koymaya hazırlandı.

"Çekil yolumdan," dedi Cyrus dişlerini sıkarak. "Hayır."

"Cyrus, dur!" Essandra bağırdı. "Lütfen!"

"Orion," diye son bir kez uyardı.

"Önce beni geçmen gerek," dedi suikastçı.

O zaman öyle yapacaktı. Kasları gerildi, öfkesi boğazında sıkıştı. Ama saldırmak için hamle yaparken...

Acı onu vurdu.

Kolunda yakıcı bir sarsıntı hissetti, onu yakıp sakat bıraktı. Kılıcını düşürdü. Kolunu tutarak ikiye katlanırken kılıç taş zemine çarptı.

Essandra.

Onun gücü sadece acı vermekle kalmadı, onu neredeyse sakat bıraktı. Kontrolü geri kazanmaya çalışırken, acı içinde nefes nefese kaldı.

Essandra onu itip Orion'u yakaladı ve çalışma odasına çekti. Kapı arkalarından çarptı.

"Essandra!" Cyrus, boğuk bir sesle bağırdı. Kapıya doğru sendeledi. "Essandra!" diye kükredi. "Bu kapıyı aç!"

İçeriden ayak sesleri geldi.

"Essandra! Bu lanet kapıyı aç!"

Daha fazla ayak sesi. Ağır bir şeyin düşmesi. Bir mücadele mi? Omzunu kapıya çarptı. "Essandra!" *Eğer ona zarar verilmişse...*

Öfke onu sardı. Orion dahil hepsi n i öldürecekti.

Cyrus kapıya tekrar vurdu. Kapı biraz sallandı ama hala dayanıyordu. Camlar yere düştü.

Yine omzuyla kapıya çarptı, bu sefer tüm gücüyle, ve kapı menteşelerinden çıktı. İçeri daldığında, Essandra'yı gözleri fal taşı gibi açılmış halde orta masaya yaslanmış buldu.

Orion, uzak duvara karşı savunma pozisyonunda durmuş, ağır ağır nefes alıyor ve kılıçlarını çekmişti.

Cyrus odayı taradı. Onlarla birlikte başka kimse yoktu. "Gittiler," dedi Essandra.

Gözleri odayı tekrar taradı ve açık pencereye takıldı.

Ona doğru atıldı ve dışarı sarktı, ama kimseyi görmedi.

Ona dönerek, Essandra geriye doğru sendeledi. "Onları sen mi serbest bıraktın?" diye bağırdı.

"Mecburdum."

"Ve şimdi daha fazlası gelecek."

"Onları da serbest bırakacağım," diye meydan okurcasına karşılık verdi.

Gözleri Orion'a dikildi. "Bu senin yaptığın," diye dişlerinin arasından söyledi. Onu öldürecekti. Kılıcı yoktu, ama önemi yoktu. Onu elleriyle parçalayacaktı.

"Cyrus," arkasında bir ses duyuldu. Kord odaya girdi, gözleri eğrilmiş ve kırılmış menteşelerinden sarkan kapıya takıldı.

Elini kılıcının kabzasına götürdü, ama kaşları karışıklıkla çatıldı. "Burada ne oldu lan?"

"Şimdi değil," diye tersledi Cyrus.

"Hayır, şimdi. Gelmen gerekecek... Gregor burada."

On Birinci Bölüm

Cyrus yemek masasında oturuyordu, tabağındaki yemeğe dokunmamış, gözleri karşı tarafta oturan ve ağzı açık bir şekilde yemeğini çiğneyen Gregor'a sabitlenmişti.

Cyrus plansız ziyaretçileri sevmezdi.

Ziyaretçileri hiç sevmezdi, özellikle de aklında Essandra varken.

Ama bu ziyaretin onu pek rahatsız etmediğini çabucak fark etti.

Gregor, Gölge Kral ile görüştüktan sonra Gölge Diyarları'ndan doğruca buraya gelmişti ve çok öfkeliydi.

Cyrus, onu karşıladığı taht odasında uzun uzun bağırmasına izin verdi, ardından ana salonda ve saray bahçesindeki yürüyüş boyunca devam etti, Cyrus ise hiç konuşmadı. Ve akşam yemeğini birlikte yedikleri sırada adam hala yorulmamıştı. Japheth kralı, yeğeninin Gölgeler Diyarı'nda şüpheli ve zamansız bir şekilde öldüğünü ve Gölgeler Kralı'nın bunun için hiçbir intikam almadığını söyleyerek öfkelen-di.

"Mikael, bir müttefike nasıl davranılması gerektiğine hiç önem vermiyor," dedi Gregor, eliyle ağzına bir dilim et daha atarken.

Elbette umursamıyordu. O Gölge Kralı'ydı.

"Ve o kadının orada durup bana savaşıla tehdit etmesine izin verdi." Elindeki parmaklarını tek tek yaladı. "Kendi kardeşimle bana tehdit etti!"

O kadın. Gölge Kraliçesi. Gregor onun hakkında söyleyecek çok şeyi vardı.

"Önceki çabaların başarılı olmaması çok kötü," dedi Cyrus.

Gregor'un kalın kaşları birbirine yaklaştı. "*Başarısız* ne demek? Ne... oh!" Dudaklarını yaladı. "Oh, evet, evet. Kesinlikle, çok yazık."

Cyrus dudaklarında oluşan gülümsemeyi zorla bastırdı. Belki de kraliçenin elinden kaçması tamamen bir kayıp değildi — görünüşe göre onun için Gölgeler Diyarı ile Japheth arasındaki ittifakı bozacaktı.

"Tek yapması gereken bana Yok Edici'yi vermektir," diye devam etti Gregor.

Cyrus bu saçma ismi ikinci kez duyuyordu. "Bu onun komutanı mı?"

Gregor sertçe başını salladı. "Bana *tek bir* adam *bile* veremiyor mu?"

"Kaç adamı var?" Gregor'un ziyaretinin asıl değeri buydu.

"Kim bilir?" Sinirli bir şekilde elini salladı. "*Hiçbir* şeyi paylaşmıyor! Ziyaret ettiğimde her şey gizli, her şey sır. Sözde müttefikler."

Ve birdenbire bu adam değersiz hale geldi. Cyrus artık bu ziyaretten bıkmıştı.

Ancak Gregor, ortamı okuma konusundaki olağanüstü yeteneği sayesinde devam etti. "İstihdam ettiğim çeşitli paralı asker ordularını denetleyecek iyi bir komutana ihtiyacım var. Böyle bir adamın var mı?"

Gerçekten Cyrus'tan güvendiği adamlarından birini vermesini mi istiyordu?

"Sanırım birkaç tane var," dedi Gregor. "Koyu tenli olan sık sık seninle birlikte. Onu kendine saklamak istediğini varsayıyorum?"

Everan. Cyrus, cildinde yayılan bir rahatsızlıkla yerinden kıpırdadı. "Everan, kendi seçimlerini yapan özgür bir adamdır."

"Elbette, elbette," dedi Gregor çabucak. "Peki ya altın saçlı olan?"

Kord. Cyrus burnunu çektirdi. Kord Cyrus için savaşmak bile istemiyordu; Gregor için savaşmayacağı kesindi.

"Sana şunu söyleyeyim," dedi Cyrus. "Sen işini almak isteyen bir adam bul, benim onayım ile gidebilir."

"Ama bu herhangi biri olamaz. Çok özel yeteneklere sahip birine ihtiyacım var. Tehlikeli bir adama." Uzun, yumrulu parmağını salladı. "Mikael'in adamı herkes tarafından korkulur. Kan ve ölüm adamı. Benim istediğim adam bu tür bir adam."

Bravat buna en yakın adamdı, ama Cyrus Bravat'ı öldürecek, onu bir işe göndermeyecekti. Gregor burada, kanlı spor dövüşçüleri arasında bile böyle bir adam bulamazdı. Arenada, mecbur oldukları için dövüşmüşlerdi. Yaşamak, hayatta kalmak için dövüşmüşlerdi. Artık kan dökmeye susamış tek adam Cyrus'tu.

"Para sorun değil," dedi Gregor. "Fiyatını o belirlesin. Ona ağırlığının kadar altın ödeyeceğim."

Gregor köle ticareti yapan bir adam olmayabilir, ama istediği her şeyi satın alabilirmiş gibi davranıyordu, belki de açıkça bir bedeli olan bütün bir paralı asker ordusunu istihdam ettiği içindi. Ama o, inanç, yürek ve sadakat gibi şeyleri anlamıyordu. Gregor, Rael'den bir adam bulamayacaktı, ama Cyrus, onun denemesini izlemekten kesinlikle keyif alacaktı.

Cyrus'un sabrı tükendiğinde, akşam için çekildi. Sabah kahvaltıda Gregor ile tekrar görüşecek ve onu Gölge Kral ile ilişkisini kesmeye ikna etmeyi umuyordu. Konseyi, Serra'ya karşı birleşmeyi tartışmasını ısrarla tavsiye etmişti, ama Gregor Gölge Diyarları ile ittifakını bozmayacaksa, onunla başka bir şey tartışmanın bir anlamı yoktu. Kendi ittifaklarının ilerlemesi için bu gerekliydi. Tabii buna ittifak denilebilirse.

Odasına giderken Essandra'nın odasına uğradı, ama kapısında nöbetçi yoktu ve kapıyı çaldığında cevap gelmedi. Onu çalışma odasından ayrıldığından beri görmemişti. Muhtemelen böylesi daha iyiydi. İkisi de sinirliydi ve onun konuşmaya hazır hale gelmesi biraz zaman alacaktı. Yarın onu bulacaktı.

Şimdilik uyuyacaktı. Odasının kapısını arkasından kapattı. Omuzlarında biriken öfkeyle geriye uzandı, ensesini kavradı ve sıkıca sıktı. Akşam çok geç olmamıştı, ama yorgundu. Yatağının kenarında durdu, gözlerini kapattı ve başını geriye attı.

Ve kendini bir mutfakta buldu.

Bu mutfak tanıyordu, daha önce de bulunmuştu. Çok, çok uzun zaman önce.

Mercian kalesinin mutfak.

Bu görüntü diğer görüntüler gibi değildi. O sadece gözlemci bir seyirci değildi. Bu bir anıydı, tıpkı kan bağıyla seyahat ederken

kan bağıyla seyahat ederken başkalarının zihinlerinde gördüğü anılar gibi.

Ama şu anda kan bağı yoktu.

Ahşap orta masanın üzerinde bir kase incir duruyordu. O, daha doğrusu, görüntüsünün sahibi, bir tane aldı ve ikiye böldü. Cyrus kaşlarını çatı. İncirleri sevmezdi bile. İki parçayı ayırır ayırmaz, genç bir kadın koşarak içeri girdi.

Onu görünce gülümsedi.

Mercia kraliçesi.

Burada daha gençti.

Ağız sessizce konuşuyordu, dudaklarını okuyabilse bile takip edemeyeceği kadar hızlı konuşuyordu. Sonra onu yan koridordan geçerek arka kiler odasına çekti. Küçük odanın penceresinden güneş ışığı içeri doluyordu, ama onlar tahıl çuvallarının arkasında bir girintiye sığındılar.

Kadının eli onun ağızını kapattığına göre, belli ki bir şey söylemişti.

Birinden saklanıyorlardı.

Ama yüzü gülümsemeyle doluydu.

Hâlâ elinde tuttuğu inciri uzattı, o da daha geniş bir gülümsemeyle bir ısırık aldı. Cyrus, başparmağıyla onun alt dudağını okşarken onu izledi ve öne eğilip onu öptü.

Geri çekildiğinde, kız hala gülümsüyordu.

Cyrus görüntüyü bıraktı. Kraliçeyi daha önce birçok kez görmüştü ve onunla ilgili görüntüler özellikle anlamlı değildi, özellikle de genç bir aşkın aptalca görüntüsü. Kan bağı olmadan kan bağı görüntüsünün kendisine nasıl geldiği daha çok ilgisini çekiyordu.

Essandra'ya

soracaktı. Daha

sonra.

Orion'la olanlardan dolayı hâlâ öfkeliydi ve muhtemelen ondan hemen önce gerçekleşen konuşmadan da biraz öfke kalmıştı. Cyrus geldiğinden beri Gregor'la birlikteydi, bu yüzden Essandra'nın ondan kaçtığını kesin olarak söyleyemezdi, ama şüphesiz bir tartışma çıkacaktı. Essandra'nın suikastçıların sahiplik bağlarını kırmaya devam etmesine izin vermek istemiyordu. Çakallar kesinlikle dikkati n i çekmek isteyeceği bir grup değildi. Zaten endişelenecek yeterince şeyi vardı ve böyle bir şey olursa

böyle bir şey olursa, peşine düşecekleri Cyrus değil, Essandra olacaktı. Bu daha da kötüydü.

Bunu düşünmek bile kanını kaynatıyordu.

Çakallar onun peşine düşeceklerdi.

Onu öldürmeye geleceklerdi. Ve

bunu Orion'un başı çekmişti.

Bu düşünce içinde bir ateş yaktı ve ne yaptığını düşünmeden odasından çıkıp koridora doğru yürüdü. Orion, artık kapatılamayacak bir kapı açmıştı ve bu tehlike devam edecekti. Essandra zaten peşinde olan güçlü bir cadı yüzünden yeterince yük altındaydı, şimdi bir de suikastçıların loncası eklenmişti... Her adımda öfkesi artıyordu.

Cyrus kapıyı çalma zahmetine bile girmedi. Kılıcını çekmiş olarak Orion'un odasına daldı.

Yatak boştu. Oda

boştu.

Arkasındaki boş değildi. Cyrus döndü.

Kılıcının ucu, Orion'un bıçakları onun bıçaklarına değdiği anda Orion'un boğazına değdi.

İkisi de ölümcül bir darbe indirmek için hazır bir şekilde duruyorlardı. "Geleceğimi biliyordun," dedi Cyrus.

"Gelebileceğini düşündüm. Ve sen bu kalede en sessiz adam değilsin."

"Beni gerçekten öldürebileceğini mi sanıyorsun?" diye meydan okudu Cyrus, Orion'un kılıçlarının uçlarına doğru eğilerek. Onu denemeye cesaretlendirerek.

"Oh, ben kesinlikle ölü bir adamım," dedi Orion. "Ama Essandra'yı tehlikeye atmak gibi bir niyetim olmadığını sana söyleyecek kadar durmanı umuyordum. Düşünmemiştim. Bu bir hataydı. Onu incitmeyi asla seçmezdim."

"Cehaletin senin adına karar verdi," diye Cyrus hırladı.

Orion somurtarak başını salladı. "Şimdi daha fazla adam gelecek ve bunun benim yüzümden olduğunu biliyorum." Cyrus'un boynundan kılıçlarını indirerek teslim oldu. "Sen bana hiç affedici bir adam gibi gelmedin, bu yüzden beni öldürmek istersen sana kızmayacağım."

Cyrus'un niyeti de tam olarak buydu.

"Ama beni bağışlayacak merhameti gösterirsen, bir daha kimsenin ona zarar veremeyeceğinden emin olacağım."

Cyrus durakladı. Essandra, sırf o söyledi diye bağları koparmayı bırakmayacaktı. Ama Orion, adamlar ona ulaşmadan önce onları durdurursa...

Kılıcını Orion'un cildine daha fazla bastırdı. Suikastçinin boğazından bir damla kan aktı. "Seni Çakallar gibi bağlayamam," dedi Cyrus, sesinde bir uyarı vardı. "Bağlamam da. Ama yine de bana bağlı olduğunu düşüneceksin. Rael'e ayak basan her suikastçiyi öldüreceksin."

Orion yavaşça başını salladı.

"Ona bir şey olursa," diye uyardı Cyrus, "senin derini yüzmeden önce kendi işaretimi senin bedenine kazıyacağım."

Orion yutkundu. "Bunu bir lütuf olarak kabul edeceğim."

Gregor elindeki her parmağını yaladı, arada kahvaltısını yüksek sesle çiğnedi. Cyrus hiç kimsenin sofrada adabına dikkat eden biri olmamıştı, hatta bunlardan rahatsız bile olmazdı, ama şimdi iştahının hızla azaldığını fark etti. Ve sabrının da.

Sabahın büyük bir kısmını bir çıkmaza girerek geçirmişlerdi. Gregor ittifak kurmak için pazarlık yapmak istiyordu. Cyrus ise ittifakları bozmak için pazarlık yapmak istiyordu.

"Mikael'den gelen ticaret kaybını nasıl telafi etmemi beklediğini bilmiyorum," dedi Gregor.

"Tarsus pirinç ticareti yapıyor," dedi Cyrus. Tarsus, Atolean Denizi'nin ortasında bulunan önde gelen bir ada ticaret limanıydı. Gregor'un en küçük kardeşinden çaldığı krallık olan Hetahl'ın kıyılarının hemen açıklarında yer alıyordu. Cyrus, Tarsus'ta ticaretin Shadowlands ile ticaret yapmakla aynı ya da daha az çaba gerektireceğini düşünüyordu.

"Yüksek fiyatlarla mı?" diye haykırdı Gregor.

"Kendi malların için talep ettiğin aynı yüksek fiyatlarla."

Gregor kadehinden bir yudum aldı, sonra onu önüne sertçe bıraktı, şarap damlaları kenarından sıçrayarak masanın üzerine döküldü.

masaya sıçradı. "Zaten Tarsus'a çok fazla güveniyorum. Bu beni tamamen bağımlı hale getirir."

Cyrus umursamadı.

"O zaman adamlar," dedi Gregor. "On lejyon."

On lejyon. *Elli bin adam*. Bu, Cyrus'un mevcut gücünün dörtte üçüydü. Gregor'a bunu vermeyecekti. Ancak adam göndermek konusunda da karşı değildi. Adam sayısı hızla artıyordu, neredeyse onları besleyip barındırabileceğinden daha hızlı. Ayrıca, Japheth'te adamları olursa, Gölge Kral'a karşı yürüyüşe geçmeye hazır olduğunda, Yaşlı Deniz'i geçmek için o kadar çok adamı hareket ettirmek zorunda kalmayacaktı.

"Halkım Serra'ya karşı harekete geçmem için beni zorluyor," dedi Cyrus. "Önce bunu halletmem gerekiyor. Sonra sana tutabileceğin tüm lejyonları gönderebilirim."

Gregor, yemeği boğazında kalır gibi oldu. "Serra mı?"

"Onlar insanları köle olarak satıyorlar. Onların kalmasına izin veremem."

"Serra'yı istediğin zaman ele geçirebilirsin. Mercian kızı hakkında söylediklerimi duymadın mı? Şu anda kardeşimle komplo kuruyor! Onlar harekete geçtiğinde karşılık vermeye hazır olmalıyız."

Cyrus, Mercia ve Aleon'u umursamıyordu, onların tehdidinin yakın olduğuna da ikna olmamıştı. Ve Serra'yı erteleyemezdi. Rael halkı huzursuzlanmaya başlamıştı.

"Phillip bana karşı harekete geçtiğinde, Mercia onun yanında yer alacak," dedi Gregor. "Ve Mikael de onlara katılacak. O kaltak ona köpek gibi bağlı."

"Gölge Kralı kontrol ediyor mu?" Buna inanmıyordu.

"Hayal kırıklığına uğrattı. Onun için karılarını boşalttığını biliyor musun?"

Cyrus sandalyesine yaslandı. "Birden fazla karısı mı vardı?"

"Her erkeğin hayalini yaşıyordu. Kadın her şeyini elinden aldı. O da buna izin verdi."

Her erkeğin hayali sayılmazdı. Cyrus'a göre bir kadın yeterdi.

"Kalenin etrafındaki tüm hizmetkarlarını özgür bıraktığını duydum." Gregor güldü. "Orada olup onun yüzünü görmek isterdim."

Cyrus öne doğru eğildi. "Ne yaptı?"

"Ve onun Yok Edicisi şimdi ona bağlılık yemini etti." Kral burnunu çekti. "Sanırım bu, onun biraz daha az *yıkım* yapacağı anlamına geliyor. O adamlar

O adamla çok şey yapabilirdim."

Cyrus tekrar arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. Bu kraliçeyi yanlış mı değerlendirmişti? Hayır. Ve bu doğru olamazdı. Onun yakalanmasının sonuçlarını kendi gözleriyle görmüştü. O durumdan nasıl bu kadar kontrolü ele geçirebilirdi? Ama bu, kraliçenin Aleon'a giderken yanında olan komutanın görüntüsünü açıklardı...

"Her neyse, o kaltak Mikael'den yardım isteyecek," dedi Gregor, "ve ben Phillip'e odaklanabilmek için senin onu halletmen gerekecek."

Gölge Kral'a karşı bir fırsat. Gregor ona bunu teklif ediyordu. Ama bunun olasılığı ne kadardı? Ve ne kadar sürede?

"Ne zaman?" diye sordu. "Ne zaman harekete geçeceğiz?"

Gregor kendini beğenmiş bir şekilde başını salladı. "Sadece Phillip'in elini göstermesini bekliyorum." Bu yeterli değildi. "Ne zaman?" diye ısrar etti.

"Yakında!"

Cyrus'un ordusu Serra'ya karşı harekete geçmeye neredeyse hazırды. Yetmiş beş binden fazla adamları vardı ve her hafta daha fazlası eğitime katılıyordu, ancak hepsine ihtiyacı yoktu, Serra için değil, hatta yakınından bile geçmiyordu. Ancak, konseyiyle anlaşmış olduğu şey buydu.

"İttifakını boz," dedi Gregor'a. "Shadowlands'den ticaretini çek, ben de sana üç lejyon göndereyim."

"Üç mü? Bu sadece on beş bin adam eder!"

"Başlangıç için."

"Yedi," diye karşılık verdi Gregor.

Cyrus bu fikre tamamen karşı çıkmadı. "Gölgeler Diyarı'ndan ticaretini çek, ben de sana yedi lejyon göndereyim."

"Önce onları gönder," diye ısrar etti Gregor.

"Ticaretini geri çektikten sonra." Ve Gölge Kral'ın gerçekten ulaşılabilir olduğundan emin olduktan sonra.

Gregor alaycı bir şekilde güldü. "Sen bizim ittifakımız için iyi niyetle hareket etmemi istiyorsun, ama sen aynısını yapmayacak mısın?"

Cyrus kadehinden bir yudum aldı. Kahvaltısında sadece şarabı içmişti. "Peki," dedi sonunda. "Şimdi dört lejyon göndereceğim, sonra üç tane daha. Sen de onları besleyeceksin." Konseyi bundan hoşlanmayacaktı, ama bu Gregor'u harekete geçmeye zorlayacak ve Rael'in şişkin saflarından da biraz yük alacaktı. Ve Serra için hala fazlasıyla yeterliydi.

Gregor ellerini ırdtı. "Anlaştığ! Gördün mü?
İkimiz de iyi niyetle ilerliyoruz."
Cyrus buna iyi *niyet* demezdi.

On İkinci Bölüm

Güneş odasının penceresinden içeri süzülürken bir horoz öttü ve Cyrus, ne zaman tavuk aldıklarını merak etti. En son ne zaman tavuk gördüğünü hatırlayamıyordu.

Kapıyı açıp koridora çıkarken, içeri giren Visa ile neredeyse çarpıştıyordu.

"Özür dilerim," dedi Visa hızla geri çekilirken. "Senin çoktan gitmiş olduğunu sanmıştım." Gözleri Cyrus'un yüzündeki kaşlarını çatmış ifadesine takıldı. "Sadece bunları getiriyordum," diye ekledi ve katlanmış tunik yığınınını uzattı.

Köpekler onu itip Visa'nın etrafında toplanarak heyecanla kıpırdanmaya başladılar.

Visa'yı gördüklerinde her zaman mutlu olurlar.

Cyrus, hala tam olarak ne olduğunu anlamadan ona baktı. "Neden bana tunik getirdin?"

"Şey, çünkü... onlara ihtiyacın var. Onları giyiyorsun. Onları kirletiyorsun. Ve yenilerine ihtiyacın oluyor. Sık sık."

Hâlâ Visa'nın ona neden tunik getirdiğini anlamamıştı.

"Onları giyinme odana koyacağım," dedi. Ve sonra anladı. "Bekle, benim kıyafetlerimi sen mi stokluyorsun?"

Kaşları seğirdi. "Tabii ki stokluyorum."

"Düzenli olarak mı? Bunca zamandır mı?"

Gözleri kısıldı. "Cyrus, giyinme odanı kim stokluyor *sanıyorsun*?"

Aslında bunu hiç düşünmemişti. Kale çevresinde işleri yürütmek için çok sayıda insan çalışıyordu. Odası her zaman temizdi, giysileri her zaman ütülüydü. "Hiç bilmiyordum," itiraf etti. Utanç yanaklarını kapladı. "Benim arkamı temizlemek zorunda değilsin."

Visa başını salladı. "Oh, senin arkanı temizlemiyorum. Bunu yapmak için başkalarına çok iyi para ödüyoruz. Ben sadece kıyafetlerini satın alıp, ihtiyacın olduğunda burada olmalarını sağlıyorum."

Onun yanından geçip yanındaki giyinme odasına girdi.

"Teşekkür ederim," dedi, "ama bunu da yapmak zorunda değilsin."

Tunikleri kaldırdıktan sonra geri çıktı. "Önemli değil.

Everan için de aynısını yapıyorum zaten." Gülümsedi. "Ayrıca, kral için alışveriş yapmak eğlenceli bence."

Adam güldü.

Odanın dışına çıkıp koridorlardan ana yola doğru ilerlediler. Köpekler de peşlerinden gitti.

Yan sütunlardan çiçek çelenkleri sarkıyordu. "Bunlar ne için?" diye sordu.

"Kalp Hasadı için."

Bu doğru olamazdı. "Eski festivallerin hepsini kaldırdık," dedi. Eski rejimin her şeyini kaldırmış, yeni gelenekler, yeni bayramlar, yeni kutlamalar getirmişlerdi.

"Çoğunu, ama Kalp Hasadı'nı değil. Geçen yıl isyan olduğu için kutlayamadık."

Adımlarını durdurdu. *İsyanın üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmişti.*

Bunu biliyordu, ama duyunca...

Bir yıldan fazla.

Peki o yıl boyunca ne yapmıştı?

Hiçbir şey.

"İyi misin?" diye sordu Visa.

"Tabii ki." Dikleşti. "Bu akşam gidiyor musun?" "Neden gideyim ki?"

Heart's Harvest, evlilik eşini arayanlara yönelik bir etkinlikti. Cyrus bu ismi hiç sevmiyordu. Hasat falan yoktu, sadece zaten kıt olan yiyecek ve şaraba aşırı düşkünlük vardı. Ve kalplerle de ilgisi yoktu; evlilikler aile statüsünü güvence altına almak için ayarlanıyordu. En azından eskiden öyleydi. Asillerle başlamıştı, ama yıllar içinde sıradan vatandaşların da katıldığı bir festival haline gelmişti. Sonunda, birbirlerine küçük hediyeler vererek sevgilerini gösteren köleler bile bu festivale katıldı.

Belki de sadece köleler için, pazarlık yapacak servetleri olmayan ve sadece kalplerini takip edenler için, bu gerçekten kalplerin kutlamasıydı.

"Ben eş aramıyorum," dedi.

Kız güldü. "Benim zaten bir eşim var, ama yine de gideceğim. Everan istediğim kadar dans edeceğine söz verdi, ben de bundan sonuna kadar yararlanacağım."

"İyi eğlenceler."

"Essandra da orada olacak."

Gözleri tekrar ona döndü. "O neden gidiyor?"

Ve Cyrus, güneş ufukta batarken, kalabalık ana salonda ayakta durmuş, kutlamaları izliyor ve çok hızlı bir şekilde şarap içiyordu. Bu garip bir durumdu, ama dürüst olmak gerekirse, Gregor'un ziyaretini düşünmekten de bir nevi kaçış olmuştu. Gregor üç gün önce Japheth'e geri dönmüştü ve Cyrus o günden beri başka hiçbir şey düşünememişti.

Ta ki onu görene kadar.

Odadaki en güzel kadın.

Essandra kesinlikle ondan kaçınıyordu; suikastçılarla ilgili durumdan hâlâ uzak duruyordu. Orion ile konuşmasından sonra, onun iki kat daha kızgın olacağını düşünmüştü, ama Orion Cyrus'a bunu kendine sakladığını söylemişti.

Yani, sadece normal derecede kızgın olmalıydı. Essandra'nın burada da ondan kaçınmasını bekliyordu, ama onu gördüğünde, gözle görülür bir şekilde iç geçirdi ve Cyrus'un sürprizine, yanına geldi.

Kardeşini büyüğü için kullanmasına duyduğu öfke azalmıştı. Ona izin verirdi. Alexander'ı bir dayanak olarak kullanmaya çalışması mantıklıydı. Burada ihtiyacı olan her şeye sahipti ve *işe yararsa* Alexander hiçbir şey anlamayacaktı. Ama işe yaramazsa Cyrus için işler karmaşıklaşacaktı.

Hâlâ, *gerçek* bir kan bağı olmadan kendisine gelen kan bağı vizyonu hakkında ona soru soramamıştı. Sorması gerekiyordu.

Kadın yaklaşırken gözleri çatılmıştı.

Muhtemelen görüntü konusunda biraz daha bekleyecekti.

"Çok fazla eğlenmemeye çalıştığımı görmekten memnunum," dedi ona, ona ulaştığında.

"Buna eğlence diyemem," diye karşılık verdi kız.

"Neden buradasın?"

"*Sen* neden buradasın?"

Omuz silkti. "Ben kralım, bu tür etkinliklere katılmam beklenir."

"Ne zamandan beri senden bekleneni yapmakla ilgileniyorsun?"

Kadının sesi keskin ve soğuktu.

O bunun pek adil olmadığını düşündü. Son zamanlarda çok çaba sarf ediyordu.

Son zamanlarda.

Salona doğru baktı. "Bir eş mi arıyorsun?" Kadın güldü, ama neşeli bir kahkaha değildi. "Belki de arıyorum."

Tabii ki aramıyordu.

Ama bu, aralarındaki gerginliği biraz hafifletti.

"Tam olarak ne arıyorsun?" Şaka olarak söylemişti, ama söylediğinde aptalca geldi ve kendine lanet etti.

Kız, topuklarında sallanarak dudaklarını büzdü. "Güçlü bir adam olmalı." Ona yan gözle baktı. "Çok güçlü." Gözleri onun vücudunu süzdü. "Ve erkek fiziğinin güzel bir örneği."

Adam burnunu çektirdi. "Öyle mi?" Yaklaştı.

"Uzun boylu," diye ekledi kadın, ona bakarak.

Adam uzundu. Gülümsedi.

"Koyu saçlı, tercihen siyah, ve koyu kahverengi gözlü," dedi.

Adamın ciğerleri boşaldı. Ama kendini toparlayıp, insanlarla dolu salona doğru baktı.

"Benim için gözünü dört açar mısın?" diye sordu. Sonra dudaklarını gülümsemeye kıvırdı ve kalabalığın içine kayboldu.

Cildinde bir ateş dalgası yayıldı. Kız onu bir anlığına ele geçirmişti, bu da onu daha da utangaç hissettirmişti. Neden geldiğini bile bilmiyordu. İnsanların beklentileri ne olursa olsun, gelmek zorunda değildi. Onu tanıyorlardı, muhtemelen hiçbir şey beklemiyorlardı.

Gelmemeliydi.

Heart's Harvest aptal bir isimle aptal bir festivaldi. Oda giderek ısınmaya başladı. Havaya ihtiyacı vardı.

Cyrus yan kapılardan dışarıdaki asma kata çıktı. *Bu kadın...*

Onu aptal yerine koymaktan hoşlanıyor muydu? Muhtemelen...

Hephain'i gördüğünde durdu. Hephain, korkuluğa yaslanmış, alacakaranlıkta kalan şehrin ışıklarını seyrediyordu.

Bir şeyler yolunda değildi.

"İçeride... kutlama yapman gerekmez mi?" diye sordu Cyrus.

Hephain, Cyrus'un dışarı çıktığını duymadığı için irkildi, ama Cyrus'u görünce omuzları gevşedi. "Kutlama havasında değilim," dedi ve tekrar şehre döndü.

Cyrus, Hephain'in yanındaki korkuluğa dirseklerini dayadı. "Bu gece şansın yaver gitmedi mi?" diye şaka yaparak ortamı yumuşatmaya çalıştı. Hephain'in biriyle birlikte olduğunu biliyordu, ancak henüz tanışmamıştı.

Ama eski muhafızı hiç eğlenmiyor gibiydi.

"Ne oldu?" diye sordu Cyrus.

Hephain başını salladı ve Cyrus'un şimdiye kadar fark etmediği bir kadehten şarap içti. Cyrus, Hephain'in kızarmış gözlerini de fark etmemişti.

Hephain kadehindeki şarabı bitirdi.

Cyrus da şehri seyretti. Duygusal konularda pek iyi değildi. "Sence onu ne kadar uzağa atabilirsin?" diye sordu.

Hephain kaşlarını çatı. "Kadehi mi?" Cyrus omuz silkti.

Hephain burnunu çektirdi. Sonra kadehi, asma kattan olabildiğince uzağa fırlattı.

Etkileyiciydi. Cyrus, atacak bir kadehi olmadığı için memnundu. Kendisinin gölgesinde kalacağından korkuyordu.

İkisi de tekrar korkuluğa yaslandılar.

"Hiç kalbin kırıldı mı?" diye sordu Hephain sonunda. Cyrus'un kalbi, ihanet de sayılırsa, birçok kez kırılmıştı.

Aynı şey sayılmazdı, ama yine de empati kurabilirdi. "Kadınlar bunu yapabilir."

"Erkekler de yapabilir."

Cyrus bir an için ne diyeceğini bilemedi. Farkında bile değildi... Ve ne diyeceğini bilmiyordu. "Neyse ki, buralarda onlardan bolca var," dedi, boşluğu başka bir şakayla doldurarak.

"Ben sadece bir tane istiyorum," dedi Hephain.

Ve Cyrus birdenbire şaka yapmaya çalıştığına pişman oldu. Bir an için yine sessizleşti. Bundan sonra ne söylenebilirdi ki? "O da aynı şekilde hissetmiyor mu?" diye sordu sonunda.

Hephain omuz silkti. "Aynı şekilde hissediyor, ama... geleneksel bir hayata ihtiyacı olduğunu söylüyor; bir eş ve çocuklara. Mirasını inşa etmesi gerektiğini söylüyor; babasının adını devam ettirecek oğullara, bu adın toplumda saygı görmesi, tarihte saygı görmesi için." Bir an durdu. "Kendisi için bir aile arması çizdirdi. Bununla çok gurur duyuyor." Gözleri yine doldu ve yüzünü sildi. "Yine de ona kızamıyorum. Özgür olmadan önce hayal bile edemezdi. Aşkımız yeterliydi. Şimdi dünya ona daha fazlasını sunuyor ve o da bunu istiyor." Gözyaşları arasında hüzünlü bir gülümsemeyle, "Ama ben sadece onu istiyorum," dedi.

Cyrus ona ne diyeceğini bilemedi.

Hephain burnunu çektirdi. "Bu beni açıkça kendini yok etme yoluna sürükledi. Bunu paylaştığıma inanamıyorum." Başını salladı. "Ama sanırım insanların beni daha az görmesi umurumda değil. Bir miras bırakmaya çalışmıyorum."

Cyrus şehre doğru baktı. "Bu adam kim?"

Hephain başını salladı. "Sadece kendi sırlarımı söyleyebilirim, onun sırlarını değil."

Cyrus bunu anlayabilirdi. Ana salonda devam eden kutlamalara tekrar baktı. Hephain için neyin daha iyi olacağını bilmiyordu, ama burada kendinden geçmenin iyi bir şey olmadığına emindi. "İçeri geri dönecek misin?" diye sordu.

Hephain başını salladı. "Sanırım bu gecelik bu kadar yeter. Onun orada bir eş aramasını izlemek istemiyorum."

Cyrus başını salladı. Başka ne söyleyeceğini bilemedi, bu yüzden Hephain'in omzuna hafifçe vurdu ve içeri girmeye başladı. Sonra durdu. "Hephain," dedi, geri dönerek. "Seni daha az görmüyorum. Paylaştığın hiçbir şey, senin hakkındaki düşüncelerimi veya sana olan saygımı değiştirmez."

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim," dedi Hephain boğuk bir sesle ve Cyrus onu akşamın karanlığına bıraktı.

İçeri girerken, gözleri Essandra'yı aramak için odayı taradı, ama onu bulmak yerine, başka bir üzgün yüze takıldı. Sergen duvara yaslanmış tek başına duruyordu, gözleri odayı tarıyordu ama

gerçekten görmüyordu. Cyrus bu bakışı tanıyordu: derin düşüncelere dalmış bir zihnin bakışı.

Cyrus etrafına bakındı. Everan, muhtemelen arka arkaya beşinci şarkıda Visa ile dans ediyordu. Kord da Cyrus'un daha önce hiç görmediği sarışın bir kadınla dans ediyordu. Herkes şenliğe kapılmış, eğleniyor gibiydi. Sergen hariç herkes.

Şarkı alkışlar ve kahkahalarla sona erdi ve Cyrus bu fırsatı değerlendirerek salonun diğer tarafına geçti. Sergen'in yanına yaklaşıp "Akşamın tadını çıkarıyor musun?" diye sordu.

Sergen, Cyrus'un yanında olduğunu fark edince irkildi. Nefes aldı ve başını salladı. "Herkes harika vakit geçiriyor gibi görünüyor."

Sergen hariç herkes. Ve
Hephain.

"İyi misin?" diye sordu Cyrus.

Sergen başını salladı. "Tabii ki," dedi çabucak.

Sergen, kan sporları takımına şaşırtıcı bir katılımcıydı. Pyro'nun genellikle satın aldığı türden bir adam değildi. Büyük bir adam değildi, ancak iyi bir dövüşçü olduğunu kanıtlamıştı. Hızlı ve zekiydi. Bu, güçten çok daha önemliydi, ancak kan sporlarında genellikle görülen türden bir adam değildi.

Sergen nazik, yumuşak huylu, sessiz ve kibar biriydi. Hephain ise her zaman koruyucu biriydi. Cyrus, aralarında nasıl bir ilişki gelişmiş olabileceğini anlayabiliyordu.

"Heart's Harvest festivalinin en güzel yanı ne biliyor musun?" Cyrus bu aptal ismi söylemeye neredeyse cesaret edemiyordu. "Herkes toplumun dayattıklarını değil, kendi kalbinin sesini takip etmekte özgür."

"Herkes değil," dedi Sergen sessizce.

Cyrus, Sergen'in gizli tutmak istediği, Cyrus'un bilmemesi gereken bir şeyi itiraf etmesini istemiyordu. Yapabileceği tek şey, Sergen'i rahat ve güvende hissettirmektir. Sergen'in omzuna elini koydu. "Sadece mutlu olmanı istiyorum."

Sergen'in kaşları seğirdi, ama başını salladı.

Cyrus ona güven verici bir gülümseme attı. "Seçtiğin herhangi bir ilişki, senin hakkında ne düşündüğümü veya buradaki yerin ya da statünün üzerinde hiçbir etkisi olmayacak. Yine de kendi mirasını oluşturabilirsin."

Sergen bu kez yavaşça tekrar başını salladı. "Teşekkürler."

Memnun kalan Cyrus, omzuna bir kez daha vurdu ve Visa ile Everan'ın eğlencelerine ara verdikleri salona geri döndü.

"Sergen'i depresyonundan çıkarmaya çalışıyorsun, anlıyorum," dedi Visa. "Gerçekten çok üzgün."

Gözleri ona kaydı. *O biliyordu.* "Biliyorum. Dışarıda Hephain ile konuştum."

Kaşları çatıldı. "Hephain mi?" Cyrus dondu. Belki de bilmiyordu. "Neler oluyor?" diye sordu Everan.

Visa, ezik genç adama doğru bakışlarını yöneltti. "Sergen aylardır Leti'ye aşık, ama Leti'nin gözü sadece Kord'da."

Cyrus ona iki kez baktı. Artık tamamen kafası karışmıştı. "Leti kim?"

Visa, Kord'un dans ettiği kadına başını salladı. Ve aniden, kendini çok aptal hissetti.

Salonda neşeli bir şarkı çalmaya başladı.

"Tekrar dans etmeye hazır mısınız?" Visa Everan'a gülümsedi ve onu dönen kalabalığın içine çekti.

Hiç şüphesiz bir süre daha dans etmeye devam edeceklerdi. Cyrus dans etmek ya da ilişki tavsiyesi vermek gibi bir niyeti yoktu. Fırsatı değerlendirip kalabalıktan uzaklaşmaya karar verdi.

"Kaçıyor musun?" Essandra'nın sesi sağından geldi. Döndü.

"Yakalandım," dedi.

Kız kaşlarını kaldırdı.

"Sen de öyle görünüyorsun," dedi. "Bir eş bulamadın galiba."

Soğuk bir kahkaha attı. "Burada bana uygun bir erkek yok."

Cyrus yutkundu. Bu biraz canını yaktı. Yaktırmamalıydı. O haklıydı. Kadının yüzü yumuşadı. "Peki ya sen?"

"Bana uygun birini bulmaya çalışan yeterince insan var zaten." Neredeyse gülümsedi. Ama tam olarak değil.

Bir an sessizlik içinde durdular.

"Bana kızdığında hoşuma gitmiyor," dedi yumuşak bir sesle.

"Ben de senin bana kızmanı sevmiyorum. Seninle konuşmadan vekalet büyüsunü yaptığım için özür dilerim. Ben... ben o kadar kaptırmıştım ki, dürüst olmak gerekirse, senin kabul etmeyeceğini aklıma bile gelmedi, hiç düşünmedim bile."

"Sana izin verirdim. Mantıklı. Sadece... bana karşı çok kapalısın."

"Özür dilerim," dedi tekrar. "Gerçekten özür dilerim."

Adam başını salladı. Onun özrünü tüm kalbiyle kabul etti.

Kız kaşlarını kaldırdı. "Senin özür dileyeceğin bir şey var mı?" diye sordu.

Üzüldüğü bir şey var mıydı? Yavaşça başını salladı. "Yok mu?"

Kız alaycı bir şekilde güldü. "Peki ya suikastçılar?"

"Ama onlar için üzgün değilim." Gözleri parladı.

"Seni korumak için yapmam gereken her şeyi yaptığım için asla üzölmeyeceğim," dedi. "Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Gözlerindeki savaş ateşi birazcık söndü.

Adamın sesi daha da alçaldı. "Elimden gelenin en iyisini yapıyorum, Essandra.

Umarım bunu anlıyorsundur."

Yüzü yumuşadı ve aralarında yine sessizlik hakim oldu. Adam iç geçirdi. "Şimdi nereye gidiyorsun?"

Elinde birkaç meyve tuttu. "Kimsenin beni rahatsız etmeyeceği odama geri dönüp, bu meyveleri yalnızlığın sessizliğinde tadını çıkaracağım."

Gözleri meyvelere takıldı. *İncirler*.

"Ne?" diye sordu kız.

Onu saran duyguyu silkeledi. "Hiçbir şey. Onlar bana seninle konuşmam gereken bir şeyi hatırlattı. Bir görüntü. Bana kızgın olmayı bıraktığında."

"İncirlerle ilgili bir görüntü mü?"

"Mercia kraliçesiyle ilgili. Garip bir hayaldi ama... kan bağı vizyonu gibi bir anıydı, ama kan bağı yoktu."

Gözleri kısıldı. "Göster bana."

"Önemli bir şey değil," dedi. "Hiçbir bilgi vermiyor. Ama *nasıl* olduğunu bilmek istiyorum."

"Görmek istiyorum."

"Özel bir yere gidelim."

Çalışma odasına vardılar ve Essandra hemen incirleri masanın üzerine bıraktı. Essandra hızlıca çalıştı, oturmaları için yere iki yastık koydu ve kanını almak için parmağını deldi. Güçlerini paylaşımlarını sağlayan bir bağları olsa da, zihinlerini paylaşmak için yine de onun kanına ihtiyacı vardı.

Elinin arkasına küçük bir damla kan sürerek oturdu ve gözlerini kapattı.

Cyrus da aynısını yaptı. Onu zihnine aldı ve önlerine bir kapı koydu. Kapıyı açtığı anda, Mercian kalesinin mutfağı görüldü.

İkisi de, ortadaki masadaki kaseden incir kesen elleri ve ardından Mercian kraliçesinin koşarak gelmesini izlediler.

"Kesinlikle daha genç," dedi Essandra. "Belki on yedi ya da on sekiz yaşında." Sonra durakladı. "Ne demek istediğini anlıyorum, bunun bir anı olduğunu. Ve bir bağ hissetmediğinden emin misin?"

"Bağ yok." Ama bu anı ona neden geldi? *Nasıl* geldi?

Ve bu anı o kadar önemsiz görünüyordu ki.

Genç kraliçe, kim olursa olsun onu arka kiler odasına çekerken, sessiz sözleriyle dudakları gülümsüyordu. Ona uzattığı inciri ısırdı.

"Oh, bu çok tatlı," dedi Essandra, adam başparmağıyla kraliçenin alt dudağını okşadıktan sonra öne eğilip onu öptüğünde.

Cyrus Essandra'ya baktı, ama onun gözleri görüntüye sabitlenmişti.

"Gerçekten aşık olmuşlar gibi görünüyor, değil mi?" dedi.

Cyrus kraliçeye baktı.

Ve göğsü sıkışırken donakaldı.

Kraliçenin dudaklarından çıkan sözler.

Daha önce pek dikkat etmemişti. Cyrus görüntüyü durdurdu, geriye sardı ve tekrar izledi.

Sonra bir
kez daha.
Ve bir kez
daha.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Essandra.
Ama gözleri kraliçenin ağzındaydı. Onun
sözlerinde.

Dudak okumada hiç yetenekli olmamıştı, ama şimdi gördüklerini okuyabiliyordu. Sanki duymuş gibi emin bir şekilde.

Beni seviyor musun, Alec?

Alec.

Alec.

Alexander.

"Bu benim kardeşim," diye fısıldadı. "Bu adam benim kardeşim."
Tekrar izlerken inanamayan bir nefes verdi. "Yani o sadece onun
adalet bakanı değil. Ona aşık."

"Ama bu çok uzun zaman önceydi," dedi kadın.

O başını salladı. "Ne kadar net olduğuna bak. Her ayrıntı. Bu, hala
zihninde tekrar tekrar canlanan bir şey. Hala onu seviyor."

"Ve o, Gölge Kral ile evli."

Cyrus yavaşça başını salladı. "Bu da işleri oldukça ilginç hale
getiriyor."

On Üçüncü Bölüm

Cyrus, Pryam'dan gelen büyük gemi limana girerken rıhtımda duruyordu. Genç Kraliçe Miriel, tüm dişlerini gösteren bir gülümsemeyle pruvadan çılgınca el sallıyordu.

Essandra onun yanında güldü. "Seni gördüğüne sevindiği belli," dedi.

Evet, öyleydi. Bu, Rael'e ilk ziyaretiydi. Cyrus da onu gördüğüne sevindi, ama aklında Gregor'dan gelen mektup vardı. Cyrus ona dört lejyon göndermişti, ama konseyi bunu hala bilmiyordu. Gregor ise ticaretini durdurup Gölge Kral ile ittifakını bozmaya hala isteksizdi. Hazırlık yapması gerektiğini söyledi, ama Cyrus bunun ne için olduğunu tam olarak bilmiyordu. Beklemesi gerektiğini biliyordu.

İskeleyle iniş rampaları indirildi ve Miriel koşarak aşağı inerken Cyrus, Gregor'a olan öfkesini bir kenara bırakmaya çalıştı.

"Cyrus!" Ona sarıldı. Bu hoş bir dikkat dağıtıcıydı. Onun sıcaklığını ne kadar sevdiğini unutmuştu. Ona gülümsedi. O tatlı bir kızdı.

Miriel geri çekildi ve nefesini tuttu. Sonra gözleri Cyrus'un arkasındaki bir şeye kaydı. "Sen Essandra olmalısın!" Cyrus'u itip Essandra'yı kucakladı, Essandra ise rahatsız edici bir şaşkınlıkla güldü. "Cyrus bana senden çok bahsetti!"

"O kadar da değil," diye Cyrus hemen araya girdi.

"Oh!" Essandra tekrar güldü. "Umarım hepsi iyi şeylerdir."

"Harika şeyler! Senin ne kadar inanılmaz olduğun gibi."

Tamam, bu biraz abartılıydı. "Öyle söylediğimi sanmıyorum," dedi.

"Ve ne kadar güzelsin!"

Essandra ona baktı ve Cyrus başını salladı, ama aslında öyle demiş olabilirdi.

Miriel, Essandra'nın ellerini sıktı. "Oh, tam da hayal ettiğim gibisin. Seninle tanışmaktan onur duydum."

Essandra gülümsedi. Bu sefer gerçek bir gülümsemeydi. "Ben de sizinle tanışmaktan onur duydum, Kraliçe Miriel," dedi.

"Bana Miriel de!" Kız çığlık attı. "Burada olduğuma inanamıyorum!"

Cyrus da gülümsemeden edemedi. Ancak Miriel onu gördüğüne ne kadar sevinse de, Essandra ile kol kola arabaya doğru yürürken onu unutmak da o kadar mutluydu. Essandra'nın ona arabayı getirmesini söylediği için memnundu. Miriel'in saraya atla döneceğini hayal etmekte zorlanıyordu.

Brant ve Bash gemiden indiler ve Cyrus'u görünce gülümsediler.

"Eve dönmek güzel," dedi Brant.

Cyrus onun omzuna hafifçe vurdu. "Yolculuk nasıldı?" diye sordu.

"İyiydi. O kadın yol boyunca konuştu."

Bash, Cyrus'la sıcak bir selamlaşmada kollarını kavuştururken güldü. "Sadece heyecanlıydı."

Cyrus bunu tahmin edebiliyordu. Atlarına binip arabayı takip ettiler. Brant, Cyrus daha fazlasını duymak istemesine rağmen, ona durumun nasıl gittiğine dair çok kısa bir bilgi verdi.

Saraya vardıklarında Cyrus, Miriel ve Essandra'nın arabadan inmesine yardım etti.

"Bana etrafı gezdirmelisin!" dedi Miriel. "Her şeyi görmek istiyorum!"

"Brant ve benim halletmemiz gereken birkaç iş var," dedi Cyrus. "Belki Essandra sana okulların nasıl gittiğini gösterir, sonra ben de seni gezdiririm."

Miriel ellerini çırpı. "Evet! Okulları görmeliyim!" Miriel, Pryam için de aynı şeyi yapmak istiyordu.

Essandra'nın yüzünde sıcak bir gülümseme vardı. Okullar konusunda kendisi kadar heyecanlı birini pek sık görmezdi. "Henüz

henüz bitmedi, ama sana göstermek isterim."

Cyrus hemen gideceklerini beklemiyordu; Miriel'in önce yerleşmek isteyeceğini düşünmüştü, ama ikisi hemen yola çıktılar ve o da eğlenerek onların gidişini izledi.

Sonra Brant'a döndü. "Gidelim mi?"

Everan ve Kord da konsey odasına katıldılar ve Brant kayıtları ve raporları ortaya koydu. Pryam'ı çevreleyen krallıkların birliği olan Etrean Birliği, Miriel'in büyücülüğünden çekindiği için hâlâ onunla görüşmeyi reddediyordu, ama durum şimdilik istikrarlı görünüyordu. Brant, ordunun ilerleyişi hakkında onlara bilgi verdi. Yeniden yerleştirilen mültecilerin çoğunun daha önce askeri deneyimi olmamasına rağmen, eğitim savaş becerilerini geliştirmekte etkili oluyordu. Kord memnun oldu: Raelean ordusu için hazırladığı eğitim rejimi kullanılıyordu.

Öğleden sonra başka meclis üyeleri de onlara katıldı ve daha ayrıntılı haritaların bulunduğu kışla yanındaki ordu ofisine geçtiler.

Brant, ek gözlemlerini ve önerilerini ve Miriel'e danışmanlık yapmaya devam etmek istediği konuları onlara anlattı. Kaynak seçeneklerini, ticaret dengelerini ve orduya katılamayanların topluma ve ekonomiye katkıda bulunabilmelerinin yollarını tartıştılar. Cyrus onu gururla izledi. Brant, arenada birlikte geçirdikleri zamanlardan bu yana çok yol kat etmişti. Artık bir lider, bir stratejist, Cyrus'un Everan ve Kord'a güvendiği gibi güvendiği biriydi.

Aklı, hala kendisine paralı asker ordularını yönetmesi için güvenebileceği bir adam bulması için baskı yapan Gregor'a gitti. Cyrus, Gregor'u gerçek bir müttefik ve dost olarak görseydi, ona Brant gibi birini gönderirdi.

Ama Gregor gerçek bir müttefik değildi. Ya da dost. Cyrus, Brant'ı Miriel ile birlikte geri gönderecekti.

İşlerini bitirdiklerinde akşam geç olmuştu. Cyrus saraya geri dönerken, aniden bir yorgunluk hissetti.

"İşte buradasın!" Miriel, Cyrus yemek odasının önünden geçerken seslendi. O ve Essandra, uzun oymalı masanın köşesinde oturmuş, sıcak çaylarını içiyorlardı.

Bir suçluluk duygusu onu sardı. Onu gezdireceğine söz verdiğini tamamen unutmuştu.

"Üzgünüm, zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim," dedi.

"Önemli değil," dedi Miriel omuz silkerek. "Yarın yapabiliriz." "Tabii ki. Yarın."

"Sanırım ben bu gecelik yatmalıyım." Miriel ayağa kalktı ve Essandra'ya gülümsedi. "Harika bir gün geçirdim."

Essandra da gülümsedi ve ayağa kalktı. "Ben de. Yarın da harika bir gün olacak. Odana dönüş yolunu hatırlıyor musun?"

Miriel başını salladı. Essandra'ya yaklaşıp yanağına bir öpücük kondurdu. "Her şey için çok teşekkür ederim. Yarın görüşürüz." Sonra Cyrus'un yanına uçtu ve parmak uçlarına basarak onun da yanağına bir öpücük kondurdu. "İyi geceler!" Ve odadan çıkıp koridora doğru yürüdü.

Cyrus, Miriel'in boşalttığı sandalyeye çöktü ve başını eline dayadı.

"O sadece seninle vakit geçirmek istiyor," dedi Essandra.

"Biliyorum ve benim için sorun değil. Sadece yorgunum."

"Bu gece gerçekten uyuyabilecek misin?" O

burun kıvırdı. "Muhtemelen hayır."

Essandra anlayışla gülümsedi. "En azından dene."

Bir anlığına ona baktı. Aralarındaki ilişkiler neredeyse normale dönmüştü.

"Sabah görüşürüz?" dedi.

Adam başını salladı, ama kadın ayrılmak için harekete geçtiğinde, gözü bir şeye takıldı ve kadının bileğini tuttu.

Kadın geri çekilmeye çalıştı, ama adam onu tuttu. "Ne yapıyorsun..."

"Bu ne?" diye sordu ve kadının kolunu yukarı çekerek daha önce orada olmayan mürekkepli işaretleri ortaya çıkardı.

"Sadece birkaç alternatif büyü denemek için daha fazla güce ihtiyacım vardı." "Kara büyü mü?"

Kadın sonunda bileğini kurtardı. "Önemli bir şey değil."

Artık bunu öğrendiğine göre, önemsiz bir şey değildi. Kara büyü, onu kullanan kişi için yıkıcı özelliklere sahipti ve işaretler

buna karşı koruma sağlıyordu.

"İşaretler sadece bir önlem," dedi kız. "Ben gayet iyiyim."

Ona baktı. "Hoşuma gitmedi."

Kız dudaklarını büzdü. "Not aldım." Kolunu tekrar indirdi. "İyi geceler, Cyrus."

"Kardeşimi bir çapa olarak kullanmak işe yaramadı mı?"

Kadın durakladı ve gözleri yere kaydı. "Ben yapmadım." Adam sandalyeden kalktı. "Ne?"

Hâlâ ona bakmıyordu.

"Neden?" diye sordu. "Neden denemedin?"

"Çünkü yanlış geliyor."

"Nesi yanlış? Sana sorun olmadığını söyledim." "Yanlış olan da bu!"

Kafasını salladı. Bu hiç mantıklı değildi.

"Kardeşini kullanıp kullanmama kararını verme hakkını gasp ettim," dedi. "Senin yerine ben karar verdim ve bunu yapmamalıydım. Ama sana özür dilediğimi söyledim ve bir daha yapmayacağıma kendime söz verdim. Benim kendi adıma verdiğim kararı geçersiz kıldın, özür dilemedin ve bunu kesinlikle tekrar yapacağını biliyorum. Bu yüzden, şimdi seninle bu anlaşmayı kabul edip yoluma devam etmek..." Kafasını salladı. "Sanki senin hatanın bedeli olarak bunu kabul ediyormuşum gibi geliyor. Onu kullanıp aramızdaki ilişkiyi düzeltmeye çalışacağım, oysa aslında ilişkimizi düzeltmesi gereken şey, birbirimizin kendi kararlarını verme hakkına saygı duymayı kabul etmemiz. Anlayacağın üzere, bunu yapamam."

"Bu saçmalık," dedi. "Suikastçılar öğrenmeden önce Alexander'ı bir dayanak olarak kullanmana bir şeyim olmadığını söylemiştim."

"Hayır, söylemedin. Gerçekten söylemedin." "Essandra, lütfen onu kullan." "Söylediklerimi duymuyor musun?"

"Yani bu fırsatı boşa mı harcayacaksın? Çakalların peşine düşmesini engellemeye çalıştığım için özür dilemeyeceğim diye mi?"

Gözlerini kapattı ve derin bir nefes verdi. "İyi geceler, Cyrus," dedi tekrar, sonra dönüp uzaklaştı.

Köşeyi dönüp kaybolmasını izledi. Bu kadın bazen imkansızdı. İcini çekti ve kendi odasına doğru yürüdü.

odasına doğru yürüdü.

Yürürken, zihninde bir çekim hissetti ve çok yorgun, çok bitkin olduğu için duvara yaslanıp bağı kabul etmekten başka bir şey yapamadı.

Jaem gülümseyerek zihnine girdi. Cyrus için şu anda fazla neşeliydi.

"Başardım," dedi zaferle. "Aradığın kadın hakkında bazı bilgiler edindim."

Tüm yorgunluğu bir anda geçti. Orion'un kadını hakkında neredeyse unutmuştu. *"Vitalia mı? Onu buldun mu?"*

"Tam olarak değil. Ama Elam'dan gelen, Gregor'a hediye edilen yeşil gözlü bir dansçı vardı."

Bu, Orion'un verdiği bilgilerle uyuşuyordu, dansçı kısmı hariç. Bu iyi bir haberdı. *"Demek orada."* Onun Gregor'a hediye edildiğini bilseydi keşke. Oradayken Gregor'dan onu isteyebilirdi. Ona mektup yazacaktı.

"Hayır, bir bahiste kaybetti."

Kahretsin. "Kiminle bahis yaptı?"

Jaem şimdi daha ciddi bir hal aldı. *"Gölge Kral."*

Bu iyi bir haber değildi. Aslında, en kötüsüydü. *"Yani, o Gölge Diyarlarında mı?"*

"Öyle görünüyor." Bir an bekledi, sonra sordu, "Gölgeler Diyarı'na gidip başka ne bulabileceğime bakmamı ister misin?"

"Hayır," dedi Cyrus. "Orası senin için güvenli değil." "Dikkat çekmeden davranabilirim."

"Hayır dedim," dedi sertçe. Biraz fazla sertçe. Cyrus küfretti ve başını salladı. "Üzgünüm. İyi iş çıkardın ve sana minnettarım. Bu sadece umduğum haber değildi."

"Önemli değil," dedi Jaem. "Geri dönmemi ister misin?"

Elini yüzüne götürerek iç geçirdi. *"Evet. Geri dön."*

Cyrus koridorda ağır adımlarla yürüdü, ama odasına geri dönemezdi. Henüz değil. Dönüp doğu kanadına doğru ilerledi ve sonundaki demir ağacından kapıyı yumrukladı. Kapı açıldı.

Orion ona baktı. Cyrus'u görünce, topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Başka suikastçı gelmedi. Adamlarım..."

"Buraya bunun için gelmedim." Cyrus onu itip odaya girdi. Uzun bir nefes verdi. "Sanırım Vitalia Gölgeler Diyarında."

Orion'un yüzü buruştu ve burun delikleri genişledi. Başını salladı. "Hayır. Hayır, olamaz."

"O bir dansçı mıydı?" diye sordu. Orion'un yüzü soldu.

"Jaem, Gregor'a Elam'dan yeşil gözlü bir dansçı hediye edildiğini söyledi. Ama onu Gölge Kral ile yaptığı bir bahiste kaybetti."

Orion ondan uzaklaştı, dengesiz bir şekilde. Küçük bir sehpanın yanındaki sandalyenin arkasını kavradı ve ağırlığını ona dayadı. "O Gölgeler Diyarı'nda mı?" Sesi fısıltıdan biraz daha fazlaydı. "Biz oradaydık. Ben bile bilmiyordum."

"Bilsen bile, hiçbir şey yapamazdın." Muhtemelen hiç çıkamazdı.

Orion doğruldu. "Geri dönmeliyim."

"Bu çok büyük bir risk." Özellikle de Orion çaresizlikle hareket ederken.

Kafasını salladı. "Umurumda değil."

Cyrus onu durdurdu. "Belki çoktan özgür olmuştur. Gregor, Mercian kraliçesinin oradaki köleleri özgürleştirdiğini söyledi. Vitalia da onlardan biri olabilir, belki kaçmış ve Rael'e geliyordur."

"Ya değilse? Ya Gölge Kral onu hala elinde tutuyorsa?"

"Yakında ona karşı harekete geçeceğiz."

"Ne zaman?"

"*Yakında*. Gölgeler Diyarı düşecek. Onu bulacağız."

Cyrus uykuya dalmadan önce güneş ufukta göründü. Vazgeçip kalktı ve yüzünü lavaboda yıkadı. Miriel'e bugün onu gezdireceğine söz vermişti. Ve bu sadece ona etrafı göstermek değildi. Essandra'nın dediği gibi, Miriel onunla vakit geçirmek istiyordu

zaman geçirmek istiyordu ve Cyrus da bunu memnuniyetle kabul etmişti. Onu kahvaltıya götürecekti, ardından da başkenti gezdirecekti.

Cyrus kapısını çaldı.

İçeriden ayak sesleri geldi ve Cyrus bekledi. Aslında onu gezdirmeyi dört gözle bekliyordu. Rael, tarzı ve kültürü açısından Pryam'dan çok farklıydı. Miriel yeni şeyler görmekten keyif alacaktı.

Beklediğinden uzun sürüyordu ve tekrar kapıyı çaldı.

Yine ayak sesleri

duyuldu. "Miriel?"

diye seslendi.

Yine ayak sesleri duyuldu. Soğuk bir ürperti onu sardı. Bir şeyler yolunda değildi.

Cyrus kapıyı denedi, ama kilitliydi. "Miriel?"

Sonra küçük bir çarpma sesi geldi, bir şey yere düşmüştü.

Endişe onu sardı ve kendini kapıya attı, odaya daldı.

Miriel, yatağın ucunda durmuş, üzerine bir çarşaf sarılmış halde çığlık attı. "Cyrus!" diye nefes nefese bağırdı.

Boş odayı taradı, elini kılıcının kabzasına koyarak her köşeyi taradı.

"Burada ne oluyor? İyi misin?" "Hiçbir şey! Evet, iyiyim. Sadece... giyiniyorum." Nefesi

kısa ve kesikti. "Tamamen iyiyim. Hiç bu kadar iyi olmamıştım. Aslında harika."

Onu süzdü. Bir terslik vardı.

Kadın gergin bir şekilde çarşafı sımsıkı tuttu. "Ben... giyinmek istiyorum, sorun olmazsa. Kahvaltı için yemek salonunda mı buluşalım?"

Odaya tekrar baktı. Gözleri, yatağın yanındaki küçük sehpadan düşen lambada takıldı — sehpa şu anda ondan oldukça uzaktaydı.

Midesini ağır bir şüphe kapladı. Kızın kolunu tuttu.

"Cyrus!" diye bağırdı ve illüzyon bozuldu.

Bash, yan sehpanın yanında duruyordu, çıplak ama sanki giyinecekmiş gibi deri pantolonunu elinde tutuyordu.

Cyrus'un içi ateşle doldu.

Bash derileri unuttu ve sadece ellerinde sıkıca tutarken duvara yaslandı. "Cyrus," dedi gergin bir şekilde. Elini kaldırdı. "Bu görüldüğü gibi değil."

"O zaman ne?" diye hırladı Cyrus.

Bash, Miriel'e baktı, sonra gergin bir şekilde Cyrus'a döndü. "Tamam, belki biraz görüldüğü gibidir. Ama ona dokunmadım, yemin ederim..."

Cyrus dişlerini gösterdi ve ona saldırdı.

Bash yatağın üzerine atladı, yatağın üzerinden kaçtı ve diğer ucundan kapıya doğru koştu.

"Cyrus! Dur!" Miriel onu yakalarken bağırdı.

Ama Cyrus o anki öfkesine kapılmıştı. Kendini kurtardı ve Bash'ın peşinden koridora koştu.

"Bash!" diye bağırdı, onu yan koridordan ana koridora kadar kovalarken.

Savaşçı başka bir yan koridora daldı ama orada sadece yemek odasına açılan iki kapalı kapı olan bir çıkmaz sokakla karşılaştı.

Cyrus kılıcını çekip ona doğru fırladı. "Senin siktiğimin taşaklarını keseceğim."

Bash yüzünü buruşturdu. "Onları gerçekten korumak istiyorum."

Cyrus ileri atıldı ve Bash, Cyrus'un onu hiç görmediği kadar hızlı bir şekilde zıpladı ve yemek odasına koştu.

Visa ve Essandra oradaydı ve ikisi de birden nefeslerini tuttular.

Hâlâ deri giysilerini tutan Bash, kaçış seçeneği kalmadığı için masayı aralarına koydu.

Cyrus kılıcını ona doğrulttu. "Bunu nasıl yaparsın? O bir çocuk!"

"O benden sadece bir yaş küçük!"

Cyrus durakladı. Yalan söylüyordu. "Sen... on altı yaşında değilsin..." Ya da Miriel'den bir yaş büyük olan her ne haltsa.

Bash'ın kaşları çatıldı. "Sence kaç yaşında?"

"Ben on sekiz yaşındayım, çok teşekkürler," diye bağırdı Miriel, Cyrus'un arkasındaki kapıdan, düğmeleri yanlış iliklenmiş bornozuyla ve dağınık saçlarıyla içeri daldı.

"Değilsin!" diye karşılık verdi Cyrus.

"Öyleyim! Ve o on dokuz yaşında!"

Cyrus, kendinden daha uzun ve iri olan Bash'e şaşkın şaşkın baktı. "Değil!"

"Aslında öyleyim," dedi Bash.

Cyrus ona baktı. Buna inanmıyordu. Bash bir erkekti, hem de iri bir erkek. Ama gözleri, yüzündeki çocuksuluğa takıldı ve onda sık sık gördüğü masumiyeti, gençliğin masumiyetini düşündü.

Ama Bash artık masum değildi. Cyrus ona öfkeyle baktı. Çocuk olsun ya da olmasın... Kılıcını tekrar ona doğrulttu. "Onun güvenliğini sana emanet ettim."

"Ve ben de bunu sağladım," dedi Bash çabucak. "Hayatım pahasına. Ona hiçbir şey olmasına izin vermem."

"Bunu suistimal ettin!" diye bağırdı Cyrus.

"Onu seviyorum!"

"Bu onun suçu değil!" diye bağırdı Miriel. "Onu ben baştan çıkardım!" "Sen baştan çıkarıcı değilsin," diye Cyrus ona sertçe cevap verdi.

Miriel, kırılgan bir şekilde nefesini tuttu.

Essandra öne çıktı. "Cyrus," dedi dikkatlice, elini uzatıp Cyrus'un koluna dokunarak.

Ama Cyrus gözlerini Bash'tan ayıramıyordu. "Onu öldüreceğim." "Ya da bir ara verebiliriz," dedi Essandra, "ve hepimiz sakinleştiğimizde "Ben sakınım."

Essandra onu masadan uzaklaştırdı ve aralarına girdi. "Bash, gidip giyin," dedi omzunun üzerinden.

Bash, Essandra onu tutarken Cyrus'tan gözlerini ayırmadan dikkatlice masanın etrafından dolaştı. Cyrus, gerekirse gücünü kullanacağını biliyordu.

Bunu yapmak zorunda kalabilir.

Bash hızla ortadan kayboldu.

Essandra Miriel'e baktı. "Sen de. Git giyin."

"Ve onunla konuşmayı aklından bile geçirme," dedi Cyrus.

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin!" diye karşılık verdi. "Ben senin tebağın değilim!"

"Bash senin tebaandır ve onu lanet olası avluda asacağım!" diye bağırdı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve yutkundu. Sonra dudaklarını büzdü ve öfkeyle dönüp odadan fırladı.

"Sakinleşmen lazım," dedi Essandra. "Git... Dışarıda yürüyüşe çık."

"Dışarısı çok sıcak."

"Senden daha serin. Git. *Hemen*."

Essandra onu yan kapıya kadar takip etti ve çıktığından emin oldu, sonra da o dövüş sahasına doğru yola çıktı. Sıcaklık ondan buharlaşıyordu.

Bash'i Miriel'i korumak için Pryam'da bırakmıştı, ondan yararlanmak için değil. Ona güvenmişti.

Ve Bash on dokuz yaşında değildi. Bu, Cyrus Rael'i devirdiğinde on sekiz yaşında olduğu anlamına gelirdi. Arenada on yedi yaşında. Cyrus onu kanatları altına aldığı anda on altı yaşında. Hayır. Bu doğru olamazdı. Ama eğer öyleyse...

Bash'in daha genç olduğunu bilseydi, onu korkunç şeylerden biraz daha uzun süre korumaya çalışırdı.

Her ne olursa olsun, Cyrus Miriel konusunda daha fazlasını bekliyordu. Öfke geri döndü. Silah deposundan bir mızrak çekti ve onu sahaya fırlatarak uzağa attı. Mızrak uzak tarafta yere çarptı.

"Fena değil," dedi Kord, arkasına gelerek.

Cyrus başka bir mızrak çekti ve aynı yörüngeyle fırlattı. Mızrak, ilk mızrağın bir el mesafesi kadar uzağına düştü.

"İlginç bir sabah olduğunu duydum," dedi Kord.

Cyrus durakladı. "Bash'in sadece on dokuz yaşında olduğunu biliyor muydun?" Başka bir mızrak almak için döndü, ama Kord ona bir tane uzattı. Onu aldı.

"Bilmiyordum. Daha yaşlı görünüyor."

Cyrus, Kord'un az önce verdiği mızrağı fırlattı ve mızrak ilk ikisinin arasına saplandı. Sonra durdu. "Bu, arenada sadece bir çocuk olduğu anlamına geliyor. Ona ağır roller verdim. Bir erkeğin sorumluluklarını yükledim, ama o sadece bir çocuktü."

"Artık çocuk değil. Miriel de küçük bir kız değil." "O hala bir kız. Ve o bir kraliçe. O ise... bir asker."

"Ee?" Kord omuzlarını silktili. "Ne önemi var? Biz bunun için savaşmadık mı? Kendi hayatımızı kurmak, kendi yolumuzu çizmek için? Kendi kaderimizin efendisi olmak için?"

Haksız değildi.

"Ve biz tarih yazıyoruz," diye devam etti Kord. "Hepimiz, senin de dahil olmak üzere, mirasımızın nasıl yaşayacağını düşünmeliyiz. Bunu önemsemediğini biliyorum, ama bir eş bulmalı, adını taşıyacak ve tahtının varisi olacak oğulların olmalı. Burada harika bir şey inşa ediyorsun, hepimiz öyle."

Cyrus mirası umursamıyordu. Tahtın varislerini de umursamıyordu.

Kord gülümsedi. "Sana bir şey gösterebilir miyim?" Cyrus kaşlarını kaldırdı.

Arkadaşı cebinden katlanmış bir parşömen çıkardı. "Bu sadece bir taslak, ama fikri anlayabilirsin."

Cyrus parşömeni açtı ve bir mühür arması çizimini görünce donakaldı.

"Orion bunu bulmama yardım etti," dedi Kord. "Düşündüm de, mirasımız öldükten sonra da yaşamaya devam eden şeydir. Önceden ben bir köleydim, kanlı spor dövüşçüsüydüm, hiç kimseyim. Arenada öldüğümde, sanki hiç yaşamamışım gibi olacağını biliyordum. Ama şimdi, adım tarihe yazılacak. Babamın adı. Oğullarım olacak ve onların adı da bu olacak. Saygıyla anılan bir isim olacak. Şu anda bunu inşa ediyorum. Bash da kendi adını inşa edebilir. Bir kraliçeye layık olabilir."

Cyrus ona baktı, farkına vardı. Kord. *Kord'du*.

Kord'un kaşları çatıldı. "Ne?"

Kafasını salladı. "Hiçbir şey," dedi çabucak.

"Bırak hayatını yaşasın, Cyrus." Parşömenini aldı, katladı ve cebine geri koydu. Sonra Cyrus'a başka bir mızrak uzattı, sonra dönüp kaleye geri yürüdü.

On Dördüncü Bölüm

Sessizce akşam yemeğini yediler, sadece çatal bıçakların tabaklara vurma sesi duyuluyordu. Köpekler bile sessizdi. Visa masada genel bir sohbet başlatmaya çalışmıştı, ama sohbet çabucak sona erdi ve o da tekrar sessizliğe razı oldu. Miriel yemek yerken Cyrus'a öfkeyle baktı. Bash şu anda masada onlarla birlikte olmasa da, Cyrus günü Bash'ı öldürmeden atlatmayı başarmıştı.

Ve bir başka eksiklik daha vardı.

Hephain.

Festivalin üzerinden iki haftadan fazla zaman geçmişti ve Hephain o zamandan beri grubun düzenli akşam yemeklerine katılmamıştı. Her seferinde mantıklı bir nedeni vardı, ama şimdi, mantıklı nedenler birikmeye başlayınca, Cyrus onun artık hiç gelmemeyi planladığını merak etmeye başladı.

Cyrus'un bakışları Kord'a kaydı. Kord, karşısındaki Hephain'in boş sandalyesine bakışları tekrar tekrar takılsa da, etkilenmemiş görünüyordu.

Cyrus normalde rahatsız edici bir atmosferden rahatsız olmazdı, ama bunlar ona en yakın insanlardı. Miriel bile.

"Bu akşam yürüyüşe çıkalım," dedi ona. Günleri bozulmuştu ve henüz onu başkenti görmeye götürmemişti. Hava biraz daha aydınlık olacaktı ve alacakaranlıkta Rael oldukça güzeldi. Ve konuşabilirlerdi.

"Aslında erken yatacağım," diye cevapladı. "Ben oldukça..."

"Yürüdükten sonra," dedi Cyrus kararlı bir şekilde.

Miriel dudaklarını büzdü.

Akşam yemeğini bitirip ayağa kalktılar.

"Ayakkabılarımı değiştirmem lazım," dedi kısaca. "Salonda buluşuruz."

"Değiştirmezsene, seni almaya gelirim," dedi.

Dudakları inceldi ve odadan çıktı.

Cyrus, Essandra'ya baktı ve onun onaylamayan gözlerini gördü.

"Ne?" dedi. "Onu yalnız bırakmam mı gerekiyor?"

"Ona daha saygılı davranmaya başlamalısın. O bir kraliçe. Ve kendi kararlarını verebilen bir yetişkin."

"Dürüst olmak gerekirse, bugüne kadar onun yetişkin olduğunu bilmiyordum."

Everan, Kord ve diğerleri, Visa onları dışarı çıkarana kadar garip bir şekilde ayakta durdular ve Cyrus ile Essandra yalnız kaldılar.

"Ondan özür dilemelisin," dedi Essandra kapılar kapanırken.

"O anlamıyor. Ben sadece..."

"Senin arkadaşlığını dayatmak mı?" Essandra başını salladı.

"Hayır. Özür dile." "Ama ben..."

"Üzgün olmadığını söyleme! Üzgün ol! İyi niyetli olduğunu biliyorum, ama hatalıydın ve yanlış davrandın." Her kelimeyle sesinin gücü artıyordu.

"Yanlış olduğunu düşünmüyorum!"

"Yanıştı! Yanlış olmasa bile, bazen özür dilemek, hatalı olduğun için değildir. Karşıdaki kişiye, aranızdaki uğurumu kapatmanın haklı olmaktan daha önemli olduğunu gösterecek kadar değer verdiğin içindir!"

O durakladı. Yeşil gözleri alev alev yanıyordu, dudakları aralanmış ve daha fazla söz söylemeye hazırды.

"Bu sadece Miriel ile ilgili değil, değil mi?"

diye sordu. Kız alaycı bir şekilde güldü. "Tabii

ki Miriel ile ilgili." "Özür dilerim," dedi

yumuşak bir sesle.

Nefesi kesildi ve ateşli gözleri şaşkınlığa dönüştü. Adam ona yaklaştı. "Aramızda bir mesafe var ve bunun benim hatam olduğunu biliyorum." Bir adım daha yaklaştı ve aralarındaki mesafeyi kapattı.

"Sana kendi kararlarını veremiyormuşsun gibi hissettirdiysem özür dilerim.

. Kendi kararlarını kendin verdiğini biliyorum." Kız biraz rahatladı.

"Bu şeyler benim için her zaman net değil," dedi. "Bazen yanıliyorum, ama elimden geleni yapıyorum."

Bir an sessiz kaldı, sonra yumuşak bir sesle, "Biliyorum," dedi.

"Özür dilerim," dedi tekrar. "Senin için özür dilerim. Ve tamamen ayrı bir konu olarak, Alexander'ı kullanmanı istiyorum. Senin için mantıklı ve ben de kabul ederdim. Özür dilemek için onu kullanmana gerek yok, çünkü ben özür diliyorum. Bir daha senin için karar vermeyeceğim. *Özür dilerim.*"

"Ben de üzgünüm," diye fısıldadı.

Göğsü inip kalkarken ona bakıyordu. Onu daha da yakına çekmek istiyor gibi görünüyordu. Gözleri dudaklarına kayd ve başını hafifçe eğdi.

Kız kıpırdamadı. Adam, kızın yüzünü kaldırmasını, çenesini kaldırmasını, herhangi bir şey yapmasını, onu öpmesi için en ufak bir hareket yapmasını bekledi.

Onu öpmek için can atıyordu.

Tabii ki onu davet etmeyecekti. Daha önce de onu öpmesine izin vermemişti. Şimdi haftalardır birbirlerinden uzaklaşmışlardı ve Miriel konusunda anlaşıyorlardı, üstelik o da özür dileme aşamasındaydı.

Onu şimdi öpmek, özür dileme çabasının en büyük başarısızlığı olurdu. *Özür dilenecek* bir şey daha olurdu.

Ama daha fazla özür dilemeye tamamen hazırды. Başını ona doğru eğdi...

Yemek odasının kapısı açıldı ve Miriel içeri girdi. "İşte buradasın. Koridorda bekliyordum."

Bir an için Cyrus'un zihni boşaldı.

"Bana tehdit ettiğin yürüyüş mü?" diye sordu kız.

Essandra ondan uzaklaştı. "Evet, yürüyüşün," diye hatırlattı. "Gitmelisin." Sonra, sadece ona fısıldayarak ekledi, "Uslu dur ve nazik ol."

Cyrus iç geçirdi. Köpeklerle Essandra'nın yanında kalmalarını işaret etti ve Miriel'in peşinden gitti.

Öğleden sonra yakıcı sıcaklık güneşin batışıyla birlikte gitmişti ve Cyrus buna minnettardı. Batı gökyüzünü son ışınlar hala aydınlatıyordu, ama şehirde meşaleler yanmaya başlamıştı.

Konuşma girişimleri çok az cevapla karşılandı. Günün olaylarından sonra onun dostça davranmasını beklemiyordu, ama o aynı şekilde hissetmese de aralarındaki ilişkiyi düzeltmek istiyordu.

Onu, başkentin en güzel manzarasına sahip kuleye çıkardı. En üst kattaki terasta durdular. Güneş daha da battı ve yerini meşalelerin oluşturduğu dalgalı bir denize bıraktı.

"Şehrin en güzel manzarası," dedi, boşluğu doldurmak için elinden geleni yaparak. "Seni götürmek istediğim başka bir yer var, Yaşlı Deniz'e bakan bir uçurum. Rael'deki en sevdiğim yer. Yarın oraya gidebiliriz." Ve şimdi de saçmalamaya başlamıştı. *Tanrılar.*

Kız sertçe başını salladı.

Adam iç geçirdi. "Üzgünüm," dedi sonunda. Bash'ın peşinden gittiği için üzgün değildi, ama bunu söylemekten kaçındı.

Kız başını kaldırdı ve gözlerini genişletti. "Öyle mi?"

Yeterince üzgün. *Kahretsin.* Essandra'nın sözlerine sığındı. "Sen bir kraliçesin, bir yetişkinsin ve kendi kararlarını verebilirsin."

Kız ona şaşkın şaşkın baktı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Hayır. "Evet."

"Bana kızgın değil misin?"

"Hayır." Bu kısım doğrudu.

Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi ama sonra kayboldu. "Bash'e de kızgın olamazsın."

Oh, kesinlikle kızabilirdi.

"Sen Pryam'dan ayrıldıktan sonra çok korktum," dedi. "İnsanlar senin gittiğini gördüklerinde, benim yalnız kaldığımı anlayacaklarını düşündüm. Uyuyamadım. O, benim güvende olduğumdan emin olmak için sürekli kapımın önünde durdu ve beni koruyan tüm adamları koordine etti."

"Evet, bu onun göreviydi."

"Çok stresliydim." Parmakları elbisesinin önündeki fırfırı çekiştirdi. "Sinirlerimi yatıştırmak için başkentten uzaklaşıp bir süre geçirdim. O hiç yanımdan ayrılmadı. Dönüş yolunda, Devry Kalesi'nde kaldık, ki bu kaleye kale denemez. Konaklama imkânı neredeyse yoktu."

Gözleri yavaşça kırpışarak bulanıklaştı.

"Neyse," diye devam etti Miriel, "ona yatağı paylaşabileceğini söyledim. O da *kapının yanındaki* sandalyede uyudu." Sesi yükseldi, sinirini ele veriyordu.

"Tekrar söylüyorum," dedi, "işini yaptığına sevindim."

"*Aylarca* birlikteydik ve ona birçok fırsat verdim ama beni hiç öpmedi. Çıplak kaldığımda bile gözlerini kaçırdı."

Bu noktada, Miriel Bash'ı kullanmış gibi görünmeye başlamıştı.

"Sonunda ona gerçekten ondan hoşlandığımı söyledim," dedi. Çünkü görünüşe göre yeterince açık olmamıştı. "O da benden hoşlandığını söyledi. Ve sonunda ona dokunmama izin verdi, ama senin ona kızacağından o kadar endişeliydi ki, yapamadı... şey..." Yanakları kızardı ve omuz silkti. "*Bilirsin*. Sonra ağladım ve o, hayatımın en korkunç gecesi idi."

Cyrus başını salladı. "Daha fazla anlatmana gerek yok."

"Ama durum böyleydi," diye devam etti. "Senin onayını alana kadar hiçbir şey yapamayacağımızı söyledi ve buraya geldiğimizden beri seninle konuşmayı planlıyordum."

Belki Bash doğruyu söylüyordu. "Sana gerçekten dokunmadı mı?"

Gözlerini devirdi. "Reddediyor." Sonra pişmanlık duymadan gülümsedi. "Ama tüm kıyafetlerimizi çıkarıp yan yana uyuyoruz."

"Bunu bilmeme gerek yoktu."

Gülümsemesi genişledi. "O çok yakışıklı."

Bu, onun duymak istediği şey *değildi*. "Ben... Belki de bu tür şeyleri kız arkadaşlarınla konuşmalısın."

"Benim pek arkadaşım yok."

Hayır, muhtemelen yoktu. "Evet, şey... um..." Güneşin son ışınları kaybolurken sesi kesildi. *Ne demeli...*

Her zaman pratik bir çözüm vardı. "Evlilik ittifakı kurmaya karar verersen ne olur?" diye sordu ona.

"Kalbini saklıyor ve gelecekteki olası bir siyasi anlaşma için iffetini koruyor *musun*?"

O burun kıvırdı. *Haklıydı*.

"O zaman Bash'ı Pryam'a geri götürüp birlikte olabilir miyiz?" diye sordu.

"Benim onayımı almana gerek yok."

"Bash'ın var. O sana herkesten çok saygı duyuyor ve bence seni hayal kırıklığına uğratmaktansa kılıcına atlamayı tercih eder."

Hayır demek istedi. Hâlâ kızgındı. Ama kız çok umutlu görünüyordu. Bu ikisini de mutlu edecekti ve Cyrus onların mutlu olmasını istiyordu. İçini çekti. "O zaman rızam var."

Mirielle gülümsedi ve Cyrus onu durduramadan kollarına atladı.

Mirielle'in sarılmaları yumuşak ve sıcaktı. Sadece vücudunun sıcaklığı değil, ruhunun sıcaklığı da vardı ve Cyrus bunu hissedene kadar buna ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti. O da onu kucakladı. Dokunmak iyileştiriciydi, ama herhangi bir dokunma değil, onu önemseyen ve onun da önem verdiği birinin dokunması.

Geri çekildiğinde, ona gülümsedi. "İyi sarılırsın."

"Başka kimsenin buna katılacağını sanmıyorum."

Mirielle kaşlarını çatı. "Başka kimseye sarılır mısın?"

"Hayır."

Omuz silkti. "Belki de sarılmalısın."

Hayır. Bunu yapmayacaktı.

Afişler direklerine çarparak çılgınca dalgalanıyordu ve pazar sokaklarına gölge sağlamak için gerilmiş tenteler dalgalanarak bağlarını çekiyordu. Bunlar Rüzgârlar'dı — isimlendirme konusunda pek yaratıcı sayılmayacak bir isim — ve beraberlerinde gelen kum bir insanın derisini sıyrabilirdi. Neyse ki, bu rüzgarlar nadiren, yılda bir, belki iki kez esiyordu. Cyrus, Rüzgarlar sırasında sadece bir kez arenada dövüşmek zorunda kalmıştı. Kanlı spor oyunları genellikle seyircileri korumak için iptal edilirdi, ama Rüzgarlar onun dövüşünün ortasında gelmişti. Galip gelmiş olsalar da, o ve Ram ciddi kum yanıkları geçirmişlerdi. Teron'un onları iyileştirmesi iki gün sürmüştü.

Cyrus mektubu elinde sıkıca tuttu ve küçük bir ara vermesini bekledikten sonra avluyu hızla geçerek ordu ofisine doğru yürüdü. Everan'ı bulması gerekiyordu. Japheth'in korkak kralı bunu yapmıştı —

Gölge Kralı'na yönelik ticareti başka yöne çevirip, onu Tarsus ticaret krallığına göndermişti.

Ve şimdi Cyrus hazırlıklı olmalıydı.

Tek bir ticaret sevkياتının reddedilmesinin Japheth ve Gölge Diyarları'nı savaşa sürükleyeceğini düşündüğü için değil, ama bu, ittifaklarının bozulmakta olduğunu gösteriyordu.

Cyrus ordu ofisine girdi ve Hephain'i görünce şaşırdı. Masada oturmuş, elinde kalemi parşömen üzerinde gezdiriyordu ve kapının açıldığını duyunca başını kaldırdı.

"Günaydın," diye selamladı Cyrus'u ayağa kalkarak. "Kraliçe Miriel geri döndüğünde Pryam'a gitmek için kayıt yaptıran herkesi kaydetmeyi bitiriyorum."

Cyrus başını salladı. Yaklaşımları iyi sonuç veriyordu. Pryam'a yerleştirilecek mültecileri, onlara daha iyi destek olabilecekleri için seçmek yerine, gönüllüler aramışlardı. Bu gönüllülere küçük bir arazi parçası ve yeni bir hayata başlama fırsatı verilecekti. Cyrus hoş bir sürpriz yaşamıştı. On bin kişi kayıt yaptırmıştı, çoğu da aileleriyle birlikte. Köleleştirilmiş sevdiklerini kaçıp Rael'e gelmelerini umut edenler genellikle onları beklemek için kalmaya karar verdiler.

"Bunların üç bini temel eğitimini tamamlamış askerler," dedi Hephain. "Bunların yaklaşık dört yüzü ileri eğitimini tamamlamış."

Bu mantıklıydı. Ordunun bir parçası olsalar da, çoğu askerin ailesi vardı ve aileleri taşınmak isterse, onlar da gitmek isteyeceklerdi, ki Cyrus bunu tamamen destekliyordu. Miriel'in ordusunu güçlendirmek için ona adam göndermeyi taahhüt etmişti; sadece bunun daha zor olacağını düşünmüştü. Bu iyi bir haberdi. Savaşa girerse bu askerleri geri çağırması gerekebilir, ama zamanı geldiğinde bununla başa çıkabilirdi.

"Bu harika," dedi Cyrus.

Hephain başını salladı. "Son hesaplamaları size ulaştıracağım." "Teşekkürler. Everan'ı gördün mü?"

"Az önce çıktı. Sanırım seni arıyordu." Muhtemelen Cyrus'un çalışma odasına gidiyordu. Cyrus onunla orada buluşacaktı.

Pencereden dışarı baktı. Rüzgârlar

. Kapının yanında bekledi. "Beni aldırma, sadece rüzgârları bekliyorum. Seni alıkoymayım."

Hephain tekrar oturdu ve kalemini mürekkep hokkasına batırdı.

Cyrus kendini tutamadı. "Dün akşam yine yemekte yoktun," dedi.

Hephain başını salladı ama gözlerini önündeki parşömenlerden ayırmadı. "Sadece çok meşguldüm. Benim..."

"Kord yüzünden mi?"

Hephain'in eli durdu. Gözleri Cyrus'un gözlerine kilitlendi ve yutkundu. "Hiçbir şey söyleyemezsin. Kimse bilmemeli. Kimsenin bilmesini istemiyor."

"Hiçbir şey söylemeyeceğim." "Ona bile."

Cyrus bu sözleri yakaladı.

"Ona bile," diye yalvardı Hephain.

"Ona bile," diye Cyrus sonunda onu ikna etti.

Hephain uzun bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. "Ve artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Konuşmak zorunda değiliz."

Aralarında ağır bir sessizlik hakim oldu.

"Yine de sormak istediğim bir şey var," dedi Hephain. "Kraliçe Miriel geri döndüğünde onunla birlikte Pryam'a gitmek istiyorum."

"Hephain..."

"Konseyde yer aldığımı ve burada görevlerim olduğunu biliyorum ve Kord'a ne diyeceğimi bilmiyorum ama ben..." Sözleri kesildi. "Ben..."

Bir adamın yıkıldığını izlemek acı vericiydi, özellikle de o adam bir arkadaşsa.

Kendini tutamadı. Cyrus, yaslandığı kapı çerçevesinden ayrıldı. "Hey, seni burada bulduğuma gerçekten sevindim. Sana, Pryam'da bir konsey üyemizin olmasının akıllıca olacağını söylemek istedim. Brant mükemmel bir iş çıkarıyor, ama onun orduna odaklanmasını istiyorum. Miriel'in de danışmanlara ihtiyacı var. Kendi konseyini kurmak için yardıma ihtiyacı var. Deneyimli bir adama. Bu görevi kabul eder misin?"

Hephain'in gözleri doldu. "Kabul ediyorum," dedi boğuk bir sesle.

Cyrus başını salladı. "Güzel. Herkese seni göndereceğimi haber vereceğim."

Sonra rüzgârların arasına geri adım attı.

On Beşinci Bölüm

Cyrus liman duvarında durmuş, gemilerin limandan ayrılmasını izliyordu. Bu, limana geldiği dördüncü gün üst üsteydi. Birkaç gün önce Miriel Pryam'a dönmüştü. Son ana kadar Cyrus'tan bolca özür dileyen Bash'ı da yanında götürmüştü, ta ki geminin iskelesi kaldırılana kadar. Cyrus onu affettiğinden hala emin değildi, ama ikisini birlikte izlerken, ilişkide kimin kontrolü elinde tuttuğu oldukça açıktı. Ve bu Bash değildi.

Şimdi Cyrus yine buradaydı, Japheth'e giden üç lejyonun sonuncusuyla bir başka gemi filosunu uğurluyordu. Bu, Gregor'a söz verdiği ikinci dalgaydı. Gölge Kral'ın ittifakının kaybını nasıl karşıladığına dair haberleri bekliyordu. Cyrus bunun onları savaşa sürükleyeceğini düşünmüyordu, ama Gölge Kral'a karşı bir fırsat artık yakındı.

Bunu hissedebiliyordu.

Ve hazır olacaktı.

"Konseyin seni durdurmak için son bir çaba göstermediğine şaşırdım," dedi Kord, yanına gelerek.

Evet, ordunun neredeyse yarısını Japheth'e gönderdiğini öğrendiklerinde, çok ikna edici argümanlarla ona karşı cesurca savaşmışlardı. Ancak onu ikna edecek kadar ikna edici değillerdi.

"Neden bir konseyin var ki?" diye sordu Kord.

"Çünkü fikirleri var. Ve tavsiyeleri."

"Peki ne zaman dinliyorsun?"

"Onayladığım tüm altyapı değişikliklerine bak." "Serra'yı ele geçirmeye hazırдық," dedi Kord.

"Hâlâ Serra'yı ele geçirmeye hazırız." Kord alaycı bir şekilde güldü. "Yarım orduyla mı?"

"Orduma bile ihtiyacım yok." Cyrus aynı şeyleri tekrar tekrar söylüyormuş gibi hissetti. İnsanlar dinlemiyordu. Serra'yı sadece içerideki kölelerle ele geçirebileceğini biliyordu. Adamlarını bir ittifak bahanesiyle Japheth'te tutmak, onun için iki sorunu çözüyordu: Gregor üzerinde baskı oluşturunuyordu ve sürdürmekte zorlandığı ordusunu besliyordu. Ayrıca ordusunu anakarada tutacak ve Gölge Kral'a karşı harekete geçmeye hazır olacaktı.

Bir savaş planlıyordu.

Yakın bir savaş.

Ve hazır olması gerekiyordu.

Saraya geri dönen ve enerjik hisseden Cyrus, ana merdivenleri ikişer ikişer çıkarak çalışma odasına doğru ilerledi. Ancak oraya ulaşmadan Orion onu koridorda yakaladı.

"Görmen gereken bir şey var," dedi suikastçı.

Ve şimdi hissettiği enerji azalıyordu. Yine de Orion'u arenaya ve altındaki koridorlardan geçerek, üç adamın yerde yattığı küçük bir odaya kadar takip etti.

Tanımadığı

adamlar.

Ölü adamlar.

"Essandra'ya ulaşmaya çalışırken yakaladık onları," dedi Orion.

"Onlar suikastçı mı?"

Orion başını salladı ama gözlerine bakmadı.

"Bağlarını koparmak için mi?" Cyrus bu soruyu sormasına bile gerek yoktu. Zaten biliyordu. Bunun olacağını biliyordu. İçinde öfke alevlendi.

Orion yine başını salladı ama yine de ona bakmadı. "Beni ve adamlarımı görünce şaşırdılar. Gittiğimizi sanıyorlardı, bu da loncanın da aynı şeyi düşündüğü anlamına geliyor."

Cyrus bunun Essandra için riski artırıp artırmadığından emin değildi. Rael'de üç suikastçıyı daha kaybetmenin Çakallara nasıl görüneceğinden biraz endişeliydi. "Lonca, bir suikastçının bağı ölümle mi yoksa bir cadı tarafından mı kırıldığını ayırt edebiliyor mu?" diye sordu.

"Evet. Bu adamların öldüğünü bilecekler."

"İyi." Bu, Essandra'nın daha fazla müdahale ettiğini varsaymalarından kesinlikle daha iyiydi. "Essandra bu üçünü biliyor mu?"

üçü hakkında bilgi sahibi mi?"

Orion başını salladı.

"İyi," dedi tekrar. "Onları ortadan kaldır." Cyrus ayrılmak için döndü. "Onları nasıl bu kadar kolay öldürdüğümü biliyor musun?" dedi Orion.

Cyrus durakladı.

"Onlara yardım ettiğimi düşündürdüm." Sesi suçlulukla doluydu. "Bana güvenmelerini sağladım."

"Doğru olanı yaptın."

"Doğru olanı mı?" Orion tekrar başını sallayarak burun kıvırdı. "Tek istedikleri özgürlüğüydü. Sence bu doğru mu?"

Gözleri birbirine kilitlendi.

"Bu Essandra'yı güvende tutuyor," dedi Cyrus. "Bu da onu doğru kılıyor."

Bir ay içinde, yeni okulların ilki tamamlandı ve müzik, yemek ve etkinliklerle kutlama yaptılar. Bu kutlama, müzik, yemek ve etkinliklerin olduğu diğer aptal festivallerden çok farklıydı.

Cyrus, vitray pencereli, üç katlı, sivri çatılı yeni binanın orta salonunda durmuş, insanların eğlenmesini izliyordu.

"Tebrikler," dedi Essandra'ya bir kadeh şarap uzatırken.

Essandra gülümsedi. "Teşekkür ederim." Bir yudum aldı. "Keşke Miriel de bunu görebilseydi."

"Görecek. Onu yakında geri getireceğiz." "Umarım."

"Getireceğiz," diye onu temin etti. "Zaten onun sürekli Pryam'da yalnız kalmasını istemiyorum. Rael çok uzak değil; zamanının bir kısmını burada geçirebilir. Ayrıca, mümkün olduğunca senin ve cadı grubunun yanında olması, mümkün olduğunca çok şey öğrenmesi onun için daha iyi."

Essandra gülümsedi. "Ona pratik yapması için gönderdiğim tüm büyülerle çoktan çalıştı bile."

Cyrus güldü. "Sana mektup mu yazdı?" O da Miriel'in aynı şeyi söylediği bir mektup almıştı.

"Kıskandın mı?" diye alay etti.

"Tabii ki hayır. Mektubuma bir çiçek çizdi."

"Benimkine iki tane çizdi."

Cyrus yine gülmekten kendini alamadı. Miriel ve Essandra'nın yakınlaştığını görmekten memnundu. Öyle olmasını ummuştı. Miriel'in hayatında başka bir kadına ihtiyacı vardı. Başka bir cadıya ihtiyacı vardı. Essandra her ikisi için de en iyisiydi.

"Miriel hakkında çok düşündüm," dedi. "Belki senin cadı grubuna katılabilir."

Essandra başını salladı. "Bunun onun için iyi bir hamle olacağını sanmıyorum. O bir kraliçe, bu da işleri karmaşıktırıyor. Hem sıradan hem de büyülü dünyaya ayak uydurmak zorunda ve yüksek bir cadıya, özellikle de yabancı bir yüksek cadıya hesap vermek zorunda kalmasının onun için doğru bir şey olduğunu sanmıyorum, o yüksek cadı onun için en iyi niyetle hareket etse bile. Ve bunun Etrean Birliği'nin gözüne girmesi için yardımcı olacağını da sanmıyorum. İşleri daha da kötüleştirebilir. Kontrol potansiyelimi bir tehdit olarak görecektir."

"Kendi cadı grubunu kurmaya çalışmalı mı?" diye sordu. "Kullanabileceği daha fazla güç oluşturmali mı?"

"Aslında bir cadı grubunun güçlerini paylaşması pek yaygın değildir. Benim cadı grubum bunu benim sayemde yapabilir. Miriel bir bağ cadısı bulmak zorunda kalırdı ve bizim gibi çok fazla kişi yok. Bu yüzden bu kadar değerliyiz."

Cyrus başını eğdi. "Oysa bir ara bana hiçbir gücün olmadığını ikna etmeye çalıştığını hatırlıyorum," diye şaka yaptı.

"Bağlanma cadısı, onunla bağlanmayı kabul edenler kadar güçlüdür. Gücünü paylaşacak kimse yoksa, *güçsüzdür*. Ve bağlanma cadıları genellikle kendilerini değil, *diğer* cadıları güçlü kılmak için kullanılır."

"Bu yüzden mi Soroya'nın hala senin peşinde olacağını düşünüyorsun?" Soroya, Essandra'nın özgürleşip kaçmadan önce bağlı olduğu cadı grubunun lideri olan yüksek cadıydı. Essandra'nın peşine düşeceği düşüncesi bile onun damarlarında bir ateş yakıyordu.

"Soroya, ondan kaçtığım için peşimden gelecek," dedi ona. "Eminim şimdiye kadar başka bir bağlanma cadısı bulmuştur, ama yine de beni cezalandırmak için gelecektir."

Cyrus sesini alçaltarak, "Hâlâ kabuslar görüyorsun," dedi. Soru gibi gelmese de, aslında bir soru olarak söylemişti. Onun kabuslarını görmeyeli biraz zaman olmuştu, ama aralarında kurduğu yeni bağ sayesinde Essandra eskisi kadar onun kanını kullanmak zorunda kalmıyordu, bu da onun zihnine eskisi kadar sık erişemediği anlamına geliyordu.

Yüzündeki en ufak bir değişiklik onun yerine cevap verdi.

Adam ona yaklaştı. "Sana bunu daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim.

Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Kız başını salladı. "Sen bile Soroya'ya karşı koyamazsın."

"İkimiz birlikte mi?" dedi. "Güçlerimizi birleştiresek?"

Kız yine başını salladı. "Fark etmez. Sana söyledim, o insanların güçlerini emiyor. Ne kadar gücün olduğu önemli değil. Bir şekilde bunu yapmasa bile, Soroya iki yüz yaşında. Becerisi, büyü..."

"İki yüz yaşında mı?" Gerginlik kaşlarını çattı. "Bütün cadılar o kadar uzun mu yaşar?"

"Evet, yaşayabilirler. Hatta daha da uzun. Gücümüz yaşlanmamızı yavaşlatır." "Yani sen de o kadar uzun yaşayabilirsin?"

Sessiz kaldı, sonra şöyle dedi: "Soroya beni bulana kadar yaşayacağım. İki yüz yıl olmayacak."

Adam daha da yaklaştı. "Essandra..."

"Onu durduracağını söyleme. Tutamayacağın sözler vereceksin. Ben kaderimi çoktan kabullendim. Bağımı koparıp ayrılmayı seçtiğimde kabullendim ve burada kalmayı seçtiğim her gün bunu tekrar tekrar kabulleniyorum."

Gülümsedi, ama bu hüzünlü bir gülümsemeydi. Cyrus buna ne cevap vereceğini bile bilmiyordu.

Essandra, dans eden insanlarla dolu salona, şarkıdan şarkıya dans eden Visa ve Everan'a baktı. "Eğleniyorlar."

Visa kesinlikle eğleniyordu, ama Cyrus, Everan'ın sadece hayatta kalmaya çalıştığından emindi.

Adının çağrıldığını duydu ve dönüp Kord'un kendisine doğru yürüdüğünü gördü. Kord'un kolunda, uzun sarı saçlı ve gözlerinin rengiyle uyumlu mavi bir elbise giymiş bir kadın vardı.

"Sizi Leti ile tanıştırmak istiyorum," dedi Kord.

Kadın hafifçe reverans yaptı. "Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum, Majesteleri."

Bu, Kord'un bir buçuk ay önce festivalde dans ettiği kadındı; Kord'un mirasını inşa etmek ve saygın bir hayat sürmek için ihtiyaç duyduğunu düşündüğü kadın. Kord'un hırsında Hephain'in yerini alan kadın.

"Cyrus, bu Leti," dedi Kord, tekrar tanıtım yapmaya çalışarak.

Kadın yutkundu ve Kord'a baktı, sonra tekrar reverans yaptı.

Essandra öne çıktı ve elini uzattı. "Sizinle tanışmak da benim için bir zevk."

Leti, şaşkın bir şekilde elini sıktı, ama gülümsedi ve saygıyla başını salladı. "Sizinle de tanıştığımıza memnun oldum, Leydi Essandra." Yine gereksiz bir reverans yaptı.

Kord onu nazikçe çekti. "Bize biraz şarap getirir misin?" dedi. "Hemen geliyorum."

"Tabii ki!" Gülümsedi, Cyrus ve Essandra'ya bir kez daha reverans yaptı, sonra hızla uzaklaştı.

Kord, Cyrus'a sert bir bakış attı. "Neyin var senin?" "Hiçbir şey." Ya da söyleyebileceği hiçbir şey.

"Ona selam bile veremiyor musun? Bu çok saçma."

"Bana bunun gerçekten istediğin şey olduğunu söyleyemezsin."

Kord burnunu çekerek topuklarını geriye doğru kaydırды ve yüzü buruştu. "Neye karşı? Savaşa mı?" Başını salladı. "Benim mutlu olmamı istemiyor musun?"

Cyrus başını kaldırdı ve gözleri Cyrus'un gözlerine kilitlendi. "Senin için *tek* istediğim bu."

"O zaman neden öyle davranmıyorsun?"

Cyrus, söyleyecek sözler bulmak istedi, ama bulamadı.

Kord tekrar başını salladı, sonra dönüp Leti'yi bulmak için kalabalığın içinde kayboldu.

Essandra koluna vurdu. "O da neydi öyle?"

"O kadınla birlikte olmamalı."

"Neden?"

Ona söyleyemezdi. "Onun istediği kişinin o olduğunu düşünüyor. Ama öyle değil."

Essandra iç geçirdi. "Herkes savaş, kan ve ölüm istemez. Çoğu insan hayatını paylaşacak birini ister. Bir aile. Aşk." "Benim demek istediğim o değil..." Kafasını salladı. "Hayır."

Essandra ona baktı, kaşlarında derin bir hüznün belirmişti. "Sen bunu göremiyorsun çünkü senin istediğin bu değil." Sonra o da kalabalığın içinde kayboldu ve Cyrus tek başına kaldı.

Zihninde, kan bağının çekimini hissetti. *Sid.* Sid, Mercia'da kalmış ve Jaem'in Bravat'ı aramasını devralmıştı. Umarım onu bulmuştu, ancak Bravat hakkında bir şey duymak, Cyrus'un şu anda en son istediği şeydi. Yine de, uzun bir iç çekişle boş asma kata geri çıktı ve zihnini uzattı.

"*Vay canına,*" dedi Sid, Cyrus zihnine girdiğinde. Genç savaşçı kan bağını ilk kez kullanıyordu ve Cyrus onun tedirginliğini duyabiliyordu.

"*Onu buldun mu?*" diye sordu

Cyrus. "*Evet.*"

"*Güzel. Aferin.*" Jaem'i yardım için geri göndermek zorunda kalmayacağı için rahatlamıştı. Jaem, Japheth'ten yeni dönmüştü, ama Cyrus onun için, asi bir baş belasını kovalamaktan başka planları vardı.

"*Ama bir sorun var,*" dedi Sid. "*Ne tür bir sorun?*"

"*Bravat kendine bir ordu kurmuş.*"

On Altıncı Bölüm

Yüz elli adam bir ordu sayılmazdı. Ancak bir sorundu. Görünüşe göre Bravat kaçışları sırasında rastgele serserileri toplamıştı. Sid onlara "serseriler" demişti. Bu durum Cyrus için işleri karmaşıklaştırmakla kalmamış, Mercia'da yakalanma risklerini daha da artırmıştı. Cyrus bu durumun yeterince uzun sürmesine izin vermişti. Essandra ve Everan'ı kutlama etkinliklerinden çekip, hızla Essandra'nın çalışma odasına gittiler. Kord da geldi, ancak Leti ile olan etkileşimi nedeniyle Cyrus'a olan öfkesini gizlemeye çalışmadı. Cyrus onunla bu konuyu konuşacaktı, ama daha sonra.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Everan.

"Onun peşinden gitmekten başka seçeneğim var mı? Savaşmayı göze alamayacağımız bir krallıkla savaş başlatacak."

"Mercia'yı baştan başa dolaşamazsın," dedi Kord. "şu anda olmaz." "Gitmek istemiyorum, ama başka ne yapabilirim? Mercia ve Aleon'la ilgilenmek zorunda kalmadım, Mercia ve Aleon'la ilgilenmek zorunda kalmadım, ama Bravat kısa sürede onları benim sorunum haline getirecek. Ona ulaşmam gerek."

"Ve ne yapacaksın?" diye sordu Essandra. "Onun yüz elli adamı var."

"Sadece otuz üçü savaşçı. Gerisi serseri."

"Yine de çok fazla."

Kord, Essandra'ya baktı. "Onu bağlayabilirsin. Suikastçıların bağlandığı gibi. Sadece senin" elini salladı "sihirli şeyini yap, sonra Cyrus onu geri çağırabilir."

"Bu işler öyle yürümez," dedi kısaca. "Ve ben insanların iradesine karşı bağ kurmam."

Kapı çalındı ve Ram kafasını içeri soktu. "Cyrus, Japheth'ten bir mektup geldi." Mektubu uzattı.

Cyrus bir an için Bravat'ı unuttu. Kalbi güm güm atarken mektubu açtı. Beklediği şey buydu. Kendini fazla kaptırmak istemiyordu, bunun Gölge Kral'a karşı yürüyüş çağrısı olmasını umuyordu ama bunun için henüz çok erkendi. Ama bu düşünce bile kalbini hızla attırıyordu.

Gregor'un el yazısı neredeyse okunaksızdı, genellikle kullandığı gösterişli yazı stilinden çok farklıydı. Mektubu yazarken açıkça kendinden geçmişti. Ama Cyrus mektubu okudukça omuzları düştü.

"Ne yazıyor?" diye sordu Everan.

"Aleon'un Tarsus'u ele geçirdiğini söylüyor," diye cevapladı Cyrus.

Everan'ın kaşları çatıldı. "Tarsus mu, ada ticaret krallığı mı?"

Cyrus başını salladı. İnanamayan bir şekilde alaycı bir şekilde güldü ve parşömeni ters çevirip başka bir şey var mı diye gözden geçirdi. "Nerede..." Yine alaycı bir şekilde güldü. "Gerisi nerede? Gölge Kral hakkında hiçbir şey yazmamış." Mektubu Everan'a uzattı, sonra dönüp pencereye doğru yürüdü. "Gölge Kral hakkında nasıl *hiçbir* şey yazmaz?"

"Belli ki çılgına dönmüş," dedi Everan, mektubu Kord'a uzatarak. "Gölgeler Diyarı ile ticaretini kesince, artık her şey için Tarsus'a güveniyor. Kardeşi bunu elinden aldıysa, her şey onun için mahvolmuş demektir. Bence yakında daha fazlasını duyacaksın. Bu sadece o anki tepkisi."

"Bravat'ın peşinden hemen Mercia'ya gitmemek için bir neden daha," diye ekledi Kord. "Burada olmalısın. Ve hazır olmalısın."

Cyrus pencere pervazına yaslanarak sinirli bir nefes verdi. Haklıydılar. Şimdilik Bravat'la ilgili riski kabul etmek ve en iyisini ummak zorundaydı.

Cyrus, Essandra'nın odasına doğru ilerlerken, meşale ışığı duvarda gölgeler dans ediyordu. İki gün üst üste akşam yemeğini kaçırmıştı. İşine dalmış olabilirdi, ama Cyrus, bir şeylerin ters gittiği hissini bir türlü atamıyordu.

Ne Aaron ne de Amiel kapısının önündeydi, ama bu onun orada olmadığı anlamına gelmezdi. Son zamanlarda onları uzaklaştırıyordu ve Cyrus bundan hoşlanmıyordu. Hafifçe kapıyı çaldı. Cevap vermedi, tekrar çaldı. Önce çalışma odasını kontrol etmemişti. Belki de etmeliydi. Eğer işi onu meşgul ediyorsa, orada olmalıydı. Tam çıkmak üzereyken, sonunda kapıyı açtı.

Durdu.

Saçları toplanmıştı, bu pek de olağandışı bir şey değildi, ama yüzünün etrafına düşen saç telleri olağandışıydı. Yenilmiş görünüyordu. Ya da yorgun. Ya da her ikisi.

"Akşam yemeğinde yoktun," dedi yumuşak bir sesle.

Kadın ona boş boş baktı, ona bakıyordu ama tam olarak görmüyordu. "Akşam yemeği," dedi fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle. "Oh."

"İyi misin?" diye sordu.

Kapıdan uzaklaştı ama onun girmesi için kapıyı açık bıraktı. Adam onu takip etti. "Ne oldu?"

Kız tekrar ona döndü ve yutkundü. "İşe yaramadı." "Ne işe yaramadı?"

"Büyü."

Anladı ve hafifçe geri çekildi. "Alexander mı?"

Çapa mı? Denedin mi?"

"Anlayamıyorum. Aklıma gelen tek şey, kardeşinin yerine senin kanını kullanmanın doğal bir vekalet olduğu ve belki de hem doğal vekalet hem de büyülü vekalet olamayacağın. Ben sadece... Bilmiyorum." Başını ellerinin arasına aldı. "Bunu sürekli düşünüyorum ve kendimi karıştırdığım bir noktaya geldim. Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Ne zamandır uğraşıyorsun?"

"Dört gündür."

Biraz tereddüt ettikten sonra yaklaştı. "Dört gündür mü? Neden bana söylemedin?"

Kız başını salladı. "Ben... yapamadım."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Ben... Ben sadece..." "Essandra," dedi adam nazikçe.

"Senden sınırlarını aşan bir şey istemek zorunda kalacağım dan korktum," dedi sonunda, "ve bunu yapamam."

Ne demek istediğini çok iyi anlıyordu. "Şimdi Alexander'ın hayatta kalmasına ihtiyacın var."

"Senden bunu istemeyeceğim." Kız başını salladı. "Perr ve Fierra'yı kullanmalıydım. Onlar teklif ettiler." Perr ve Fierra, kızın cadı grubundaki iki cadıydı. Kardeşlerdi.

"Onları şimdi kullanamaz mısın?" diye sordu.

"Sana vekalet büyüsünü çoktan yaptım. Geri dönüşü yok. Ve bunu birden fazla yapamam." Kollarını kavuşturdu ve ileri geri sallanarak tekrar başını salladı. "Yeterince güçlü olmayacaklarından endişeleniyordum, ama onları kullanmalıydım. Denemeliydim."

"Ama yeterince güçlü olmasalardı, benimle tekrar deneme şansın olmazdı," dedi.

"Her şeyi mahvediyorum."

"Peki, şimdi neye ihtiyacın var?" diye sordu. "Alexander'ın kanına mı? Ve onu, en azından büyüü yapabilmen için yeterince uzun süre hayatta tutman mı gerekiyor?"

"Sana söyledim, senden bunu istemeyeceğim. Kendi çıkarlarım için seninle kardeşinin arasına girecek kişi ben olmayacağım."

İyi. Çünkü bu, onun yapamayacağı tek şeydi. Alexander'a bir fırsat çıktığında, ne olursa olsun onu değerlendirmek zorundaydı.

Dışarıdan gelen gürültü dikkatini çekti. Pencereye gidip aşağıya baktı ve muhafızların avluya doğru koştuğunu gördü.

"Ne oluyor?" diye sordu Essandra.

"Bilmiyorum." Ama öğrenmesi gerekiyordu.

Hızla Essandra'nın odasından çıkıp koridora doğru ilerlediler. Kavşağa vardıklarında Everan'ı gördü.

"İşte buradasın," dedi Everan, ona doğru koşarak. "Seni arıyordum."

"Neler oluyor?"

"Saray kapılarında protestolar var."

Cyrus nedenini sormadı. Sormasına gerek yoktu. Halk, Serra'ya karşı harekete geçilmesinin gecikmesi nedeniyle giderek daha huzursuz hale geliyordu.

"Onlarla konuşmaya gideceğim."

"Oraya gidemezsin," dedi Essandra. "Halk öfkeli. Şiddete dönüşebilir."

"İşte bu yüzden gitmem gerekiyor, böyle bir şeyin olmasını engellemek için." Everan'a baktı. "Kord nerede?"

"Adamları topluyor."

"Onları içeride tutmasını söyle. Ben tek başıma giderim." "Cyrus," dedi Essandra tedirgin bir şekilde.

"Bu çok kötü bir fikir," diye ekledi Everan.

"Bir orduyla gidersem, gerginlik daha da artar. Yalnız gideceğim."

"En azından köpekleri de yanına al," dedi Everan.

"Yalnız gideceğim," dedi tekrar. Onlara daha fazla tartışma fırsatı vermeden ön kapıya doğru yola çıktı.

Meşaleler tutan insanların sayısı sarayın girişini gündüz gibi aydınlatıyordu. Bin, belki de daha fazla. Cyrus kapıların açılmasını emretti ve içinden geçerek ilerledi. Kalabalık sessizleşti, şaşkınlıkla geri çekildi.

Kalabalığın ortasına doğru yürüdü, gözleri etrafını taradı. Kimse konuşmadı. "Sizin aradığınız kişi ben değil miyim?" diye bağırdı.

Halk biraz daha geri çekildi.

"Aklınızdakileri söyleyin," dedi onlara.

Yavaşça, bir adam öne çıktı. Cyrus'tan biraz daha yaşlıydı. Bir gözünde göz bandı vardı ve kollarında kalın yara izleri vardı. "Serra'yı ne zaman ele geçireceğini bilmek istiyoruz," dedi. "Orada acı çeken ailelerimiz var. Ve tek yaptığımız beklemek."

Cyrus bu duyguyu çok iyi anlıyordu. O da tek yaptığı şeyin beklemek olduğunu hissediyordu.

"Çoğumuz savaşmak için sana katıldık," diye bağırdı başka bir adam. "Ama sonra ordumuzun yarısını Japheth'e gönderdin."

Cyrus başını salladı. Bunun sadece halk için değil, konseyi için de bir tartışma konusu olduğunu biliyordu. Çünkü onlar büyük resmi göremiyorlardı. "Verdiğimiz savaşın birçok cephesi var," dedi onlara. "Hepsine hazırlık yapıyorum."

"Japheth'te ne var?" diye sordu başka bir adam. "Gölge Kral'a karşı bir fırsat."

Kalabalıkta mırıldanmalar yükseldi. Artık anlayacaklardı.
Neden böyle yaptığını anlayacaklardı...

"Önce Serra'ya odaklanmalıyız," diye bağırdı arkadan bir adam.
Mırıldanmalar, onaylayarak daha da yükseldi.

"Sizi anlıyorum," diye Cyrus onları teselli etti. "Sizi *gerçekten* anlıyorum." Bu, çoğu kişinin görüşüydü ve o da tamamen karşı çıkmasa da, en azından çok yönlü bir yaklaşım hazırlamanın gerekliliğini anlamalarını bekliyordu. "Gölge Kral köle ticaretini destekliyor, onu besliyor," diye açıkladı. "Onu devirme fırsatı varsa, bunu değerlendirmek için hazırlıklı olmalıyız."

"Ama asıl köle tüccarları Serralılar," dedi göz bandı takan adam.
"Serra, ailelerimizin bulunduğu yer."

Cyrus buna karşı çıkamadı. "Serra'yı ele geçireceğiz. Ama bana güvenmenizi ve bana biraz daha zaman vermenizi rica ediyorum."

"O zamana kadar kaç kişi kaybedeceğiz? Bekleyemeyiz." Kalabalık onaylayarak gürledi. "Gölge Kralı istemiyoruz," dedi adam ve arkasında duran insanlar daha da yüksek sesle bağırmaya başladı. "Yeni okullar istemiyoruz." Sesleri daha da yükseldi. "Ailelerimizin özgür olmasını istiyoruz." Ve gece, onların mitingiyle alevlendi.

"Öyle olacak!" diye bağırdı Cyrus.

Kalabalık sessizleşti.

"Beklemenin acısını bilmediğimi mi sanıyorsunuz?" Cyrus'un bakışları kalabalığa saplandı. "Kaybın ne olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsunuz?"

Kalabalık daha da sessizleşti.

"Nereden geldiğimi biliyorsunuz!" Sesini kalabalığın üzerine yükseltti. "Ama etrafınıza bakın!" Merkezin etrafında büyük bir daire çizerek yürüdü. "Aranızda başka kim bir krallığı yıkabilir?" diye meydan okudu.

Kalabalıkta yine mırıldanmalar yükseldi.

"Serra'yı yok edeceğim!" diye gürledi. Destek çığlıkları yükseldi. "Ailelerinizi ele geçireceğim!" Çığlıklar daha da yükseldi. "Ama bununla yetinmeyeceğim. Hepsi bedelini ödeyene kadar durmayacağım. Serra. Gölge Diyarı. Hepsi." Cümleleri arasında alkışlar yükseldi.

"Bize acı çektiren her krallığı yıkacağım!" Kalabalık kükredi.

"Evlerinize gidin!" dedi onlara. "Yiyin. Uyuyun. Antrenman yapın. Güçlenin. Ve zamanı geldiğinde, sizi Serra'ya kendim götüreceğim."

Bin kişi on bin kişi gibi ses çıkarıyordu ve sesleri geceye yükseliyordu. Saraya kadar ona tezahürat ettiler.

Saraya girdikten sonra Cyrus, kalabalık nihayet dağılırken meşalelerin ışığının sönmesini izledi.

"Onları yatıştırabildiğine inanamıyorum," dedi Everan, Kord ile birlikte onun yanına yaklaşırken.

"Neden olmasın? Onlara istediklerini vereceğim."

Essandra kollarını kavuşturarak tedirgin bir şekilde hareket etti.

"Yani, gerçekten yapacağız mı?" diye sordu Everan. "Serra'nın peşine düşeceğiz mi?"

"Yakında."

"Japheth'ten orduyu geri çağırmalı mıyım?" diye sordu Kord.

Cyrus başını salladı. "Hayır. Gregor haber verdiğinde harekete geçebilmeliyiz." Gölge Kral'a karşı hazırlıklı olmaktan vazgeçmeyecekti.

Kord kaşlarını çattı. "Yani sadece yarım orduyla Serra'ya mı gideceğiz?" Başka bir şey daha söyledi, ama sözleri Cyrus'un zihnini meşgul eden çağrı tarafından bastırıldı.

Arayan Sid'di. Cyrus iç geçirdi, ama bunu görmezden gelemezdi. Kord ve Everan'dan uzaklaştı ve zihnini uzattı.

"Cyrus," dedi Sid, bağlantı kurulduğunda. "*Bir şeyler yapman gerekecek. İşler kötüye gidiyor.*"

"*Başka bir köy mü?*"

"*Daha kötüsü. Bravat esir alıyor.*"

Cyrus donakaldı. "Ne için?"

Sid durakladı. "*Kadınları kaçırıyor. Kendi zevki için.*"

Cyrus'un içini bir soğukluk kapladı. "*Peki ya reddederse?*"

"*Fark etmez.*"

Soğukluk yanığa dönüştü, derin bir öfke yanığına. "*Köylerden kimse peşinden gitti mi? Esirleri kurtarmaya gelen oldu mu?*"

"*Gelecek kimse yok. Herkesi öldürdü.*"

Kanları kaynıyordu. Harekete geçmemesi bu sonuca yol açmıştı.

"Cyrus?"

"Cyrus," dedi Everan sağından. "Ne oldu?"

"*Geliyorum*," dedi Cyrus Sid'e. Sonra gözlerini açtığında Kord ve Everan'ın kendisine baktığını gördü.

"Hazırlanın," dedi onlara. "Bravat'ın peşine düşeceğiz."

"Bekle, ne?" diye sordu Kord.

Cyrus, Essandra'ya baktı. "Adamları taş çemberine götürmem lazım."

Kord küfretti. "Cyrus, az önce kapıda Serra'yı isteyen bir kalabalık vardı ve Gregor'dan Shadow King'e karşı savaşman için bir mektup her an gelebilir. Öylece gidemezsin."

"Bravat esir alıyor. Bu benim hatam. Onu çok uzun süre serbest bıraktım." Elini Kord'un omzuna koydu. "Benimle gelmek zorunda değilsin."

Kord yine küfretti ve başını salladı. "Kılıcımı alayım."

Cyrus sadece dokuz kişiyi aldı: Orion ve dört kişilik ekibi, Everan, Kord, Essandra ve Jaem. Köpekleri de getirdi. Everan daha fazla adam getirmesini tavsiye etmişti, ama adam sayısı arttıkça yolculukları da yavaşlayacaktı. Ayrıca Bravat'ın uyumsuz takipçilerinin sayısına yetismeye çalışmıyordu. Bu serserilerin ilk sorun belirtisinde kaçacaklarını tahmin ediyordu. Aslında, buna güveniyordu. Cyrus sadece Bravat ve Bravat'ın adamları için buradaydı. Otuz üç kişiydiler. Essandra'nın gücü ve köpekler sayesinde Cyrus bunun sorun olmayacağından emindi.

Hepsini Sid'in onları karşıladığı taş çemberine götürmek için portaldan dört kez geçmeleri gerekti. Sid, Bravat'ın izini sürmek ve Cyrus'u ona yönlendirmek için kullanabileceği kanı bitmişti. Ama atlar getirmiş ve yarı tüylü ispinozların bulunduğu küçük bir kafes tutmuştu.

Cyrus kuşlara baktı. "Uçabiliyorlar mı ki?"

Sid omuz silkti. "Burada pazarlar seyrek. Ya bu ya da iki tavuk vardı." Atları işaret ederek başını salladı. "Ve sadece altı at bulabildim. Bazılarımız ikişer at binmek zorunda kalacak."

Cyrus bir atı Essandra'ya götürdü ve Essandra kollarını kavuştu.

"Aynı atı paylaşmak senin için sorun olur mu?" diye sordu Cyrus. "Yoksa tek başına binmeyi mi tercih edersin?"

Yüzündeki keskin hatlar hafifçe yumuşadı. "Seçeneğim mi var?"

"Her zaman seçeneğin var."

Hayvana bakarken başını eğdi, sonra bakışlarını tekrar ona çevirdi. Kaşlarını kaldırdı. "Sen önde oturacaksın," dedi.

Cyrus küçük bir gülümsemeyi engelleyemedi.

Kuzeybatıya doğru sürdüler. Zaman hızla geçti. Atın yürüyüşü düzgün olmasına rağmen, Essandra kolunu onun beline dolamıştı. Eli kemerinin hemen üzerinde duruyordu, parmakları tunikasına kıvrılmıştı. O, bunu fazla anlamlandırmamaya çalıştı. Elbette ona tutunmak zorundaydı.

Ama ona çok yakın oturuyordu. Gereğinden fazla yakın.

Ya da belki de Cyrus bunu hayal ediyordu. Yine de, onun yakınlığı hoşuna gidiyordu. Sıcaklığı hoşuna gidiyordu. Güzel kokuyordu. Cyrus, dalgın düşüncelerini dizginledi ve kendini önündeki göreve odaklanmaya zorladı. Bravat'ı bulmalı, sonra da mümkün olduğunca çabuk Rael'e geri dönmeliydi.

Hızlı bir tempoda ilerlediler, sadece atlarını sulamak ve dinlendirmek için durdular. Sid, Bravat'ın taş çemberden yaklaşık iki günlük mesafede olduğunu söylemişti ve Cyrus, bu mesafe daha da uzamadan ona yetişmek istiyordu.

Karanlık çöküp kuzey gecesi soğudukça da yol almaya devam ettiler. Essandra hâlâ onları ısıtacak bir ateş cadısının gücüne sahip değildi. Cyrus pelerinini çözdü, döndü ve onu Essandra'nın omuzlarına sardı.

Essandra şaşkınlıkla geriye yaslandı. "Bunu yapmana gerek yoktu." "Biliyorum." Sonra gözlerini tekrar ileriye çevirdi.

"Teşekkür ederim," dedi. Nefesi boynunun arkasına değdi ve omuzlarında bir karıncalanma hissetti. Essandra hafifçe kayarak ona daha fazla yaslandı ve tutuşunu düzeltti. Eli göğsüne kaydı. Sıcak. Yumuşak. Parmakları dizginleri sıktı.

"Gerginsin," diye mırıldandı kız.

"Öyle miyim?"

"Onu bulacağız," diye onu teselli etti.

Bravat.

Doğru.

Yıldızlar, mavi-siyah gökyüzünün çoğunu kaplayan ağır bulutların arkasında gizlenmişti. Sessiz bir vadiye vardıklarında, Cyrus gece için durmalarını söyledi. Ateş yakıp yan yana oturdular.

"Hâlâ kendinden emin misin?" diye sordu Cyrus, Sid'e. En son ihtiyaçları olan şey, yanlış yöne gitmekti.

"Şu anda daha da eminim, dürüst olmak gerekirse," diye cevapladı Sid. "Birkaç tanıdık şeyin yanından geçtik."

Bu iyiydi.

Cyrus sabah kuşları kullanarak önlerini keşif yapacaktı. Tabii uçabilirlerse.

Güneş doğduğunda, uçabildiklerini görmekten memnun oldu. En azından bazıları. İkisini havaya gönderdi, geri kalanını ise geri tuttu. Başındaki ağrı hemen başladı, ama onu görmezden geldi. Görmek için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi.

Cyrus grubun hızını tekrar artırdı, Bravat'ın izini aramak için kuşları önlerinde ileri geri uçurdu. Görüş mesafesi iyiydi. Mercian'ın dış bölgeleri kayalık ve çoğunlukla çorak, kışın yüksek çöl gibiydi. Ara sıra ağaç kümeleri manzaraya dağınık bir şekilde yayılmıştı. Bravat'ın yıkıcı saldırısından etkilenmemiş iki köyden geçtiler. Cyrus, görülmemek için dikkatli davranarak onları geniş bir yoldan geçirdi.

Öğleden sonra, Cyrus'un başındaki ağrı zonklayan bir acıya dönüştü. Gökyüzündeki iki kuşunu da kaybetmişti, nedenini bilmiyordu. Belki onları çok zorlamıştı, belki de aralarındaki bağ bir şekilde kopmuştu.

"Biraz ara vermelisin," dedi Essandra, Sid'in eyerindeki küçük kafesten iki kuş daha çıkarırken. Hepsi bir dere kenarında durup atlarının su içmesini beklediler.

Dinlenmek için zamanları yoktu. Bravat'ı bulup Rael'e geri dönmesi gerekiyordu. Cyrus kuşu kanla işaretledi ve havaya saldı. Aslında Bravat'ı bulmayı beklemiyordu, ama umutluydu. Daha iyi görebilmek için kuşu daha yükseğe itti.

Aniden, bir kanat çırpma sesi duyuldu ve görüşü karardı. "Ne

—

Gözleri gökyüzüne kaydı.

"Ne oldu?" diye sordu Essandra.

"Bir kuşu daha kaybettim." Kafası karışmıştı.

"Orada," dedi Orion, işaret ederek, ve Cyrus onun bakışını takip ettiğinde, küçük kuşu pençesinde tutan beyaz bir şahin yere düşüyordu.

Öfke içini kapladı. *Lanet şahinler*. Eğilip Orion'un eyeri arkasındaki tatar yayını aldı.

"Bekle!" dedi Orion.

Ama Cyrus beklemedi, nişan aldı ve okunu fırlattı, şahini tam isabetle vurdu.

Orion başını sallayarak ellerini havaya kaldırdı. "Onlar benim işaret oklarım, kuşlara harcamayın."

Cyrus ona baktı. "Mark okları mı?"

"Onlardan birinin vuruşundan kurtulamazsın. Ayrıca metali de delerler."

Kord burun kıvırdı. "Metali mi?"

Orion ona sert bir bakış attı. "Bir göğüs zırhı giy. Sana göstereyim."

Cyrus, çift yayda hazır bekleyen ikinci oku inceledi. Gözleri keskin ucu ve dikenli kenarları üzerinde dolaştı. Elindeki tatar yayını tarttı. "Güzel bir yay. Dengeli."

"Evet, öyle," dedi Orion
ihtiyatla. Cyrus yayını geri
vermedi.

Üç şahin daha ve yarım gün sonra, Cyrus Bravat'ı bir Mercian kasabasının harabelerinin dışında buldu. Jaem ona Bravat'ın bir yıkım yolu çizdiğini söylemişti, ama Cyrus bunun büyüklüğünü anlamamıştı. Kasabanın güney kesiminde yangınlar hala yanıyordu, közleri evlerin ve pazar tezgahlarının yanmış kalıntılarının içine bir parıltı saçıyordu. Kasaba merkezindeki taş tapınak hala ayakta idi, ama vitray pencereleri kırılmıştı ve içinden bir taraftan dumanlar yükseliyordu.

Cyrus'un asıl planı, Orion ve küçük ekibinin önce gizlice içeri girip, Bravat'ın adamlarından mümkün olduğunca çoğunu sessizce ortadan kaldırmasıydı. Ardından Cyrus ve diğerleri, ikinci dalga olarak mümkün olduğunca gizlice onları takip edecekti. Umutları, Bravat onların orada olduğunu fark etmeden onu bulmaktı.

Ancak Cyrus ikinci dalgayı beklemedi. Gizlilik konusunda da hiçbir çaba göstermedi.

Orion'un tatar yayını elinde, ana yolun ortasından büyük adımlarla yürüdü. Yıkımın tanrıçası Essandra'nın yanında yürüdüğü için duyduğu büyük memnuniyeti de gizleyemedi. Onun Raelean başkentinin bütün bölümlerini yerle bir ettiğini görmüştü ve bu kötü adamlar grubuna ne yapacağını çok merak ediyordu.

Bravat'ın adamları onu görünce geri çekildiler — akıllıca bir seçim, ancak bu onları kurtarmayacaktı. Her biri ölecekti. Tıpkı Bravat gibi. Beklediği gibi, bu lanetli gruba katılmış olan serseriler hemen kaçtılar. Cyrus onları bırakıp gitti. Onlar için buraya gelmemiştir.

Yanan tapınağa yaklaşırken, Bravat içinden çıktı. Savaşçı Cyrus'u görünce gülümsedi.

"Geleceğini sanmıyordum," dedi Bravat boğuk sesiyle. "Cesursun, bunu kabul ediyorum." Kıkırdadı. "Ama geldiğine sevindim. Bekle de gör..."

Cyrus yayını gerdi ve bir ok attı, ok Bravat'ın boynunun boşluğuna güzelce saplandı. Hemen ardından, biraz daha yukarıdan ikinci bir ok attı ve ikinci ok tam ortasına saplandı.

İri savaşçı geriye sendeledi, gözlerinin akı kalın ve yuvarlaklı. Boğazına uzanarak, sendeleyerek, sonunda dizlerinin üzerine çöktü.

Cyrus ona doğru yürüdü, okların saplarını eliyle kavradı ve çıkardı. Bravat'ın boğazından büyük bir parça da oklarla birlikte çıktı. Savaşçının yere düşüp kıvranmasını ve açıkta kalan oyuktan akan kanın içinde boğulmasını bir an izledi. Sonra Cyrus dönüp Essandra'ya doğru yürüdü.

Essandra'nın gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. "Onun söyleyeceklerini duymak istemedin mi?" diye sordu.

"Hayır."

Okları, hemen arkasında duran Orion'a uzattı. "Al," dedi. "Bunları saklamak istediğini biliyorum." Muhtemelen suikastçıyı ilk kez şaşkın görmüştü.

Kaderlerinin yazıldığına karar veren Bravat'ın adamları kılıçlarını çekti.

Bazıları dağıldı.

"Otuz üç!" diye emretti Cyrus. "Her birini istiyorum. Ve kadınları bulun!"

Cyrus'un ekibi sayıca azdı, ama bu önemli değildi. Bravat'ın adamlarının peşine acımasızca düştüler. Kord, Everan ve Jaem, direnip savaşılmaya çalışanların peşine düştü, Essandra da işlerini daha da kolaylaştırdı. Orion ve ekibi kaçanların peşine düştü; Cyrus köpekleri de onunla birlikte gönderdi.

Cyrus, Bravat'ın kaçırdığı esirleri aramak için köyü taradı.

Essandra ona katıldı. "Gerçekten burada olduklarını mı düşünüyorsun?" diye sordu, binaların içine girip çıkarken.

"Bravat muhtemelen onları yanında getirmiştir. Başka nerede tutabilir ki?"

"Belki de onu öldürmeden önce ona sorsaydın iyi olurdu," dedi kısaca.

O durdu. "Bana kızgın mısın?" "Biraz ani oldu."

"Ama buraya bunun için geldim." Orion da ona fırsatını bulduğunda öldürmesini söylemişti.

O sadece ona bakakaldı.

Aniden, gözleri onun arkasını izledi ve o tam dönmeden, elini salladı ve yumruk büyüklüğünde bir taş çağırdı, gücünü kullanarak onu omzunun üzerinden fırlattı ve Bravat'ın adamlarından birini yere serdi. Savaşçı, kaşının üstündeki yaradan yüzüne kan akarken sendeledi. Tökezleyip geriye düştü ve yere sertçe çarptı. Kılıcını tutan eli bir an seğirdi, sonra hareketsiz kaldı.

İkinci bir adam taş bir kulübenin arkasından saldırıya geçti, ama Cyrus dönerek kılıcını adamın karnına sapladı ve ardından öldürücü bir darbe indirdi.

Merkez tapınağa daha yakın olan Kord ve Everan, küçük bir adam grubuna saldırmış ve onları tek tek yere sermişti.

"Cyrus, buraya!" Jaem, sazdan çatılı bir evin girişinde, Bravat'ın adamlarından biriyle kılıçlarını çarpıştırırken seslendi. İkisi de içeriye düştü.

Cyrus hemen peşinden gitti. Ancak içeri girerken, bir köşede toplanmış bir grup kadın gördüğünde aniden durdu. Ellerinin bağlıydı.

Jaem hâlâ Bravat'ın adamıyla dövüşüyordu. Cyrus dövüşçüyü tanıdı: Bevin. Jaem onu yenebilecek kadar güçlü değildi. Cyrus sert bir omuz darbesiyle Bevin'i uzak duvara fırlattı. Savaşçı dirsekleriyle itti, sonra bir karşı saldırı başlattı, ancak Cyrus kılıcıyla onu omzundan vurdu. Bevin tekrar duvara yaslandı ve yere yığıldı. Ölümcül bir darbe değildi, ancak Cyrus onu öldürmek için harekete geçtiğinde, kadınlardan biri "Bu lord adalet!" diye bağırınca aniden durdu.

Döndü ve bakışları kadınlara yöneldi.

Ne yaptığını fark etmeden, kılıcını kadının boynuna dayadı.

"Cyrus!" Essandra kapının eşiğinden endişeyle bağırdı.

Nefesi kesildi. "Ben senin lord adalet değilim," dedi kadına.

Kadın hararetle başını sallarken gözlerinden yaşlar boşandı.

"Sana zarar vermek istemiyorum," dedi, "ama burada kim olduğum bilinemez." "Özür dilerim," diye titrek bir sesle fısıldadı.

"Hiçbir şey görmedim! Kim olduğunu bilmiyorum

Kim olduğunu bilmiyorum, hiçbir şey görmedim!"

Cyrus diğer kadınlara da baktı. "Hiçbir şey görmedin," dedi kadına.

"Hiçbir şey görmedim," diye tekrarladı kadın.

"Hiçbir şey görmedik." Solunda bir ayak sesi duyuldu.

"Cyrus!" diye bağırdı Jaem.

Cyrus, Bevin'in attığı bıçağın onu kıl payı ıskalaması için tam zamanında döndü. Kemerinden kendi hançerini çıkarıp fırlattı ve Bevin'in göğsünün tam ortasına isabet ettirerek onu anında öldürdü.

Bir adam daha öldü. Sadece yirmi küsur adam kaldı. "Cyrus," diye seslendi Essandra. Sesi neredeyse bir fısıltıydı. Cyrus döndüğünde donakaldı.

Hâlâ kapının eşiğinde duruyordu, karanlık kan elbisesinden sızarken, alt karnına saplanmış Bevin'in bıçağına bakıyordu.

On Yedinci Bölüm

Essandra geriye doğru sendeledi ve Cyrus onu yakalamak için atıldı. Yara kan akarken, bıçağın etrafındaki karnını sımsıkı tuttu.

"Ben iyiyim," dedi titrek bir sesle. "Derin değil."

Ama sol kalçasının hemen üstünde, karnına ve ön tarafına yayılan kırmızı lekeyle derin görünüyordu. Elini dar kabzanın etrafına doladı.

"Hayır..."

Ama onu durduramadan, bıçağı çıkardı. Aslında bıçak denilebilecek bir şey değildi, kısa bir fırlatma bıçağıydı, ama yine de zarar verecek kadar uzundu.

"Ben iyiyim," dedi tekrar. Ona eliyle işaret etti. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

"Essandra..."

"Ben iyiyim."

Ama iyi değildi. Sendeledi ve adam onu yakaladı. "Tutuyorum," dedi ve onu kollarına aldı. Onu Teron'a geri götürmesi gerekiyordu. Hemen.

"Hey, bu kadınları ne yapayım?" diye sordu Jaem, onları dışarıya kadar takip ederek.

Cyrus, Essandra'yı taşıırken kadınları artık umursamıyordu ve atını arıyordu. "Onlara para ver. Evlerine gönder."

"Hiç param yok."

Cyrus, sabrını kaybetmemek için tüm kutsal şeylere dua etti, çünkü sabrını hızla yitiriyordu. "Bravat'ın cesedini kontrol et. Ve adamlarını." Lanet olası atı neredeydi?

Everan onu gördü ve koşarak geldi. "Ne oldu?"

"Karnına bıçak saplanmış."

"İyileşeceğim," dedi Essandra. "Açıkçası, taşınmak yürümekten daha kötü," diye ekledi.

"Onu Teron'a götürmem lazım," dedi Cyrus.

"Ne oldu?" diye sordu Kord, aniden yanlarında belirerek. "Bevin onu bıçakladı. Bir ata ihtiyacım var."

Kord bir at buldu ve getirdi. Cyrus, Essandra'yı eyere kaldırdı. Essandra, karnını sıkıca tutarak yüzünü buruşturdu ve Cyrus'un içinde öfke kabardı. Bravat'ı bir kez daha öldürebilseydi...

Everan ve Kord'a baktı. "Onu geri götürmem gerek," dedi onlara. "Burada işiniz bittiğinde, taş çemberine doğru sürün. Sizi oraya götürmek için orada buluşuruz. Kanınız var mı?"

Kord başını salladı, sonra sordu, "Buradaki cesetleri ne yapmamızı istersin?"

Cyrus köyün etrafına bakındı. "Onları bir eve koyun ve ateşe verin. Kimse onların Mercianlı olmadığını anlamaz."

Kord tekrar başını salladı.

"Cyrus!" diye seslendi Orion ve Cyrus dönüp ona doğru at sürerken gördü. Onu karşılamak için büyük adımlarla yürüdü.

"Bir sorunumuz var," dedi Orion ona ulaştığında ve attan indi. "Bir Mercian birliği bu tarafa geliyor ve onlarla birlikte Gölge Adamlar da var."

Cyrus küfretti.

"Başka bir şey daha var," diye ekledi Orion, ama Essandra'yı görünce sözleri kesildi. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne oldu lan?"

Cyrus ona baktı. "Kılıçla yaralandı." "Durumu iyi görünmüyor."

"Onu Teron'a götürebilirim iyi olacak."

Orion ona ihtiyatla baktı. "Portaldan geçmek için sana ihtiyacı olacak."

"Onu şimdi götürüyorum. Ama başka ne söyleyecektin?" Orion Essandra'ya baktı, sonra tekrar Cyrus'a döndü.

"Ne var?" diye ısrar etti Cyrus.

Sonunda, sessizce, "Kardeşin şirketin başında," dedi. Cyrus donakaldı. "Alexander mı?" Bu olamazdı.

"Senin tıpatıp aynın," dedi Orion. "Onu başka biriyle karıştırmak imkansız."

Kalbi daha hızlı atmaya başladı. Alexander geliyordu.

Ve Cyrus buradaydı. Kord vardı. Everan vardı. Onu yakalamak için ihtiyacı olan her şey vardı. Cyrus onu öldürebilirdi. Alexander'ı öldürebilirdi. *Sonunda*.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Orion.

Kalmak ve Alexander'ı öldürmek istiyordu. Böyle bir fırsat bir daha ne zaman gelecekti? Belki de asla. Essandra'ya baktı. Orion haklıydı, Cyrus'un Teron'a giden portaldan geçmesi gerekiyordu.

Ama *biraz* zamanı vardı. Essandra iyi olduğunu söylemişti... "Cyrus?" dedi Orion.

Alexander geliyordu...

Essandra, yarasının görüldüğünden daha kötü olmadığını söylemişti. İyileşecekti. Cyrus, Alexander'ı halledene kadar dayanabilirdi.

Ama eğer dayanamazsa...

"Cyrus?" diye sordu Orion.

Cyrus yine küfretti. Sonra atına doğru büyük adımlarla yürüdü ve Essandra'nın arkasına atladı.

Alexander beklemek zorunda kalacaktı.

"Bitirin işinizi!" diye bağırdı. "Otuz üç! Hepsini öldürdüğünüzden emin olun!" Orion'a dönüp baktı. "O buraya gelmeden hepinizin gitmiş olmasını istiyorum. Taş çemberde buluşalım. Köpeklerimi kaybetmeyin."

Orion başını salladı.

"Kim gelmeden önce?" Essandra Cyrus'a sordu.

Cyrus tereddüt etti. "Askerler. Yoldalar. Gitmeliyiz."

Cyrus atını yakılan köyden uzaklaştırıp portala doğru sürdü. Essandra'nın sarsılmaması için onu kendine yakın tuttu. Essandra buna izin verdi, ama Cyrus bunun minnettarlığından mı yoksa ona karşı koyamayacak kadar zayıf olduğundan mı olduğunu bilemedi. Bunu sonra düşünürdü. Şu anda, onu Teron'a ulaştırmaya odaklanmıştı.

Gece boyunca ve ertesi gün boyunca atını sürmeye devam etti. Durmadı. Atı yavaşladı, terledi ve

, ama hayvanı zorladı.

Essandra ona iyi olduğunu söylemeye devam etti. Ancak iyi görünmüyordu. Kollarında giderek solgunlaşıyor ve başını ona yaslıyordu.

"Üşüyorum," dedi ona.

Kollarını ona dolayarak, onu daha da sıkı tuttu. "Fazla uzak değil," diye söz verdi.

Essandra istediğinde, kısa molalar ve ihtiyaçlar için durdu. İkinci gece boyunca at sürdüler, ta ki atı durmak üzereyken. Sonunda, ufukta taş çember belirdi.

Essandra uyuyordu. Onu uyandırmak istemiyordu ama... "Essandra."

Gözleri açıldı.

"Seni geçirebilmem için bağı kurmalısın." Her geçitten sonra bağı koparması saçma bir şeydi. Bağlantıyı koparmamalıydı. Bağı kendisi kurabilirdi. Nasıl yapıldığını görmüştü, sözleri biliyordu, ama Essandra yapabiliyorsa riske girmemek en iyisiydi.

Essandra, dudaklarına küçük bir damla kanını sürdü ve büyüü fısıldadı. Sonra, beline bağladığı küçük keseciğin içindeki karışımı döktü ve onu tekrar kucaklayarak eşiği geçip Rael'e geri döndü.

Doğrudan Teron'un odasına gitti.

"Yürüyeblirim," dedi kadın.

Ama Cyrus onu yere indirmeden yürümeye devam etti.

Teron'un iş odasında olmasına şükürler olsun. Cyrus onu doğrudan masaya götürdü ve nazikçe oturtdu.

"Leydi Essandra!" dedi Teron şaşkınlıkla.

"Görüldüğünden daha kötü değil," dedi kadın. "Hiç de derin değil." Ama sesi zayıftı ve hiç olmadığı kadar solgundu.

"Koyu renkli kan," dedi Cyrus Teron'a.

"Etrafımda dolanmayı bırak." Essandra, Cyrus'u geri itti.

"Elbisenizi açabilir misiniz?" diye sordu Teron.

Cyrus'a işaret eden bir bakış attı ve Cyrus ona mahremiyet sağlamak için arkasını döndü.

"Durumu nasıl?" diye Teron'a omzunun üzerinden sordu. Teron sessiz kaldı ve Cyrus'un kalbi daha hızlı atmaya başladı. "Teron?"

"Sorun yok, o iyi olacak," dedi yaşlı adam sonunda.

Rahat bir nefes aldı. İki gündür ilk kez nefes alabildiğini hissetti. Cyrus yan masadaki su sürahisine gitti, bir bardak su doldurdu ve büyük bir yudumla içti. Ne kadar susadığını fark etmemişti. Bir bardak daha doldurdu ve onu da içti. Başarmıştı, Bravat'ın icabına bakmıştı. Sonunda. Ama başarı duygusu yoktu. Tatmin duygusu yoktu.

Alexander'da fırsatını kaçırmıştı.

Yine de şu anda onu en çok rahatsız eden şey bu değildi.

Cyrus, Teron'un işini bitirmesini bekledi ve Essandra kanlı binici elbisesinin son birkaç düğmesini iliklerken, ona doğru geri döndü. Hâlâ biraz solgun olsa da, çok daha iyi görünüyordu.

"Seni Mercia'ya götürmemeliydim," dedi. Tehlikenin farkında bile değildi ve kendini lanetledi.

"Sanki bu senin kararınmış gibi konuşuyorsun."

Cyrus ona ciddi bir şekilde baktı. "Ölebilirdin."

"Sen de ölebilirdin."

"Sen çok önemlisin," dedi. "Sen kralın!"

"O zaman gitmek benim sorumluluğumdu." Dudaklarını büzdü.

Kapı çalındı ve Sergen kafasını içeri soktu. "Böldüğüm için özür dilerim, ama geri döndüğünü duydum," dedi. Elinde bir mektup tutuyordu. "Bu dün sana geldi."

Cyrus onu içeri davet etti. Mektubu aldı ve Gregor'un yeşil mührünü bulmak için ters çevirdi, kalbi daha hızlı atmaya başladı. Ama mektubu açıp okuduğunda, içinde bir öfke yükseldi.

O odada dolaşırken köpekler onu takip etti. Cyrus onların geri dönmesine sevindi. Everan mektubu okurken, sakinleşmek için elini One'ın kafasına koydu. Cyrus, Gregor'un mektubunu onlara uzatmadan önce, ona ve Kord'a dönüşlerinden sonra toparlanmaları için bir an bile zaman tanımamıştı. Everan mektubu yüksek sesle okurken öfkesi daha da alevlendi.

"Aleon Tarsus'u ele geçirdiğine göre, Mikael'e mahsulün kötü olduğu bahanesini uydurmuş olduğum için çok mutluyum."

Cyrus, mektubu geri alıp yumruğunda buruşturmamak için elinden geleni yaptı. Gregor, Gölge Kral'a ticareti durdurmasının gerçek nedenini söylememişti. Mazeretler uydurmuştu. "O lanet olası korkak. Anlaşmasını bozmadı, aslında. Yalanların arkasına saklandı."

"Ve bunu itiraf ediyor," dedi Everan inanamadan. "Hem de sana, onca insan arasından." "O, korkak olduğu kadar aptal da," dedi Cyrus. Gregor

Ona Gölge Kral'a karşı harekete geçeceklerine söz vermişti ve Cyrus ona inandığı için kendini aptal hissediyordu. Gregor'a ordusunun yarısını göndermişti.

"Yani, Shadowlands'den ticaretini çekti ama kendine bir açık bıraktı," dedi Kord. "Şimdi hiçbir şey olmamış gibi Shadow King ile tekrar iş yapabilir." Kafasını salladı. "Aleon'un Tarsus'u neden ele geçirdiğini biliyor muyuz? Zenginlik mi?"

"Aleon zaten dünyanın en zengin krallıklarından biri," dedi Cyrus düşünceli bir şekilde. "Sanırım bunun nedeni, Gregor'un tüm ticaretini Tarsus'ta yapmasıydı. Aleon kralı kardeşine karşı bir saldırı düzenliyor ve bu saldırı oldukça etkileyici." Gözlerini yere indirdi ve oda sessizleşti.

Everan sonunda konuştu. "Hey. Orion bize Alexander'dan bahsetti." Cyrus, kardeşinin adını duyunca başını kaldırdı.

"Sen de saldırını yapacaksın," diye arkadaşı onu teselli etti. "Ama ne olursa olsun, geri dönmekle doğru kararı verdiğini düşünüyorum. Essandra'nın sana ihtiyacı vardı."

Everan'ın sözleri onu duraklattı. Bunları duymaya ihtiyacı olduğu için değil. Yanlış karar vermiş olabileceği düşüncesi aklından hiç geçmemişti. Pişmanlık duymuyordu.

Sanki düşünceleri onu çağırmiş gibi, Essandra içeri girdi. İki gün önce geldiğinde olduğu gibi değil, yine mükemmel bir sağlık tablosu çiziyordu, ama yüzünde derin bir endişe vardı.

"Cyrus, bunu görmelisin," dedi ona.

Cyrus, Kord ve Everan'a baktı, sonra onu takip ederek saraydan çıkıp okula doğru yürüdüler. Oraya vardıklarında, içinde bir öfke kabardı. Açık hava yürüyüş yolunun yan duvarı yıkılmış, güney tarafındaki vitray pencereler kırılmıştı. Taşların üzerine iftira içeren yazılar yazılmıştı.

*Kitaplardan önce
kan. Parşömenler
değil, kılıçlar.*

Cyrus, kılıcın nerede?

Ve isimler vardı. Çok fazla isim.

"Bunlar da ne?" diye sordu Kord, işaretli taşlara bakarak.

Cyrus bunun ne olduğunu çok iyi biliyordu. "Bunlar hala Serra'da olan insanların isimleri," dedi. "Kayıp olanların isimleri. Hala zincirlerde olanların." Rael halkı okul istemiyordu. Yeniden inşa etmek istemiyorlardı.

Ailelerinin özgür olmasını istiyorlardı.

Ve Cyrus çok uzun süre beklemişti. "Adamları topla," dedi. "Serra'ya gidiyoruz."

Kord ona şaşkın şaşkın baktı. "Bekle, ne?"

"Serra'ya gidiyoruz," dedi Cyrus tekrar.

"Japheth'teki ordumuzu geri mi çekiyoruz?" diye sordu Everan.

"Hayır." Gölge Kral sıradaki hedef olacaktı, Gregor olsun ya da olmasın. Cyrus, ordusunun lejyonlarını anakarada hazır tutmalıydı. Ayrıca onlara ihtiyacı yoktu. "Rael'de neredeyse elli bin adamımız var ve Serra'daki köleleri de ele geçireceğim."

"Zincirlenecekler," dedi Essandra. "Özgür değillerse savaşamazlar."

"Mal'ı yanıma alacağım," dedi. Demirci cadı zincirleri kırma gücüne sahipti.

"Başka bir cadıyı riske atmayacağım," dedi ona. "Seninle geliyorum."

O başını salladı. "Hayır. Çok tehlikeli. Mercia'da olanlara bak."

"Şu anda gayet iyiyim..."

"Seni Serra'ya götürmeyeceğim."

Dudakları inceldi. "Bu senin kararın değil."

"Metalleri manipüle etmek için bana büyülerini ver," dedi. "Ben kendim yaparım." Aralarındaki bağ sayesinde, cadı meclisinin gücüne erişebilirdi. Buna zincirleri kırmak da dahildi.

"Bu gücü hiç kullanmadın."

"Çünkü sen istememiştin."

"Ya oraya gidip yapamazsan?" "Baskı altında iyi çalışırım."

"Cyrus, şaka yapmıyorum."

Hayal kırıklığıyla içini çekti. "Herkes bunu stratejik bir ele geçirme operasyonu gibi görüyor, ki Serra'yı tutmak isteseydim öyle olurdu, ama benim öyle bir niyetim yok. Ben sadece Kral Milar'ı öldürmek ve bir isyan başlatmak niyetindeyim. Rael'den daha kolay olacak."

"Fazla basitleştiriyorsun," diye itiraz etti, "ve Rael kadar zor olacak, hatta daha da zor. Adamlar burada savaştılar çünkü savaşmak için eğitilmişlerdi. Arkanda kırk bin kanlı spor dövüşçüsü vardı. Serra'daki insanlar kölelik altında. Savaşmayı bilmiyorlar."

"Önemli değil. Yine de savaşacaklar. Sadece umuda ihtiyaçları var." "Ve sen cadı meclisinin gücüne ihtiyacın var."

"O da bende var."

"Ama onu nasıl kullanacağını en ufak bir fikrin yok." Başını salladı.

"Hayır. Sen istesen de istemesen de seninle geliyorum."

Cyrus dudaklarını büzdü. "Peki."

O memnuniyetle iç geçirdi. "Ne zaman gidiyoruz?" "Üç gün sonra."

Kız başını salladı. "Hazır olacağım."

Onun odadan çıkıp gitmesini izledi.

O gittikten sonra Cyrus Everan'a döndü. "Gitmek aptalca bir karar mı sence?" diye sordu.

"Neyin aptalca olup olmadığını yargılama konusunda pek iyi değilim." "Daha önce fikirlerini söylemekten çekinmemiştin..."

"Benim annem öl Serra'da Serra'da öldü." Everan oyuncular bakışlarını gözlerini aşağı ve yuttu, sonra Cyrus'un bakışlarına tekrar karşılık vermek için başını kaldırdı. "Elimde sadece bir sopa ve arkamda rüzgar olsa bile

sadece elimde bir sopa ve arkamda rüzgar olsa bile o sefil krallığa karşı savaşırdım."

Cyrus ona baktı. Bunu nasıl bilmiyordu? "Öyleyse, üç gün mü?" diye sordu Everan.

Cyrus başını salladı. "Hayır. Bu gece yola çıkıyoruz." "Ama az önce Essandra'ya..."

"Ne dediğimi biliyorum. Bu gece yola çıkıyoruz."

On sekizinci bölüm

Gece karanlığında yirmi bin adamı limandan çıkarmak zor bir işti.

Zordu, ama imkansız değildi.

Bin adamla bir gemiye bindiler ve erzak almayarak alanı en verimli şekilde kullandılar. Güneybatı limanında durup birkaç gemi daha toplayacak, sayılarını eşit hale getirecek ve erzak alacaklardı. Acil olan, konsey onu geciktiremeden yola çıkmaktı.

Ve Essandra onun gittiğini fark etmeden önce.

Öğrendiğinde çok kızacaktı, ama haklıydı, onu durduramazdı. Onsuz ayrılmaktan başka çaresi yoktu. Bunun özellikle tehlikeli bir girişim olacağını tahmin etmemişti, ama onun güvenliğini riske atmayacaktı, bir daha olmazdı, özellikle de Teron'u da götürmeyi reddettiği için. İkisi de Rael'de kalacak, tehlikeden uzak duracaktı.

Cyrus adamlarının sadece yarısını aldı, diğer yarısını Rael'i savunmak için bıraktı. Hephain'i Pryam'a bu kadar çabuk gönderdiğine pişman oldu. O yokken Hephain'in Rael'de olması onu daha rahatlatırdı. Ama cadı meclisini koruyan muhafızlar, özellikle Aaron ve Amiel, Essandra'nın adamları, sahip olduğu en iyi savaşçılardan bazılarıydı. Ve o, hepsinden daha güçlüydü. Artık kan bağı sayesinde onun gücüne de serbestçe erişebiliyordu ve köpekleri de vardı. Güvende olacaktı.

Güneybatı limanında uzun süre durmadı. Ek gemiler ve erzaklar bekliyordu ve yarım gün içinde tekrar yola çıktılar. Serra'ya varmaları en az üç gün daha sürecekti.

Cyrus, açık denize çıktıklarında ön geminin pruvasına doğru yürüdü. Geminin gövdesi dalgaları yararken, orada durmak hipnotik bir sükunet yaratıyordu.

Orion çoktan oradaydı, korkuluğa yaslanmış duruyordu. Serra'ya gidecekleri haberi onu üzmüştü. Önce Shadowlands'e karşı harekete geçmek istiyordu. Cyrus da öyle istiyordu, ama Serra ve Shadowlands düştüğü sürece, bunun sırası konusunda itiraz etmeyecekti.

Cyrus yanına geldiğinde Orion gözlerini sudan ayırmadı.

"Mercian kraliçesine karşı hamlemizin ne kadar kötü planlanmış ve kötü uygulanmış olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu Orion.

"Bunu bana sık sık hatırlattığın için nasıl unutabilirim?" dedi Cyrus kuru bir şekilde.

"Bu daha da kötü. Savaşmayı bile bilmeyen birkaç bin adamla başka bir krallığı ele geçirmeyi mi planlıyorsun?"

Cyrus gözlerini ufuktan ayırmadı. "Yirmi, birkaçdan biraz daha fazladır ve bazılarımız savaşmayı bilir."

Suikastçı inledi. "Cyrus, bu lanet olası bir şaka değil. Serra'daki adamlar zincirlenmiş durumda. Onların bize katılabileceğine güvenemezsin."

Cyrus döndü ve Orion'u omzundaki pelerinini sabitleyen metal klips ve zincirden yakaladı. Zincir Cyrus'un elinde parçalandı ve rüzgar pelerini kapıp denizin ötesine taşıdı.

Orion geriye sendeledi, gözleri büyüdü ve nefesi hızlandı. "Bunu nasıl yaptın?"

Kendine dürüst olursak, Cyrus tam olarak *nasıl yaptığını* bilmiyordu. Rael'den ayrılmadan hemen önce, cadı grubunun demirci cadısı ona metali manipüle etmek için gücünü odaklamasını sağlayan bir büyü vermişti, ama Cyrus bu büyüü kullanmasına gerek olmadığını, odaklanmasına gerek olmadığını fark etti. Sadece isteyerek yapabilirdi. Ancak metale dokunması gerekiyordu, bu da Serra'ya vardıklarında bir sorun olabilirdi, ama oraya vardığında bununla ilgilenirdi.

"Limana vardığımızda," dedi Cyrus, "tek bir şeye odaklanmanı istiyorum: Kral Milar'ı bulup öldürmek. Serralılar,

bir sorun olduğunu anlayacaklar, bu yüzden fazla zamanın olmayacak."

Suikastçı başını salladı. "Nerede olacağını biliyorum."

"Sonra da iki varisi bulacaksın," diye ekledi Cyrus.

Orion başını ona çevirdi. Yutkundu. "Onlar genç. Çok genç."

"O zaman hızlı ve merhametli ol."

Orion bir anlığına ona baktı, sonra başını salladı. "Çocuklar değil. Artık öyle şeyler yapmıyorum."

Cyrus bundan zevk almıyordu, ama soyun devam etmesine izin veremezdi. Rejimin destekçileri Serran varislerini tahta çıkaracak ve aynı değerleri savunmaları için onları yetiştirecek, aynı kültürü sürdürecektlerdi. Bu bir zorunluluktur. Orion da bunu görüyordu elbette. Ama Cyrus, kendisinin yapmaya istekli olmadığı bir şeyi başkalarından istemezdi.

"O zaman onları bana getir," dedi.

Orion hiçbir şey söylemedi. Sadece arkasını döndü ve Cyrus'u geminin pruvasında yine yalnız bıraktı.

Üç gün boyunca yelken açıldılar. Cyrus pruvada durdu, elini belindeki kılıcına koyarak ufka baktı. Halkının istekleri onu köle tüccarlarının krallığına karşı harekete geçmeye itmişti, ama bu baskıya pek de ihtiyacı yoktu. Serra'yı yok etmek istiyordu, yok etmesi gerekiyordu. Sadece gitmesi bu kadar uzun sürdüğü için pişmandı.

Başparmağının altındaki kın üzerindeki karmaşık altın süslemelere baktı. Altını nefret ediyordu — zayıf bir metaldi — kın içinde olsa bile. Ama demirci cadı ona bu kılıcın diğerlerinden farklı olduğunu söylemişti. *Mercian çeliğinden daha güçlüydü*, demişti. Cyrus bunu yargılayacaktı. Kılıcı kınından çıkardı ve tekrar inceledi. Kılıcın tabanı ile kabzası arasına kırmızı bir ateş taşı yerleştirilmişti.

Kılıç hafifti, boyutuna göre olması gerekenden çok daha hafifti. Tek eliyle kolayca sallayabiliyordu. Belki de iki tane istemeliydi.

iki tane

Durdu.

Belki iki tane yapabilirdi.

Essandra'nın bunu yaptığını görmüştü — bir kılıcı ikiye bölmüştü. Bunun, Essandra'nın kullandığı demirci cadısının gücü müydü, emin değildi, ama bu güç kimin gücü olursa olsun, o da bu güce erişebilirdi.

Gözlerini kapattı ve kılıcı iki eliyle tuttu. "İki," diye emretti.

Ama bu hiçbir işe yaramadı.

Çünkü hayır, bu aptalcaydı.

Essandra ona her zaman "*İste*, Essandra" derdi.

Kılıcı tekrar önüne tuttu. Ve konsantre oldu. O hissi hayal etti — elindeki deri kabzayı, avucuna değen metal süslemeyi, kılıcın ağırlığını.

Elini elinin üzerine koydu.

Sonra onları ayırdı. Ve bir kılıç
ikiye bölündü.

Şaşkınlıkla inanamayan bir kahkaha attı. *Gerçekten başarmıştı.*

Şimdi iki kılıç tutuyordu, her iki elinde birer tane.

"Efendim, yarım gün yolumuz var," diye bir ses arkadan geldi.

Cyrus kılıçları tekrar birleştirip döndüğünde, gemisinin kaptanı Nevin'i Ram'ın eşlik ettiğini gördü. Bu yeni keşfettiği beceriyle daha sonra oynamak zorunda kalacaktı.

"Yavaşlayıp gecenin karanlığını beklemeli miyiz?" diye sordu Nevin.

Cyrus kılıcı kınına soktu ve ufka doğru baktı. "Hayır."

"Bizi görecekler," dedi Ram.

Evet. Evet, göreceklerdi. "Geldiğimi bilmelerini istiyorum." Kan bağıyla ayrı gemilerde bulunan Everan ve Kord'a zihnini uzattı. "*Gemi kaptanı yarım gün yolumuz olduğunu söylüyor.*"

"*Hazır olacağız,*" diye cevapladı Everan.

"*Plan hala limana girip Serranları öldürmeye başlamak mı?*" diye sordu Kord.

"*Öyle sayılır, ama bizi fark ettiklerinde işler o kadar basit olmayacak sanırım.*"

Serran limanları açık ticaret limanları değildi. Köle tüccarları mallarını diğer krallıklara teslim ediyorlardı, bu da limanlarında sadece kendi gemilerinin bulunduğu anlamına geliyordu. Cyrus'un gemileri Serran bayrakları taşımıyordu ve Serranların onların orada olmaması gerektiğini anlamaları uzun sürmezdi.

O ve adamları karaya çıktıklarında muhtemelen şiddetli bir direnişle karşılaşacaklardı, ama Cyrus direnişlere yabancı değildi. Okçuları pruva korkuluğuna yerleştirdi. Ne yazık ki iyi okçular değillerdi, ama rastgele atılan oklar hiç atılmamaktan iyiydi. Asıl zorluk, okçularının kendi adamlarını vurmamasıydı.

Öğleden sonra geç saatlerde, uzaktaki denizin ufuk çizgisinde kara görüldü.

Üst güverte çanının çınlaması arasında adamların bağırışları duyuldu.

Cyrus sakince kamarasına doğru yürüdü. Savaşa giderken giyeceğine söz verdiği zırhına bakarak iç geçirdi.

O bilmeyecekti. Essandra, zırhı giymeseydi bunu bilmeyecekti.

Cyrus inledi.

O bilirdi. Ama ne yapardı?

Bunu öğrenmek istemiyordu ve metal zırhı giydi.

Slaver Körfezi'nin limanı devasa ve kalabalıktı. Ancak, halihazırda demirlemiş olan büyük gemilere rağmen, Cyrus'un gemileri için yeterli boş rıhtım vardı.

Mükemmel.

Hazırlardı.

Üst güvertede Cyrus kılıcını sımsıkı tuttu. Gemiler limana girer girmez, iskeleleri indirip saldırıyı o yönetecekti. Bir kat aşağıda, adamları liman kapılarında sıraya girip bekliyorlardı.

Sessizce limana girdiler. Serranlar rıhtımda telaşla dolaşıyorlardı, onlara pek aldıriş etmiyorlardı, daha çok kendi gemilerinden inip sığır gibi ağıllara sürülen zincirlenmiş adamlara odaklanmışlardı. Cyrus, henüz şüphe uyandırmamış olmalarına biraz şaşırmişti, ama gözleri limanı tararken, Serran filosunun dünyanın dört bir yanından çalınmış çeşitli gemilerden oluşan karma bir filo olduğunu fark etti. Cyrus'un gemileri gibi.

Serran dilinde bir bağırış duyuldu ve adamlar rıhtıma doğru koştular. İşte olmuştu. *Keşfedilmişlerdi.*

"Bu ilginç," dedi Orion.

Cyrus ona bir bakış attı. "Ne ilginç?" Kılıcını daha sıkı kavradı ve iskele yere iner inmez kendini ileri atmaya hazırlandı.

"Bu, gelen gemilerimizi demirlemeye yardım etmek için daha fazla adam çağırarak içindi." Cyrus durakladı ve farkına varınca kılıcını hafifçe indirdi.

"Bizi Serranlar sanıyorlar."

"Belki de bugün tanrılar bize yardım ediyor." Orion, Serran dilini bildiği için oldukça yararlı olduğunu kanıtlıyordu.

Cyrus, adamların rıhtımı hazırladıkları yere geri baktı. şans tanrıçası gerçekten onların yanlarında mıydı? Cyrus fırsatları kaçıran bir adam değildi. Hemen arkasında duran Ram'a döndü. "Aşağıdaki adamlara beklemelerini ve benim çağırımı beklemelerini söyle." Zihnini Everan, Kord ve diğerlerine uzattı. *"Bekleyin. Bizi Serranlar sanıyorlar ve gemilerimizi demirlemeye yardım ediyorlar."*

"*Bu çok uygun,*" diye cevapladı Everan. "*Senin emrini bekleyeceğiz.*"

İki adam, Cyrus'un gemisinin geldiği rıhtıma doğru koştu. Biri demirleme halatını aldı, diğeri gemiye el sallayarak onu içeri çağırıldı.

Cyrus Orion'a baktı. "Durum gittikçe daha da iyiye gidiyor."

Suikastçının yüzü başörtüsüyle örtölüydü, ama gözleri gülümsüyordu.

Ram güverteye geri döndü. "Adamlar bekliyorlar."

Cyrus başını salladı. Tüm gemilerin rıhtıma yanaşması için yeterince beklemeleri gerekiyordu. O zaman onları durduracak hiçbir şey kalmayacaktı.

Gemi durdu ve rıhtımdaki iki adam gemiyi sabitlemek için hızla çalışmaya başladı.

Cyrus'un adamları iskeleyi indirdiler. Cyrus, onlara beklemeye devam etmeleri için elini uzattı, sonra sakin bir şekilde güverteye indi. Orion ve küçük ekibi onu takip etti. şehre girip saraya doğru yola çıkacaklardı. Yeni kazandıkları şansla, rıhtımdaki adamlar ne olduğunu anlamadan oraya varacaklardı.

Cyrus'un diğerk gemileri yerlerine geçtiler ve Serran rıhtım işçileri tarafından sabitlendiler. Daha iyisini planlayamazdı.

Rıhtıma adım attığında, ona en yakın olan adam Serran dilinde bir şey söyledi.

Orion arkasında kıkırdadı. "Senin güzel zırhınla dalga geçiyor." Cyrus önce o adamı öldürecekti.

Orion'un küçük adam grubu, saraya doğru yola çıkarken etraflarından dolaşıp ortadan kayboldu, ama Orion bir an için oyalanmaya devam etti.

Serranlı adam, ekip yanından geçerken şaşkınlıkla irkildi. Gemiye doğru baktı ve kaşlarını çatı. Gözleri Cyrus'a kaydı ve gözlerini kısarak tekrar konuştu.

"Kargonuz var mı diye soruyor," dedi Orion.

Bu kez Cyrus güldü. "Evet, kargom var."

Adam, Cyrus'un yabancı kelimelerini duyunca kaşlarını daha da çatı ve Cyrus, adamın bir şeylerin ters gittiğini, çok ters gittiğini fark ettiğinde gülümsemeden edemedi.

Cyrus'un filosunun geri kalanı limana demirlemişti. Bekleyiş sona ermişti.

Cyrus adama baktı, sonra kılıcını aldı ve ikiye böldü.

"Tamam, bu etkileyiciydi," diye mırıldadı

Orion. Cyrus'un gülümsemesi büyüdü.

Adam ona şaşkın şaşkın baktı ve hızla geriye doğru sendeledi, ama yeterince hızlı değildi, çünkü Cyrus tek bir hamlede kafasını kesti.

Rıhtımdaki ikinci adam dönüp kaçmaya başladı, ama Orion onu kusursuz bir isabetle attığı bıçakla yakaladı.

Liman duvarından bir çığlık yükseldi, ardından daha fazla çığlık.

Serranlar nihayet bunun sıradan bir teslimat olmadığını anlamaya başladıklarında, Cyrus "Çok uzun sürdü," dedi. "Saraya git," dedi Orion'a ve Orion adamlarının peşinden koştu.

"Şimdi," dedi Cyrus, Everan ve diğer adamlarına bağ aracılığıyla seslendi.

Ve Slaver Körfezi kaosa sürüklendi.

On Dokuzuncu Bölüm

Plan basitti: Serranları öldürmek, köleleri özgürleştirmek, isyan çıkarmak.

Bunu gerçekleştirmek ise basit değildi.

Özgür bırakılan Serran köleleri kanlı spor dövüşçüleri değildi. Zincirlerinden kurtulsalar bile, korku içinde sinip, kendilerini boyun eğdiren insanlara karşı harekete geçmekten çekiniyorlardı. Birçoğu kaçtı. Neredeyse hiçbiri savaştı.

Cyrus, toplu kitlelerin kölelere güç vereceğini ve onlara cesaret aşılayacağını biliyordu, ancak onları özgürleştirmek için fiziksel olarak onlara dokunması gerekiyordu ve bunu yeterince hızlı yapamıyordu. Rıhtımları dolaşarak, ulaşabildiği her zinciri parçaladı. Adamları hızlıca hareket ederek zincirleri kırdı, ipleri kesti, kafesleri açtı. Yine de bu yeterli değildi.

Ve beklemedikleri başka bir zorlukla karşılaştılar: tuzaklar.

Serranlar, insanların çaresizliği konusunda deneyimliydi. Limanın her yerine, zincirlerinden kurtulan ve kaçma hayalleri kuran köleleri yakalamak için tuzaklar gizlenmişti ve bu tuzaklar Cyrus'un adamlarını yakalıyordu. Çoğu zararsızdı, ağlar ve ayak ilmekleriydi, ancak Cyrus'un metal manipülasyonuna karşı dayanıklıydılar ve kurtulmak zaman alıyordu. Cyrus'un o kadar zamanı yoktu.

Serranlar sürpriz saldırı nedeniyle hala dağınık durumdaydı ve direnişleri zayıftı, ancak Cyrus beklediği ivmeyi yakalayamıyordu. Neredeyse hiç köle savaşa katılmamıştı, hala kaçıyorlardı.

Daha fazlası. Daha fazlasını kurtarması gerekiyordu. Sayıca üstünlük vardı, sadece o sayıya ulaşması gerekiyordu. Daha fazla bastırdı, adamlarına onu takip etmeleri için bağırdı. Onlar da öyle yaptı. Sonunda,

liman cephesini geçip, neredeyse her yöne uzanan depo sıralarının arasına dağıldılar.

Ama aniden işler değiştı.

Serranlar köleleri öldürmeye başladı, kaçarken onlara acımasızca oklar yağdırdılar.

Cyrus daha da sert, daha da hızlı ilerlerken hırladı. Küçük bir Serran okçu grubu gördü ve onları parçaladı. İkiz kılıçları havayı ve eti keserken şarkı söyler gibi sesler çıkardı, etrafına kan sıçrattı.

Daha da sert savaştı. Zırhı onu yavaşlatıyordu, o da onu yırttı.

Ram onun yanında savaştı ve arenada kullandıkları öldürme kombinasyonlarına geçtiler, rakiplerini yukarıdan aşağıya vurarak.

Sonra Serranlar, henüz özgür bırakılmamış kölelere saldırmaya başladı ve kendilerini savunacak hiçbir yolu olmayan, kaçma imkânı olmayan insanları acımasızca öldürdü.

Ram sendeleyerek durdu, alnında dehşet ifadesiyle. "Ne yapıyorlar?"

Cyrus, Slaver's Bay'in katliama sahne olmasına dişlerini sıkarak izledi. Ne yaptıklarını çok iyi biliyordu. Serranlar onları cezalandırıyorlardı; kurtarıldıkları için öldürüyorlardı. Kölelerin Cyrus ve adamlarına karşı dönüp bunu durdurmaları sadece an meselesiydi. Korkuları, kendi özgürlüklerine karşı savaşmaya itecekti onları.

Cyrus, kölelerin kendisine katılacağına güveniyordu. Şimdi ise onlarla da savaşmak zorunda kalma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Serranlar da bunu hissetti ve daha da acımasızlaştı. Kafeslerin içindeki bütün gruplar ateşe verilirken çığlıklar havayı yırttı.

Cyrus daha da sertçe bastırdı, daha fazla zinciri kavradı ve onları küle çevirdi. Bir sonrakine, sonra bir sonrakine.

Ama bu yeterince hızlı değildi.

Ve köleler, onlara yardım etmeye gelenlere saldırmaya başladı.

Etrafında kaos hüküm sürüyordu.

"Cyrus!" Kord sağından gürleyerek bağırdı. "Geri çekilmeliyiz!"

Cyrus sendeleyerek durdu ve etrafına bakındı, nefes nefese savaşı değerlendirdi. *Geri çekilmek mi?* Kan sağ gözünü kör etmişti ve

onu sildi. Onun mu yoksa başkasının mı kanı olduğunu bilmiyordu.

"Geri çekilmeliyiz!" Kord tekrar bağırdı.

"Hayır! Daha fazlasını kurtarmalıyız. Eğer kitlesel olarak..." "Onlar bize karşı savaşıyor! Özgür olmak istemiyorlar!"

"İstiyorlar! Ama korkuyorlar." Cyrus ileri atıldı ve soldan saldırı başlatan bir Serran'ı yere serdi.

Aniden, bir ok uçarak hemen arkasındaki deponun duvarına saplandı. Kord, Cyrus'u yakaladı ve bir kasa yığınının arkasına çekti.

"Geri çekilmeliyiz! Çok fazla adam kaybediyoruz!"

Cyrus onu itti. "Nereye geri çekilelim? Gemilere mi? Uzaklaşmak için mi?"

"Daha fazla beklersek, bunu yapamayız!" Kord limanı işaret etti. "Gemileri ateşe veriyorlar!"

Cyrus arkasına bakarak birkaç gemiden dumanların yükseldiğini gördü.

O pislikler onu suya doğru itmeye çalışıyorlardı.

Bu işe yaramayacaktı.

Kafasını salladı. "Gitmiyoruz."

"Cyrus," Ram araya girdi, "eğer hepsini yakarlarsa..."

"Gitmiyoruz dedim," diye tersledi. "Everan nerede?"

"Hâlâ limanda," dedi Kord. "Serran gemilerinin bazıları kölelerle dolu; onları kurtarmak için çalışıyor."

Güzel. Kuzeye baktı. Bulunduğu yerden sarayı göremiyordu, ama Orion ve ekibinin şimdiye kadar oraya varmış olmasını umuyordu. Cyrus, Orion'a görevini emanet edip sadece insanları kurtarmaya odaklanmalıydı. Solundaki bir dizi depoyu işaret etti. "Adamları al ve o sıradan başla," dedi Kord'a. Sonra Ram'a başını salladı. "Sen benimle gel." Ama merkezdeki binalara doğru ilerlemeye başladığında, limandan gelen çığlıklar havayı yırttı. Bakışları rıhtımdaki yanan gemiye kaydı.

Bir Serran gemisi.

Cyrus farkına vardığında dehşete kapıldı. "Orada insanlar var."

Kord donakaldı. "Everan'ın bulunduğu gemi o."

Everan.

Hayır! Planlarına olan tüm konsantrasyonu kaybordu. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Serra'nın da, depoların da, Kral Milar'ın da. Limana doğru koştu.

limana doğru koştu.

"Cyrus!" Kord arkadan seslendi, ama ses, kulaklarında çınlayan kanın uğultusu altında kayboldu. Serranlar artık bir şekilde organize olmuşlardı ve rıhtıma yoğun bir savunma ile geliyorlardı. Cyrus onların arasından geçip gitti, silahları, kafaları, canları aldı. Her birini öldürecekti.

Yanan gemiden kalın siyah dumanlar yükseliyordu. ığlıklar artık korku çığlıkları değil, acı ığlıklarıydı. Alevler geminin iskele tarafını yalayıp direğe doğru ilerliyordu. Yelkenler kağıt gibi patladı.

Neredeyse oradaydı.

Kalbi deli gibi atıyordu. Everan o gemideydi...

Bir ok, sağındaki bir direğe çarptı ve o sola eğildi, ama ayağı bir sonraki tahtaya çarptığında, tahta ağa dönüştü.

Ve düşüyordu.

Bir tuzağa düşmüştü. Çarpışmadan önce bunu biliyordu. Biri onun adını haykırdı. Kord olabilir miydi?

Kafası sert bir şeye çarptı ve sersemledi. Kılıçlarını düşürdü. Bir an için her şey karardı, ama sesler hala kulaklarını dolduruyordu —bağırışlar ve ayak sesleri.

Sonra üstüne ullandılar.

İp, etrafına sıkıca sarıldığında derisine batıyordu. ırpındı, ama ip hala tutuyordu.

Yakalanmıştı.

Metaller bileklerini sıktı ve onu saran paniğe hazırlıklı değildi. Onu ayağa kaldırırken, Cyrus'un tek yapabildiği kelepçelere bakmaktı.

Zincirlenmişti. Sadece zincirlenmekle kalmamış, kelepçelenmişti. Rael'in arenasında kendisine takılanlarla aynı türden kelepçelerdi.

Kalbi göğsünde çarpıyordu. Nefes alamıyordu. Yakalanmıştı.

Zincirlenmişti. Yine.

Nefes alamıyordu.

Biri onun adını bağırdı, ama çok uzaktaydı.

Etrafındaki adamlar zincirleri çekerek onu ileri itti.

"Cyrus!" Kord ona ulaşmak için çabalarken öfkeyle bağırdı, ama hala çok uzaktaydı. Çok uzaktaydı, çok fazla adam vardı, çok fazla çığlık vardı.

"Cyrus! Savaş!"

Bu onu kendine getirdi.

Ateş derisinin altında dalgalandı.

Cyrus onu tutanlara gözlerini kaldırdı. Önündeki adam güldü.

Güldü.

Bileklerindeki kelepçeler sıcak bir şekilde yanıyordu. Ve daha da ısındı. Koyu bir renge dönüştüler, sonra daha parlak bir renge, ta ki turuncu renkte parlayana kadar. Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı. Cyrus öne atıldı ve parlayan zinciri boynuna doladı.

Adam bir çığlık attı — yakıcı metal etini keserken kesilen bir çığlık.

Diğerleri onu yakaladı ve yine iplerin yakıcı acısını hissetti. Öfkesi daha da arttı. Güçlü bir kükremeyle, zincirden ve kelepçelerden geriye kalanları parçaladı ve etrafına erimiş ölüm püskürttü.

Özgürdü.

Gemiye doğru döndü ve geminin tamamen alevler içinde olduğunu görünce kalbi durdu. Bacakları titremeye başladı.

"Cyrus!"

Bu sefer Kord'un sesi değildi.

Everan'ın sesiydi.

Nerede?

Cyrus döndü ve arkadaşını bir sonraki rıhtımda gördü. Everan, üstü is ve kanla kaplıydı, ama nefes alıyor ve hayattaydı. Duygular onu sarstı. Ancak, dikkati hızla Everan'ın kılıcını doğrulttuğu yere çekildi. Başka bir yanan gemide, yüzlerce köle ateşli pruvadan limanın sularına atlıyordu. Liman tarafındaki kapılar açıldı ve duman bulutlarının arasında daha fazla köle atladı.

Zincirleri yok olmuştu. *Hepsi.* Sadece... yok olmuştu.

Aniden, farklı bir kaos onları sardı. Cyrus, her yerden yüzlerce köle koşarak gelip

Serranlara karşı onlara katıldı.

Yüzlerce değil.

Binlerce.

Gemilerden. Rıhtımdaki kafeslerden. Depolardan.

"Evet!" Kord, sonunda ona ulaşarak bağırdı. "Başardın! Onları özgürleştirdin!"

Cyrus başını salladı. "Hayır, yapamadım... Onlara dokunmam gerekiyor."

"Zincirleri tam anlamıyla küle dönüştü... Bunu senden başka kimse yapamazdı." Kord'un gözleri limanı taradı. "Onlara bak!"

Hepsi özgürdü.

"Al," dedi Kord, Cyrus'un kılıcını - artık tek bir kılıçtı - alıp ona uzattı.

Cyrus kılıcı aldı. Everan'a baktı, Everan ona geniş bir gülümseme attı ve tekrar savaşa daldı.

Artık buna savaş denilebilir miydi?

Köleler zincirlerinin yok olduğunu, *hepsinin* özgür olduğunu görür görmez savaşımaya başladılar. Ve şiddetle savaştılar. Başkenti bir sel gibi ele geçirdiler, limanları, pazarları, şehri, her şeyi yok ettiler.

Cyrus ayrıldı ve saraya doğru yöneldi.

Orion merdivenlerden iniyorken sarayın merdivenlerine ulaştı. Arkasında, adamları tarafından çevrili iki çocuk yürüyordu. Biri, neredeyse kendisi kadar büyük bir kılıç tutuyordu.

Cyrus, Orion'a sinirli bir bakış attı. "Ona kılıç mı verdin?"

Orion merdivenlerin dibinde durdu ve omuz silkti. "Onları öyle buldum. Sen sadece onları sana getirmemi söyledin."

"Kral mı?" diye sordu Cyrus.

"Öldü. Görmek istersen batı tarafına geç. Onu balkonundan astım."

Cyrus'un bakışları tekrar çocuklara döndüğünde, kanı dondu. İkizlerdi.

Yedi, belki sekiz yaşındaydılar.

Kılıcı olanı kılıcı önüne tuttu ve kardeşini arkasında sıkıca tuttu. Kahverengi gözleri şiddetle parlıyordu. Çocuk kılıcını Cyrus'a doğrulttu. "Kardeşime elini sürersen, elini kaybedersin!"

İkisi de ölümle yüzleşirken çok öfkeli ve sadıktılar. Ama Cyrus, kan bağı olan kardeşlerin sadakatini bilirdi; sadakat, gelgit gibi değişirdi. Gerçek sadakat, sadece savaşın kanıyla bağlanmış olanlardan gelirdi. Anne karnındaki kanın hiçbir anlamı yoktu.

"Kardeşini ver, seni bırakayım," dedi Cyrus. Neden böyle dediğini bilmiyordu; alaycı biri değildi. Ama içinde, ihanetin ne kadar kolay olduğunu kanıtlaması gereken bir şey vardı.

"Onu alamazsın!" Çocuk kılıcının kabzasını daha sıkı kavradı. Kolları titremeye başlamıştı. "Gemine dön, *seni* bırakayım."

İlginç.

Cyrus ona doğru adım attı, ama çocuk korkmadı. Bunun yerine, ileri atıldı ve kılıcını saldırı için savurdu. Cyrus kendi kılıcıyla onu savuşturdu ve kılıç kaldırım taşlarının üzerinde kaydı.

Çocuk geri çekildi, kolunu kardeşinin başına doladı ve gözlerini kapattı. "Bakma Martine. Ve korkma. Uyandığımızda, tanrılar arasında oynayacağız. Birlikte."

Cyrus durakladı. Kardeşine sarılmış, korkusuzca ölüme bakan küçük çocuktan gözlerini ayıramıyordu. Birlikte bu dünyayı terk etmeyi seçmişlerdi.

Acı, içinden göğsünü pençeliyordu. *Merhamet*, diye fısıldadı.

Ama hızlı bir ölüm merhametti.

Yine de...

Cyrus içinden küfretti. Bu çocukları serbest bırakamazdı. Onları tahtlarına geri dönüp babalarının kurduklarını sürdürmeleri için bırakamazdı.

Onları öldürmek zorundaydı. Burada. Şimdi. Bu işi bitirmeliydi. Ölmeleri gerekiyordu.

Çocuğun kahverengi gözleri ona dik dik bakıyordu.

Cyrus kılıcını kaldırmaya çalıştı, ama elinde çok ağırdı.

Göğsünde çok ağırdı.

Sonunda içini çekti. "Onları gemime koyun."

Serra'nın çökmesi altı gün sürdü; Cyrus'un beklediğinden daha hızlı, ama istediğinden daha uzun sürdü. Özgürleşen adamlar, başkenti ele geçirdikleri gibi krallığın geri kalanını da ele geçirdiler ve her şey çöktü. Slaver's Bay, limanı dolduran kırmızı su nedeniyle Blood Bay (Kanlı Körfez) oldu.

Cyrus, bir araya getirdikleri Serran gemilerini seyrediyordu. Gemiler o kadar çoktu ki birbirlerine çarpıyorlardı. Pruvalarda, mürettebatın derisi yüzülmüş cesetleri asılıydı.

Gözleri, kanla lekelenmiş kollarına ve cildini kaplayan kurumuş kırmızı lekelerle kaydı. Köle tüccarlarının ölümü yeterli olmamıştı. Elleri onların derisini hissetmek, kollarından akan kanlarını hissetmek... Bu yeterli değildi.

Kord yanına geldi. "Bu gerçekten gerekli mi?"

Ama Cyrus, kalan Serran köle tüccarlarının gemilere sürüldüğünü izlerken hiçbir şey söylemedi. Zincirleneceklerdi. Cyrus'un zincirlendiği gibi. Evlerinden kaçırdıkları herkesin zincirlendiği gibi.

Yorgunluk baş göstermeye başlayınca liman duvarına ağır ağır yaslandı. Yan tarafında bir ağrı hissetti. Başkenti ele geçirdikten sonra kaburgalarına bıçak saplandığını fark etmemişti. Ağır bir yara değildi, ama Rael ve Teron'a dönene kadar bandajlı tutması gerekecekti.

Sabah gelgitiyle Rael'e doğru yola çıkacaktı. O zamana kadar, bitirmesi gereken birkaç iş daha vardı.

Cyrus okçulara işaret etti, onlar da Serran gemilerine ve onlara zincirlenmiş köle tüccarlarına yanan oklarını attılar.

Yirminci Bölüm

Ayak sesleri boş salonda yankılandı. Gece hala gökyüzünü gizliyordu, ama Rael'e geri dönmek güzeldi. Cyrus iki haftadan az bir süre uzak kalmıştı, ama çok daha uzun sürmüş gibi geliyordu. Serra'yı ele geçirmek altı gün sürmüştü, ancak başkent düştükten sonra çok az çaba gerektirmişti. Özgürleşen köleler, kitlelerinin gücü ve başkent zaferinin ivmesiyle, beklediği gibi krallığın geri kalanını kendi başlarına ele geçirdiler. Onu övmüş olsalar da, bu onların kendi çalışmaları, kendi başarılarıydı. O sadece katalizör olmuştu.

Artık iş bittiğine göre, özgürleşenler Serra ile ne yapmak istediklerini kendileri belirleyebilirdi ve o da dikkatini ait olduğu yere, Rael'e, Alexander'a verebilirdi.

Gölge Kral'a.

Ve artık halk onun arkasındaydı. Serra'ya karşı kazanılan zafer onlara güç vermişti ve daha fazlasına hazırdılar. Onu eve karşılayan kalabalıklar bir sonraki hedef olarak Gölge Diyarları'nı istedi ve o da memnuniyetle kabul etti. Hemen plan yapmaya başlayacaktı. Yani, yarın. Şimdi uyku onu çağırıyordu. Bacaklarının onu odasına taşıyamayacağını düşündü.

"Cyrus!" Orion arkadan seslendi.

Cyrus yavaşlayarak inledi. Yorgunluk tüm vücudunu sarmıştı ve şu anda tek istediği yatağına ulaşmaktı. Arkasını döndü.

Orion ona yetiştii. "Çocuklarla ne yapacaksın?"

Henüz karar vermemişti ve şu anda bunu düşünmek istemiyordu. Yarın bir çözüm bulacaktı. Yarın her şeyi çözecekti.

"Onları öldüremezsin," dedi Orion.

"Öldüremez miyim?"

"Cyrus..."

"Henüz karar vermedim," dedi sinirli bir şekilde.

Orion daha fazla itiraz etmedi, ama gözleri onu delip geçiyordu.

Cyrus iç geçirdi. "Onları öldürmeyeceğim." Buna karar vermişti, ama şimdi onlarla ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Orion yavaşça başını salladı.

Cyrus ayrılmak için harekete geçti. Uykusuna çok ihtiyacı vardı.

"Bir şey daha var," dedi Orion, onu tekrar durdurarak.

"Shadowlands'e gidiyorum."

Bekle... "Şimdi mi? Bu

gece mi?"

"Bekleyemem."

Cyrus başını salladı. "Hayır. Gölge Kral'a karşı bir şansımı daha tehlikeye atamam. Bir planım olduğunda birlikte gideceğiz."

"Planı bekleyemem! O zamana kadar Vitalia gitmiş olabilir. Ölmüş olabilir." Gece yüzünü gizliyordu, ama sesi bu kadına olan çaresizliğini yansıtıyordu. "Gölge Kral orada olduğumu bile bilmeyecek. Onu görebileceğimi bile sanmıyorum."

Orion Gölge Diyarı'nda yakalanırsa, işler daha da karmaşık hale gelirdi. İlk denemede Cyrus'un izi sürülmediği için şanslıydılar. Başka bir şeyin ters gitme riskini göze alamazdı.

Ama Orion'a yardım etmeye söz vermişti. Ve ona yardım etmek istiyordu.

"Cyrus," diye yalvardı Orion. "Lütfen. Yalnız gideceğim, girip çıkacağım. Kimse orada olduğumu bilmeyecek. Söz veriyorum. Kimse yüzümü tanımıyor. Tanımlayacak bir izim yok. Üzerimde hiçbir şey olmayacak."

Hâlâ çok riskliydi...

"Bana yardım edeceğine söylemiştin," diye ısrar etti Orion. "Fazla bir şey yapmana gerek yok; tek ihtiyacım olan, Canyonlands'ı geçmek için kuşlar."

Tanrılar canı cehenneme. Cyrus burnunun köprüsünü sıktı. Bundan pişman olacağından oldukça emindi. "Çalışma odamda kan şişeleri var, nerede olduklarını biliyorsun."

Orion hevesle başını salladı.

"İçeri gir, dışarı çık," dedi Cyrus. "Kimse orada olduğunu bilmeyecek."

Orion titrek bir nefes verdi. "Girip çıkacağım," diye söz verdi.

Bunun üzerine karanlığa kayboldu ve sonunda Cyrus'un odasına girmesine izin verdi.

Güneşin doğmasına hâlâ birkaç saat vardı, Essandra'yı görmeye gitmek için çok erkendi ve Cyrus, onunla yüzleşmeden önce zihnini ve bedenini dinlendirmek için bu birkaç saate ihtiyacı vardı. Essandra, onu bırakıp gittiği için hâlâ kızgın olmasa bile, zırhını kaybettiği için kesinlikle kızgın olacaktı. Serran başkentini ele geçirdikten sonra geri alabildiği tek şey göğüs zırhı ve sol kol zırhıydı. En azından göğüs zırhını giydiğini söylemek istedi, ama kaburgalarında iltihaplanan yara onun yalancı olduğunu hemen ortaya çıkaracaktı. Sabah Teron'a da bu konuyu danışması gerekecekti.

Cyrus köşeyi döndüğünde, Essandra'nın kendisine doğru yürüdüğünü görünce, daha fazla bahane düşünmek için zamanı kalmadı.

Onu görünce durdu. Elindeki küçük fenerin alevi yüzüne gölgeler düşürüyor, kaşlarını karartıyordu. Onun öfke mi duyduğunu yoksa sadece fenerin ışığının oyunları mı olduğunu anlayamadı.

Yorgunluğu bir anda uçtu ve aralarındaki mesafeyi kapattı. Onun önünde durdu ve küçük bir gülümseme attı, ancak onun bunu görebileceğinden emin değildi.

"Essandra," diye selamladı onu yumuşak bir sesle.

Kız, onun yanağına sert bir tokat atarak cevap verdi.

Demek gölgeler değildi, kızgınmış. Ve zırhı henüz bilmiyordu.

"Beni terk ettiğine inanamıyorum," diye öfkeyle bağırdı.

Evet, şüphesiz onun sırrını terk edişini ihanet olarak görecekti, ama onu gitmekten alıkoymanın tek yolu buydu.

"Gitmeni istemediğimi söylemiştim," dedi.

"Senin ne istediğin önemli değil!" Sözleri zehirle doluydu. "Sen benim kralım değilsin, bana *emir veremezsin*, ben senin *malın* değilim, benim adıma *karar veremezsin*. Daha ne kadar açık olabilirim bilmiyorum."

Oldukça açık olmuştu, ama bu farklıydı. Başka seçeneği yoktu, onun tekrar incinmesine izin veremezdi. O ise bunu bu şekilde görmüyordu

ve onu ikna edemeyeceğinden oldukça emindi. Bu yüzden, sadece "Üzgünüm" dedi.

"Üzgün değilsin," diye karşılık verdi kız. "Üzgün olsaydın, bunu bir daha yapmazdın, ama kesinlikle yapacağını biliyorum."

Öfke onu sardı. "Seni koruyorum!"

Bir güç dalgası onu vurarak duvara yapıştırdı. Kız onu boğazından yakaladı, gücünü kullanarak onu sabit tuttu ve yaklaştı. Yüzü gölgede kalmıştı, ama gözlerinin yeşilden siyaha dönüştüğünü biliyordu.

"Ben senden daha güçlüyüm," diye tısladı. "Benim için yapabileceğin hiçbir şey yok ki ben kendim yapamayayım. Nereye gideceğime ve ne yapacağıma ben karar veririm. Burada olmak istediğim için buradayım. Sana gücümü kullanma izni verdim çünkü istedim."

Adam kadının tutuşuna karşı direndi, ama hareket edemedi. "Ben de sana benimkine erişim izni verdim," diye karşılık verdi adam.

"Senin gücün yok!" Onu daha sıkı kavradı ve adam nefes almakta zorlandı. "O sana ait değil! Sen sadece Aether'in gücüne açılan bir kapısın, benim olmadan seni öldürebilecek bir güç. Seni korumak için sana işaretler veriyorum, zayıf insan vücudunu korumak için sana zırh veriyorum."

Muhtemelen zırh konusunu açması için en uygun zaman değildi.

"*Seni* koruyorum!" diye devam etti, parmakları hala boğazına batıyordu

"Ben olmadan sen *bir hiçsin* ve benim için *hiçbir şey* yapamazsın. Anlaşıldı mı?"

Sözleri onu incitti, şüphesiz onun da istediği gibi.

"Anlaşıldı mı?" diye tekrar tısladı.

"Çok," diye cevapladı adam.

Kadın onu bıraktı ve adam, ciğerleri havaya aç bir şekilde nefes nefese kaldı. Sonra kadın, elinde hala fenerle, geldiği yöne doğru döndü.

Cyrus, duvarın ağırlığını taşımasına izin verdi. Onun gücünün darbesi onu sert bir şekilde vurmuştu ve o, elini yanındaki ağrıya bastırdı. Bandajdan ıslaklık sızıyordu, enfeksiyonlu kan, ama şu anda onu en çok inciten şey yarası değildi.

Her şey beklediği gibi gitmemişti. Ya da umduğu gibi. Cyrus, hem bedenen hem de ruhen biraz daha kötü bir halde, yavaşça odasına doğru ağır adımlarla yürüdü.

Essandra'nın onun gitmesine kızacağını biliyordu. Gittiği süre içinde öfkesi yatıştır diye düşünmüştü. Ama öfkesi daha da artmıştı. Onu hiç bu kadar kızgın görmemişti.

Yarın onunla tekrar konuşacaktı, ancak bu öfkenin bir gecede geçecek türden olmadığını biliyordu.

Onun sözleri zihninde yankılanıyordu: *O, onsuz bir hiçti. Onun için hiçbir şey yapamazdı.* Bu öfkenin etkisiydi, diye düşündü. Sonra başını salladı. Öyle olsa bile, bu gerçeği değiştirmezdi. O, onsuz bir hiçti. Ama onu rahatsız eden bu değildi.

Ya o, onun için bir hiçse?

Ya da belki bir şeydi, ama o her şeyi mahvetti.

Odası sessizdi. Umduğu gibi köpekler orada değildi. Muhtemelen Essandra'nın odasındaaydılar.

Giysilerini çıkarmaya zahmet etmeden yatağına uzandı. Essandra aklındayken, şimdi uyku gelmeyeceğini biliyordu. Yine de yorgunluk onu felç etti ve gözlerini kapattı.

Başka bir kadının görüntüsüne.

Onu daha önce hiç görmemişti. Yüzünde renkli izler vardı, gözlerinin çevresi siyah, yanaklarında kırmızı bir şerit vardı, ama kan değildi. Koyu renkli saçları rüzgarda arkasında dalgalanıyordu, uzun ve örgülerle ve tüylerle süslenmişti. Hayatında çok fazla Atlı görmemişti, sadece birkaç tane, ama çok belirginlerdi ve onu da onlardan biri olarak tanıdı. Altın rengi gözleri olan beyaz bir ata biniyordu, dişlerini sessiz bir çığlık atarak göstermişti. Çığlığı duyamasa da, bunun ne olduğunu biliyordu

—bir savaş çığlığı. Bu savaşçı kadın ilginçti, ama sonunda onu uykuya daldırmaktan alıkoyacak kadar ilginç değildi.

Cyrus, herkes konsey odasından çıkarken dalgın dalgın oturdu. Bu noktada, kendisine kızgın *olmayan* kimse var mı diye merak etti.

Gregor, Serra konusunda çok kızgındı. Cyrus'un umurunda değildi — o, Gregor'un lanet olası bir korkak olması konusunda kızgındı. Gregor, Gölge Kral'ın Serra ile yakın ilişkisinin Gölge Diyarları'ndan bir tepki

ve bu da Japheth'e de tepki vermesi için baskı yapacağından korkuyordu. Cyrus bunun olmasını umuyordu.

Yine de nazik davranmak zorundaydı. Japheth'e gönderdiği yirmi bin kişilik ek kuvvetin Gregor'u yatıştıracağını umuyordu. Birkaç ay içinde Japheth, Aleon'un büyük ordusuna rakip olacak sayıya ulaşacaktı. Cyrus'un gözü artık Gölge Kral'a çevrilmişken, bir plan da önermişti. Japheth ile Gölge Diyarları arasındaki ticaret müzakerelerinin giderek çekişmeli hale geldiği bir sır değildi. Gregor'a, müzakereleri nihayet sonuçlandırmak için Gölge Kral'ı Japheth'e davet etmesini önerdi.

Cyrus'un beklediği yerde.

Tabii ki, konseyi Serra'ya karşı olduğu gibi bu plana da karşı çıktı. Plana kızmışlardı ve onların katılımı olmadan bu planı uygulamaya koymasına kızmışlardı. Ayrıca, Cyrus onların ne yapmasını istediklerini tam olarak bilmiyordu, çünkü onları öldürmeyi düşündüğünü öğrendiklerinde çok rahatsız olmuşlardı, ama yine de Cyrus'un iki Serran prensini hala elinde tutmasına kızmışlardı.

Öte yandan Essandra, Cyrus'un çocukları bağışlamasından oldukça rahatlamış görünüyordu, ancak onu affedecek kadar değil. Cyrus'un dönüşünden bu yana üç hafta geçmişti ve Essandra onunla birkaç kelime dışında konuşmamıştı. Cyrus'un zırhını kaybettiğini öğrendiğinde hiçbir şey söylemedi. Azarlamadı, kızmadı. Hiçbir şey yapmadı.

Ve zırhını yenilememişti.

Onun ilgisizliği, öfkesi kadar onu endişelendiriyordu.

Aralarındaki ilişkiyi mahvettiğinden endişeleniyordu.

Aralarında hiçbir şey yoktu, diye kendini düzeltti, konsey toplantısı sırasında onu izlerken.

Sonra aralarındaki *hiçbir şeyi* mahvettiğinden endişelendi.

Kadın onu görmezden geliyordu — bakışlarını görmezden geliyordu, sözlerini görmezden geliyordu — sanki o hiç konuşmamış gibi doğrudan konseye görüşlerini sunuyordu.

Sanki o orada değilmiş gibi.

Kızın kolunda yeni bir iz fark etti. Hâlâ kara büyü kullanıyordu. Bundan hoşlanmamıştı, ama ona karşı çıkacak durumda değildi. Bu onu ilgilendirmezdi, onun sorunu değildi. Ama ilgileniyordu. Artık kız kardeşi geri getirmek için Alexander'ı kullanmayı uygun bir seçenek olarak görmediğine göre, şüphesiz alternatifler arıyordu.

Son birkaç hafta boyunca çok düşünmüştü; kardeşine karşı fırsatı nasıl bu kadar kolayca kaçırdığını çok düşünmüştü. Ve bir sonuca varmıştı. Cyrus onu öldüremezdi. Alexander'ın kanı Essandra'ya ihtiyacı olanı veriyorsa, hayatı bir çapa olarak kullanılabiliriyorsa, Cyrus onu ona verirdi. Ama bunu ona söyleyemezdi. Henüz değil. Bunu öfkmesini yatıştırmak için verilen bir hediye olarak görürdü ve durum öyle değildi.

Bu yüzden hiçbir şey söylemedi ve Essandra'nın yanından sessizce geçip gitmesine izin verdi.

Yeterince uzun süre oturduktan sonra, sonunda ayağa kalktı ve konsey odasından da çıktı. Koridora adım attığında, haftalardır ilk kez yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Hephain," dedi, Pryam'a yeni atanan büyükelçisi ona doğru yürürken. Aslında, tam olarak *yeni* atanmış sayılmazdı. Hephain, Rael'i temsil etme kisvesi altında genç Kraliçe Miriel'e yardım etmek için altı aydan fazla bir süredir Pryam'da bulunuyordu.

Hephain gülümsedi ama selam vermek için durdu. "Kral Cyrus. Rael'e dönmek güzel."

Köpekler, salonlarda serbestçe dolaştıkları yerden koşarak geldiler ve etrafında zıplarken kuyruklarını salladılar. Hephain gülerek her birine sevgiyle okşadı.

"Miriel nasıl?" diye sordu Cyrus.

"Çok iyi." Hephain dikleşti ve bir mektup uzattı. "Bunu gönderdi."

Cyrus başını sallayarak mektubu aldı. Mektup kalındı, sanki Miriel ona her hafta yazmıyormuş gibi. Cyrus yine gülümsemeden edemedi.

"Ne kadar kalacaksın?" "Bir hafta, belki biraz daha uzun. Pryam'da bazı projeler için eğitim ve hukuk ustalarıyla görüşmeye geldim ve uygun olduğunda sana işlerin nasıl gittiğini anlatmak için."

Cyrus tekrar başını salladı. "Akşam yemeğine gel. Essandra da duymak isteyecektir."

Hephain tereddüt etti. "Çok isterdim, ama Corwin'i Rael'deki ilk gecesinde tek başına bırakamam." Arkasında duran adama küçük bir işaret yaptı. Cyrus onu fark etmemişti. Pryam'ın rengi olan beyaz ve altın rengi giysiler giymişti ve Pryam halkının karakteristik güzelliğine sahipti.

"Affedin," dedi Hephain çabucak. "Pryam'dan Corwin Lewis'i tanıtayım."

"Lord Corwin," diye selamladı Cyrus.

"*Lord değil*," dedi adam selam verirken. "Sadece Corwin, efendim."

Lord değil. Cyrus, saray işleri değilse, onu Rael'e neyin getirdiğini merak etti.

Hephain yutkundu. "Corwin , bir arkadaşım. Ben onu onu benimle birlikte gelmesini istedim.

Umarım sorun olmaz."

Arkadaş.

Cyrus anladığında başını salladı. Bir an için sözcükler aklına gelmedi, sonra şöyle dedi: "Corwin arkadaşınsa, arkadaşın olarak yemeğe davet et. Onu da yemeğe getir." Yemekte sohbet etmek değişiklik olsun diye iyi olurdu. Son haftalarda ortalık sessizdi. Kord orduyla meşguldü, o yüzden gelemeyecekti ve Essandra hâlâ onunla konuşmuyordu.

Corwin şaşkınlıkla ağzını açtı.

Hephain başını salladı. "Gerek yok."

"Efendim!" solundan bir ses geldi. Cyrus döndü. Bir uşak. "Lord Everan sizi taht odasına davet ediyor."

Cyrus gitmek zorundaydı. Hephain'e bir bakış attı. "Akşam ikinizle görüşürüz." Ve taht odasına doğru yola çıktı.

"Ne oluyor?" diye sordu sayfaya.

"Bilmiyorum, efendim. Ziyaretçiler var. Ama Lord Everan ve Lord Kord zaten oradalar."

Cyrus gülmekten kendini alamadı. *Lord Kord*. Everan ve Kord, o tahta çıktıktan sonra Rael'de lord olmuştu, ancak muhtemelen ilk kez unvanlarıyla anıldıklarını duyuyordu. *Lord Kord*. Yine güldü.

Taht odasına ulaştı ve içeri girdi. Orada sadece küçük bir grup adam vardı. Kord ve Everan, tahtının yanında sabırla bekliyordı, bu da onun tahtına oturması gerektiğinin işaretiydi. Cyrus önceki eğlencesini bastırdı; Kord'un kafiyeli unvanıyla dalga geçmeyi sonraya bırakmak zorundaydı. Dikkatini şimdi önünde duran adamlara çevirdi. Dört kişiydiler. Güzel giyinmişlerdi, diğer krallıklardaki lordlar kadar şık değillerdi ama statü sahibi adamlar olduklarını gösterecek kadar güzel giyinmişlerdi. Hepsini eğildi, ancak sadece biri öne çıktı.

"Kral Cyrus," öndeki adam dedi. "Ben Vin Atarı." Yaşlı bir adamdı, Cyrus'tan belki on beş ya da yirmi yaş büyüktü.

Devam etti: "Mesleğim öğretmenlik, ruhum sanatçı ve şimdi de Serra halkının kamu görevlisiyim."

Bunlar Serra'dan kurtarılmış adamlardı. *İlginç*. Cyrus bu kadar çabuk kimseyi görmeyi beklemiyordu.

"Halkın kararını onaylamanızı istemek için geldim," dedi Vin. Tekrar eğildi ve elindeki parşömen yığınınu uzattı. "Geçmişimi, eğitimimi ve hizmet geçmişimi özetledim, bunları değerlendirmeniz için size sunuyorum, böylece bu pozisyona layık olup olmadığımı karar verebilirsiniz."

Cyrus kaşlarını çatı. "Hangi pozisyon?" "Serra halkını yönetmek." Cyrus ona sadece bakakaldı.

Vin, arkasında duran adamlara işaret etti ve onlar büyük, deri ciltli bir defterle öne çıktılar. "Bu adamlar Bağımsız Güven'i yönetiyor ve oylamayı denetliyorlar," dedi. "Onlar da mühürlü kayıtları sizin incelemeniz için getirdiler."

Cyrus başını yana eğdi. Onu doğru anlamamış olabilirdi. "Yani, Serra'nın özgür halkı kendilerini yönetecek bir adam seçti, *seni*, ve sen benim bunu *onaylamamı mı* istiyorsun?"

Adam tekrar başını eğdi. "Evet, Majesteleri."

"Neden? Ben Serra'nın kralı değilim."

Vin, ağzı hafifçe açık bir şekilde topuklarına yaslandı. "Evet, öylesiniz."

Cyrus tahtından kalktı. "Hayır, değilim."

Vin, kendisine eşlik eden adamlara baktı, sonra tekrar Cyrus'a döndü. Hepsi şimdi tedirgin olmuştu. Belli ki bu tepkiyi beklemiyorlardı.

"Majesteleri," dedi, "Serra halkı sizi kralımız olarak görüyor. Size sadakat yemini ettik."

"Neye bağlılık?"

"Taçınıza! Size sunduğum pozisyon, genel vali pozisyonudur. Ben sizin eliniz olarak hareket edip, Serra'da nüfuzunuzu genişleteceğim."

Ama Cyrus, Serra'ya hakimiyetini genişletmek istemiyordu.

"Efendim, Rael sizin hükümdarlığınız altında yeniden yükseldi," dedi Vin.

Daha çok hükümdarlığına rağmen diyelim.

"Serra da yeniden yükselebilir. Daha da iyisi. Rael gibi."

Bu adam Rael'i tanısaydı, Cyrus onun Serra'nın ona benzemesini isteyeceğinden şüphe duyardı.

"Ve biz sizin davanıza bağlıyız," diye ekledi Vin. "Halkımıza adalet getiriyorsunuz; yanlış olanları dzeltiyorsunuz."

Cyrus, Everan ve Kord'a baktı. Hiçbir şey söylemediler, ama gözlerinden okudu. Rael'i zar zor yönetiyordu; Serra'yı stlenemezdi. Ve zaten yeterince adalet sağlamıştı, eğer buna adalet denilebilirse. Bu adamı geri çevirmek zorundaydı. Serra oy kullanacak kadar organize olabiliyorsa, farklı bir yola girecek kadar da organize olabilirdi. Daha iyi bir yola.

"On bir gemi bana eşlik etti," dedi Vin. "Ve şu anda daha fazlası yolda. Beni sizinle paylaştığım pozisyon için uygun görseniz de grmeseniz de, bu adamlar ordunuza katılmak için geldiler."

Cyrus durakladı.

On bir gemi.

Binlerce adam. Ve

daha fazlası yolda.

"Elbette eğitime ihtiyaçları olacak," diye kabul etti Vin, "ama onlar yürekli adamlar."

Eğitilecek daha fazla adam, ama yine de *daha fazla adam*.

Kord yaklaşarak, sadece Cyrus'un duyabileceği şekilde sessizce uyardı.

Ama Cyrus, Vin'e odaklanmıştı. Bu adamlar, Gölge Kral'a karşı ona katılacaklardı.

"Onları geri göndermeliyiz," diye fısıldadı Kord.

Onları geri gönderemezdi. Elde edebileceği her adama ihtiyaç vardı. Ve Gregor'un korktuğu gibi Aleon da yaklaşan savaşa girerse, daha da fazlasına ihtiyaç olacaktı.

"Cyrus," diye ısrar etti Kord.

"Bu pozisyonu onaylayacağım," dedi Cyrus. "Kayıtları gösterin, oyların doğru verildiğini görmemi sağlayın."

Vin eğildi. "Elbette, Majesteleri."

"Bu adamları kabul etmeye hazırlan," dedi Cyrus Kord'a.

Cyrus yemek odasına vardığında saat geç olmuştu. Kord sessizce yanında yürüyordu. Cyrus'un Serra'yı kabul etmesini onaylamıyordu. Everan da öyle, ama ona yardım edeceklerdi. Kardeşleri... Onlara her şeyden çok güvenebilirdi, onunla aynı fikirde olmasalar bile.

Yemek odasına girdiklerinde Cyrus, Hephain'i gördüğünde durdu... adını unuttuğu arkadaşıyla birlikte.

Onları davet ettiğini de unutmuştu.

O zamanlar iyi bir fikir gibi gelmişti, ama Kord'un nadiren katıldığı bu toplantıda, şimdi o kadar da iyi bir fikir gibi görünmüyordu.

Cyrus'u fark eden Hephain, Essandra ve Visa ile oturduğu yerden kalktı, yüzü sıcaklık ve kahkahayla doluydu. Sonra gözleri Kord'u gördüğünde yüzü soldu.

Hephain'in arkadaşı, hiçbir şeyden habersiz, geniş bir gülümsemeye duruyordu. "Kral Cyrus," dedi, ayağa kalkarak selam verdi. "Lady Essandra'dan yeni okullar hakkında bilgi alıyorduk."

"Sen kimsin?" diye sordu Kord.

Adam durakladı ve gülümsemesi alçakgönüllü bir hal aldı. Gözleri Hephain'e kayarken yutkundu, ama Hephain'in bakışları Kord'a kilitlenmişti.

"Onu ben davet ettim," dedi Cyrus. "Pryam'dan ziyarete geldi." Cyrus, Hephain'in onu tanıtip davetlisinin adını sormak zorunda kalmamasını içinden diledi, ama Hephain, bakışları hala Kord'da donmuş halde duruyordu.

Umduğu tanıtımı alamayacağını görünce, adam hızla öne çıktı. "Evet, tabii ki, çok özür dilerim. Ben Corwin Lewis." Bir kez daha eğildi.

Corwin. Evet, adı buydu.

"Corwin benim arkadaşımıdır," dedi Hephain, sonunda sesini buldu.

Kord'un gözleri şimdi Hephain'e kaydı ve onu ilk kez fark etti. Sanki onu fark etmemiş gibi. Sanki hiçbir şey hissetmemiş gibi. Hiçbir şey hissetmiyor *muydu*?

Keşke Hephain de aynısını yapabilseydi, ya da en azından bunu bu kadar belli etmeseydi.

"Geciktiğimiz için özür dileriz," dedi Cyrus. "Açlıktan ölüyorum." Masayı işaret etti. "Lütfen."

Everan hareket etti ve Visa'yı yanağından sıcak bir öpücükle selamladı, sonra herkes masadaki yerini aldı. Hephain Essandra'nın yanındaki yerine oturdu, Kord onun tam karşısında, Corwin ise Hephain'in yanında.

Cyrus her zamanki yerine, masanın başına oturdu ve kesinlikle garip bir akşam yemeği olacağını öngördüğü manzarayı tam olarak görebiliyordu. Zaman, Hephain'in yaralarını iyileştirmemiş gibiydi. Yeni *bir arkadaş* da öyle.

Bu arada Kord, hiç etkilenmemiş gibi oturuyordu. Ya da belki de öyle değildi.

Cyrus, arkadaşının Corwin'e bakışını fark etti.

"Essandra okullarla ilgili gelişmeleri anlatıyordu," dedi Visa.

Teşekkür lanet lanet tanrılara *birisi* biliyordu nasıl biliyordu başlat konuşmayı

Corwin'in gülümsemesi geri döndü. "Her şey yolunda gidiyor gibi görünüyor..."

"Pryam'da çok zaman geçirdim," diye araya girdi Kord. "Sizi sarayda gördüğümü hatırlamıyorum, Lord Corwin."

Corwin'in gülümsemesi biraz soldu. "*Lord* değilim," dedi. "Ben saray adamı değilim. Babam duvarcı, annem fırıncı."

Masa sessizleşti.

Corwin etrafına bakarak tekrar yutkundu.

"Hepimiz eskiden köleydik," dedi Cyrus, ortamı yumuşatmaya çalışarak.

Kimse gülmedi. Komik olması amaçlanmamıştı, ama Corwin'in bunu söyleyebildiği en hafif şekilde söylemişti. Visa yüzünü buruşturdu.

"Corwin müzik yapıyor," dedi Hephain.

Essandra sandalyesinde öne doğru eğildi. "Gerçekten mi?" diye sordu, haftalardır ilk kez dudaklarına bir gülümseme kondu. "Ne yapıyorsun?"

"Hemen hemen her şeyi." "Her şeyi mi?" diye sordu Kord.

Corwin omuz silktili. "Evet, yürümeye başlamadan önce bile enstrüman çalardım." Hephain'e bakarak hafifçe güldü. Hephain de gülümsedi.

"Tempir mi?" diye sordu

Kord. Corwin başını
salladı. "Evet." "Lyrar
mı?"

"Evet."

Kord'un gözleri kısıldı. "Dinlemek isterim." Bir sayfaya döndü. "Bize
bir lyrar bulabilir misin?"

"Gerek yok," diye araya girdi Hephain. "Kord,"
dedi Cyrus alçak sesle.

"Ne? Akşam yemeğinde bir melodi dinlemek hoş olurdu."
Masadakilere baktı. "Hepiniz aynı fikirde değil misiniz?"

Hephain Corwin'e baktı. "Senin..."

"Hayır, sorun değil," dedi Corwin çabucak. "Hepinize çalmak isterim."

Ya da hepsinin önünde kendini rezil etmek. Cyrus hiçbir enstrüman
çalmıyordu, ama sarayı ilk ele geçirdiklerinde, o, Everan ve Kord, bir
dizi enstrümanın saklandığı bitişik odada biraz eğlenmişlerdi. Kord
aslında birkaçını fena sayılmayacak şekilde çalabiliyordu. Cyrus lyrar'ın
ne olduğunu bilmiyordu, ama o odada şarkıya benzeyen herhangi bir
şey üretmek için kullanabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu. Ve
Kord dışında çoğu insanın da aynı durumda olacağını tahmin ediyordu.

Sayfa, karmaşık telli enstrümanı hızla Corwin'e getirdi. Corwin,
sandalyesini geriye kaydırarak enstrümanı kucağına aldı. Bir an durdu
ve hepsine gergin bir şekilde baktı. "Lyrar genellikle iki kişi tarafından
çalınır ve uzun zamandır elime almamıştım, ama elimden geleni
yapacağım."

İşte oradaydı — uyarı. Cyrus neredeyse yüzünü buruşturdu. Neden
bu adam için gergin hissediyordu?

Ama bu gerginlik, kulaklarını dolduran en güzel melodi ile bir anda
yok oldu.

Cyrus daha önce böyle bir şey duymamıştı. Kendi gözleriyle
görmeseydi, bunun bir insanın çıkarabileceği bir ses olduğuna
neredeyse inanmazdı. Corwin'in parmakları çok sayıda telin üzerinde
dans edercesine daha da hızlı çalışıyordu. Büyüleyiciydi. Hepsi trans
halinde oturmuş, ne yiyor ne içiyor, sadece dinliyorlardı.

Sonra melodi bitti, hepsini serbest bıraktı ve Cyrus hayretle güldü.

"Çok güzeldi," dedi Essandra, neredeyse nefessiz kalmış bir halde.

"Saf sihir," diye ekledi Visa. "Hepimizi büyüünün altına aldın."

Corwin güldü. "Ne yazık ki, bu benim tek yeteneğim."

"O çok alçakgönüllü," diye araya girdi Hephain. "Müzik öğretmeni ve Pryam'da düzgün bir müzik okulu açıyor."

Visa ellerini çırpı. "Ne heyecan verici!"

"Katılıyorum," dedi Essandra. "Okulla ilgili bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Elimden geldiğince yardımcı olmaktan mutluluk duyarım. Başkalarına *bunu* öğretirsen, dünyaya bir hediye vermiş olursun. Bütün akşam dinleyebilirim."

Corwin gülümsedi. "Teşekkürler, Leydi Essandra. Dinlemek isteyenler için her zaman, her yerde çalmaktan mutluluk duyarım."

"Yarın akşam bizim için çalmalı," dedi Everan, "Serra'nın yeni lideriyle akşam yemeğinde."

Essandra'nın kaşları çöktü. "Ne?" Masa sessizleşti.

"Ne dedin?" Essandra Everan'a tekrar sordu. Everan kadehinden bir yudum aldı. Uzun bir yudum.

"Serra'nın yeni bir kralı mı var?" diye sordu. "Ve o burada mı?"

Kord güldü. "Ne ironik," dedi, bakışlarını Cyrus'a dikerek.

Kord buna cesaret edemezdi. Cyrus başını sallayarak onu uyardı. "Cyrus, Serra'nın yeni kralı," dedi Kord yine de.

Kord, seni adi herif.

Essandra'nın gözleri ona doğru açıldı. "Sen mi? Serra'nın kralı mı?"

Şimdi içki içme sırası Cyrus'taydı. Uzun bir yudum.

"Hiçbir şey söylemedin bile," dedi.

Kadehini yavaşça masaya koydu. "Şey, birdenbire oldu. Ayrıca, benimle konuşmuyorsun... yani..."

Bakışlarındaki bıçaklar onu kesebilirdi. "Konsey ne düşünüyor?" diye sordu.

Omuz silk. "Bilmiyorum. Onlara söylemedim."

Masa yine sessizleşti.

Corwin yavaşça ayağa kalktı. "Bence bu konuyu tartışmanız için ben gitmeliyim." Eğildi. "Davetiniz için tekrar teşekkür ederim Kral Cyrus."

Onur duydum." Sonra sessizce odadan çıktı.

Visa da ayağa kalktı. "Tatlıları kontrol edeceğim."

"Sanırım burada işimiz bitti," dedi Essandra da ayağa kalkarken. "Görünüşe göre birinin konseye artık iki krallığımız olduğunu bildirmesi gerekiyor." Cyrus'a bir daha bakmadan odadan çıktı.

Sadece Everan, Kord ve Hephain kaldı.

"Ne yapmamızı istersiniz?" diye sordu Everan.

Cyrus başını salladı, içini çekti ve koltuğuna geri çöktü. "Bu gece bir şey yapmayacağız. Yarın bir çözüm buluruz."

Everan başını salladı ve Visa'nın peşinden gitti.

Hephain, Kord'a son bir kez baktı, sonra o da ayrıldı.

Kord, sandalyesinden kalkmadan onun gidişini izledi. "Kord," diye seslendi Cyrus.

Ama Kord'un bakışları boş kapı aralığında kalmıştı. "Kord? İyi misin?"

Kord'un dikkati birden geri döndü ve ona keskin bir bakış attı. "Bu lanet olası yerde kimse iyi olabilir mi ki?" Sonra ayağa kalktı ve odadan çıktı, Cyrus'u bir kez daha masada tek başına bıraktı.

Yirmi Birinci Bölüm

İki çift aynı göz ona bakıyordu. Varian ve Martine. Serran prensleri. Cyrus, sarayın güney kanadındaki özel odada duruyordu, çünkü çocukları zindanda tutmak... rahatsız edici geliyordu. Onları ziyaret etmek de öyle, ama yine de buradaydı.

Odaya göz gezdirdi. Kendi odasından daha büyüktü; büyük bir oturma odası, çocukların yatak odasına dönüştürülmüştü. Onlar için geniş bir alan istiyordu, ama onları sürekli burada tutmuyordu. Çeşitli odalara, gardiyan eşliğinde girmelerine ve avluda dolaşmalarına izin veriliyordu. Onlarla uzun vadede ne yapacağına karar verene kadar bu durumdan memnundu.

Gözleri, yataklarının üzerindeki bir dizi tılsımda takıldı. Ay rengi taşlar, gümüş iplikten yapılmış karmaşık desenlere asılıydı.

"Onlar ne?" diye sordu.

"Ay dokumaları," dedi Varian. İkisi arasında daha açık sözlü olanı oydu. Cyrus onları kaçırdığında kılıcı kullanan oydu.

"Lady Essandra, gece korkularını yakalamak ve uzak tutmak için bunları bize verdi," diye ekledi Martine sessizce.

Cyrus, suçluluk duygusu onu sardığında boğazındaki ekşiliği yutmaya çalıştı. Çocuklara gece korkuları yaşatmak niyetinde değildi.

"Lady Essandra sizi ziyaret ediyor mu?"

diye sordu. Sessiz kaldılar.

"Ne diyor?"

"Bize cesur olmamızı söylüyor," diye fısıldadı

Martine. Cyrus başını salladı. "Bence bu çok iyi bir tavsiye."

"Bizi öldürecek misin?" diye sordu Varian.

Cyrus durakladı. "İstemiyorum," dedi içtenlikle. "Ama halkım adalet istiyor. Ve eminim ki, sizi yeniden iktidara getirmek için ellerinden geleni yapacak hayatta kalan Serran soyluları vardır."

"Ben tahtı bile istemiyorum," dedi Martine.

"Ama mesele de bu, değil mi?" dedi Cyrus. "Bir şeyi istemenize gerek yok, size zorla dayatılabilir."

Varian kardeşinin elini sıktı. "Babamızdan farklı olabiliriz."

"Taçın baskısı, asla yapmayacağını düşündüğün şeyler yapmaya seni zorlayacaktır. Bu baskıları biliyorum."

"Peki, bizimle ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum," dedi Cyrus. Bir an durdu, suçluluk duygusu hâlâ onu rahatsız ediyordu. "Ama korkmanızı istemiyorum. Size şunu söyleyeyim: kendinize dikkat edin, o zaman tahtın vesayeti altında olanlar gibi muamele göreceksiniz. Burada size hiçbir zarar gelmeyecek."

Martine kardeşine baktı, sonra Cyrus'a döndü, kahverengi gözleri büyük ve umut doluydu. "Söz veriyor musun?"

Cyrus başını salladı. "Söz veriyorum."

Mürekkep yavaşça kururken, Cyrus bekledi. Her cümleyi dikkatlice yazmıştı ve şimdi her şeyi mahvetmek istemiyordu. Cyrus, Miriel için güzel yazmak için elinden geleni yaptı. Miriel mektuplarını yazarken çok zaman harcıyordu, o da aynısını yapmaya çalıştı.

Essandra'nın da ona cevap yazıp yazmadığını merak etti. Muhtemelen yazmıştı. Miriel'e sürekli bir şeyler gönderirdi. Cyrus ve Essandra sık sık Miriel hakkında konuşurlardı. En azından Essandra onunla konuşurken öyle olurdu, ama hala konuşmuyordu. Masasından kalkıp pencereye doğru yürüdü.

Essandra'nın yokluğu, bir kayıp hissi yaratıyordu. Ve Cyrus bunu nasıl düzelteceğini bilmiyordu.

"Yine somurtuyor musun?" Visa arkadan seslendi.

Köpekler onu karşılamak için zıpladılar.

Cyrus doğruldu ve döndü. "Neden somurtayım ki?"

Visa kaşlarını kaldırdı. "Neden gidip onunla konuşmuyorsun?"
Cyrus içini çekti ve pencereye geri döndü. "O benimle konuşmak istemiyor."

"Seni kontrol etmeni istemiyor. Kesinlikle seninle konuşmanı istiyor."

"Ne..." Ona döndü. "Ne dedi?" "Hayır." Başını salladı.

"Bana bunu sorma."

"Bana kızgın olduğumu biliyorum."

"Evet. Ve yine, bu genellikle konuşarak çözülür." Bir kez daha iç geçirdi.

"Hayır, biliyor musun, seni böyle izlemeye devam etmeyeceğim," dedi ona. Onu kolundan tutup kapıya doğru çekti. "Hemen gideceksin."

Ayaklarını yere sağlam bastı. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

Visa arkasına geçip onu itti. "Yolda bir yolunu bulursun." Küçük birine göre oldukça güçlüydü ve onu kapıdan geçip koridora kadar itti.

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Ona özür dilemekle başlayabilirsin. Evet, aptalca şeyler yapıyorsun, ama niyetin iyi."

"Teşekkürler?"

Yine ellerini tuttu. "Kızın yaralandığında, kardeşinin onu geri getirebileceği bir fırsatı kaçırdığını bile bilmiyor."

Donakaldı ve gözleri onun gözlerine kilitlendi.

Visa dudağının köşesini ısırdı. "Everan bana söyledi." "Onun bunu bilmesini istemiyorum."

Kaşları çöktü. "Neden?"

Adam başını salladı. "Sanırım... Onu kullanıyormuşum gibi hissetmesini istemiyorum. Bana bir borcu yok."

Onu tutan elleri yumuşadı ve başını salladı. "Ona söylemeyeceğim. Ama yine de onunla konuşman gerek."

"Peki."

Kız kaşlarını kaldırdı.

"Konuşacağım," diye söz verdi.

"Hemen!" diye ısrar etti ve onu kovdu.

"Gidiyorum!" Koridora doğru yürümeye başladı. Omzunun üzerinden geriye baktığında, Visa ona bir kez daha el salladı.

Ayak sesleri boş koridorlarda yankılandı. Kafasında konuşmayı tekrar etti. Onu Serra'ya götürmediği için üzgün olduğunu söyleyecekti.

Ama üzgün değildi. Serra, beklediğinden daha zorlu bir yer olduğunu kanıtlamıştı. Orion'un ona sürekli hatırlatacağı gibi, tehlikeli ve iyi planlanmamış bir yerdı. Onun orada olmasını istememişti. Onu korumaya çalışmıştı.

Çünkü insan böyle hissettiğinde böyle yapardı...

Köşeyi döndüğünde, Essandra'nın çalışma odasından bir adam çıkınca Cyrus adını durdurdu. Adamın yüzü kapalıydı, arkasındaki kapıyı kapatırken bakışları ters yöne çevrilmişti. Hareketleri hızlıydı. Gizliydi.

"Hey!" Cyrus ona bağırdı.

Adam irkildi ve döndü, Cyrus'u görünce koridordan kaçmaya başladı.

"Dur!" diye bağırdı Cyrus ve peşinden koştu, ama koridorun sonuna ulaşip bir sonraki köşeyi döndüğünde adam ortadan kaybolmuştu.

Cyrus geri koştu ve Essandra'nın çalışma odasına daldı. Essandra masasının başında durduğu yerden hızla döndü.

"O kimdi?" diye sordu Cyrus.

Yüzünde bir anlık endişe belirdi, ama hemen sakladı. Dudaklarını büzdü. "Kim kimdi?"

"Oyun oynama. Burada bir adam vardı."

Gözleri karardı ve başını eğdi. "Kıskanıyor musun?" "Onun yüzü kapalıydı örtülüydü." Cyrus daha daha " o suikastçı

suikastçı mıydı?"

Masaya geri döndü, bir bitkinin sapını aldı ve küçük yapraklarını kopardı.

"Suikastçıları serbest mi bırakıyorsun?" diye ısrar etti adam.

Kız sapı bitirip başka bir tanesine başladı. "Ya öyleysem ne olacak?"

İçinde bir fırtına koptu ve onu yakaladı. "Bırak beni!" diye tısladı, ama adam bırakmadı.

Onu kendine doğru çekti. "Kendini tehlikeye attığının farkında mısın?"

Kadın elini çekip kurtardı. "Senin gördüğün her şeyden daha büyük bir tehlikeyle zaten karşı karşıyayım. Lonca umurumda değil."

Cyrus, Soroya'yı unutmamıştı. Tam tersine. Essandra'yı avlayan yüksek cadıyı sık sık düşünüyordu. Ama dışarıda daha büyük bir tehlike olması, Essandra'nın daha küçük tehlikeleri görmezden gelebileceği anlamına gelmiyordu. *Daha küçük*. Neredeyse kendine alaycı bir şekilde güldü. Suikastçıların loncası tarafından oluşturulan tehlike hiç de küçük değildi. Ve gece kabuslarında bir hayalet gibi görünen Soroya'nın aksine, Çakallar buradaydı. Etrafta kimse yokken ona ulaşıyorlardı.

"Tek kişi miydi?" diye sordu. "Bu hafta tek kişi."

"Kaç tane?"

"Dokuz mu?" Omuz silktilti. "On mu?" Sonunda tekrar ona döndü. "Serra'ya gitseydim daha az olurdu."

O yokken gelmişlerdi. Öfke içini kapladı. Şanslarını böyle ayarlamış olsalar da olmasalar da, fark etmezdi. "Artık yok," dedi.

"Bu senin kararın değil."

Cildi daha da ısındı. "Rael'e ayak basan her suikastçıyı öldüreceğim."

Gözleri parladı. "Çık dışarı," dedi.

Birbirlerine bakarak durdular.

Kadın dudaklarını geri çekerek dişlerini gösterdi. "Çık. Dışarı."

O burun kıvrırdı bir öfkeli nefes ama pes etti, sonunda çalışma odasından çalışma odasından çıktı. Ama şimdi durum çok daha kötüydü.

Onunla konuş, demişti Visa.

Cyrus derin bir nefes aldı ve tuzlu deniz havası ciğerlerini doldurdu. Pryam'a giden gemi neredeyse hazırda ve yakında yola çıkacaktı. Cyrus onu uğurlamaya gelmişti. Bu onun için normal bir alışkanlık değildi, ama zihnini meşgul edecek bir şeye ihtiyacı vardı.

Şu anda Japheth'te olması ve Gregor'un davetiyle Gölge Kral'ın gelmesini beklemesi gerekiyordu.

Ama Gölge Kral reddetmişti. Cyrus'un onu bekleyeceğini biliyor muydu? Onunla yüzleşmek için beklediğini. Kılıcının ucunu boynuna dayayıp, onu gözlerinin içine bakarak bıçağı saplayacağını beklediğini. Cyrus bunu kaç kez hayal etmiş, kaç kez rüyasında görmüştü...

Gölge Kral bunu biliyor muydu? *Hayır*, bilemezdi. Ama bir şeylerden şüphelenmiş olmalıydı.

Cyrus bunun o kadar kolay olmayacağını bilmeliydi, ama yine de hayal kırıklığına uğramıştı. Şimdi başka bir plan yapması gerekecekti, daha doğrudan bir plan. Bu da Aleon ve Mercia'yı görmezden gelemeyeceği anlamına geliyordu.

Bilgi bulma yeteneği olan Jaem'i, her zaman en son haberler ve söylentilerle dolu olan Özgür Şehirler'e geri gönderdi. Bunların hepsi güvenilir değildi, ama çoğu doğrudu ve resmi mektuplar ve bildirilerde eksik kalanları tamamlıyor gibiydi.

Gölge Kral'ın Japheth'e gitmeyi reddetmesi her açıdan bir gerileme değildi. Gregor, hakaret ve öfkesinin etkisiyle aceleci bir tepki göstererek Japheth ile Gölge Diyarları arasındaki tüm ticareti durdurmuştu. Artık aralarındaki ittifakın çökmekte olduğu ve Gregor'un da onunla birlikte çökmekte olduğu açıktı. Mektupları giderek daha düzensiz ve okunaksız hale gelmişti; Cyrus onları anlamaya çalışmayı bırakmıştı. Son dördünü açmadan bırakmıştı. Korkak, artık kasıtlı iletişim bozukluğu ve maskeli yıkıcılığın arkasına saklanamıyordu.

Cyrus, bu kırılmanın Gölge Kralı için de aynı derecede açık olduğunu umuyordu. Öyle olduğunu anladı. Orion, Gölge Diyarları'ndan dönmüş ve Gölge savaşçılarının toplu olarak geri çağrıldığını bildirmişti. Bir tehdit endişesi olmasa, bu büyüklükte bir gücü geri çağırmanın sebebi ne olabilirdi? Canyonlands'e akınları o kadar yoğundu ki, Orion zar zor fark edilmeden çıkabilmişti. Cyrus, onu çıkarmak için eline geçirebildiği tüm kuşları kullanmıştı.

Orion, kadını olmadan geri dönmüştü. Kadın Gölgelel Diyarı'nda değildi. Aslında oradaydı, ama artık orada değildi. Orion'un Vitalia olduğuna inandığı, Elam'dan kurtarılmış bir kölenin artık kraliçeye hizmet ettiğı söyleniyordu.

Cyrus, Mercia kraliçesini düşünmeyeli epey zaman olmuştu. Her ne olursa olsun, muhtemelen Vitalia ile birlikte Mercia'ya dönmüştü.

Orion onu az farkla kaçırmıştı.

Cyrus, bunu daha önce bilmiş olmayı diledi. Serra'ya karşı saldırıda ona ihtiyacı olmasına rağmen, Orion'u daha önce gönderebilirdi. O olmasaydı kralı öldürüp prensleri ele geçiremezdi. Orion'un Gölgelel Diyarı'na gecikmeli yolculuğı ona değerli bilgiler sağlamıştı.

Yine de suçluluk duygusu onu kemiriyordu. Durduğu iskelede gevşek bir tahtaya ayak parmağıyla dokundu.

Arkasında ayak sesleri duyuldu, bu sesler onu düşüncelerinden kopardı ve dönüp Hephain'i gördü.

Köpekler yakınlardaki rıhtımda kokluyorlardı ve onu selamlamak için koşarak geldiler. Hephain onları okşadı.

"Hazır mısın?" diye sordu Cyrus.

Hephain küçük bir gülümsemeyele başını salladı. "Hazırım. Ama Pryam'a kraliyet merasımıyla uğurlanacağımı beklemiyordum."

Cyrus etrafına bakındı. Hephain yalnızdı. "Corwin nerede?" diye sordu. O berbat akşam yemeğinden beri Pryamlı adamı görmemişti.

Hephain'in gülümsemesi kayboldu. "Geçen hafta geri döndü."

Geçen hafta. Akşam yemeğinden

hemen sonra. "Üzgünüm," dedi

Cyrus.

"Senin suçun değil. Yani, akşam yemeğı tam bir felaketti, ama..." Başını salladı. "Corwin'e oradaki tarihi hiç anlatmamıştım. Ama o çok çabuk anladı. Her şeyi geride bırakmış olsaydım ve ona karşı dürüst olsaydım, muhtemelen sorun olmazdı." Yutkundu. "Ama değilim ve değildim."

Aralarında yine bir sessizlik oldu. Hephain'in gözleri yaşardı, ama Ram rıhtımdan onlara doğru koşarak gelirken gözlerini kırıştırtarak yaşlarını geri çekti.

"Selam!" Ram gülümseyerek dedi. "Gideceğınızı duydum, veda etmek istedim."

Kollarını birbirlerine doladılar ve birbirlerine yaklaştılar.

"Teşekkürler dostum," dedi Hephain. "Geri dönmem uzun sürmez." Cyrus'a döndü. "Gitmeliyim," diye ekledi. "Mirielle bir mektubun olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Ah, doğru." Cyrus neredeyse unutmuştu. Mektubu çıkardı ve uzattı.

"Birkaç ay sonra döneceğim," dedi Hephain mektubu alırken. "Sabırsızlıkla bekliyorum."

Cyrus, iskeleden ayrılan gemiyi izledi.

Güneş ufuktan yükseldi, ışığını saçarak neredeyse gözlerini kamaştırdı. Ama Hephain'in gemisi uzaklaşırken limana giren büyük gemiyi gözden kaçırmadı.

"O kim?" diye sordu Cyrus.

Ram limanının karşısına gözlerini kısarak baktı.

"Yeşil bayraklar." Yeşil.

Gregor.

Siktir.

Yirmi İkinci Bölüm

Köpekler düşük sesle havladılar ve Cyrus onları sakinleştirmek için elini indirdi.

"Buradasın! Güzel!" Zayıf ama göbekli kral, iskeleye doğru sallanarak yürüdü.

Cyrus neredeyse onun düşmesini görmek istedi. Tanrılar, bu adamla uğraşmak için günün bu saatleri çok erkendi.

"Kuşumu aldın!" Gregor, iskeleye ulaşmadan önce bağırdı. "Hazır olup beni bekleyeceğini ummuştum."

Ne kuşu? Cyrus ona baktı. "Hazır mı? Neye hazır?"

Gregor ona şaşkın şaşkın baktı. "Mektuplarımı okumadın mı?" *Hayır.* "Tabii ki okudum."

"O zaman gitmeliyiz!"

Cyrus başını salladı. "Hayır, okumadım."

Gregor ona gözlerini kocaman açarak ve neredeyse ağzından köpükler saçarak baktı. "Phillip kuvvetlerini Bahoul'a kaydırды! Mikael'in bana ihanet edeceğini biliyordum. Phillip'in benim orduma rakip olacak bir orduyla yakın bir konuma gelmesine izin verdi."

Hiçbir ordu, paralı askerler olmadan Japheth'in ordusuna rakip olamazdı. Ama Cyrus durakladı. Bahoul — Shadowlands'e ait dağ kalesi — Phillip oradaydı?

"O, ordusunun geri kalanını getirmeden önce harekete geçmeliyiz," dedi Gregor, "ve Mercia ile Kharav ona katılmadan önce!"

Cyrus bu kadar çabuk harekete geçmeyecekti. Onun birincil hedefi Aleon değil, Gölge Kral'dı. "Saraya geri dönelim," dedi Gregor'a, "orada durumu iyice düşünebiliriz."

Gregor'un itirazlarına ve aralıksız bağırıışlarına rağmen, Cyrus ona zarar vermeden saraya geri dönmeyi başardı, ancak bu adamı tahammül etmek giderek zorlaşıyordu.

Ve daha yeni gelmişti.

"Konseyi topla," dedi Cyrus, Ram'a konsey odasına doğru yürürken.

Bir duruma tepki olarak konseyini toplamak nadiren ilk yapacağı şeydi, ama bu ağlayan aptal kralı dinleme yükünü paylaşacak daha fazla insana ihtiyacı vardı. Gregor, gümüş kaşıkla beslenmiş olmasına rağmen mirasının tamamını alamamış olmanın haksızlığını anlatırken, o konsey odasında duruyordu.

"Hayatın ne kadar adaletsiz olduğunu bir daha anlat," dedi Cyrus, sabrı hızla tükenirken.

Gösterişli kralın kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Sonunda konsey üyeleri içeri girdi. Cyrus onları görmekten hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Essandra da onlarla birlikteydi, Orion onu kapıya kadar eşlik edip ayrılmıştı. Cyrus, Orion'un görevini ciddiye aldığını görmekten memnundu. Rael'e gelen her suikastçıyı öldüreceğini söylerken ciddiydi. Tabii ki Essandra hâlâ öfkeliydi, ama güvenliği için bunun bedeli buysa, olsun.

Konsey toplandıktan sonra Gregor, Cyrus'tan çok daha iyi bir iş çıkararak onun dikkatini çeken dinleyicilere güncel bilgileri bir kez daha aktardı.

"Öyleyse, şimdi harekete geçmeliyiz," diye tekrarladı Gregor konuşmasını bitirince, "ve onlar bir araya gelmeden saldırmalıyız."

"Aleon, Mercia ve Gölge Diyarları'nın ittifak kurduğuna henüz ikna olmadım," dedi Cyrus.

Gregor ona şaşkın şaşkın baktı. "Kanıtı reddediyor musun?" Cyrus burun kıvırdı. "Ne kanıtı?"

"Mercia ve Kharav, kelimenin tam anlamıyla bir evlilik ittifakıyla birbirlerine bağlılar." Eli hafifçe titriyordu. "Ve Phillip, Kharavian kalesi Bahoul'da!"

"Gölge Kral, başka bir krala kalesini öylece *vermez*. Bu *zorla alınmış* gibi görünüyor."

"Mercia ve Aleon hakkında şüpheye yer yok," diye tartıştı Gregor. "Onlar her zaman müttefik oldular ve her zaman müttefik olacaklar."

"Ama Gölge Diyarları'nın onlarla olup olmadığını bilmiyoruz."

"Gölge Kralı ile yüzleştğinde ne dedi?" Essandra, odadaki herkesi susturarak doğrudan Gregor'a sordu.

Gregor şaşkınlıkla ona dik dik baktı. "Ne?"

Essandra daha yavaş konuştu. "Gölge Kralı ile karşılaştığında ne dedi? Kaleyı Aleon'a verdiğini mi söyledi? Yoksa Aleon'un kendisine karşı harekete geçtiğini mi söyledi?"

Gregor'un ince dudakları daha da inceldi. "Ona yalan söyleme fırsatı vermedim."

"Yani onunla yüzleşmedin," dedi.

Gregor'un yüzü buruştu. "Müttefiklerimle ne yapıp ne yapmamam gerektiğini bir kadının söylemesine ihtiyacım yok."

Oda sessizliğe büründü.

Cyrus'un gözleri Gregor'a çevrildi. Bir an için, doğru duymadığını sandı. "Ne dedin?" diye sordu.

"Zaman çok önemli! Güçlerimizi birleştirip saldırmadan önce

"Hayır." Cyrus ayağa kalktı. "Ne dedin?" diye tekrar sordu. Derisinin altında ateş dalgalandı.

Gregor'un boğazındaki düğüm sallandı. "Mikael'i çok iyi tanıyorum ve nasıl olduğunu biliyorum..."

"Özür dile," dedi Cyrus, sözünü keserek.

Gregor durakladı ve ağzı açık kaldı. Gözleri odayı dolaştı. "Ne?"

Cyrus masanın etrafından ona doğru yürüdü. "Özür dile."

Gregor'un gözleri Essandra'ya kaydı ve sonra büyüdü. Konseye baktı ve sonra tekrar Cyrus'a döndü. "Ciddi olamazsın."

"Nadiren ciddi olmam. Leydi Essandra'dan özür dileyeceksin.

Hemen." Gregor'un nefesi hızlandı ve kısaldı. Essandra'ya baktı. Essandra'ya baktı ve hızla gözlerini kırptı. "Eğer

ben..." "*Eğer*" yok, Cyrus onu yine kesti.

"Özür dilerim..."

"Diz çök," diye ekledi Cyrus.

Gregor ona şaşkın şaşkın baktı. "Bir *kadına* mı? Ben bir *kralım*!"

"Kafası kesilmek üzere olan bir kral." Cyrus kılıcını kınından çıkardı. Konsey üyeleri koltuklarına yaslandılar. Bazıları ayağa kalktı. Ama kimse konuşmadı.

Gregor bir adım geri attı. "O bile kırgın görünmüyor!"

"Çünkü o, daha büyük bir iyilik için erkeklere tahammül etmenin sanatını öğrenmiş." Cyrus başını eğdi. "Ben öğrenmedim."

"Ben senin müttfikinim!" Cyrus yaklaşırken Gregor çığlık attı. "Diz çök, *müttfikim*."

Gregor ellerini kaldırarak teslim oldu ve nefes nefese kaldı. Cyrus durakladı ve ona bir süre zaman tanıdı. Gregor yavaşça diz çöktü ve Essandra'ya sertçe başını salladı. "Sözlerim ve bunların neden olduğu kırgınlık için özür dilerim."

"Ve uygun bir hitap," diye talep etti Cyrus.

"Leydim," diye ekledi Gregor. Sonra ayağa fırladı.

Cyrus ona doğru adım attı ve eğildi. "Bir daha ona böyle konuşursan, dilini kesip boğazında açtığım delikten sana yediririm." Cyrus, tam da bunu yapacağını hayal eden gözlerle ona baktı. "Şimdilik bu kadar."

Sonra Cyrus döndü. "Lady Essandra," dedi kapıyı işaret ederek, ondan önce çıkmasını önerdi. Onun çıkacağından emin değildi, ama kadın onu şaşırtarak odadan çıktı.

"Phillip ne olacak?" Gregor arkasından seslendi.

Geriye bakma zahmetine girmede. "Kararımı sana bildiririm." Sonra Essandra'nın peşinden gitti.

Koridorda Cyrus'un kanı hala kaynıyordu. Dahası, kadının azarlamasının yaklaştığını biliyordu. Kadın, kendine bakabileceğini, onun bir sınır daha aştığını hatırlatacaktı.

Ama kızın koluna dokunan eli, onun adımlarını durdurdu. Öfkesi birdenbire yok oldu. Gregor'u unuttu.

Serra'dan döndüğünden beri ona dokunmamıştı.

"Teşekkür ederim," dedi.

Bir anlığına kadının eline baktı. Onun dokunuşunu ne kadar istediğini, buna ne kadar ihtiyaç duyduğunu fark etmemişti. Daha da yaklaşmak istedi, ama kadının niyeti bu değildi. O yüzden sadece "Tabii ki" dedi.

Kız gözlerini indirdi, ama elini ondan çekmedi. Bir an tereddüt ettikten sonra, "Sana söylemem gereken çok şey var, ama açıkçası biraz kafam karışık," dedi.

"Orada olanlar biraz şok ediciydi, biliyorum."

"O konuyla ilgili değil." Bir an durakladı. "Orion bana söyledi. Mercia'da kardeşine karşı bir fırsatı değerlendirip onu öldürmek yerine beni geri getirdiğini söyledi."

Topukları üzerinde geriye doğru kaydı.

"Bana söylemeyecek miydin?" diye sordu kız.

"Ben... bekliyordum..." Sonra başını salladı. Neden yalan söylüyordu? "Hayır. Söylemeyecektim."

"Cyrus," diye fısıldadı. "Fırsatın varken onu öldürmeliydin."

"Ama yapamadım."

Kızın kaşları çöktü. "Neden?"

Ona baktı. "Senin eve vardığından emin olmalıydım. Teron'a vardığından emin olmalıydım. Seni bırakamazdım."

"Ama fırsatı kaçırdın." "O bir fırsat değildi."

Kaşları çatıldı. "Ne?" "Onu öldüremem."

Dudakları açıldı, sonra tekrar kapandı. Kafasını salladı. Kaşları arasındaki çizgi derinleşti.

"Ona ihtiyacın var," dedi. Hâlâ kolunda duran eline baktı. "Ona ihtiyacın olduğu için onu öldüremem." Gözleri tekrar onun gözleriyle buluştu. "Ve onun kanını almanın bir yolunu bulacağım."

Gözleri doldu ve ona daha sıkı sarıldı.

"Hâlâ sana kızgınlım," diye fısıldadı. "Ama ben... ben... teşekkür ederim." Dudakları titredi. "Her şey için. Mercia'da olanlar için. Alexander için. Gregor için."

"Gregor," diye alay etti.

Kadın onu bıraktı ve yüzünü sildi. "O adam dayanılmaz," dedi. "Ne yazık ki, bunu takdir etsem de, bunun akıllıca bir fikir olduğundan emin değilim."

Cyrus omuz silkti. "Ne yapabilir ki? Başka kimsesi yok. Gölge Kral ile ittifakı çöktü."

"Eminim şimdi pişmanlıktır."

"Eğer pişman değilse, benim çok daha kötü olabileceğimi öğrendiğinde pişman olacak."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Cyrus çalışma odasında oturmuş, dirseklerini önündeki masaya dayamış, ellerini kapalı gözlerine koymuştu.

Yanılmıştı.

"*Kaç kişi olduğunu biliyor muyuz?*" diye Jaem'e kan bağı aracılığıyla sordu.

Jaem'den Aleon, Mercia ve Gölge Diyarları arasında neler olup bittiğini öğrenmesini istemişti. Söylentiler ve tavernalarda dolaşan dedikodular, resmi açıklamalardan şaşırtıcı bir şekilde daha güvenilir hale gelmişti. Birkaç hafta sürmüştü, ama Jaem şimdi Mercia ve Aleon'un birleşik kuvvetlerinin Gölge Diyarları'na destek için gönderildiğini bildiriyordu.

"*Binlerce,*" diye cevapladı Jaem, "*ama bunun iki bin mi yoksa kırk bin mi olduğunu hala anlamaya çalışıyorum.*"

Cyrus uzun bir nefes verdi. Bin kişi olsa da fark etmezdi. Cyrus'un bilmesi gereken şeyi, üç krallığın ittifak kurduğunu, bu haber ona söylemişti. Bundan şüphe duymuştu, ama artık kanıt açıktı.

"*Dahası var,*" dedi Jaem. "*Onları Mercia'nın adalet bakanı yönetiyor.*"

Göğsü sıkıştı ve sandalyesine yaslandı. "*Kardeşim Gölge Kral'a takviye kuvvetler mi gönderdi?*"

Alexander'ın artık ihanetin acısını yaşatacak gücü olmadığını düşünmüştü. Ama yine yanıldığını anladı.

"*Hâlâ orada mı?*" diye sordu.

"*Bilmiyorum,*" dedi Jaem. "*Daha fazla bilgi edindiğimde kanı kullanarak sana haber vereceğim.*"

Cyrus, Orion kapıdan içeri girmeden önce bile salonda adının haykırıldığını duydu.

"Cyrus, bir sorunumuz var," dedi Orion, selam verme zahmetine bile girmeden. Orion'un her zaman bir sorunu vardı ve o sorunu Cyrus'un sorunu haline getirirdi.

Cyrus'un daha fazla sorunla uğraşacak zamanı yoktu. "Ne?" dedi kısa bir şekilde, şimdiden sinirlenmiş bir halde.

"Joren iki gün önce limana gitti. Döndüğünde kendini iyi hissetmediğini ve ateşi çıktığını söyledi. Ona dinlenmesini söyledim. Dün ondan haber almadım, bu sabah Rev'i onu kontrol etmesi için gönderdim."

Cyrus bu iki adamın kim olduğunu bilmiyordu, umurunda da değildi ve bu hikaye zaten çok uzamıştı. "Ee? Hâlâ hasta mı?"

"Öldü. Etrafı kontrol ettim, ortak bir vagonda dönmüş. O vagondaki diğer üç kişi de ateşleniyor ve ikinci bir adam daha öldü."

Cyrus'un sinirlenmesi aniden midesinde bir ağırlık hissine dönüştü. Bu kesinlikle bir sorundu. Ölümcül bir ateş yıkıcı olabilir. Başkent kalabalıktı, özellikle de geçen yıl gelen tüm göçmenlerle. Kışlalar doluydu, tek kişilik evler birden fazla aile tarafından işgal edilmişti ve hatta bazı pazar alanları geçici konaklama yerlerine dönüştürülmüştü. İnsanları ayırmak mümkün değildi.

"O vagonda geri dönen başka biri daha var," dedi Orion. "Senin şifacın."

Cyrus'un gözleri ona çevrildi ve aniden ayağa kalktı. "Teron mu?"

Suikastçı başını salladı. "Onu kontrol etmedim," diye ekledi. "Doğruca buraya geldim."

Cyrus onun daha fazla konuşmasını beklemedi. Orion'un hemen arkasında, çalışma odasından koşarak çıkıp koridorlardan Teron'un çalışma odasına doğru koştu. Çalışma odasına vardığında, odanın boş olduğunu gördü. Hızla dönüp adımlarını daha da hızlandırarak Teron'un yatak odasına doğru koştu.

Essandra koridorda onunla karşılaştı. Onu görünce durdu. "Ne oldu?" diye sordu.

Sadece kısa bir süre durdu. "Yayılan bir ateş var. Teron için endişeleniyorum."

"Çalışma odasına baktın mı?"

"Boş. Yatak odasına bakacağım."

"Ben de seninle geliyorum." Hepsi Teron'un odasına doğru yürüdüler ve odaya vardıklarında Cyrus kapıyı çaldı.

"Teron!" diye seslendi. Tekrar kapıyı çaldı. "Teron!"

Şifacı cevap vermedi. Cyrus kapı koluna uzandı, ama Orion onu yakaladı. "Oraya giremezsin, eğer ateşi varsa, sen de kapabilirsin."

Cyrus kendisi için çok endişelenmiyordu, ama yine kapıyı yumrukladı. "Teron!" diye bağırdı.

Yine de yaşlı adam cevap vermedi.

Cyrus kapıyı açtı. "Dışarıda kalın," diye Essandra ve Orion'a emretti.

Essandra onu tuttu. "Cyrus..."

"Burada kal," diye tekrar söyledi ve onu iterek içeri girdi.

Teron'un odası Cyrus'unki kadar büyüktü, ancak oldukça sadeydi. Uzak duvarda, üçlü pencerenin hemen altında küçük bir yazı masası vardı. Odanın ortasında, uyku alanını ayıran bir bölme görevi gören uzun perdeler asılıydı.

Cyrus perdeyi çekti ve kalbi durdu. Teron yatağında yatıyordu, yüzü solgundu, gözleri kapalıydı.

Cyrus ona doğru atladı ve boynunda nabız olup olmadığını kontrol etti. "Teron!" Yaşlı adamın cildi ateşten kızarmıştı ve Cyrus rahat bir nefes aldı. *Hayattaydı*. Ama rahatlaması kısa sürdü.

"Teron?" Onu nazikçe salladı.

Teron cevap vermedi.

"Ateşi var!" kapıda duran Essandra'ya seslendi. "Yapabileceğin bir şey var mı?"

Essandra, onu görebilecek kadar içeri girdi, alnında derin bir çizgi vardı. "Sanmıyorum, ama kitaplarda ne bulabileceğime bakacağım."

"Çabuk ol!"

Essandra çalışma odasına doğru kayboldu.

"Everan ve Kord'u çağır," diye Orion'a bağırdı Cyrus. "Onlara orduyu kontrol ettir ve adamlarımızı insanları kontrol etmeye başlasınlar."

Başka kimseye bulaşmış mı diye bakmalı ve onları ayırmak için elimizden geleni yapmalıyız."

Orion görevini yerine getirmek için hızla ayrıldı.

Cyrus, Teron'un yatağının yanında diz çöktü. "Teron?" diye tekrar seslendi. Yaşlı adam hala cevap vermiyordu. Cyrus elini sıktı. Gözleri yanıyor ve bulanıklaşıyordu, gözlerini kırıştırarak netleştirdi.

Bu olamazdı. Teron limanlarda ne yapıyordu ki? Bu olağandışı bir durum değildi, diye hatırlattı kendine. Teron sık sık kitap ve malzeme sevkiyatı yapıyordu ve başkalarının bunlara dokunmasından hoşlanmazdı.

Ama neden ortak bir vagonu kullanmıştı? Saray arabasını kullanabilirdi, ancak Teron asla saray arabasını kullanmazdı.

Cyrus, yüzünü sertçe ovuşturarak küfretti. *Nedenini, nasıl olduğunu ve ne olacağını* bütün gün tartışabilirdi, ama gerçek şu ki, sadece kızgındı. Böyle bir şeyi hak eden tüm insanlar arasında Teron bunlardan biri değildi.

Ya da belki bu Teron'a karşı bir lanet değildi.

Belki de tanrılar Cyrus'u cezalandırıyordu. Teron'un onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorlardı.

"Bu adamı benden alma," diye fısıldadı onlara. Dua etmesi gerekiyorsa, dua edecekti. Yalvarması gerekiyorsa, yalvaracaktı. Teron her zaman ona göz kulak olmuş, onu kurtarmış, sevmişti. Teron onun ailesiydi ve Cyrus onu kaybedemezdi. "Yalvarırım, onu alma."

Essandra, kollarında ot kavanozları ve bir kaseyle telaşla geri geldi.

"Bir şey buldun mu?" diye sordu.

Essandra başını salladı. "Hayır, ama ben..."

"O kadar da uzun süre gitmedin ki. Bütün kitapları, bütün büyülerini kontrol et..."

"Önemli değil," dedi Essandra, Cyrus'un yanına oturup kollarındaki eşyaları önüne dökerek. "Cadılar iyileştirme gücüne sahip değildir. Benim sahip olduğum tek şey koruma büyüsüdür. Onun ateşini düşürebileceğimi düşünmüştüm, ama bu büyü'nün zaten enfekte olmuş ya da kanında güç olmayanlarda işe yaramadığını gördüm."

"Teron'un gücü var!"

"Ama o zaten enfekte," dedi. "Sen *değilsin*, en azından henüz değilsin. Kanını korumama izin vermelisin."

"Onun ateşini düşürmeliyiz."

"Bunun için biraz tanis özü getirdim." Sarı sıvı dolu bir kavanoz aldı. "Al, bunu ona vermeme yardım et. Ayrıca onu biraz süngerle silebiliriz."

Cyrus, Teron'un kolunu altına soktu ve Essandra sıvıyı dökerken yaşlı adamı hafifçe kaldırdı.

Teron öksürdü ve tükürdü.

"Essandra," Cyrus, Teron'un dudaklarında kan gördüğünde titrek bir sesle konuştu. "Neden kanıyor?"

Essandra başını salladı. "Bilmiyorum. Hastalığı yüzünden olmalı. Cyrus, sana bir koruma büyüğü yapayım."

"Su nerede? Suyu ihtiyacı var."

Essandra, Cyrus'un kolunu tuttu. "Önce sana koruma büyüğü yapmalıyım. Cyrus, eğer sen de hastalanırsan..."

Kendini umursamıyordu. Teron'un ateşi tehlikeli derecede yüksekti.

"Sadece bir dakika sürer," dedi kadın. Kavanozlarındaki çeşitli otları hızla kasede karıştırdı. Sonra Cyrus'un koluna hızlıca bir kesik attı ve şişen kan damlalarını çekti.

Adam dişlerini sıktı.

Kız, Teron'un kanını kasedeki otlarla karıştırdı ve üzerine bir büyü okudu, ardından küçük yeşil bir alev yükseldi. Alev söndüğünde, kız rahat bir nefes alarak gözlerini kapattı. "Bitti," dedi.

"Peki ya sen?"

"Teron'a su getireyim, sonra kendiminkini yaparım."

Essandra bir sürahi ve leğen getirip yatağın yanına koydu. Suyu döktü ve temiz bir keten bezi ıslattı, ama Teron'un alnını silmek için harekete geçtiğinde Cyrus bezi ondan aldı.

"Sen kendini koru," dedi. "Bunu ben yaparım."

O, kendi büyüğü için daha fazla ot karıştırmaya çalışırken, Cyrus'un Teron'a bakması için keten bezi ona bıraktı.

Cyrus dikkatini yaşlı şifacıya çevirdi. Islak bezi yaşlı adamın yüzüne ve boynuna sürdü, ama göğsüne ulaşmak için gevşek tunikasını açarken durakladı. Teron'un ne kadar

Teron'un bu kadar zayıflamış olduğunu fark etmemiştir. Cüppesi çok şeyi gizliyordu. Vücudunu kaplayan çok az deri vardı.

Essandra parmağını delip karışımına bir damla kan eklerken ona bir göz attı. Onun için söylediği aynı büyüü fısıldadı ve yine yeşil bir alev kasesinin içinde parladı.

"Everan ne olacak?" diye sordu Cyrus. "Kord, Ram ve Orion. Ve diğerleri?"

"Onların kanında güç yok."

"Onları bana bağlasan nasıl olur? Portalden geçerken yaptığın gibi. Bu fiziksel bir bağ. Bu onları da kapsar mı? Ben korunduğum için onlar da korunur mu?"

Alt dudağını dişlerinin arasına çekti. "Belki? Ama bağ bozulmaya başlamadan önce bir seferde sadece üç kişiyi bağlayabiliyorsun. Hatırladın mı? Herkesi koruyamazsın."

"Peki ya genel kan bağı?"

Terredüt etti. "O zihin bağı. Aynı şekilde işe yarayacağını sanmıyorum."

"Yine de yapacağız. İnsanların kanı sadece cildine sürmesini değil, içmesini sağlayacağız."

"Tamam. Deneyebiliriz."

"Everan için bağ kur. Ve Kord, Orion ve Ram için..." "Üç tane, Cyrus."

Durdu.

Hayır. Nasıl sadece üçünü seçebilirdi? Kan bağının işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu, bağı işe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyordu, ama işe yaraması gerekiyordu.

Yine de... sadece üç...

"Everan ve Kord," dedi sonunda. Yutkunurken yere bakıyordu. "Ve Visa." Everan için. "Diğerlerine de kan bağı kuracağız, mümkün olduğunca çoğuna."

Kız başını salladı. "Tamam," dedi yumuşak bir sesle.

Teron'a ellerinden gelenin en iyisini yaptıktan ve Cyrus kısa bir süreliğine ayrılabilceğini hissettikten sonra, Kord, Everan ve Visa'yı Essandra'nın çalışma odasına çağırdılar. Essandra hızlıca parmaklarını delip kanlarını aldı. Essandra bağı kurarken Cyrus, Kord'un omzunu sıktı. Essandra, birini bağlamak için ona dokunmasına gerek olmadığını defalarca söylemişti

ama bu daha doğal geliyordu. Bu şekilde daha emin hissediyordu ve şu anda emin olması gerekiyordu.

"Yani bu bizi ateşten koruyacak mı?" diye sordu Kord, Cyrus Everan'a doğru ilerlerken.

"Öyle düşünüyöruz," dedi Cyrus.

"Öyle *umuyoruz*," diye vurguladı Essandra.

Visa'nın yanına gittiler. Cyrus elini omzuna koyduğunda, Visa minnetle gülümsedi.

Essandra büyüü okudu ve iş tamamlandı.

Kord, Visa'ya baktı. "Peki ya Leti?" diye sordu.

Cyrus durakladı. Kord'un kur yaptığı kızı unutmuştu. "Sadece üç kişiyi bağlayabilirim. Bundan fazlası olursa bağ kopmaya başlar. Ama kan bağı da kullanacağız. Ona da bunu yaptıracamız."

Kord'un kaşları çatıldı. "Kan bağı işe yarayacak mı?"

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Cyrus, "bunların herhangi birinin işe yarayıp yaramayacağını bilmiyoruz."

"Ama bağlama en olası olanı değil mi?"

"Bağ fiziksel bir bağ," diye cevapladı Essandra. "Daha güçlüdür."

Kord başını salladı. "Leti'yi bağlamalıydın. Benimkini kır ve ona ver. Ben normal kan bağı yapacağım."

"Hayır," dedi Cyrus. Kord zorunluluktan konuşuyordu ve Cyrus, sevmediği bir kadın için arkadaşının ateşten en iyi koruması olan bağı koparmayacaktı.

"Ciddiyim," dedi Kord kararlı bir şekilde.

"Ben de. Kan bağıyla o iyi olacak."

"Bunu bilemezsin!" Yaklaşarak yalvardı. "Cyrus. Onu bağla."

Ama Cyrus bunu yapamazdı. Kord'un güvende olması gerekiyordu. "Hayır," diye fısıldadı.

Kord'un burun delikleri genişledi ve dudakları inceldi.

"Benim bağımı kullanabilir," dedi Visa. "Kan bağı kurarım."

"Visa," diye itiraz etti Everan, Kord ise başını sallayarak "Kesinlikle olmaz" dedi.

Kord, Cyrus'a çelik gibi bakışlarını yöneltti. "Benimkini kullan. Yap şunu."

Yine de Cyrus pes etmedi ve iki kez daha yalvardıktan sonra Kord öfkeyle odadan fırladı.

Havada bir sessizlik hakim oldu.

"Visa," dedi Essandra yumuşak bir sesle, "kan bağı için şarabı hazırlamama yardım eder misin?"

"Tabii ki," dedi ve kadınlar Cyrus ve Everan'ı odada yalnız bıraktı.

Everan kollarını kavuşturarak Essandra'nın çalışma masasına yaslandı.

"Sence ben yanılıyor muyum?" diye sordu Cyrus.

Arkadaşı iç geçirdi. "Hayır, ama onun yerinde olsam ben de aynısını isterdim. Muhtemelen bunun için seninle kavgaya bile ederdim."

Kord hala yapabiliyordu...

Leti hastalanırsa, Kord onu asla affetmezdi. Hastalanmasa bile, yine de onu affetmeyebilirdi. Yine de Cyrus bunu yapamazdı. Ayrılmak için harekete geçti, ama Everan onu yakaladı.

"Üçüncü bağı başka birçok kişiye verebilirdin," dedi Everan. "İhtiyacın olan diğerlerine." Yutkundtu. "Visa'yı benim için bağladığını biliyorum ve sana sonsuza kadar minnettarım kardeşim."

"İşe yarar diye dua edelim." Cyrus omzunu sıktı, sonra Teron'un odasına geri döndü.

Cyrus Teron'un yanında kaldı, sadece Essandra'ya şarapla karıştırması için kan vermek için odadan çıktı. Bayılana kadar kanını akıttı ve dengesini kaybetmeden önce oturmak zorunda kaldı.

"Yeter," dedi Essandra, ön kolunu tekrar kesmeden önce onu durdurdu.

"Bununla kaç kişiye yetecek?" Masadaki iki büyük kan kabını işaret ederek başını salladı. Ayağa kalkmak için hareket etti.

"Hayır, otur," dedi Essandra. Sonra kaselere baktı. "Belki her kasede yüz kişi."

"Hepsi bu mu?" Bu neredeyse hiçbir şey gibi görünüyordu.

"Çok fazla seyreltmekten korkuyorum, bu da onu etkisiz hale getirir ve tüm çabalarımız boşa gider." Sesi daha da alçaldı. "Bunun işe yarayıp yaramayacağını"

bunun işe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyoruz." "Ne kadar sürede daha fazla verebilirim?"

"En azından birkaç gün," dedi, yan dolaptan birkaç keten şerit çıkarırken.

Daha erken olmalıydı. "O zamana kadar çok geç olabilir."

"Yapabileceğinizin bir sınırı var," dedi ona. Önündeki tabureyi çekip oturdu ve elini onun koluna uzattı. O da elini uzattı.

tabureyi onun önüne çekip oturdu ve elini onun koluna uzattı. O da itaat ederek kolunu ona uzattı.

"Henüz bunun ne kadar ciddi olduğunu da bilmiyoruz. Oldukça hafif geçebilir." Acele etmeden, keten şeridi koluna sararak kesikleri kapattı ve sıkıca bağladı.

Özellikle Teron'un durumu göz önüne alındığında, kadının onu olumlu tutmaya çalıştığını biliyordu. Ama gerçekte, kendisine gelen her rapor ateşin giderek daha fazla kişiyi etkilediğini söylüyordu. Sadece birkaç ölüm vakası vardı ve Cyrus durumun daha da kötüye gitmemesi için tanrılara dua etti.

"Teron'a geri dönmeliyim," dedi.

"Bir dakika bekle." Ayağa kalktı ve dolaptan bir kadeh aldı, başka bir kaseden bitki karışımı döktü ve biraz su ekleyip karıştırdı. Kadehi ona uzattı. "Al. Bunu iç."

Kadehi aldı ve yeşil, lapa lapa çamuru inceledi. "Bu ne?" "Yemediğini biliyorum ve vücudunun besine ihtiyacı var," dedi kadın dedi. "Bu sana yardımcı olacak."

Kötü kokuyordu ve tadı daha da kötüydü, ama Cyrus zorla içti. Daha önce kendini iyi hissetmiyorsa, şimdi kesinlikle iyi hissetmiyordu.

Kadın yüzünü buruşturdu. "Tadı pek iyi olmadığını biliyorum. Topraksı bir tadı var."

"Topraksı mı?" Cyrus itiraz etti. "Bok için böyle mi diyorsun?"

Dudaklarını büzerek gülümsemesini gizlemeye çalıştı. "O kadar da kötü değil." "Hayır, daha kötü." Ama oyun yeter. "Teron'un yanına dönmem lazım."

Kız başını salladı. "Şarabı karıştırıp Everan'a dağıtmaya gideceğim, sonra uğrayacağım. Teron'a ateşi için biraz daha ilaç vermem lazım."

Essandra onunla birlikte yürümediği için memnundu. İki kez durup, baş dönmesi geçene kadar duvara tutunmak zorunda kalmıştı

yeterince geçene kadar duvara tutunmak zorunda kalmıştı.

Teron'un odasına vardığında, rahatlamış bir şekilde inledi. Teron'un yatağının yanındaki sandalyeyi çekip, belki biraz dinlenebilirdi. Essandra gelene kadar.

Ama odaya adımını attığı anda, bir hırıltı kulağına çarptı. Cyrus yatağa koştu ve Teron'un titreyerek nefes almaya çalıştığını gördü.

"Teron!" Hızla yaşlı adamın altına kolunu soktu, onu kaldırıp öne doğru eğdi ve avucuyla sırtına vurdu.

Teron öksürürken vücudu titredi ve bu sefer dudaklarını lekeleyen sadece biraz kan değildi. Kalın bir kan akıntısı çenesinden aşağı süzüldü.

"Siktir, siktir, siktir," dedi Cyrus panik içinde. Teron'un arkasına, yatağa tırmandı, daha iyi tutabilmek için kolunu onun önünden doladı ve sırtına birkaç kez daha vurdu. Teron tekrar öksürdü, çenesinden ve göğsünden daha fazla kan aktı ve Cyrus'un koluna bulaştı.

Sonunda, yaşlı adam nefes aldı. Vücudu gevşedi ve titremesi azaldı.

Cyrus onu tekrar yatırmaya cesaret edemedi. Kendi paniğinin geçmesi için kendine biraz zaman tanıdı. Birkaç dakika sonra gelseydi...

Teron'u bir daha terk etmeyecekti.

Odanın kapısı açıldı. Essandra içeri girdi. "Tamam, biraz daha getirdim..."

Cyrus'u görünce aniden durdu ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra ona doğru koştu, kavanozlarını yan sehpaye iterek yatağa doğru koştu.

"Ne oldu?" Teron'un göğsünü kaplayan kana bakakaldı.

"Bilmiyorum," dedi Cyrus. "Sanırım akciğerlerinde kan birikiyor.

Durumu

Durumu kötüleşiyor."

"Onu dik tut," dedi. "Ona yeni bir tunik getireyim." Yan banyo odasına koştu ve temiz bir keten gömlekle geri geldi. Cyrus, Teron'u tutarken, o kirli gömleği çıkarıp ona yenisini giydirdi. Sonra ıslak bir bez getirip yaşlı şifacının yüzünü temizledi. İşini bitirdiğinde, elini alına koydu.

"Hâlâ ateşi var," dedi.

Cyrus fark etmemişti ama Teron hala ateş gibi yanıyordu.

Aniden, zihnini bir kaos seli kapladı ve fark etti ki kan şarabı dağıtılıyordu. Kan bağları onu bir anda çekmeye başladı. Gözlerini kapattı ve sakinleşmeye çalıştı.

Ama özellikle bir bağ zihninde çınılıyordu. Amaçla ilgili bir bağ. Daha güçlü bir çekim, kan şarabından değil, doğrudan bir temas.

Bash.

Cyrus bir an durdu ve gözlerini kapattı, kendini Pryam'da, denizin ötesinde bulunan arkadaşını bulmaya bıraktı.

"Cyrus! Bütün gün sana ulaşmaya çalıştım."

Bu onu şaşırttı. Her şeye o kadar dalmıştı ki, bunu hissetmemişti bile. *"Üzgünüm. Burada çok şey oluyor."*

"Burada da öyle," dedi Bash. "Cyrus, Pryam ateşle mahvolmuş durumda. Senin tarafına da yayılabilir. Limanları kapatmalısın."

Cyrus'un kalbi durdu. Başını Teron'a yasladı ve sadece nefes almaya çalıştı.

"Cyrus?" diye seslendi Bash.

"Zaten geldi," diye cevapladı sonunda. Dikleşti. "Sana biraz kan şarabı göndereceğim. Essandra beni ateşe karşı korudu ve bunun diğerlerini de koruyacağını düşünüyoruz. Bugün bir gemiyle gönderilecek. Herkese içmesini söyle: Miriel'e, Brant'a ve..."

"Cyrus." Bash uzun bir duraklama yaptı. "Miriel hasta."

Cyrus'un nefesi kesildi. "Ne kadar hasta?"

"Kötü."

Kalbi durdu, göğsü sıkıştı. Miriel hastaydı. Miriel hastaydı.

"Cyrus?"

Dikkatini tekrar toplayarak, *"Onun yanında oturup ona destek olmalısın." dedi.* Cyrus, zihninde bile kendi sesinin titrediğini duyabiliyordu.

"Öyle yapıyorum. Şu anda öyle yapıyorum." Tanrılar lanet olsun.

"Korkuyorum, Cyrus," dedi Bash.

Cyrus da korkmuştu. *"Korkma. Onu tutmaya devam et. Nefes almasına yardım et. Sana hala kan şarabı gönderiyorum. Herkese içir, beni duyuyor musun?"*

"Evet."

"Onu tutmaya devam et," diye tekrarladı. "Bu gece yine benimle konuş, tamam mı?"

"Tamam," dedi Bash sessizce.

Cyrus gözlerini açtığında Teron'un odasında idi. Essandra yatağın kenarında oturmuş ona bakıyordu.

"Pryam'ın ateşi yükseldi," dedi ona.

"Tanrım," diye fısıldadı.

"Mirielle hasta."

Ağzını kapattı ve gözleri doldu. "Bash onun yanında."

Kafasını salladı.

"Biraz daha kan alman gerekiyor," dedi ona. "Şarapla karıştırma, koru ve doğrudan gönder."

"Cyrus, daha fazla kan veremezsin. Henüz değil. Ve eğer ateş oraya da sıçradıysa..."

"Al şunu," diye emretti. "Bir saat içinde gemiye ulaştırmanı istiyorum." Avucunu ona doğru uzattı.

Essandra isteksizce bir küçük kase daha kan aldı, öncekiler kadar çok değildi, ama mümkün olduğunca çok adama yetecek kadar. Sonra kanın gönderilmesini koordine etmek için ayrıldı.

Cyrus, Teron'un yanında oturmaya devam etti. Yaşlı adamın ciğerlerindeki kanı temizlemesine yardım etmek için kaç kez öne eğildiğini sayamıyordu. Her seferinde Teron gittikçe zayıflıyor, nefes almakta giderek daha fazla zorlanıyordu. Cyrus onu sıkıca tuttu.

"Benimle kal," dedi ona.

Zihnindeki kaos artık neredeyse dayanılmaz hale gelmişti. Ve kan şarabını içenlerin sayısı arttıkça, bu kaos daha da yoğunlaşıyordu.

Teron'un nefes alması gittikçe zorlaşıyordu. Birkaç kez nefes verdikten sonra, bir daha nefes almadı. Cyrus onu öne eğdi ve sırtına vurdu.

"Nefes al, ihtiyar," dedi.

Kan, yeni keten tunikasının önünü, Cyrus'un kollarını ve yatağı kaplamıştı. Cyrus bunu umursamadı. Onu dik tutması gerektiğini biliyordu. Oturmaya devam etmesi gerekiyordu.

Bunu yapabiliirdi.

Ama başı

ağrıyordu.

Kaos içinde zonkluyordu.

İnsanları dışlamakta giderek daha iyi hale geliyordu, ama bu çaba gerektiriyordu ve o zaten fiziksel ve zihinsel olarak bitkin durumdaydı. Sadece uyanık kalması ve Teron'u dik tutması gerekiyordu.

Cyrus başını hafifçe geriye yasladı.

Çok yorgundu.

Sadece Teron'u ayakta tutması gerekiyordu.

Gözlerini açık tutmaya çalıştı, ama kanındaki ve zihnindeki kaos birbirine karışarak gerçeklik ve rüyanın sınırlarını silip süpürdü. Gözleri ağırlaşırken görüşü bulanıklaştı, ta ki Teron'un nefes alışı bile uzak bir dalga gibi gelene kadar.

Yirmi Dördüncü Bölüm

İpek çarşaflar cildine yumuşak bir dokunuş yapıyordu. Cyrus kıpırdadı ve yapması gerekeni yapmadan önce bu rahatlığın tadını çıkardı...

Yapmak zorunda kalmadan önce...

Dirsekleriyle kendini yukarı itti.

"Kalkma." Essandra sandalyede otururken ayağa kalktı ve yatağa doğru yürüdü.

Onun yatağına.

Onun odasındaki.

Ve her şey aklına geldi.

Birdenbire doğruldu. "Teron nerede?"

Yüzü ciddiye.

Midesine bir ağırlık saplandı, ama kadın hemen, "O iyi. Ateşi düştü ve nefes alması kolaylaştı. Hâlâ dinleniyor, senin de dinlenmen gerektiği gibi." dedi.

Cyrus rahat bir nefes aldı. *Teron iyiydi.* Etrafına bakındı. "Buraya nasıl geldim?"

"Orion seni getirdi. Yürüdün sayılır, ama kendinde değildin, bu yüzden hatırlamaman beni şaşırtmadı. Yine de daha fazla dinlenmen gerekiyor. Everan, Kord ve Visa da dinleniyorlar."

Nabızı hızlandı. *Dinleniyorlar mı?* Neden dinleniyorlar? "Neyleri var? Ne oldu?"

"İyileşecekler." Elleriyle ellerini ovuşturdu. "Ama bağıın etkilerini yaşıyorlar."

Kafasını salladı. "Ne etkisi? Bu ne anlama geliyor?"

"Bu fiziksel bir bağ, Cyrus. Senin vücudun ne çekiyorsa, onların vücutları da onu çekiyor."

Hareketsiz kaldı ve keten bezle sarılmış kollarını baktı. Göğsü sıkıştı, midesi bulandı. "Onlar da hissettiler mi?" diye sordu. "Onları kestim mi?"

"İyileşecekler," diye onu teselli etti.

"Peki ya Visa?" Kulaklarında atan kalp atışları neredeyse onu sağır ediyordu. *Visa'ya zarar vermişti...*

"O da iyi olacak, ama Cyrus..." Durdu. "Onun bağıını koparmak zorunda kaldım."

"Neden? Neden böyle bir şey yaptın?"

Kız başını salladı. "Başarabileceğinden emin değildim. Seni öldürmesini engellemek için kopardım."

Anlamadı.

"Bağlantı varken, o ölürse sen de öldürdün," diye açıkladı. "Ve kan kaybından dolayı, o gerçekten çok yakındı." Dudakları titredi ve sesi yükseldi. "Bu benim hatam. Bilmeliydim, kanını aldıktan *sonra* bağlantıyı kurmalıydim, ama ben... Çok hızlı çalışıyordum. Düşünemedim."

Kendini itti ve yataktan kalkmaya çalıştı. "Onları görmeliyim."

"Hayır." Onu durdurmak için elini göğsüne koydu. "Dinlenmen gerek."

Dokunuşuyla durakladı. Dün çalışırken ona dokunmuştu, ama o kadar telaşlıydılar ki ikisi de düşünmemişti. Ama şimdi yalnızdılar...

Kadının gözleri eline düştü ve elini çekti. Belli ki bunun bir anlamı olmasını istememişti. Adam bunu anladı.

Ama dinlenemiyordu. Öylece yatıp kalamazdı. Bu odadan çıkması gerekiyordu.

"Onları görmem gerek," diye ısrar etti. Ayağa kalktı ve bir baş dönmesi dalgası onu vurdu. Dengede kalmak için yatağın kenarını tuttu.

"Bekle," dedi

kadın.

"Yapamam."

"Bilmen gereken başka bir şey var." Durdu.

Daha kötüye gidebilir miydi?

"Serran prensleri." Durdu. "Kurtulamamışlar."

Çocuklar mı? *Hayır.* "İkisi de mi?"

Kadın başını salladı. "Çocukları hızla alıyor."

Cyrus yatağın kenarına geri çöktü. Bu kaybın onu neden bu kadar etkilediğini bilmiyordu. Hiç umursamaması gerekirdi. Aslında, Serra'daki çocukları öldürmesi gerekirdi. Soyu ortadan kaldırması gerekiyordu. Bu onun görevi, sorumluluğuydu. Ama onlara burada güvende olacaklarını söylemişti. Martine'in fısıldadığı sözler hâlâ kulaklarında çınılıyordu. *Söz veriyor musun?*

Söz vermişti.

Tanrılar yine de onları almıştı. Göğsünü bir acı deldi.

Lanet olsun, söz vermişti.

Şu anda bunu düşünemezdi, bu çok ağırdı. Aklından çıkarmaya çalıştı.

"Everan'ı görmem gerek," dedi, tekrar ayağa kalkarak.

"En azından gitmeden önce kollarındaki bandajları değiştir," dedi kadın. "Sonra görüşürüz."

Odasından çıktı ve Everan'ın Visa ile paylaştığı süite koştu. Kapıyı çalarken kalbi boğazında atıyordu.

Everan kapıyı açtı.

Cyrus'un bakışları arkadaşının sargılı kollarına düştü. Kan sargıdan sızmış, ketenleri kendi kanı gibi kırmızıya boyamıştı. Nefesi kesildi. "Visa?" diye sordu.

"Uyuyor." Everan kapıyı daha fazla açarak onu içeri davet etti.

Cyrus, Everan ve Visa'nın odasını her zaman sevmişti. Oda, Visa'nın kendi dokuduğu parlak renkli duvar halıları ile süslenmişti. Halılarda çiçekler, hayvanlar ve kuşlar desenleri vardı; hepsi de Visa'nın kaçırılmadan önceki çocukluk hayatından kalma desenlerdi. Oda, Cyrus'un kendi tarihi olmayan zengin bir tarihe sahipti, ama Cyrus için yine de ev gibi hissettiriyordu. Yataklarının üzerinde, birbirine dolanmış iki ağacın resmedildiği bir duvar halısı asılıydı. Everan, halıyı dokuduktan sonra ona bunun aşklarını temsil ettiğini açıklamıştı.

Şimdi, onun altında yatışını görmek Cyrus'u daha da üzdü. Kolları da sarılmış ve lekelenmiş, karnının üzerinde çaprazlamasına yatıyordu.

"Geldiğini duyunca mutlu olacak," dedi Everan sessizce.

Cyrus artık kendini tutamadı. Everan'ın önünde dizlerinin üzerine çökerek, düzensiz bir nefes aldı. "Çok üzgünüm."

Everan onu tutup kaldırdı. "Kalk. Kalk!"

"Üzgünüm," dedi Cyrus tekrar. Söyleyebileceği tek şey buydu. "Beni affet."

"Bilmiyordun." "Beni affet."

"Affedilecek bir şey yok. Bilmiyordun." Everan onu sıkıca tuttu. "O iyi olacak. Teron iyileştiğinde, sanki hiçbir şey olmamış gibi davranacak."

Ama olmuştu. Bir duygu dalgası onu vurdu ve aniden nefes alamadı. Konuşamadı.

"Cyrus?" Everan onu daha sıkı sarıldı. Cyrus başını salladı. "Yapamıyorum... Yapamıyorum."

"Neyi yapamıyorsun?"

Bunu bile söyleyemedi. "Her şeyi... Yapamıyorum."

"Otur. Otur." Everan onu yatağın ayak ucundaki bankın üzerine çekti ve ikisi de üzerine çöktü. "Visa iyi olacak," diye onu teselli etti.

Sadece Visa değildi. Her şeydi. Tanrılar her şeyi mahvetmiyorsa, Cyrus mahvediyordu. *Her şeyi.*

"Mirielle hasta," dedi Everan'a.

"Duydum."

Boğazındaki düğümü yutamıyordu. "Ve Serran'ın oğulları öldü."

Everan hafifçe başını salladı. "Biliyorum."

Gözyaşları gözlerini gözlerini gözlerine "Söz onlara onlara söz verdim," fısıldadı fısıldadı.

"Onlara burada güvende olacaklarına söz verdim."

"Bu senin suçun değil."

"Tanrılar beni cezalandırıyor."

"Sen lanet olası tanrılara bile inanmıyorsun," dedi Everan, kolunu sıkıca tutarak. "O yüzden siktir et onları."

"Essandra'yı kaybettim. Kord'u da kaybediyorum."

"Hayır, kaybetmiyorsun. Kaybetmiyorsun. Essandra sana yardım ediyor."

Cyrus başını salladı. "Ama artık aramızdaki ilişki farklı. Her şeyi mahvettim."

"Hayır, mahvetmedin. Sadece... şu anda öyle hissediyorsun." Everan iç geçirdi. "Ve Kord'u kaybetmiyorsun. Evet, kızgın, ama Kord, Kord'dur. Aklını başına toplayacaktır. Gidip onunla konuşmalısın. Eminim Leti'yi bağlamadığın için sana minnettardır."

Everan haklıydı. Artık Kord bağlamanın etkisini biliyordu, hepimiz biliyorduk, muhtemelen Leti için rahatlamıştı.

Cyrus başını salladı. Her şey parçalanırken, kesinlikle en yakın arkadaşlarının yanında olmasına ihtiyacı vardı. "Hemen gidip konuşacağım."

"İyi."

Everan'a baktı. "Everan, ben..." Ne söyleyeceğini tam olarak bilmiyordu. Ona iyi bir arkadaş olduğunu söylemek istiyordu. İyi bir kardeş olduğunu. Onu sevdiğini ve onun için her şeyi yapacağını. Ona ihtiyacı olduğunu ve onsuz bir hayat düşünemediğini. Ama nedense, hepsi doğru olmasına rağmen, bunların hiçbirini söyleyemedi. "Ben..."

Everan omzuna dokundu. "Biliyorum. Git Kord'u bul."

Cyrus, Everan'ın odasından geldiğinden biraz daha neşeli bir şekilde çıktı, ama Kord'u görmeye gitmeden önce Teron'un odasına uğradı.

Yaşlı şifacıyı huzur içinde uyurken, Orion'u da yatağın yanındaki sandalyede otururken buldu. Suikastçı, Cyrus içeri girince aniden ayağa kalktı.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum," dedi Cyrus şaşkınlıkla.

Orion omuz silkti. "Essandra, gidersem... şey... kalmam gerektiğini düşündüm."

Cyrus başını salladı. "Akıllıca." Bakışları Teron'a kaydı ve yatağa doğru yürüdü. "O nasıl?"

"Bebek gibi uyuyor. Ara sıra horluyor." Cyrus burnunu çektirdi. "Ona baktığın için teşekkürler."

"Önemli değil. Hey, ben, şey..." Başını bir yandan diğer yana salladı. "Essandra, benimle bağlanma lanetini yapmak istediğini söyledi. Yani, bunu yapamayacağını biliyorum çünkü sadece birkaç kişiyle yapabiliyorsun ve yapamadığına sevindim çünkü o zaman şu anda senin gibi görünürdüm."

Cyrus, sarılı kollarına bakarak yine burnunu çektirdi.

"Ama beni düşündüğün için minnettarım demek istedim," diye devam etti Orion. "Daha önce kimse bana böyle bir şey yapmamıştı."

Kısa bir baş sallama yaptı. "Peki, beni odama erken geri götürdüğün için teşekkürler."

"Evet, lanet bir at kadar ağırsın, o yüzden bunu kabul ederim."

Cyrus hafifçe güldü.

Teron'u kontrol ettikten sonra, Kord'u aramaya çıktı, ki bu zor olmadı. Kord, olması gerektiği gibi dinlenmiyordu, saha ofisindeydi.

Kord masada oturmuş, bir yığın parşömeni inceliyordu. Kolları Everan'ınki gibi sargılıydı ve Cyrus içeri girerken onu soğuk bakışlarla izledi.

"İyi olduğunu gördüğüme sevindim," dedi Cyrus, rahatsız edici sessizliği bozarak.

"Bu göreceli bir terim," diye cevapladı Kord. "Ölmedim, yani evet, sanırım iyiyim." Hâlâ ona kızgındı.

Cyrus, bunu hak ettiğini düşündü. "Sadece nasıl olduğunu görmek ve gerçekten üzgün olduğumu söylemek istedim."

Kord başını salladı, ama bu kabul eden bir baş sallama değildi. "Leti yerine ben olduğum için mutluyum. O çok zayıf, hayatta kalabileceğinden emin değilim."

Muhtemelen haklıydı. Bu daha kötü olurdu. "Beni affeder misin?" diye sordu Cyrus.

Ama Kord üzgün bir şekilde başını salladı. "Hayır."

Kord'un cevabının neden onu şaşırttığını bilmiyordu. Evet demesini beklemiyordu, ama belki de *henüz değil*. Ancak, kesin bir hayır...

Cyrus çatlamış dudaklarını ıslattı. "Peki şimdi ne yapacağız?"

"İşimize geri döneceğiz."

Buna ne cevap vereceğini bilemedi. Bu, bir daha bu konuyu konuşmayacakları anlamına mı geliyordu? Bu konuyu geride mi bırakacaklardı? Burada mı sıkışıp kalacaklardı?

"Şu anda altı binden fazla ölü var," dedi Kord, "ve cesetleri koyacak yerimiz yok. Onları arenada yığmaya başlayacağım. Onları yakmamız gerekiyor."

Altı binden fazla ölü.

"Bu çok fazla insan."

Kord kasvetli bir şekilde başını salladı. "Ve bu daha başlangıç."

Sokakları yeterince hızlı temizleyemiyorlardı. Hastalığın yayılmasını durdurmak için cesetleri arenada yığıp yakıyorlardı, ama bunu durduramıyorlardı.

Jaem hâlâ Özgür Şehirler ile Mercia'nın dış bölgeleri arasında gidip geliyor, bulabildiği her yerde bilgi topluyordu. Mucizevi bir şekilde, kendisi ateşten kurtulmayı başardı, ama gittiği her yerde felaket boyutunda kayıplar olduğunu bildirdi. Özgür Şehirler, Mercia, Aleon ve ötesinde... Kimse ateşin yıkımından kurtulmuş gibi görünmüyordu.

Ve Rael'de ölümler devam ediyordu.

Yorgunluktan bitap düşene kadar çalıştılar. Her gün. Her gece. Tekrar tekrar.

Bu bir rutin haline geldi — Cyrus, güneş battıktan çok sonra odasına çekilip, deri ve kemik külleriyle siyahlaşan küvete dalıyordu.

Tek yapabildiği gözlerini kapatıp orada yatmaktı. Çok yorgundu.

Ne zaman sona erecekti?

Karanlıkta bir ışık vardı: Miriel iyileşmişti. Kan şarabını içen hiç kimse ateşe yakalanmamıştı. Cyrus bunun nasıl işlediğinden emin değildi, sadece işe yaradığını biliyordu, ama verecek kadar kanı yoktu. Ve çabaları çok önemsiz geliyordu. Binlerce kişinin kaybına kıyasla birkaç yüz kişiyi kurtarmak ne anlam ifade ediyordu ki?

On binlerce.

Kayıplar felaket boyutundaydı. Ateşin etkisi geçene kadar Rael'in yarısı ölmüştü. İki ay sonra, hala cesetler buluyorlardı.

Cyrus çalışma odasında durmuş, masasına yaslanarak Gregor'dan gelen son mektubu inceliyordu. Japeth de ateşten aynı derecede etkilenmişti, ancak Gregor bu konuyu pek önemsemiyordu. Aksine, Aleon'un uğradığı yıkımı ve Tarsus adasındaki ticaret ulusunun tamamen yok olmasını kutluyordu.

Bu, Gregor'un ticaretinin büyük bir kısmını kesintiye uğratmıştı.

Sanki bu bir zafermiş gibi sevinçten coşuyor gibiydi.

Ama Cyrus, Aleon veya Tarsus'u umursamıyordu. Gözleri, sadece birer sözcükten ibaret olan, ancak en önemli olan cümleyi okudu.

Mercia kraliçesi tahttan indirilmişti.

Cyrus daha önce Gregor'dan rahatsızlık duymuşsa da, şu anda hissettiklerinin yanında bu hiçbir şeydi. Gregor hiçbir ayrıntı vermemişti: ne zaman olduğu, kraliçenin hayatta olup olmadığı, Mercia'nın Shadowlands ile ittifakı hakkında hiçbir bilgi. *Hiçbir şey.*

Değersiz pislik.

Gregor daha önce mektuplarını saçmalıklarla doldurmuştu, ama şimdi Cyrus'un en çok bilmek istediği şey...

Hiçbir şey.

İttifakın bozulduğunu varsaydı, bu da Gölge Kral'ın artık tek başına kaldığı anlamına geliyordu. Ama Cyrus harekete geçecek durumda değildi. Öfkesi derisinin altında dalgalanıyordu. Uzun zamandır bir fırsat bekliyordu, ama şimdi o fırsat gelmişti ve bundan yararlanamıyordu. Ordusunu yeniden kurana kadar, Gölge Kral muhtemelen kendini güçlendirmek için başka bir yol bulmuş olacaktı.

Şu anda ne yapabileceğini düşünmeye çalıştı, ama hiçbir şey bulamadı.

Kapı çalındı ve Orion ile Kord içeri girdi. "Bir sorunumuz var," dedi Orion.

Cyrus gözlerini kapattı ve burnundan derin bir nefes aldı. "Ne oldu?"

"Çiftçiler şikayetlerini taht odasına getirdiler," dedi Kord.

Cyrus başını çevirip onlara baktı. "Neden ikiniz de çiftçilerin şikayetleriyle ilgileniyorsunuz?" Orion'a baktı. "Özellikle sen."

"Çünkü bu yakılan tarlalarla ilgili ve biz hala yakıyoruz," dedi Orion.

Cyrus iç geçirdi. Cesetlerin yakılmasını şehir dışındaki birkaç tarlaya taşımışlardı. Arena'da bununla başa çıkmak çok zordu. Kord ordunun çöküşünden dolayı bunalmış olduğundan ve birinin bunu yapması gerektiğinden, Orion için çoğunu üstlenmişti. Orion bunu yapabiliirdi, çünkü Cyrus'un ona ihtiyacı vardı ve Cyrus bunun ne kadar sık yaptığını fark ediyordu.

"Ve Ruth öldü," diye ekledi Kord.

Cyrus'un omuzları çöktü. Yargıcını biliyordu. Kızına kan şarabını vermişti ve Cyrus ona daha fazla verebilmek için bunu öğrenmeden önce, kızı ateşe yakalanmıştı. Asla iyileşmedi.

Şu anda pek fazla şikayet yoktu, muhtemelen şikayet edecek pek fazla insan kalmadığı için ya da belki de ölüm her şeyi perspektifine oturduğu için. Konsey, şikayetler ortaya çıktığında geçici olarak bunları yönetiyordu.

"Konsey bölünmüş durumda," dedi Kord. "Yakma işlemi artık azaldı ve bunu arenaya geri taşıyabiliriz, ama halkımızın yarısını yaktığımız toprağı bu kadar çabuk ekmeye başlamak, ölenlere ve ailelerine saygısızlık olur."

"Tekrar tarıma başlamamız gerekiyor," dedi Orion.

"Eninde sonunda, ama henüz değil," diye itiraz etti Kord. "Nüfusumuz eskisi gibi değil."

"Ama hala krallıklarından kaçan ve binlerce kişi halinde gelen mülteciler var," diye karşılık verdi Orion. "Kısa sürede tekrar o sayıya ulaşırız."

İkisi de Cyrus'a baktı.

"Yakmayı arenaya geri taşıyın," dedi Cyrus. "Toprağı ekmeye başlayın."

Orion sert bir selam verdi ve odadan çıktı.

Kord oyalanmaya devam etti.

Cyrus iç geçirdi. "Aynı fikirde olmadığın için üzgünüm."

"Topraklar umurumda değil, Cyrus. Sadece konseyin karşı tarafının görüşünü dile getiriyordum."

"Oh."

"Ama sana söylemek istediğim başka bir şey daha var." Cyrus bekledi.

"Leti ile evleneceğim."

Cyrus şaşkınlıkla ona baktı. Neden şaşırdığını bilmiyordu. Kord'un istediği şey buydu: bir hayat, uygun bir eş ve aile.

"Senden izin istemiyorum," dedi Kord. "Sana bunu söylüyorum çünkü arkadaşım olarak orada olmanı istiyorum. Kardeşim olarak."

Bunu söylemesi... Cyrus'un göğsü duygu dolu bir şekilde sıkıştı. "Tabii ki benim iznime ihtiyacın yok," dedi, "ama ihtiyacın olsaydı, seve seve verirdim. Tebrikler kardeşim."

Kord'un yüzü yumuşadı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" "Evet. Ve tabii ki orada olacağım."

Kord aşağı aşağı baktı baktı zemine sonra geri
Cyrus'a Cyrus'a. "Düğün üç hafta sonra."

"Kaçırmayacağım."

Kord'un dudaklarında bir gülümseme belirdi ve başını salladı. Sonra arkasını dönüp Cyrus'u çalışma odasının sessizliğine bıraktı.

Düğün yaklaştıkça saraydaki heyecan da arttı. Cyrus, yaşanan onca şeyden sonra gelecek için umutlu olacak bir şeylerinin olmasını takdir ediyordu. Özellikle Visa'nın yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Ona verdiği onca acıdan sonra Cyrus, onun iyi ve mutlu olduğunu görmek istiyordu ve bu düğün bunu sağlayacak gibi görünüyordu. Kuşkusuz Visa, bir kız kardeşi kazanmış gibi hissediyordu. Essandra ile yakındı, ama Everan, Cyrus'a sık sık kendini yalnız hissettiğini söylemişti. Etrafında başka bir kadın olması iyi olurdu. Cyrus, Leti'yi iyi tanı mıyordu, ama sessiz olmasına rağmen nazik birine benziyordu. Düğün planlamasının çoğunu Visa'ya bıraktı, ki Visa bunu çok sevdi, çünkü kendisi hiç görkemli bir düğün yapamamıştı. Herkes mutlu görünüyordu ve bu Cyrus'u da mutlu ediyordu.

Düğün günü, odasındaki köşe aynasının önünde durdu. Visa'nın onun için seçtiği yoğun işlemeli gömleğin yakasını çekti. Boynuna bir şey takılmasından hoşlanmazdı, ama kısa bir süreliğine katlanabileceğini düşündü. En üstteki düğmeyi açtı. Böyle biraz daha iyiydi.

"İşte buradasın!" Visa arkasında seslendi ve Cyrus aynaya bakarak onun içeri girdiğini gördü.

"Neden böyle söylüyorsun?" diye sordu. "Bana odamda hazırlanmamı söyledin, ben de odamda hazırlanıyorum."

"Hiçbir zaman olması gereken yerde değilsin, bu yüzden endişelendim."

Onu kendine doğru çevirip eleştirel bir gözle süzdü, sonra uzanıp gömleğinin en üst düğmesini ilikledi. Bu sefer izin verdi. Yakasının kıvrımlarını düzeltti ve yeleğinin çizgilerini düzeltti. Sonra askıda duran ceketini aldı — Rael'de giyilmeyecek bir ceket. Onu tuttu ve giymesine izin verdi.

"Bu iyi," dedi onaylayarak başını salladı. "İyi görünüyorsun."

Güzel. *Güzel.*

"Essandra da orada olacak mı?" diye sordu.

Dudakları bir gülümsemeyi andırıyordu. "Tabii ki olacak."

"Doğru." Bu aptalcaydı. Neden olmasın ki? Ama kendini tutamadı. "Yan yana oturacak mıyız?"

Visa durakladı ve kaşlarını kaldırdı. "Neden soruyorsun?" "Sadece merak ettim."

"Mmm." Gözleri kısıldı. "Sizi yan yana oturtmuş olabilirim."

Cyrus gülümsemeden edemedi. "İyi görüldüğüme emin misin?"

Gülümsemesi daha da genişledi. "Evet. İyi görünüyorsun." Ceketinin göğsündeki kıvrımı okşadı. "Tamam," dedi. "Leti'ye hazırlanmasına yardım edeceğimi söyledim. Salonda görüşürüz. *Geç kalma.*"

"Gecikmeyeceğim," diye söz verdi.

Kız tekrar gülümsedi ve odadan çıktı.

Cyrus aynadaki yansımasına baktı. Muhtemelen ilk kez bir kral gibi görüldüğü ve bunun krallık görevleriyle hiçbir ilgisi olmadığı için bu durum eğlenceliydi. Kord içindi. Kardeşi için bunu yapmaktan mutluluk duyuyordu.

Derin bir nefes aldı ve büyük salona doğru yöneldi. Biraz erken gidecekti. Kendine dürüst olursak, biraz heyecanlıydı. Ve bir şey için heyecanlanmak güzeldi.

Ama kapıya uzanırken, bir acı onu sardı ve adımlarını durdurdu.

Daha önce hiç hissetmediği bir şeydi.

Tüm savaşlar.

Tüm yaralanmalar.

Bu farklıydı.

Bir sonraki acı dalgası onu dizlerinin üzerine çöktürdü. Göğsünü elleriyle kavradı, ama acı göğsünde değildi; daha derindi. Bu bedenin acısı değil, ruhun acısıydı — varlığının yırtılması, parçalanması, kırılması.

Onu paramparça ediyordu.

Üçüncü dalga geldi ve karanlığa düşmeden hemen önce dudaklarından bir çığlık kaçtı.

Yirmi Beşinci Bölüm

"Cyrus!"

Bir şeyler ters gidiyordu. Duyuları geri gelmeden önce bunu biliyordu. Görebilmeden önce biliyordu. Nerede olduğunu hatırlamadan önce. Adını çağıranın kim olduğunu anlayamadan önce.

"Cyrus!"

Essandra'ydı. Ancak onu tanıyamadı.

Gözlerini kırıştıırarak görüşünü netleştirdi, ama yine de göremiyordu. Bir şeyler ters gidiyordu.

Çok yanlış.

"Cyrus, ne oldu! Ne oldu?" Bilmiyordu.

Tek bildiği şey...

O gitmişti.

Cyrus göğsünü tırmaladı. O gitmişti.

Gitmişti.

Dudaklarından bir hıçkırık kopardı. "O gitti..." "Kim gitti?"

Giysilerini yırttı. Nefes alamıyordu, konuşamıyordu. "Çıkarın şunu," diye yalvardı. Nefes alamıyordu.

Kadının parmakları onun üzerinde uçtu, öfkeyle giysilerinin düğmelerini açtı. Gümleğini çıkardı, onu özgür bıraktı, ama yine de nefes alamıyordu.

"Cyrus, bana bak!"

Göremiyordu. Yine göğsünü tırmaladı.

"Çıktı! Çıktı!" diye söz verdi. "Cyrus, bana bak!" Elleriyle onu yakaladı ve gölgesi onun üzerinde dururken onu sabit tuttu.

"Cyrus!"

Gözyaşlarının arasından kadının yüzünü bulanık bir şekilde seçebildi. "O öldü." Söyleyebildiği tek kelimeler bunlardı. Kadın onu sıkıca tuttu. "Kim öldü?"

Nefesi hızlı ve sığdı, ciğerlerini tamamen doldurmasına engel oluyor, konuşmasına engel oluyordu.

Ve kafasındaki tüm sesler... çok fazla ses. Onları kafasından atmaya çalıştı, ama başaramadı.

Essandra onu daha sıkı sarıldı. "Cyrus! Kim gitti?"
Titreyerek durakladı. "Alexander."

Cyrus, odasının zemininde bacak bacak üstüne atmış, uyuşmuş bir halde oturuyordu. Kord'un düğünü için giydiği kıyafetlerin çoğu etrafına dağılmıştı. Ceketini yırtılmıştı.

Şimdi bir tunik giyiyordu. Essandra ona giydirmiş olmalıydı. Onu yatağa götürmeye çalışmıştı ama Cyrus bunu yapamadı. Ayağa kalkamadı, yürüyemedi, hiç hareket edemedi. Sadece oturabilirdi. Ve etrafını saran boşluğa bakabilirdi. Onu boşaltan boşluğa.

Alexander gitmişti.

Cyrus yalnız başına oturuyordu. Essandra düğünün devam etmesini sağlamak için ayrılmıştı, ama geri döneceğine söz vermişti. Ne kadar süredir gittiğini bilmiyordu.

Düğün bitmiş miydi? Hiç başlamış mıydı?

Gitmesi gerekiyordu. Kord'un yanında olması gerekiyordu. Ama kendini hareket ettiremiyordu.

Alexander gitmişti.

Ve aynı anda hem hiçbir şey hissetmiyordu hem de her şeyi hissediyordu.

Uzun zamandır unutulmuş anılar etrafında parılıyordu. Onları uzaklaştırmaya çalıştı. Hatırlamak istemiyordu.

Ama bakmamak için kendini tutamadı. Geri dönmek için kendini tutamadı.

Cyrus başını tırmaladı. Buna karşı mücadele ederken hıçkırıklar onu sarsıyordu.

Geri dönemezdi. Geri dönemezdi...

Metaldeki yansımasına baktı. Bir ayna gibi parlıyordu — elinden geldiğince parlatmıştı — ve gülümsedi. Bir sonraki parçaya geçti.

"Başka bir bez ister misin?" diye sordu Alexander.

"Hayır." Elindeki bezi ters çevirip diğer tarafını kullanmaya başladı. Keten kumaş tüylenmişti ve kenarları yıpranmıştı, ama bu onu cilalamak için en iyi bez yapıyordu.

Sol kol zırhını parlatmaya başladı. Omuz zırhı dışında en sevdiği parçalar bunlardı. Duvarda asılı olan büyük kuzey ayısının taç kafasına baktı. Babaları onu omzunda taşırdı. Onlara ona dokunmaları yasaktı.

Dikkatini tekrar kucağındaki parçaya verdi. Alexander göğüs zırhını severdi, ama hikayelerle birlikte geri gelenler kol zırhlarıydı.

Çeliğin üzerinde koyu bir iz vardı — bir darbe izi.

"Şuna bak," diye Alexander'a seslendi.

"Vay canına!" Alexander elini uzattı ve parmaklarını iz boyunca gezdirdi. "Sence ne olabilir? Kılıç mı?"

Alexander başını salladı. "Bir balta, eminim. Büyük bir balta."

Her akşam babalarının zırhını parlatırlardı, ama en sevdikleri şey savaştan sonra zırhı parlatmaktı. İzlere ve çöküntülere hayranlıkla bakarlardı.

"Çocuklar." Babaları odaya eğildi. "Anneniz akşam yemeğini hazırladı. Yıkanın."

"Nasıl görünüyor?" Alexander ayağa kalkıp bir grev tutarak sordu.

Babaları zırh parçasını inceledi, sonra Alexander'a gülümsedi.

"Aferin. Kendi zırhın olduğunda da böyle devam etmen önemli."

"Benim mi?" Alexander'ın yüzünde bir gülümseme belirdi.

Babaları Alexander'ın saçlarını okşadı, sonra odadan çıktı.

Alexander döndü, ama gözleri babasınıninkilerle buluştuğunda gülümsemesi kayboldu. "Özellikle beni kastetmedi," dedi çabucak.

Ama babaları bunu özellikle Alexander'a söylemişti.

"Sen en büyüksün, Lucien. Zırh senin olacak." Alexander yüzünü buruşturdu. "Ayrıca, onu istemiyorum bile. Göğüs zırhında reinam olan kendi zırhımı istiyorum."

Reinam, derin denizlerde yaşayan efsanevi bir deniz yılanıydı. "Reinamlar gerçek değil."

"Evet, var!" diye tartıştı Alexander.

"O zaman neden kimse hiç görmedi?"

"Gördüler; sadece bunu anlatacak kadar yaşamadılar." "Çocuklar!" babaları tekrar seslendi.

Alexander onu kaldırdı ve kapıdan geçerek yemek odasına itti.

Cyrus gözyaşlarıyla ıslanan yüzünü sildi.

Alexander'ın ölmesini çok uzun zamandır istiyordu, ama şimdi... buna hazır değildi.

Onu kaybetmeye hazır değildi.

Onu kaybedemezdi.

Kaos hala zihnini kaplıyordu — Alexander'ın kanının dokunduğu herkesin çekimi. Onun yakınında mıydılar? Onu görüyorlar mıydı? Ona dokunuyorlar mıydı?

Bunu bilmek zorundaydı.

Cyrus, geriye yığılırken düzensiz bir nefes aldı ve kardeşinin kanının çekiciliğine kendini bıraktı.

Artık daha azdı — daha az ses, daha az iz — ve çok sayıda parça vardı ama netlik yoktu. Belki de kan silinmiş, yıkanmıştı. Cyrus elinden geleni yaptı, uzandı, aradı. Önceden çok fazlaydı, ama şimdi çok azdı. Çaresizliği arttı ve zihnini daha da zorladı.

Bir şey olmalıydı.

Kim olduğu, onu hissedip hissetmedikleri umurunda olmadan, çekimden çekime, zihinden zihine atladı. Önemli değildi.

Hiçbir şeyin önemi yoktu.

Sadece Alexander'ı

bulmak. Ve sonra

buldu.

Alexander taş bir masanın üzerinde yatıyordu, cildi solgun, dudakları maviye dönmüştü. Cyrus kimin zihninde olduğunu bilmiyordu, belki de cesedi koruyan bekçilerin zihnindeydi, ama umurunda değildi. Gözlerini kardeşinden ayıramıyordu.

Yetişkin hayatlarında kardeşini ilk kez görüyordu. Ve o ölmüştü.

Gözleri yanıyordu ve bulanıklığı gidermek için

gözlerini kırptırdı. Alexander ölmüştü.

Göğsündeki boşluk neredeyse dayanılmazdı. Onu geri istiyordu.

İhtiyacı vardı...

Cyrus durdu.

Gözleri Alexander'ın zırhına kaydı.

Babalarının zırhı.

Alexander, babalarının zırhını giyiyordu.

Kuzey ayısının başı masanın dibindeki yere yerleştirilmişti.

Alexander ayı başlı omuzluk takmıştı.

Cyrus, öfkenin sıcaklığı cildini yalarken titredi. "*Alexander?*" diye bir ses duyuldu ve onu irkitti.

Gözlerini ona bakan bir kadına çevirdi. Ve bu sıradan bir kadın değildi.

Mercia kraliçesi.

Hayattaydı. Ve buradaydı. Onun zihnindeydi.

Cyrus gölgelere doğru bir adım geri attı. Alexander'ı takip ederken dikkatsiz davranmış, seyahatini gizlemeye çalışmamıştı. Ve şimdi birbirlerine bakıyorlardı. Elleri ve göğsü kanla lekeliydi — Alexander'ın kanı, onun kendi kanı gibi seyahat etmesini sağlayan kan.

"*Gerçekten sen misin?*" diye

fısıldadı kadın. Onu Alexander

sandı.

Bunu bilemezdi.

O burada olmamalıydı.

Bir adım daha geri attı.

"*Bekle!*" diye bağırdı kadın. "*Gitme! Lütfen.*"

Adam durakladı. Henüz gitmek istemiyordu, ama burada kalamazdı.

O bilemezdi.

Kız, zihninde sandalyesinden kalkıp masanın etrafından dolaşarak ona yaklaştı.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye fısıldadı. *"Nasıl buradasın?"* Gitmesi gerekiyordu.

"Beni tanımıyor musun?" diye fısıldadı.

Oh, onu tanıyordu...

Ona dokunacak kadar yaklaştı.

Gitmesi gerekiyordu, ama yine de kendini buna ikna edemiyordu. Elini kaldırıp yüzüne uzandı, ama o geri çekildi.

"Benim," dedi gözyaşları içinde. *"Benim, Norah."*

Kadının üzüntüsünü hissedebiliyordu. Kendi üzüntüsüyle körleşmiş olduğu için daha önce fark etmemişti, ama şimdi bunu gözden kaçırması imkansızdı. Kadının zihninin her köşesini kaplamıştı.

Bu kadın, kardeşinin yasını tutuyordu.

Derinden.

Gözleri onun boynuna indi ve kaşları çöktü.

Cyrus kendine lanet etti. Kadının neye baktığını çok iyi biliyordu. Kendini gizlemeye hiç özen göstermemişti, farklı bir şey yansıtmaya çalışmamıştı bile, ve kadın onun izlerini fark etmişti — Alexander'da olmayan izleri. Daha önce gitmeliydi. Gölgelemlerin arasına çekildi.

"Bekle!" diye seslendi kadın. *"Alexander!"*

Ama bekleyemezdi. O Alexander değildi.

Cyrus odasında gözlerini açtı, alnında soğuk terlerle ağır ağır nefes alıyordu. Etrafını karanlık sarmıştı, sadece mum ışığıyla aydınlatılıyordu. Geceydi. Ne kadar zaman geçmişti...

"Cyrus!"

Essandra yanına çöküp kolunu tuttuğunda irkildi.

"Benim," dedi Essandra çabucak.

Kalbi sakinleşene kadar bir an bekledi. "Ne kadar zamandır buradasın?"

"Bir süredir." Gözleri Cyrus'un üzerinde dolaştı. "Seni bulunduğun yerden çıkarmaya korkuyordum. Ne yapacağımı bilemedim."

Dürüst olmak gerekirse, o da ne yapacağını bilmiyordu.

"Nereye gittin?" diye sordu kız. "Neredeydin?"

Konuşabilmesi için bir an bekledi. Konuşmak bunu gerçek mi yapacaktı?

"O öldü," diye fısıldadı. Titremeden söyleyemedi. "Onu gördüm."

Kız ona yaklaştı. "İyi misin?"

İyi değildi. Neden bu kadar acı veriyordu?

"Yerden kalkar mısın?" diye fısıldadı kadın.

Yavaşça, onun kendisini kaldırmasına izin verdi. Bütün gün hareket etmediği için vücudu kaskatı kesilmişti.

"Yemek de yemelisin," dedi ona. Aç değildi.

Kadın yan masaya gidip bir bardak su doldurdu, sonra onu adamın eline tutuşturdu. "Bunu iç."

Susamış değildi.

"Sana yiyecek bir şeyler getireceğim, hemen döneceğim." Yiyecek bir şey istemiyordu.

"Geri döneceğim, tamam mı?" diye tekrarladı. Adam tekrar başını salladı.

O da başını salladı, kolunu hafifçe sıktı ve odadan çıktı.

Cyrus su bardağını masanın üzerine koydu. Akli hâlâ karmakarışık. Az önce ne olmuştu? Hiçbiri mümkün gelmiyordu, hiçbir gerçek gelmiyordu, ama hepsi de çok gerçekçiydi. Başını ellerinin üzerine eğdi, parmak uçlarını şakaklarına bastırdı.

Şimdi ne yapacaktı?

Kendini toparlaması gerekiyordu.

Cyrus kendini sakinleştirmeye zorladı. Düşünmesi ve net bir şekilde düşünmesi gerekiyordu.

Derin bir nefes aldı, sonra yavaşça nefesini verdi.

Mercia kraliçesi hala hayattaydı. Kuzey'i geri almış mıydı?

Alexander bu yüzden mi ölmüştü?

Duygular çok yoğun. Bu konuda mantıklı düşünmesi gerekiyordu. Neler oluyordu?

Kraliçe Mercian kalesindeydi. Nefesi kesildi.

Gölge Kral da onunla birlikte miydi?

Nabızı tekrar hızlandı — belki bunu öğrenebilirdi.

Burada nadir bir fırsat yakalamıştı.

Cyrus geri dönmeliydi. Kraliçe kanı yıkamadan, bu fırsatı kaçırmadan önce ona geri dönmeliydi. Kraliçe onu Alexander sanıyordu, bu muhtemelen uzun süre sürdüremeyeceği bir hileydi, ama ne olduğunu görmek ve mevcut durumu değerlendirmek için yeterince uzun süre sürdürebilirdi.

Onu hâlâ hissedebiliyordu. Kendini toparlamalı ve *hemen* geri dönmeliydi.

Odasının kapısı çalındı. Durdu.

Essandra gerçekten kapıyı çalar mıydı? Hayır, çalmazdı. Hemen döneceğini söylemişti.

Kapı tekrar çaldı, bu sefer daha sert. Kesinlikle Essandra değildi.

Cyrus kapıya gitti ve kapıyı açtığı anda Kord'u gördü. Suçluluk duygusu onu kapladığında göğsü sıkıştı. Düşün...

"Kord..."

"Bütün bu zaman boyunca burada mıydın? Odanda mı?" "Kord, özür dilerim. Gelmeyi istedim."

"Evet, eminim öyle yapardın."

Cyrus şu anda bunu yapamazdı. Mercian kraliçesinin yanına dönmesi gerekiyordu. Eğer kanı yıkarsa, şansını kaybedecekti.

"Seni bekledim."

Cyrus başını salladı. "Kord..."

"Leti'yi beklettim."

Sanki hançer yeterince derine batmamış gibi.

"Üzgünüm." "Öyle mi? Gerçekten mi?"

Sözleriyle ifade ettiğinden daha fazla, ama... "Kord, şu anda bunu yapamam."

Kord alaycı bir şekilde güldü. Alnında acı belirmişti.

Cyrus kendinden nefret etti. Açıklamaya çalıştı. "Kardeşim öldü."

"Evet, Essandra da öyle söyledi, ama ben buna inanmıyorum.

Kardeşin öldü, hayatın boyunca öldürmek istediğin kardeşin? Ve şimdi buradasın, mahvolmuş durumdasın."

İşler iyi gitmiyordu. Ve daha da kötüye gidecekti.

"Söylesene Cyrus, sevdiğin insanlar ne zaman nefret ettiğin insanlar kadar senin bağlılığını kazanacak?"

Cyrus tartışmak, onu inkar etmek istedi. Ama bunu gerçekten yapabilir miydi? Kord onunla konuşurken bile, Cyrus zihnini kraliçeye geri çeviriyordu. Onu hâlâ hissedebiliyor, hâlâ ona dönebiliyordu, ama bu ne kadar sürecekti?

Kord başını eğdi. "Düğünün nasıl geçtiğini soracak mısın?"

Her adımda bir başarısızlık. Cyrus yine kendine lanet okudu. "Tabii ki..."

"Bu krallığın gördüğü en güzel düğündü."

Cyrus boğazında oluşan yumruyu yutmaya çalıştı. Orada olamamış olması onu mahvetti. Tıpkı sonraki sözlerini söylemesinin onu mahvettiği gibi. "Kord, gitmem gerek," diye fısıldadı.

Kord burnunu çektikten sonra başını salladı. Yere baktı, sonra tekrar yukarı. "Siktir git Cyrus." Sonra arkasını dönüp ana salona doğru yürüdü.

Cyrus kapı çerçevesine yaslandı. Neyi vardı?

Neden böyleydi? Ama kendine duyduğu nefret bile onu durduramadı.

Essandra yakında geri dönecekti. Onu içeri alırsa, şansını kaçıracaktı.

Kapıyı kapattı, eli kilidin üzerinde duruyordu. Tanrılar, kendinden ne kadar nefret ediyordu.

Sonra kilidi çevirdi. Kilidin çıkardığı ses, bir itiraf gibi onu utandırdı, ama zihnini Mercian kraliçesine odakladı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Kraliçe hâlâ Alexander'ın cesediyle birlikte Mercian mortiumundaydı. Onun zihnine geri dönmek beklediğinden daha kolaydı. Kederden bitkin ve zayıf düşmüştü, neredeyse deliryumun eşiğindeydi. Yine de Cyrus, bu sefer kendini gizlemeye özen göstererek dikkatli davrandı. Eskiden başkalarının zihinlerine fark edilmeden girerdi. Eskiden hiç varlık gücü yoktu. Bu, Essandra güçlerini birleştirmeden önceydi. Artık kendini gizlemek için çaba sarf etmek zorundaydı.

Kraliçenin anılarını bir kitabın sayfalarını çevirir gibi, birinden diğerine, sonra bir sonrakine geçerek inceledi. Gençliğiyle ilgili hiçbir şey görmedi, bu garipti. Kendi çocukluğuyla ilgili çok az anısı vardı, şüphesiz onları bastırmıştı. Kraliçeyi neredeyse hiç hatırlamıyordu. Ama onda *hiçbir* şey yoktu. Daha derine inmek istedi, ama sonra Alexander'ı gördü ve başka hiçbir şeyin önemi kalmadı.

Kraliçenin kardeşi hakkında sahip olduğu anıların sayısı neredeyse eziciydi. Çok net. Çok açık.

Ve onunla Alexander'ın ne kadar çok benzediği şaşırtıcıydı. Aynaya bakmak gibiydi. Çocukken birbirlerinden ayırt edilemezlerdi, ama Cyrus, yaşlandıkça ve deneyim ve zamanla daha da şekillendikçe, belki de artık o kadar da benzer görünmeyeceklerini düşünmüştü.

Ama zaman onları birbirinden ayırmak için pek bir şey yapmamıştı, hatta hiç bir şey yapmamıştı. Alexander'ın vücudunda sopa izleri yoktu ve saçları daha bakımlıydı. Tek farkları buydu. Hatta sağ gözünün üstündeki kaşında da aynı küçük kırıksıklık vardı.

İlginçti, Cyrus'un kraliçenin zihninde Alexander'da gördüğü her şey, kraliçenin fark ettiği, onu hatırladığı şeylerdi.

Bu kadar netlik için, yüzündeki her çizgiyi, her tuhaflığı bilmesi gerekiyordu.

Hareket zihnini sarsmıştı. Kraliçe mortiumdan çıkıyordu. Sessizce kendine lanet okudu. Yine Alexander'a takılmıştı ve şimdi zamanı azalıyordu. Kraliçe kanı yıkadığında, bağlantıyı kaybedecekti.

Cyrus hızlıca çalıştı, anıları gözden geçirdi. Mercian ayaklanmasını buldu ve kraliçenin kendi kalesinde saldırıya uğrayıp kaçmak zorunda kaldığını izledi. Onu koruyan adamı görünce yavaşladı — Gölge Kral değildi ama kesinlikle bir Gölge Adamdı. Bu sadece komutan olabilirdi. Bu adam çok korkutucuydu. Zamanı geldiğinde, Cyrus ona karşı dikkatli olmalıydı.

Şimdi kaleye geri dönen kraliçe, banyo odasına doğru yürüdü ve Cyrus daha fazla anıyı hızla gözden geçirdi.

Daha fazla zamana ihtiyacı vardı.

Çok fazla şey vardı. Fazla fazlaydı. Asla bitiremezdi. Sonra aradığını gördü.

Gölge Kral.

Cyrus yavaşladı ve Gölge ordusunun kuzeye geri dönüp kraliçenin tahtını geri kazanmasına yardım etmesini izledi.

Köprüyü ele geçirdiklerini gördü. Başkenti ele geçirdiklerini gördü. Ordunun zaferini ilan etmesini izledi.

Ve sonra Alexander'ı gördü.

Kardeşinin cesedini gördüğü için, onun ölümünün şoku şimdiye kadar geçmişti. Ama bu manzara o anda gerçekleşiyordu — Mercian kraliçesi onun üzerinde ağlarken, kanları kalenin zindanının zemininde birikiyordu.

Cesedi burada hâlâ ılık olmalıydı, belki de hayatı henüz tamamen sönmemişti. Cyrus gibi ayrılığın acısını hissetmiş miydi? Ayrıldıklarını hissetmiş miydi?

Kraliçe odasındaki yatağa çöktü, bir an için kendini yatırdı ve Cyrus biraz daha zamanı olabileceğini düşündü, ama kraliçenin parmakları elbisesinin bağlarını çözmeye başladığında, fırsatının hızla kaçtığından korktu.

Aceleyle anılarını gözden geçirdi, okumaya vakti olmayan mektupları, incelemeye vakti olmayan haritaları geçiştirdi.

Cyrus, Gölge Kral'ın başka bir görüntüsüne bakarak irkildi.

Alexander'in cesedinin yanındaki mortiumda duruyordu.

Hâlâ Mercia'daydı.

Gölge Kral hala Mercia'daydı.

Bu da, sonunda Gölgeler Diyarı'na geri döneceği anlamına geliyordu.

Cyrus'un daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Ne zaman ayrılacağını bilmesi gerekiyordu. Yanında kaç adam götüreceğini bilmesi gerekiyordu. Rotayı bilmesi gerekiyordu.

Seçenekleri hızla gözden geçirdi.

Her an yataktan kalkıp kanla ıslanmış elbisesini çıkarabilirdi. Her an cildindeki kanı yıkayabilirdi...

Kalbi göğsünde hızla atıyordu.

Kraliçe onu daha önce görmüştü.

Onu Alexander sanmıştı.

Ve yorgunluktan delirmişti.

Kendini durduramadan, arkasına saklandığı peçeyi çekti.

Ve o an, kraliçenin onu hissettiğini biliyordu.

Kraliçe zihninde gözlerini açtı.

Cyrus, rüyayı andıran bir çiçek yatağı hazırladı.

Belki de bunun bir rüya olduğunu düşünmesi daha kolay olurdu.

Yavaşça oturdu ve yataktan kalktı. Sonra onu gördü.

Gülümsedi.

Zihin bu konuda tuhaftı; bazen acıyı ortadan kaldırır, unutulmasını sağlardı. Ama zihnindeki bu rüyada bile, anıların ona geldiğini, gerçekliğin ona geldiğini izledi.

Alexander ölmüştü.

Onun yüzünün mutluluktan şaşkınlığa, farkındalığa, yıkıma ve sonra tekrar şaşkınlığa dönüşmesini izledi, kız ona bakarken.

Kız inanmadan ona doğru yürürken, Alexander'da gördüğü her şeyi, her parçayı, her ayrıntıyı - saç stilini, hatta babasının zırhını bile - hatırladı. Zırh en zor kısmıydı - onu giymek, takmak. Kuzey ayısının kafasını midesi kaldırmadı ve onu takmadı.

Kız ona yaklaşırken, kalbi göğsünde hızla atarken bekledi. Kız daha da yaklaştığında, tereddüt etti. Kız anlayacaktı. Onun Alexander olmadığını anlayacaktı ve bir an için geri çekilmek üzereydi, ta ki kız "*Lütfen*" diye fısıldayana kadar. Kız titriyordu. "*Lütfen gitme*" diye yalvardı.

Donakaldı ve yapmaması gerektiğini söyleyen her şeyi görmezden gelerek kadının daha da yaklaşmasına izin verdi.

Kadının gözleri onu içine çekti ve o, Alexander'ın her ayrıntısını yansıtmaya odaklandı.

"*Artık sana yabancı mıyım?*" diye sordu kız.

Kadın onda bir değişiklik olduğunu fark etmişti ve Alexander yine kendine lanet etti. İlk seferinde kadının kendisini görmesine izin vermemeliydi. Daha dikkatli olmalıydı.

"*Bir şey söyle,*" dedi ona. "*Buraya nasıl geldin?*"

Neredeyse konuşacaktı ama durdu. Alexander'a benziyordu ama sesinin Alexander'ınki gibi olmadığından emindi. Alexander'ın sesinin nasıl olduğunu bile bilmiyordu ve şimdi her zamankinden daha fazla, anıları ve görüntüleri duyabilmeyi diledi. Ama sadece biri zihninde böyle konuşursa duyabiliyordu.

"*Bir şey söyle,*" diye yalvardı kız.

O da söylemek istiyordu. Ama cesaret edemiyordu. Ne söyleyeceğini bile bilmiyordu.

Kız elini uzattı ve o geri çekildi, ona kendini hissettirip hissettirmemeyi ya da ona kendini hissettiğini *düşündürmeyi* karar vermek için sadece bir anlık zamanı vardı. Bazı duyuları bir dereceye kadar manipüle etme yeteneğini geliştirmişti. Görme en kolayıydı. Dokunma en zoru.

Ve o bir anlık sürede, ona kendisini hissettiremeyeceğini anladı. O kadar ileri gidemezdi. Ama kız çoktan pes etmiş, çoktan inanmıştı ve bu ona istediğini verecekse...

Kız ona uzandığında, o geri çekilmedi.

Kız, parmakları ona dokunduğunda nefesini tuttu, gözleri yaşardı. Dudakları titredi. Elini göğsüne bastırdı, hala deniyordu, hala inanamıyordu. Sonra parmaklarını genişçe açtı.

Bu kadarı yeterliydi.

Elini yakaladı ve aşağı indirdi. Buraya sadece ona Alexander ile son bir bağlantı kurmak için gelmemiştir. Bilgiye ihtiyacı vardı ve kız cildindeki kanı yıkadığında onu kaybedecekti. Onun zihnine geri girmesine izin vermesi gerekiyordu. Dahası, onu zihnine geri *davet* etmesi, kanını kullanması ve bağlantıyı kurması gerekiyordu. Kız, onun Alexander olduğuna inanmak için çaresizce çabalıyordu

—bunu kadının yüzünde görebiliyor, ondan yayıldığını hissedebiliyordu.

Ona kanı nasıl ulaştıracağını bilmiyordu, bunu sonra hallederdi. Önce, onu çağırmak için ne yapması gerektiğini göstermesi gerekiyordu. Cebinden bir şişe kan çıkardı ve kadının elini açtı. Sonra avucuna bir damla kan sürdü ve elini kendi eliyle kapattı.

Kaşlarının arasındaki deri çukurlaştı.

Onun zihninde olmak ama onun gerçekte ne düşündüğünü bilmemek sinir bozucuydu. Anlamış mıydı? Elinde tuttuğu eline baktı, sonra tekrar ona baktı. Cyrus elini uzattı ve parmak uçlarıyla gözlerini okşayarak kapatmasını sağladı.

Kadın gözlerini kapattı.

Kalbi hızla attı. Ona bir şişe bulabilirse, onu arayabilirdi.

Cyrus, önündeki dokunulmamış yemek tabağına baktı. Aç değildi. Mercian kraliçesinin çağrısını beklerken yemek hakkında hiç düşünemiyordu.

Tabii eğer gelirse.

Kuşlarla birkaç deneme yapmıştı ve her seferinde başı şiddetli bir ağrı ile kalmıştı. Hayvanların gözlerinden bakmakla, bir şişe kan taşımak için onları kontrol etmek arasında büyük fark vardı. İlkiyle zar zor başa çıkabilmişken, ikincisinin neredeyse imkansız bir iş olduğunu çabucak fark etmişti. Yaşlı Deniz'i geçseler bile, Tribelands üzerinde bir yerde onları kaybedecekti. Kuzeye ulaşmayı başaran az sayıdaki kuş da kış şahinleri tarafından avlanmıştı.

Tekrar denedi. Ve tekrar.

Ve sonra bir kuş başardı.

Kordonu koparıp kraliçenin terasına şişeyi içeren küçük kutuyu bıraktıktan kısa bir süre sonra bağlantıyı kaybetti. Onu izlemek için elinde tutabilmeyi diledi, ama sorun değildi. Kuş yapması gerekeni yapmıştı.

Ve şimdi bekliyordu.

Bir gün geçti, sonra bir gün daha.

Cyrus, onu doğru terasa bırakıp bırakmadığını merak etmeye başladı. Hayır, doğru terastaydı, kendini ikna etti.

"Bir şey duydun mu?" diye sordu Essandra.

Sorusu onu düşüncelerinden kopardı. Yeşil gözleri ona bakıyordu.

Nasıl biliyordu? Mercian kraliçesine kan götürmeye çalıştığını kimseye söylememişti. Yemek masasının etrafına göz gezdirdi. Everan kaşlarını kaldırdı.

"Bir şey duydun mu?" diye tekrar sordu. "Kardeşin hakkında başka bir şey? Ya da Kuzey hakkında?"

Oh. Hızla atan kalbi yavaşladı. Cyrus başını salladı. "Hayır," dedi, ama bu tam olarak doğru değildi. Jaem, Mercian'ın dış sınırlarının çok ötesinde, ölen Mercian yargıcı için kitlesel yas tutulduğunu bildirmişti. Alexander'ın hizmet etmediği bölgeler, diye düşündü Cyrus acı bir şekilde. Kardeşini yas tutmayan kimse *yok muydu?*

Kadehini eline aldı ama içmedi. Akli kraliçeye geri döndü.

Kan izini ne zaman bulacaktı? Belki de terasına nadiren çıkıyordu. Muhtemelen şişeyi henüz görmemişti. Ya da belki görmüştü ve fiziksel gerçekliği, bir rüya olduğunu düşündüğü şeyle mantıklı hale getirmeye çalışıyordu.

Kadehi geri koydu.

O kadar yorgundu ki, belki de onun düşündüğünden daha çok bir rüya gibi gelmişti. Belki de unutmuştu, sonra terasında tanımadığı ve anlamadığı bir kan şişesi bulmuştu.

Gözleri Essandra'ya döndü. Kız sessizce yemek yiyordu.

Sonra farkına vardı. "Artık onu kullanarak kız kardeşini geri getiremeyeceksin. Alexander'ı kullanamayacaksın."

Gözleri onun gözleriyle buluştu ve yutkundu.

"Üzgünüm," dedi.

Kız hızla başını salladı. "Hayır. Benim için üzülme. Bu senin için ağır bir darbe. Üstüne bir de benim için üzülmeni istemem."

"Ona ihtiyacın vardı."

Derin bir nefes aldı ve yavaşça nefesini verdi. "Kim bilir, işe yarar mıydı?"

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.

"Alternatifler üzerinde çalışmaya devam edeceğim. Şimdiye kadar yaptığım gibi." "Kara büyü."

Kadın gerildi.

"Sadece soruyorum," diye

ekledi. "Ne gerekiyorsa yapacağım."

Bir gün daha geçti. Mercian kraliçesi hala kana dokunmamıştı. Cyrus, şişenin hala terasında olup olmadığını görmek için daha fazla kuş göndermeyi düşündü. Ama bu çok fazla enerji gerektirecek ve başarısız olma ihtimali yüksek bir girişim olacaktı, peki ne için? Eğer öyleyse ne yapacaktı? Değilse ne yapacaktı?

Cyrus odasında dolaşarak kendini aptal gibi hissetti. Bunun en ufak bir ihtimalle bile işe yarayacağını düşünmüş olması... Ne kadar aptalmış. Kimseye söylemediği için mutluydu.

Kapısı çalındı. Odayı geçip kapıyı açtığında Essandra'yı beklerken buldu.

"Sadece seni kontrol etmeye geldim," dedi.

"Akşam yemeğine biraz geç kaldım, biliyorum. Şimdi geliyorum." "Geç mi? Cyrus, tamamen kaçırdın. Yine."

"Yine mi?" Başını salladı. "Dün gece oradaydım..." "O bir önceki gündü."

Hayır. İki gün geçmemiş olamazdı. Olabilir miydi?

Gözleri ona bakıyordu.

"Benim için endişeleniyor musun?"

diye şaka yaptı. "Evet," dedi, şaka yapmadan.

Cyrus ciddiye bindi. "Ben iyiyim."

"Berbat görünüyorsun."

Evet, muhtemelen öyleydi. "İçeri girmek ister misin?" diye sordu, kapıyı daha fazla açarak.

Kız başını salladı. "Giremem."

Doğru. Neden sorduğunu bile bilmiyordu. Onu arkadaşlığından başka bir şey için davet etmiyordu. Ama kız onun arkadaşlığını istemiyordu. Artık onun yanında çok dikkatli davranıyordu. Çok temkinliydi.

Sözler ağzından çıkmadan önce durduramadı. "Şu anda benden nefret ediyormuşsun gibi hissediyorum."

Kızın dudakları aralandı ve mücevher gibi parlayan gözleri onun gözlerine bakarak ileri geri hareket etti. "Senden nefret etmiyorum," dedi yumuşak bir sesle.

"Belki nefret etmiyorsundur. Belki sevmiyorsundur. Her şeyi mahvettim, biliyorum. Ama senin için sadece tahammül ettiğin başka bir erkek olmak istemiyorum."

"Cyrus..." diye fısıldadı.

"Özür dilerim," dedi ona. Her şey için özür diliyordu. Onu terk ettiği için. Güvenini boşa çıkardığı için. Onu hayal kırıklığına uğrattığı için. Ona ihtiyacı olanı veremediği için. Kararlarını zorla kabul ettirdiği için. Onu kontrol etmek istemiyordu. Sadece onu güvende tutmak, korumak istiyordu, buna ihtiyacı olmasa da, istemese de. Yapamıyordu. Yapamıyordu...

Kalbi durdu, çünkü çekilmeyi hissetti—kanının bir kişinin cildine dokunduğunda hissettiği çekilmeyi.

Ve bu herhangi bir kişi değildi.

Mercian kraliçesi.

Kanı bulmuştu. Ve kullanmıştı.

Essandra yaklaştı. "Cyrus, ben..." Yere baktı.

O da üzgün müydü? Hayır, ne için üzgün olabilirdi ki? Onun dilinin ucunda olan ama çıkamayan sonraki sözlerini umutsuzca öğrenmek istiyordu.

Sonra istemedi.

Neden tereddüt ettiğini biliyordu — çünkü söylemesi zor sözlerdi. Her şeyi mahvetmişti. Aralarındaki her şeyi mahvetmişti. Ve ona bunu söyletmek istemiyordu. Bunu duymaya dayanamazdı.

Kan hala onu çekiyordu. Mercian kraliçesi. Onu hissedebiliyordu.

Essandra'nın söyleyeceği her neyse, ezilmek üzere olmasına rağmen, gitmek istemiyordu. Ama kraliçe sadece bir süre bekleyebilirdi. Hiçbir şey olmazsa, kanı siler ve o da fırsatı kaçırdı.

Bunun olmasına izin veremezdi. Bir daha böyle bir fırsatı yakalayamayacaktı. Essandra'nın sözlerinin onu mahvedeceğini zaten biliyordu. Onun bunu söylemesine gerek yoktu.

Gözleri tekrar onun gözlerine baktı, onu rahatsız eden gözler.

"Üzgünüm," diye fısıldadı. Önceden olan her şey için üzgündü, ama şimdi daha da fazla... "Gitmeliyim."

"Oh," diye nefes verdi. "Tamam."

Ve aralarındaki kapıyı kapattı.

Cyrus kapının yanındaki duvara yaslandı ve zihnini kraliçeye yöneltti. Essandra ile yaptığı konuşma göğsünü acıtıyordu ve midesindeki boşluk onu içten içe yutmak üzereydi, ama bunu bir kenara atmaya çalıştı. Essandra'yı düşünmeye izin verirse, kraliçeye odaklanamayacaktı.

Ve kraliçeye odaklanması gerekiyordu.

Onu odasındaki makyaj masasında oturmuş, eline bulaşan kanı izlerken buldu.

Kullanmayı hatırlamıştı...

Ama ona şahsen gidemezdi. Kraliçe onunla zihninin derinliklerinde buluşmalıydı. Şimdi onu bunu yapmaya ikna etmeliydi...

Kız tuvalet masasından başını kaldırıp aynaya baktığında, o da kızın gördüğü yansımaya, tam arkasına eklendi. Bu onu korkuttu ve kız sıçrayarak sandalyeyi devirdi.

Ona dönmek için hızla döndü, ama o arkasında değildi, en azından gerçek anlamda. Titreyerek aynaya geri döndüğünde, gözleri yine yansımadaki onun gözleriyle buluştu. "*Bu nasıl mümkün olabilir?*" diye fısıldadı. Yine arkasına baktı, sonra tekrar aynaya. "*Nasıl buradasın?*" Nefesi hızlı ve sığdı. "*Gerçekten sen misin?*"

Keşke bilseydi...

"*Kan seni buraya mı getirdi?*" diye sordu. Gerçekten onun cevap vermesine ihtiyacı var mıydı?

"*Nasıl? Ben onu içmedim, sadece...*" Yine avucuna baktı. "*Mortium'da bana böyle mi geldin? Derimde senin kanın mı vardı?*"

Tüketmek mi? Demek ki, kahinlerle deneyimi vardı, ancak o, bu deneyimlerin hiçbirinin kendisi gibi biriyle olmadığını emindi.

"*O zaman gerçekten rüya görmüyormuşum,*" dedi, daha çok kendine değil, ona. "*Ve şimdi de rüya görmüyorum. Aklında mısın?*"

Başka nasıl burada olabilir ki? Belki de kahinlerle deneyimi yoktu.

Cyrus yansımda gözlerini kapattı ve ona da aynısını yapmasını işaret etti, o da yaptı.

Sonunda, kızın zihninin derinliklerinde, birbirlerine karşı duruyorlardı.

"*Buraya nasıl geldin?*" diye sordu kız ve bir adım yaklaştı.

"*Gerçekten sen misin?*"

Gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı açık bir şekilde ona bakarken, Cyrus'un kalbi hızlandı. Şimdi, gerçekten Alexander olarak geçip geçemeyeceğinin sınavıydı. Hafif keten bir tunik ve koyu kahverengi deri giysiler giymişti, dizine kadar uzanan daha da koyu renkli binici çizimleri vardı. Bu, Alexander'ın giydiği kıyafetti ve Cyrus, kadının zihnindeki görüntülerden aynen kopyalamıştı.

"*Konuşmıyor musun?*" diye sordu.

Cesaret edemedi. Bu, onu ele verecek tek şeydi.

Kız ona elini uzattı ve o geri çekilme dürtüsüyle mücadele etti. Kızın kendisine dokunmasına izin verdi, gücünü toplayarak kızın kendisine dokunduğunu *düşünmesini* sağladı. Cyrus yeteneğinin bu kısmını anlamıyordu, anlamaya da pek çalışmıyordu. Neden ya da nasıl olduğu önemli değildi, önemli olan bunun bu şekilde işe yaradığını biliyor olmasıydı.

Kadının nefesi kesik kesik ve sert geliyordu. "*Bu nasıl mümkün olabilir?*" Kadının eli göğsünde genişçe açıldı, sonra tunikasını yumruğuyla sıktı.

Ve aniden, bir an için, hareket edemedi. Ona bakışları. Ona dokunuşları. Onu *üzen* hali.

Hayır. O değil. Alexander.

Kimse Cyrus'u bu şekilde yas tutmazdı. O, hiç bu kadar özgürce verilen, bu kadar özgürce gösterilen bir sevgiyi almamıştı.

"*Hayatı terk ettiğinde böyle mi olur?*" diye fısıldadı.

Demek, tanıdığı Alexander'dan bir fark olduğunu fark etmişti. Akli dağınıktı. Yorgunluk hâlâ onu sarmıştı ve o bunun için minnettardı. Eğer net düşünebilseydi, daha fazla

farklılıkları fark ederdi. Onun Alexander olmadığını anlardı. Ancak, bu durumunda bile, bunu anlayabilirdi.

Alexander, kadının kendisine çok fazla odaklanmasını istemiyordu ve son görüşmelerinde olduğu gibi, ağaçlıklı bir yol görüntüsünü hızla önüne getirdi. Ona doğru işaret etti ve kadın yavaşça ilerlemeye başladı.

"Lütfen, benimle konuş," dedi yürürken.

Keşke konuşabilseydi. Ona doğrudan sorular sorabilir, daha fazla bilgi edinebilir, sınırlı zamanlarını daha iyi değerlendirebilirdi. Ama onun kendisini keşfetme riskini göze alamazdı.

"Seni özledim, Alexander." Durdu, sallandı ve göğsünü tuttu. *"Acıyor,"* diye fısıldadı.

Gözleri yaşardı, nefesi kısa ve kesik kesikti. Ne yapması gerektiğini tam olarak bilmiyordu, bu yüzden sadece ayakta durdu.

"Sana ihtiyacım var," dedi ona.

Alexander onun adalet bakanı olarak, ona güvenirdi.

Ona güvenirdi de... Hâlâ ona güveniyor muydu?

Cyrus elini uzattı ve onun elini tuttu. Kalbi göğsünde hızla atıyordu. Kız bir an ellerine baktı, parmakları onun parmaklarına kenetlenmişti, sonra gözlerini ona kaldırdı. Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. *"Kendimi çok kaybolmuş hissediyorum,"* dedi. *"Ve korkuyorum."*

Kalbi daha hızlı atıyordu, ama kendini sakinleştirmeye zorladı. Onun konuşmaya devam etmesini sağlamalıydı.

"Mikael Kharav'a geri döndü. Ve tabii ki Soren'i benimle kalmaya zorladı. O tamamen yalnız."

Cyrus'un vücudundaki her kas dondu.

"Onun için endişeleniyorum," diye devam etti. *"Japheth ve Rael, o Canyonlands'ı geçmeden saldırırsa, felaket olabilir. Batı geçidinden geçmeye çalışacak. Eğer başarır, güvende olacak. Ama o zamana kadar..."*

Cyrus'un kalbi gırtlığına kadar çıktı. Gölge Kral şu anda seyahat ediyordu. *Şu anda. Ve Soren.* O ismi daha önce duymuştu — komutanının ismi. O, kraliçeyle birlikte buradaydı. Gölge Kral yalnız ve savunmasızdı.

Ama sadece kısa bir süre için.

Cyrus gitmek zorundaydı. *Hemen* gitmek zorundaydı. Ordusunun büyük kısmı Japheth'teydi ve harekete geçmeye hazırды. Rael'den gecikmeden yola çıkarsa, Japheth'e ulaşabilir ve ordusunu gölge kralı durdurmak için zamanında güneye yönlendirebilirdi.

Kraliçe ona başka bir şey sordu, ama o duymadı. Gitmesi gerekiyordu.

Kraliçe kolunu tuttu ve dikkatini tekrar kendisine çekti. "*Alexander.*"

O sertleşti ve geriye doğru eğildi, uzaklaştı ve ağaçlıklı yolun görüntüsünü bıraktı.

"*Alexander,*" dedi kraliçe yumuşak bir sesle. "*Anlamıyorum. Sadece benimle sessiz yürüyüşler yapmak için mi döndün? Neden geldin?*"

Onu böyle bırakmak için küçük bir suçluluk duygusu onu sardı, ama nedenini bilmiyordu. Kraliçe onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Gölgelerin arasına geri adım attı.

"*Gidiyor musun?*"

İstediği şeyi almıştı.

"*Bekle!*" diye bağırdı kadın. Başka bir şey daha söyledi, ama o kadının zihninden çekilirken duymadı.

Gözlerini tekrar kendi odasına açtığı anda, kalbi hızla çarpmaya başladı. İşte bu. İçinde bir ateş yükseldi. Bu, beklediği fırsattı.

Kraliçeyi bu şekilde kullanmak, onun acısını kullanmak onu rahatsız ediyordu. Ama şimdi suçluluk duyacak, pişmanlık duyacak zaman yoktu. Bu bir savaştı. Ve kader ona bir kılıç vermişti.

Yirmi Yedinci Bölüm

Tam yelkenler gökyüzünü kapattı. Cyrus'un gemisi denizi ikiye böldü, pruvadan yüksek su sıçramaları gönderdi.

Everan onun yanında duruyordu. Konuşmadılar. Deniz rüzgârının şiddeti konuşmayı zaten imkânsız hale getiriyordu. Cyrus ona Gölge Kralı yakalama fırsatından bahsettiğinde, Everan bunu nasıl bildiğini sormuştu.

"Öyle işte," demişti Cyrus, Everan da daha fazla ısrar etmeden kabul etmişti.

Kord bilmiyordu. Ama yine de gelmişti. Essandra da öyle.

Aralarında hâlâ gerginlik vardı. O da ona nasıl bildiğini sormuştu, ama Cyrus ona Mercian kraliçesinden bahsetmemişti, bu da durumu daha da gergin hale getirmişti. Ona söyleyemezdi. Kimseye söyleyemezdi.

Onlar, Alexander'ın kimliğine bürünerek kraliçenin peşine düşmenin delilik olduğunu ona ikna etmeye çalışacaklardı. Ve belki de öyleydi. Ama Gölge Kral'ı yakalamak için delilik gerekiyordu.

Denizde geçirdikleri ikinci günün sonunda, Cyrus'un seyahat sabrı tükenmişti. Japheth'e vardığında ordusunu hızla hareket ettirmesi gerekecekti, ama yetmiş binden fazla adamdan oluşan bir orduyu hareket ettirmek hiç de hızlı bir iş değildi. Sabırsızlığı arttıkça kamerasında volta atmaya başladı. Tüm ordusuna ihtiyaç duyup duymayacağından emin değildi. Gölge Kral'ın kaç adamı olduğunu tam olarak bilmiyordu, sadece Cyrus'un ordusundan daha az olduğunu biliyordu. Ve henüz planının ne olacağından da emin değildi. Elinden gelen her şeyi yapıyordu. Daha büyük bir ordusu vardı, ama ateş neredeyse yarısını yok etmişti. Ancak, Gregor'a adam göndermeye devam eden ve anakarada gücünü artıran geçmişteki takıntılı

Gregor'a adam göndermeye devam ettiği ve anakarada gücünü artırdığı için övgüyle bahsetti. Ayrıca Serra'dan birkaç lejyon da vardı.

Cyrus, Gregor'un Japheth'in kuvvetlerinden kaçını kendisine vereceğini merak ediyordu. Çok fazla olmayacağına hazırlıklıydı. Gregor'un odak noktası kardeşı idi ve bu fırsat için kuvvetlerini saklayacaktı. Cyrus, şanslıysa belki otuz bin kadar alabileceğini tahmin ediyordu. Ve bununla bir sorunu yoktu. Gölge Kral müttefiklerinin yardımı olmayacaktı ve yüz bin adamla Cyrus onu yenebileceğinden emindi. Cyrus'un tek endişesi oraya zamanında varabilmektir.

Kabininde volta atarken, kanının çekiciliği hissedildi. Durdu.

Kalbi daha hızlı atmaya başladı.

Bu, Mercian kraliçesiydi.

Yine onu çağırıyordu. Neden? Onu son bıraktığı haliyle, onu kendinden uzaklaştırmış olmalıydı. Onu tekrar görmek istemezdi.

Tabii ki istiyordu.

Gitmemeliydi. İhtiyacı olanı almıştı. Ama kadının daha fazlası varsa...

Cyrus kendini durduramadı ve zihnini kanının peşinden gitmeye zorladı.

Onu zihnindeki bir bahçede bir bankta buldu. Etrafına bakındı. Bunu o yaratmıştı, hayal etmişti, onunla buluşmak için kendini buraya koymuştu.

Onu bekliyordu. İlginç.

Onu hayal kırıklığına uğratmadığına sevindi.

Kız ona bakmak için dönmedi, ama boğazı yutkunarak hareket etti. Onun orada olduğunu biliyordu.

Yanına oturdu.

Aralarında sessizlik vardı. Gerçekten onunla konuşabilmeyi diledi.

"Bana gelmeni sağlayan senin gücün mü?" diye sordu sonunda.
"Vahşilerin zihnine girmesini ve seni görmesini engelleyen güç mü?"

Alexander'ın gücünden bahsediyordu. Vahşiler onun zihnine giremiyor muydu? Orayı duymuştu — zihni ele geçirebilen, bedeni kontrol altına alabilen yaratıkların yaşadığı bir orman. Oraya gitmeye niyeti olmasa da, bunu bilmek iyiydi.

Kadının gözleri şimdi onun üzerindeydi, onu inceliyordu.

"Kandan nasıl geçiyorsun?" diye sordu. *"Sen bir gezgin misin?"*

Demek ki, kahinleri ve kahinlerin seyahat edebildiğini biliyordu. *Daha da ilginçti.*

"Şişeyi bana nasıl ulaştırdın?"

Kelimenin tam anlamıyla kan, ter, mide bulandırıcı bir zihin acısı, son akıl sağlığı kırıntıları ve belki de birkaç gözyaşı. Bankın arkasına yaslandı. Çabalarının büyük ölçüde takdir edilmediğinden korkarak, ona anlatabilmeyi diledi. Yine de sessiz kaldı.

"Soren bunun bir numara olduğunu söyledi," dedi kadın.

Gölge komutanına söylemişti... Midesinde bir tedirginlik hissetti. Kimseye söyleyeceğini beklemiyordu. Bu işleri karmaşıktırabilirdi.

Gözleri, bileğinde taktığı küçük deniz kabuklarından yapılmış bileziğe takıldı ve nefesini tuttu. Belli ki bu, onun için bir anlam ifade ediyordu. Daha fazla zamanı olduğunda, onun zihninde bunun anlamını araştıracaktı. Şu an için, sadece Alexander'ın taktığını biliyordu. Yani Cyrus da takıyordu.

"Seni tanrılara göndermediğim için mi buradasın?" diye sordu. *"Gitmek mi istiyorsun?"*

Alexander'ın cesedini yakma törenine göndermedi mi? Bu, onun varlığını mantıklı hale getirmesine yardımcı oluyorsa, bu onun lehineydi. Ve onun, kendisinden kurtulmak istediğini düşünmesine izin veremezdi. Hafifçe başını salladı.

Kadının omuzları gevşedi. *"Ben... senin ne isteyeceğini bilemedim. Seni tuzağa düşürdüğümden korktum."* Gözleri doldu ve ilk kez, kalbi onun için gerçekten acıdı. Birini bu kadar derinden sevmek, birini bu kadar çok önemsemek...

"Ama bu seni geri getirebileceğim son sefer," diye ekledi. *"Artık kanım kalmadı."*

Ne? Geri kalanına ne olmuştu? Bahçenin görüntüsünü silip, kadının son anılarını ortaya çıkardı.

Gölge komutanı.

Cyrus, canavar gibi adamın kraliçenin odasında onunla tartışmasını, sonra şişeyi elinden kapıp şömineye atmasını izledi.

Onu ondan almıştı.

Cyrus'un ona vermek için çok uğraştığı şeyi almıştı, kendisine ait olmayan bir şeyi almıştı. Bu adam kendini ne sanıyordu da kraliçesine böyle davranıyordu?

Cyrus nefesini sabit tutmaya çalıştı, ama içinde bir sıcaklık yükseldi, öfkenin ateşi giderek daha da alevlendi.

"Ona kızma," dedi kraliçe. "O beni önemsiyor. Ve endişeleniyor."

Bu hiçbir şeyi haklı çıkarmazdı. Ve Gölge komutanı nasıl birini önemseyebilirdi ki?

"Senin ölümünü çok zor karşıladı," dedi kadın.

Komutan mı? Gölge komutanı Alexander'ın ölümünü zor kabullenmiş miydi?

"Bunu itiraf etmez, ama ben onda görüyorum. Adrian da gördü.

Yıkılmıştı. Hâlâ da öyle."

Adrian kim olursa olsun, umurunda değildi. Akıllı hâlâ komutanda idi.

"Diğerlerine gidebiliyor musun..."

Öfkesi hala içini yakıyordu ve aniden ayağa kalktı. Ona başka bir şişeyi nasıl bulacaktı?

"Tamam," dedi kız çabucak ve o da ayağa kalktı. "Sadece Adrian'ı düşündüm."

Kuşları tekrar kullanmak zorunda kalacağı düşüncesi onu sinirlendirdi, ama artık kanın nasıl çalıştığını bildiği ve onu hala görmek istediği için, belki başka bir yolla göndermeyi deneyebilirdi.

"Kardeşin Adrian'ı hatırlamıyor musun?" diye sordu ona. Cyrus donakaldı.

Ne dedi?

"Seni çok özleyiyor. Çok."

Alexander'ın başka bir kardeşi mi vardı? Cyrus'un başka bir kardeşi mi vardı? Bu doğru olamazdı.

Kraliçe elini onun koluna uzattı. "*Üzgünüm,*" dedi yumuşak bir sesle. "*Her şey için. Sana verdiğim tüm acılar için, üzgünüm.*" Gözleri doldu. "*Sen benden çok daha fazlasını, çok daha iyisini hak ediyordun, kaderinin sana verdiği şeyden çok daha iyisini.*"

Hâlâ hareket edemiyordu. Gözleri yanıyordu. Kimse ona daha önce böyle bir şey söylememişti. Kimse bunu söylemeye tenezzül etmemişti. Cyrus, neyi hak edip neyi hak etmediğini hiç düşünmemişti. Düşünseydi, belki de kaderin ona verdiklerini hak ettiğini düşünürdü. Ama kraliçe ona aksini söylüyordu...

"*Alexander,*" diye fısıldadı.

Ve aniden, kendini çok aptal hissetti. Tabii ki Alexander'ı kastetmişti. Cyrus'u değil.

Peki ne için özür diliyordu? Kader Alexander'a daha ne verebilirdi ki? Ayrıcalıklı bir hayatı vardı, her şeye sahipti: özgürlük, eğitim, zenginlik, aşk, mutluluk ve sonunda bir kahramanın ölümü. Kız haklıydı, Alexander kaderin ona verdiklerini hak etmemişti, ama yine de bundan zevk almıştı.

Cyrus ondan uzaklaştı.

"*Alexander,*" dedi kız yine, ama o artık duyamıyordu.

O Alexander değildi, Alexander olmak istemiyordu, burada olmak istemiyordu, onunla konuşmasını ya da ona bakmasını istemiyordu.

Oradan çıkması, uzaklaşması gerekiyordu ve kendini onun zihninden kopardı.

Cyrus, gemideki kamarasında yere çökerek nefes nefese kaldı. Bu konuşma onu hiç kimsenin yapamadığı kadar sarsmıştı. Ve şimdi yalnız kaldığı için, onun sözlerini gerçekten sindirebiliyordu...

Başka bir kardeşi vardı.

Adrian, ona öyle demişti.

Cyrus onu hissedemiyordu, bu yüzden onun gücü olmadığına oldukça emindi. Bu onu ilgilendirmiyordu, ancak Essandra'nın Alexander ile büyüsunü tamamlama fırsatını kaçırmaması kalbini sızlatmıştı. Gücü yoksa Adrian onun yerini alamazdı.

Cyrus onun nasıl biri olduğunu, kaç yaşında olduğunu, neye benzediğini merak etti.

Ve durakladı. Bazı şeyleri öğrenebilirdi...

Hâlâ kraliçeyle bir bağ hissediyordu. Kraliçe henüz kanı silmemişti. Belki de hâlâ birkaç dakikası vardı...

Kendini vazgeçirmeden önce, kraliçeye doğru çekilmeye başladı. Kraliçe, kollarını kendine dolayarak odasının zemininde oturmuş, boş şömineye bakıyordu.

Cyrus kendini gizlemeye özen gösterdi ve hızla kraliçenin anılarını taradı. Ne aradığından tam olarak emin değildi — kendisine benzeyen, daha genç bir adam, ama ne kadar genç olduğunu bilmiyordu. On beş? Yirmi beş?

Yüzleri tek tek inceledi; kendisi *olmayanları* tanıdı. Ve tanrılar adına, Mercia'da kaç tane sarışın adam vardı? Herkes. Her lanet olası kişi. Daha hızlı taradıkça hayal kırıklığı arttı. Nerede olabilirdi? Cyrus, kendisiyle kraliçenin yakın olacağını varsaydı, bu yüzden görüntüsü de yakın olmalıydı.

Ve sonra onu buldu.

Cyrus onu gördüğü anda tanıdı. Belki daha önce görmüştü, ama daha önce bir kardeş aramıyordu.

Adrian oldukça gençti, yirmili yaşların başındaydı, ama kesinlikle bir erkekti ve hem de çok etkileyici bir erkek. Alexander'dan biraz daha uzundu ve daha iriydi. Kılıcını sırtında taşıyordu, bu bir Mercia askeri için alışılmadık bir şeydi.

Ama bir savaşçı gibi görünüyordu. Cyrus gülümsemeden edemedi. Muhtemelen iyi bir savaşçıydı.

Aniden gelen bir duygu seli onu boğdu ve kraliçenin zihninden çıkmak zorunda kaldı. Kabininin zemininde otururken, boğazında yükselen bir çığlığı bastırdı.

Bir kardeşi vardı.

Hâlâ hayatta olan bir kardeşi.

Muhtemelen onun hakkında hiçbir şey bilmeyen bir kardeşi.

Cyrus yüzünü sildi ve yerden kalktı. Gölge Kral'ı ele geçirdikten sonra, bu kardeşi bulacaktı.

Yirmi Sekizinci Bölüm

"Hayır."

Cyrus, birdenbire ona bu kelimeyi söyleyecek kadar cesaretini toplayan korkak adama baktı. "Hayır mı?" diye tekrarladı.

"Önce Phillip'e saldırmalıyız," dedi Gregor.

Bu adam inanılmaz derecede aptaldı. "Aleon bizim için uygun bir konumda *değil*," diye tartıştı Cyrus. "Gölge Kral uygun. Orduları ayrılmış durumda ve o yalnız ve savunmasız."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Güvenilir bir kaynağım var."

Gregor alaycı bir şekilde güldü. "Bu bana güven vermiyorsa kusura bakma." Cyrus'un hayal kırıklığı artıyordu. "Gidip o orada değilse o zaman geri döneriz."

"Ve niyetimizi ele vermiş oluruz."

"Aleon ve Gölge Diyarları biraz akıllıysa, niyetimizi zaten biliyorlardır." Biraz daha uzarsa sabrını tamamen yitirecekti. "Şimdi Gölge Kral'ı ele geçirirsek, savaşın yarısı kazanılmış olur."

Gregor yine alaycı bir şekilde güldü ve Cyrus, bu sesin, Cyrus onu boğazlasa çıkaracağı sese benzediğini düşündü. Gregor parmağını ona doğrulttu. "Yani, istediğini elde edip beni Phillip'le baş başa mı bırakacaksın? Kesinlikle olmaz."

Gregor aptal olsa da, tamamen haksız sayılmazdı. Bu da bir seçenektir. Cyrus, Aleon'u hiç umursamıyordu ve onlarla savaşmaya pek niyeti yoktu.

Gregor, tahtına geri otururken dudaklarını büzdü, aralarındaki podyumun altında duran muhafızların arkasında kendini güvende hissediyordu.

Sanki adamlar onu güvende tutabilirmiş gibi.

"Önce Phillip'e saldırıyoruz," dedi Gregor tekrar.

"Bunun için vaktimiz yok. Gölge Kral geçide ulaşmadan onu yakalamak için hemen gitmeliyim. Bütün ordunu göndermen bile gerekmez."

"Kimseyi göndermeyeceğim!"

Öfke içini kapladı ve Cyrus elini kılıcının kabzasına götürdü, ama Everan onu arkadan dikkatlice yakaladı.

Cyrus, Gregor'u şu anda öldürmenin sonuçlarını hızla düşündü ve hiçbir sonuç olmayacağından oldukça emindi. Ama Everan onu hala tutuyordu. Yine de, bu adamın yüzüne daha fazla bakamıyordu. Arkasını döndü ve veda sözleri bile etmeden Gregor'un taht odasından çıktı.

"Ordunun hazır olduğundan emin ol," dedi Kord'a dışarı çıkarken. "Bir saat içinde yola çıkıyoruz."

"Ciddi misin?" dedi Kord. "Yalnız mı yürüyeceğiz?" "Gölge Kral'dan daha fazla adamımız var."

"Asgari düzeyde eğitim almış askerlerimiz var."

"Onları küçümseme, senin eğitim programın mükemmel."

"Eğitimin ne kadar iyi olduğu önemli değil. Çoğunun bir yıldan az tecrübesi var."

"Bu yeterli."

"Cyrus..."

Cyrus durdu ve Kord'u yakaladı. Tutuşu sağlamdı. "Tartışmaya açık değil. Yap." Her şeyin çılgınca geldiğini biliyordu, ama Gölge Kral'ı yakalamanın tek yolu buydu. Ve tartışacak zamanı yoktu.

Kord, hiçbir şey söylemeyen Everan'a bir bakış attı, sonra söyleneni yapmaya gitti.

Cyrus döndüğünde Everan ve Essandra'nın onu izlediğini gördü. "Gregor'a ihtiyacım bile yok," dedi onlara. "Onu orada öldürmeliydim."

"Onun parasına ihtiyacın var," dedi Everan. "Ordumuzu beslemesi için ona ihtiyacın var ve Aleon ve Mercia, Gölge Kral'a saldırına misilleme yaparsa onun paralı askerlerine ihtiyacın olacak. Onlara maaş veren el öldüğünde ordusunun ortadan kaybolacağını biliyorsun."

"Gregor'un parasını kullanmam için onun hayatta olması gerekmez. Onlara ödeme yapılmasını sağlayabilirim."

"Ama bunu halletmek için *ne* zamanın *ne de* kapasiten var," diye karşılık verdi Essandra. "Sabrın da yok," diye ekledi. "Çünkü bir kralı öldürmenin sonucunun ne olduğunu biliyorsun. Bir krallığı yönetmek."

"Japheth'i yönetmem."

"Evet, Serra için de öyle demiştin." Kaşlarını kaldırdı. "Ve Rael için. Bak, bu seni nereye getirdi."

Buna karşı çıkamadı.

"Gregor'u unut," dedi Everan. "Bırak istediğini yapsın. İhtiyacın olursa Aleon'a karşı sana katılır, önemli olan tek şey bu."

Cyrus dişlerini sıktı. "Önemli olan tek şey Gölge Kral."

"O zaman gidip onu yakalayalım."

Cyrus durakladı. Everan bu sözlerin onun için ne anlama geldiğini bilseydi... Davası ve amacı için destek ve birlik duygusu.

"Ama bana bir şeyi söylemelisin," dedi Everan. "Nereden biliyorsun?"

Everan ne isterse ona verecekti, ama bu konuda Cyrus tereddüt etti.

"Gölge Kral'ın geri döndüğünü nereden biliyorsun?" diye ısrar etti Everan. "Ve müttefik güçleri olmayacağını nereden biliyorsun?"

Essandra sessiz kaldı, ama gözleri aynı soruyu soruyordu. Onlar, dünyada en çok güvendiği insanlardı. En azından onlara gerçeği borçluydu.

"Mercian kraliçesi söyledi," dedi sonunda. "Kardeşimin kanı onun cildine değdiğinde zihnine girdim."

Everan ve Essandra ona şaşkın şaşkın baktılar.

"O, benim onun ruhu olduğumu düşünüyor."

Hâlâ ona bakıyorlardı, gözleri fal taşı gibi açılmış, ağızları açık.

"Şimdiye kadar dört kez benimle konuştu."

"Dört kez mi!" diye haykırdı Everan. "Ne oluyor Cyrus? Neden bir şey söylemedin?"

Kafasını salladı. "Bilmiyorum. Sanırım beni durdurmaya çalışacağınızı düşündüm."

Essandra kollarını kavuşturdu. "Yani, kardeşinin kanını kullanarak seni geri çağırıyor mu?"

şimdi de Cyrus'un bakma sırası gelmişti.

Bu... ona bir kan şişesi götürmekten * ok daha kolay* olurdu.

Keşke bunu düşünseydi.

Tabii ki, artık çok geçti. Alexander'ın cesedini korumak için ne yapılmış olursa olsun, cenaze ateşine atılmadığı için kanı akıtılmış olmalıydı. Ve o zaten bir şişe almayı kabul etmişti. Onu tekrar görebilmenin tek yolu, ona bir tane daha göndermektir.

"Son iki seferinde ona bir şişe gönderdim," itiraf etti.

Essandra'nın gözleri daha da büyüdü. "Ne yaptın? Ona nasıl ulaştırdın?"

" ok zahmetli bir çaba," diye cevapladı. "Ona ne dedin?"

"Ona hiçbir şey söylemedim. Hiç konuşmadım, çünkü bu beni ele vereceğini biliyorum."

"O zaman kanı nasıl kullanacağını ona nasıl gösterdin?" Essandra'nın kaşları keskin bir şekilde çatıldı. "Ve eğer senin kardeşinin ruhu olduğunu düşünüyorsa, şişelerin nereden geldiğini düşünüyor?" Alaycı bir şekilde güldü. "O kadar kolay kandırılabilir mi? Hiç mantığı yok mu?"

"Hiç kederden g z n k r olmadı mı?" diye tersledi. "Sen, herkesten çok, kaybın çaresizliğinin insanı imkansız inandırmasını nasıl yapabileceğini bilmelisin!"

Sessizleşti. Ağzını kapattı, ama boğazı sıkıştı ve şaşkınlık dolu gözleri öfkeye dönüştü. Acı dolu gözlere.

" z r dilerim," dedi adam, şimdi daha yumuşak bir sesle. " yle demek istemedim." Ama kadın başka bir şey söylemedi.

Kord geri geldi. "Ordu hazır." Cyrus başını salladı. "Yola  ıkalım."

Kamp ateşinin alevleri geceyi aydınlattı.

Everan ve Kord, askerlerin dinlenmesi için durmaları konusunda ısrar edene kadar ordusunu zorlamıştı. Şimdi Cyrus da dinlenmeliydi, ama uyuyamıyordu ve bu yüzden ateşe bakarak oturuyordu. Everan, Kord, Orion ve Essandra onunla birlikte oturuyorlardı. Kimse konuşmuyordu.

Bundan memnundu. Ona bunun delilik olduğunu, hazırlıksız oldukları, kötü planlanmış bir savaşa doğru yürüdüklerini söyleyeceklerdi.

Ordusunu kaybedeceğini söyleyeceklerdi. Ve... muhtemelen kaybedecekti.

Ama bundan sonra bir orduya ihtiyacı olmayacaktı. Gölge ordusunu yenemese bile, sadece Gölge Kral'a ulaşması gerekiyordu. Adamları bu konuda başarısız olursa, Essandra ona yardım edecekti. Bunu yapacağını biliyordu. Şu anda ondan ne kadar nefret ederse etsin. Onu incitmiş olsa da, yine de ona yardım edecekti.

Ve tanrılar onu lanetlesin, çünkü ona izin verecekti. Aslında, ona sadece izin vermekle kalmayacak, ondan bunu isteyecekti.

Essandra, istese de istemese de, Rael'e geri dönmeli, güvende ve korunmalıydı. Bu, Serra'dan çok daha tehlikeli bir girişimdi. Ve onu nefret edecekse, güvenli bir yerden nefret etmeliydi. İşler kötü giderse, Everan ve Orion'a onu Rael'e geri götürmeleri için söz verdirtmiş olması, ona sadece küçük bir teselli veriyordu. Bu, onların tek göreviydi.

Ateşin etrafında otururken onu izledi. Alevler yüzünde dans eden gölgeler oluşturuyordu. O, ondan çok daha iyisini hak ediyordu, ona verdiği kadar çok daha fazlasını. Ona dürüstlük bile gösterememişti. Everan da öyle. Suçluluk duygusu onu yiyip bitiriyordu.

"Bir kardeşim daha var," dedi aniden, sessizliği bozarak. Hepsi ona baktı.

"Ne?" dedi Kord.

"Başka bir kardeşim var," dedi tekrar.

Aralarında sessizlik oldu.

"Bunu sana o mu söyledi?" diye sordu Essandra sonunda. O başını salladı.

"Kim?" diye sordu Kord, Everan ve Essandra'ya bakarak. "Kim söyledi?"

Everan ona durumu açıkladı. "Mercian kraliçesi. Cyrus, kardeşinin kanı kraliçenin cildine değdiğinde onun zihnine girebildi."

Kord, Cyrus'a şaşkın şaşkın baktı. "Kraliçeyle mi konuştun? Gölge Kral'ı bu şekilde mi öğrendin?" Everan ve Essandra'ya döndü. "Siz de biliyor muydunuz?"

"Japheth'te öğrendik," dedi Everan sessizce. "Bu kardeş Mercia'da mı?" diye sordu Essandra.

Cyrus başını salladı. "Onu gördüm. Onun zihninde gördüm." Bir an durdu ve sesini daha da alçaltarak, "Onu hissedemiyorum," dedi. "Gücü yok."

"Ben..." Hızla başını salladı. "Ben sormuyordum..."

"Biliyorum. Ben sadece... Bunu düşündüğümü bilmeni istedim." Ateşin ışığında yumuşadı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Everan öne eğildi. "Nasıl birine benziyor?" "Beni dövüp öldürebilecek gibi."

İkisi de güldü. Sonra Cyrus tekrar sessizleşti. "Genç. O... çok yakışıklı. Her resimde yüzünde bir gülümseme var." Cyrus, hayatı boyunca Alexander'ın mutlu olmasını hiç istememişti, ama Adrian'ı görmek farklıydı.

"Onunla tanışmaya çalışacak mısınız?" diye sordu

Everan. "İsterim. Tüm bunlar bittikten sonra."

"Neden bekleyesin?" diye sordu Kord. "Bunu şimdi yapmak zorunda değiliz. Aslında, bunu şimdi, tek başımıza yapmak aptallık. Gölge Kral'ı unut. Git kardeşinle tanış."

Cyrus bu fikri cevap bile vermeyi reddetti. Kord onun bunu yapamayacağını biliyordu.

Sessizlik geri döndü.

Sonunda Everan, "Birkaç saat sonra yola çıkacağız. Hepimiz biraz uyumalıyız," dedi.

Cyrus başını salladı. Sonra hep birlikte şafak sökene kadar ateşin başında kaldılar.

Cyrus kuşun kafasına kanla işaret koyarken, kuş ellerinde çırpınıyordu. Bu kısmı hiç sevmezlerdi. Gölge Kral'a bir günlük mesafede olduğunu tahmin ediyordu. Bir saat içinde kesin olarak öğrenecekti. Kuşu gökyüzüne saldı ve batıya uçuşmasını diledi. Anında, gözlerinin arkasında

başının arkasına, gözlerinin arkasına yayıldı, ama o bunu görmezden geldi. Artık hiçbir şey onu durduramazdı.

"O zaman bugün," dedi Essandra arkasında.

Cyrus döndü.

Yanındaki muhafızı eliyle uzaklaştırdı. Muhafız, Essandra'nın ayaklarının dibine deri bir sandık koymuştu. "Bugün Gölge Kral'ı öldüreceksin," dedi Cyrus'a.

O da başını salladı. "Bugün," dedi. Gerçek gibi gelmiyordu. Tüm o zaman boyunca arzulamış ve beklemiş, çalışmış ve kendini ve çevresindekileri defalarca yıpratmış, tüm zamanını bu düşünceyle geçirmişti.

Şimdi o gün gelmişti.

Dudakları soğuk bir şekilde büzülmüştü. Ondan hiçbir sıcaklık gelmiyordu, ama zaten beklediği de bu değildi. Bu onun kendi hatasıydı. Kaybı ve çaresizliği hakkında söyledikleri için ondan özür dilememişti. Gerçekten dilememişti. İsteddiği gibi dilememişti. Dilemesi gerektiği gibi dilememişti.

Özür dilemesi gerekiyordu.

"Benimle geldiğin için teşekkür ederim," dedi. Aptalca bir başlangıçtı. Hayır, yapması gereken...

"Giyin," dedi ona düz bir sesle.

Durdu ve deri zırhına baktı. "Giyindim." "Hayır, giyinmedin." Elini yerdeki sandığa doğru salladı.

Cyrus bir anlığına ona baktı, sonra ona doğru yürüdü

Cyrus bir anlığına sandığa baktı, sonra yanına gidip kilitli kapağı açtı ve içinde zırhını buldu. Eski zırhı değil, yeni yapılmış zırhı.

Şaşkınlıkla kol zırhlarını çıkardı. "Bunu ne zaman yaptın?" "Serra'dan zırhın olmadan döndüğün gün."

Gözleri ona çevirdi. "Ertesi gün mü?" Kız aynı şeyi tekrarlamadı.

Elindeki delinmez zırha baktı, bu zırh onu Gölge Kral'a ulaşana kadar hayatta tutacaktı.

"Essandra, sana özür dilemem gerektiğini söylemeliyim..."

"Duymak istemiyorum." Zırhı işaret ederek başını salladı. "Giyn. Ve bu sefer çıkarma."

Sonra arkasını dönüp, onun dediğini yapması için onu yalnız bıraktı.

Yeni zırhını giyen Cyrus, ordusunu kontrol etti. İyi görünüyordular. Geldiği noktadan çok etkilenmişti. Kölelerden özgür insanlara, askerlere, inandıkları bir amaç için savaşan insanlara... Onun da inandığı bir amaç. Moralleri yüksekti, onunki de öyle.

"Cyrus!" Dönüp Everan ve Kord'un kendisine doğru yürüdüğünü gördü. "Aleon bize doğru geliyor," dedi Kord.

"Bizi durdurmak ve Gölge Kral'a yardım etmek için yola çıktılar," diye ekledi Everan.

Bu beklenmedik bir durumdu. Az önce hissettiği coşku bir anda yok oldu. Phillip gerçekten Gölge Kral'ı korumak için mi geliyordu? Belki Phillip, Gregor'un burada olduğunu düşünerek ordusunu hareket ettirmişti. Belki Gregor'un burada olmadığını görünce geri çekilirdi.

Ama ya çekilmezse?

"Aleon bize ulaşmadan önce Gölge Kral'a ulaşabilir miyiz?" diye sordu Cyrus.

"Ciddi olamazsın," dedi Kord. "Bunu başarsak bile, Aleon savaşa girerse her şey bitecek. Aleon ve Gölge Diyarları'nın birleşik güçleri ordumuzu tamamen yok edecek." Cyrus'a baktı ve yüzü değişti. "Orduyla geri dönmeyi planlamıyordun." Başını salladı. "Geri dönmeyi hiç planlamıyor muydun?"

Cyrus cevap vermedi. Galip geleceğini ummuştu. Ama gelemezse... Eh, bu onun kaderi olacaktı.

"Gölge Kral ne kadar uzakta?" diye sordu Everan. "Onu görebiliyor musun?"

Henüz görememeliydi, ama yine de Cyrus zihnini batıya gönderdiği kuşa uzattı. Ve şaşkınlıkla geri adım attı.

Nabızı hızlandı.

Görebiliyordu.

Gölge ordusunu görebiliyordu.

"Onları görüyorum," dedi Everan ve Kord'a, kuş aracılığıyla görüşünü sürdürerek. Kalbi daha da hızlı atmaya başladı. "Düşündüğümde daha yakın. Ona ulaşabiliriz. Bugün."

"Ordusu ne kadar büyük?" diye sordu Everan.

Söylemesi zordu. "Elli bin, belki." Kord küfretti.

Cyrus'un ordusu daha büyüktü, ama bu da büyük bir orduydı. Çok büyük bir fark yoktu, ama sayıca üstünlük vardı. Ve bir şey daha... Gölge ordusu yavaş hareket ediyordu. Mantıklıydı: Mercia'yı geri almak için bir savaştan çıkmışlardı.

"Yorgun görünüyorlar," dedi Everan ve Kord'a. "Görünüşe göre..."

Cyrus donakaldı.

Göğsü sıkıştı ve kanı dondu. "Cyrus?" dedi

Everan.

Hayır, bu doğru olamazdı.

"Cyrus," diye Everan tekrar seslendi.

Neredeyse sözcükleri söyleyemedi. "Kardeşim de onlarla birlikte."

"Adrian mı? Emin misin?"

Başını salladı. Adrian, birlikte bindiği Gölgeler gibi siyah renkli bir zırh giyyordu, ama yüzünü tanımak hiç de zor değildi. Kraliçenin anılarındaki haliyle tıpatıp aynıydı, sadece gülümsemiyordu.

Cyrus zihnini geri çekti. Nefesini toplamak için bir dakikaya ihtiyacı vardı.

"Neden onlarla birlikte?" diye bağırdı. "Neden orada lan?" Everan ve Kord sessiz kaldı. Bu onlara sorulacak bir soru değildi. Cyrus birkaç adım attı, sonra geri döndü. "Mercia'da kraliçesini koruması gerekirdi! *Neden orada lan?*"

Öfke içini kapladı. Bu her şeyi mahvedebilirdi.

"Neden orada?" diye bağırdı ve kolunun altında tuttuğu miğferi havaya fırlatarak uzağa attı.

Birkaç adım daha attı, derin bir nefes aldı ve yüzünü sertçe elleriyle ovuşturdu. Şimdi ne yapacağını düşünmeye çalıştı.

"Cyrus," dedi Everan sessizce. "Bu fırsatı kaçırsan da sorun değil. Kötü bir karar vermiş olmayacaksın, başarısız olmuş olmayacaksın. Sadece yeni bilgilere göre kendini ayarlayacaksın. Aleon'u ya da kardeşini bilmenin bir yolu yoktu ve başka bir fırsat daha olacak. Bulmana yardım edeceğiz."

"Ama fırsat şu anda burada," diye ısrar etti.

"Ve eğer onu değerlendirirsen, pişman olursun."

Buna tam olarak ikna olmamıştı.

"Hâlâ nefret ettiğin kardeşinin yasını tutuyorsun," dedi Everan. "Sevdiğin kardeşini kaybettiğinde ne hissedeceğini bir düşün."

Cyrus başını salladı. "Onu sevmiyorum. Onu tanımıyorum bile."

Everan omuz silkti. "Önemli değil. Onun fikrini seviyorsun. Aile fikrini seviyorsun. Hepimiz seviyoruz."

Cyrus aile fikrini hiç düşünmemişti. Düşünmemek daha kolaydı, çünkü daha önce bu fikir mümkün değildi. Ama belki şimdi mümkündü...

Zihnini tekrar kuşa yöneltti ve Adrian'ı tekrar buldu. Onunla ilgili her şey - saçları, yüzü, atının üstünde oturma şekli. Cyrus gözlerini ondan ayıramıyordu.

"Değişiklik yapmakta bir sakınca yok," dedi Everan.

Cyrus bir an için bu söz üzerinde durdu, içindeki duygu fırtınası arasında düşünmeye çalıştı. Şimdi ne yapacağını bilemiyordu. Ama bir şeyi biliyordu: Adrian'a zarar gelmesine izin veremezdi. Kardeşine karşı savaşamazdı.

"Orduyu Japheth'e dönmeye hazırla," dedi sonunda Kord'a, ancak Cyrus Gregor ile yapacağı bir sonraki konuşmayı hiç istemiyordu.

Yakınında duran ve az önce yaşadığı tam anlamıyla çöküşü fark etmemiş gibi davranan bir sayfaya döndü. "Git o miğferi getir," dedi Cyrus, miğferi attığı yere doğru başını sallayarak. Eğer onu tekrar kaybederse, Essandra onu öldürecekti.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

"Cyrus, öylece gidemezsin."

Kesinlikle gidebilirdi. Ordudan ayrıldıkları yerden, Japheth'in başkentinin hemen kuzeyinden, gemisinin beklediği limana kadar Kord'un kulaklarında yankılanan ısrarlı argümanlarını duymazdan gelmeye çalıştı. Kord, Cyrus'un ayrılmadan önce Gregor ile görüşüp aralarındaki sorunları çözmesini ısrarla istiyordu. Argümanı ikna ediciydi.

Ama yeterince ikna edici değildi.

Cyrus, Gregor ile konuşamazdı. Ona bakamazdı. Gregor'un, Cyrus'a Gölge Kral'a karşı savaşmamasını söylediğini anlatırken, tükürük saçan gülümsemesiyle onun başarısızlığını sevinçle kutlayacağını biliyordu.

Kendini beğenmiş olacaktı. Dayanılmaz derecede kendini beğenmiş.

O zaman Cyrus o kendini beğenmiş yüzü kafatasından söküp Gregor'un kucağına bir masa örtüsü gibi sermek zorunda kalacaktı.

Orion, Kord'un yanında yürürken başını salladı.

"Ne?" diye sordu Cyrus. "Sen de kalmam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Orion burnunu çektirdi. "Gregor'la konuşmak için mi?" Yine burnunu çektirdi. "Siktir et o adamı."

Cyrus neredeyse kahkaha atacaktı.

"Onunla konuşmadan gidersen, bunu bir hakaret olarak algılayacak," dedi Kord, Cyrus'un fikrini değiştirebileceği umuduyla. "Bu da işleri daha da kötüleştirecek."

Cyrus, Gregor'un bunu nasıl algılayacağı umrunda değildi. Aslında, Kord'un bitmek bilmeyen tartışmasına rağmen, Gregor'u düşünmüyordu bile.

Aklı sürekli Adrian'a gidip geliyordu.

Kraliçesi Mercia'dayken kardeşi neden Gölge Kral'ın yanındaydı? Müttefiklerin stratejik adamlarını paylaşımları alışılmadık bir durum değildi

ancak Adrian yirmi yaşını yeni geçmişti. Savaş çabaları için kritik öneme sahip olamazdı.

Belki de kraliçe için bir görevdeydi. Önceki iki lord yargıcın kanından geldiği için, sarayda mutlaka bir pozisyonu vardı.

Kord sonunda tartışmayı bıraktı ve Cyrus'tan ayrılıp ayrılmaya hazırlandı. Orion da onu takip etti ve Essandra tek başına Cyrus'un yanında kaldı. Everan gemiyi hazırlamak için önden gitmişti. Liman, onlar geçerken kalabalık ve yoğundu.

Cyrus, Adrian'ın ne tür bir pozisyonunda olacağını merak etti; büyükelçi olmak için çok genç ve deneyimsizdi. Belki de orduda daha düşük rütbeli bir adamdı. *Hayır*. Öyle olsaydı, yanında en azından bir Mercian lejyonu olmadan Gölge Kral'ın yanında olmazdı.

Kalabalığın üstünden bir kadın sesi duyuldu. "Sabine!"

Essandra durdu, Cyrus da durdu. Sadece Essandra durduğu için değil. Essandra'nın uzun zaman önce geride bıraktığı ismi duyunca durdu.

"Sabine," diye tekrar seslendi kadın.

Essandra ve Cyrus ikisi de döndüler ve koyu renkli bir pelerin giymiş bir kadın birkaç adım öteden onlara bakıyordu. "Sabine Laveau."

Essandra'nın nefesi kesildi, ama cevap verdiğinde sesi sağlam ve kararlıydı. "Beni başka biriyle karıştırıyorsunuz."

Kadının gözleri bir anlığına, sadece bir anlığına kısıldı, sonra kibarca başını salladı. "Özür dilerim. Sadece bir zamanlar tanıdığım birine çok benziyorsunuz."

Essandra yumuşak bir gülümseme takındı. "Umarım bu size sıcak anılar getirir. İyi günler." Kadına başını salladı ve gemiye doğru yürümeye devam etti. Ama yürürken adımları hızlandı.

"O kimdi?" diye sordu Cyrus.

Cevap vermedi.

Gemiye vardılar ve Essandra, gemiye binmeden önce sadece omzunun üzerinden geriye bakmak için durdu. Güverteye çıktıklarında, Cyrus onu dirseğinden tutup durdurdu.

"O kimdi?" diye tekrar sordu.

Essandra elinden kurtuldu ve direğin arkasına geçerek gölgesinde saklandı ve kalabalık limana doğru baktı. Parmakları tahtaya gömüldü. "Bilmiyorum."

"Senin eski adını biliyor..."

"Bunu belirttiğin için teşekkürler," diye tersledi. Direğe daha da yaklaşarak gölgesinde daha da derinlere saklandı.

Cyrus, kızın sert tepkisine tepki göstermedi. Kız korkmuştu.

Adam da onunla birlikte gölgeye girdi, hemen arkasına geçti ve kalabalığı da dikkatle taradı. "Onu tanımadığından emin misin?"

Gözlerini liman sokaklarından ayırmadı. "Soroya'nın cadı grubu için çok önemliydim. Beni tanıyanlar, benim tanıdıklarımın daha fazlaydı."

"Coven dışındaki insanlar ne olacak? Başka bir yerden seni tanıyan biri olabilir mi?"

Cevap vermedi ve adam yardım edip etmediğinden emin değildi. "Bunu kafana takma," dedi. "Artık güvendesin."

Kafasını hızla çevirip ona baktı. "Soroya'dan güvende olabileceğim *hiçbir yer yok*. Saklanabileceğim *hiçbir yer yok*." Limana doğru döndü. "Çok rahatlamıştım."

Bekle... "Bu ne demek?"

Kız kabinine geri dönmek için hareket etti, ama adam onu yakaladı.

"Yine gitmeyi mi düşünüyorsun?" diye ısrar etti. "Bunu mu demek istiyorsun?"

Hâlâ cevap vermedi.

"Essandra..."

"Lütfen buradan gidelim," diye yalvardı.

Onu hiç böyle görmemişti ve bundan hoşlanmamıştı. Onun korkmasından hoşlanmıyordu. Omuzlarını düşürerek iç geçirdi, sonra başını salladı. Cyrus, limana son bir kez baktıktan sonra Rael'e geri dönmek için demir alma emrini verdi.

Gregor, Cyrus'un Japheth'e veda bile etmeden ayrılmasına kızmış olsa da, Gregor paniğe kapılacak başka bir şey bulduğu anda bunu unutmuş gibiydi.

Cyrus, çalışma odasındaki masasında otururken, katlanmış mektubu parmakları arasında ileri geri çevirdi. Bu, onu özellikle endişelendiren bir haber değildi, ama beklemediği bir haberdirdi.

Aleon kralı, Osan prensesiyle evleniyordu, ya da belki de çoktan evlenmişti, zamanı belli değildi. Cyrus, Kral Tagasi, Osan ve Rael arasında bir ittifak önerisini geri çektiğinden beri Osan'ı hiç düşünmemişti. Ancak onun sözlerini hatırlıyordu:

Sizin sarayınız, gölgelerde yürüyenleri sadece hoş görmekle kalmıyor, onları yüceltiyor — doğa kanunlarını eğip bükerek krallıkları barış içinde tutan dengeyi bozan cadıları. Osan karanlıkla pazarlık yapmaz.

Aleon'da cadılar olmamalı.

Everan ve Kord, o düşünürken sessizce oturdular.

Osan'ın Mercia, Aleon ve Gölgelel Diyarı arasındaki ittifaka katılıp katılmayacağına dair hiçbir haber yoktu. Gregor haberlerini gönderirken tüm önemli ayrıntıları atlamaya meyilliydi, çünkü kim bunlara ihtiyaç duyardı ki? Ancak, bu olasılığı varsaymak güvenliydi.

Cyrus mektubu masanın üzerinden Everan'a attı. Everan mektubu açıp gözden geçirdikten sonra Kord'a uzattı. Cyrus konseyini toplamalıydı, ama önce düşüncelerini toparlamak istiyordu. Bu haber belki de onun için hiç önemi yoktu. Aleon'a karşı savaşmayacaksa, müttefikleri hakkında endişelenmiyordu, ama Gregor onu birleşik krallıklara karşı savaşa sürükler

Essandra çalışma odasına girdi ve Cyrus'un dikkati ona kaydı. Essandra'nın gelip gelmeye

Essandra çalışma odasına girdi ve Cyrus'un dikkati ona kaydı. Gelip gelmeyeceğini merak etmişti. Japheth'ten döndüğünden beri içine kapanık ve sessizdi. Bu, ona kızgın olduğunda gösterdiği sessizlikten farklı bir sessizlikti. Cyrus onun sessizliğini hiç sevmiyordu, ama özellikle bu tür bir sessizliği sevmiyordu. İyi olduğunu söylemişti, ama şimdi gergindi, her zaman tetikteydi. Ve neredeyse hiç yemek yemiyordu.

Gemide söylediği sözler onu endişelendirmişti. Artık Soroya'dan saklanmanın yeterli olmadığını düşünüyordu, kaçma baskısı giderek artıyordu. Ona tekrar gidecek mi diye sordu.

O da ona cevap vermemişti.

"Sence ne kadar ciddi?" Everan mektubun içeriği hakkında sordu.

Cyrus gözlerini Essandra'dan ayırmadı.

"Ne kadar ciddi?" diye sordu. "Ne oldu?"

Kord mektubu ona uzattı, o da mektubu alıp kelimeleri gözden geçirdi.

"Henüz çok endişelenmiyorum," dedi Cyrus, dikkatini tekrar elindeki meseleye çevirerek. "Ama Gregor bizi daha büyük bir savaşa sürüklemekten önce Gölge Kral'ı ortadan kaldırmam gerekiyor."

Fazla zamanı yoktu. Cyrus düşünürken yumruklarını dudaklarına dayadı. "Kraliçeyi tekrar görmem gerek. Bir şeyler planlıyorlarsa bana söyler."

Essandra'nın bakışları ona çevrildi. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.

Artık kederini atlattı; seni kolayca anlayacaktır."

Cyrus sandalyesine yaslandı. O kadar emin değildi. Kraliçenin hissettiği keder, onun çabucak atlabileceği bir şey değildi. Ve kraliçe onu görmek *istiyordu*, daha doğrusu Alexander'ı görmek istiyordu; onun bir şekilde hâlâ hayatta olduğuna inanmak istiyordu.

Çaresizce.

"Ona başka bir şişe daha getirmem lazım," dedi ve bunu daha önce yaptığından farklı bir şekilde yapması gerekiyordu; önceki yaklaşımı izlemek onu delirtirdi. Daha yakınlaşması gerekiyordu. Şakaklarını ovuşturdu, sonra aklına bir fikir gelince doğruldu. "Taş çemberine gidip oradan bir kuş göndereceğim."

"Bu güvenli değil," diye itiraz etti kadın.

"Neden olmasın? Taş çemberine birçok kez gittik." Gözleri ona dik dik baktı, ama daha fazla tartışmadı.

Bir saat içinde Cyrus, Essandra'nın çalışma odasında, kolunda bir kuşla hazırdu. Essandra, kuşla başlayarak bağlanma büyüsünü yaptı. Bir hayvanla fiziksel olarak bağlanarak onu portaldan geçirmek ilk kez oluyordu ve şaşırtıcı bir şekilde, hiçbir şey hissetmedi. Ne beklediğini bilmiyordu; Essandra'ya, Kord'a veya geçirdiği diğer kişilere bağlandığında hiçbir şey hissetmemişti, ama yine de bu durum onu şaşırttı.

Sonra Essandra aralarında bağlanma büyüsünü fısıldadı. O başını salladığında, Essandra'nın yere çizdiği çizginin üzerinden geçtiler.

Yazı okudu ğ unda, bir an için, bu yazıyı yazan kişinin kim olduğunu merak ettim.

Çok fazla *kötü* anı.

Neden hala gelmekte ısrar ettiğini anlamıyordu. Kendisi de geçit açabilirdi. En azından bunu yapabileceğinden emindi.

"Her zaman gelmek zorunda değilsin," dedi ona. "Yani, istemiyorsan. Daha iyi şeyler yapacaksan."

Kuşu serbest bırakmak için uzandı, ama Essandra onu tuttu. "Amana fasora," diye fısıldadı ve hayvanla olan bağına kopardı.

Doğru... Kuş ona bağılyken ölürse, o da ölecekti.

Kız dudaklarını büzdü. "Bu yüzden gelmek zorundayım."

Bunu hak ettiğini düşündü ve gururunu yutarak kuşu gökyüzüne saldı.

Uçuş uzun sürmedi. Birkaç gün sürecek zorlu bir yolculuk, bir saatten biraz fazla sürdü. Hayvanın Yaşlı Deniz'i geçmesi için zamanın yükü olmadan kan bağı güçlüydü ve o da onu zorladı.

Cyrus neden ilk denemede başarıya ulaşacağını düşündüğünü bilmiyordu, ama öyle olmuştu, bu yüzden bir kış şahini saldırıp bağı aniden kopardığında daha da sinirlenmişti. Çok yakındı. Çok yakındı, başkent adasını görebilecek kadar yakındı.

Sonra bir anlık tüy ve pençe parlaması. Sonra karanlık.

Öfke onu sardı ve portaldan geçerek çalışma odasına geri döndü. Lanet olası kış şahinleri. Mercia'dayken daha fazlasını öldürmeliydi, tabii bu pek bir fark yaratmazdı.

"Ne yapıyorsun?" Essandra nefes nefese onu takip ederken sordu.

"Bir tane daha alıyorum." İkinci kuşu kafesten çıkardı ve hazırladığı şişeyi takmadan önce aceleyle kanla işaretledi.

"Belki bu sefer birden fazla almalısın," dedi ona.

"Bu yeterli olacak." Yeterli olsa iyi olurdu. Ne zamanı ne de sabrı vardı. Bunu da kaybederse, bizzat atını sürerek kanal kıyısından bir tane daha yakalayacaktı.

Cyrus, Essandra onun adını bağırırken, tekrar portaldan geçerek taş çemberine geri döndü. Diğer tarafta durup ona döndü.

"Ne?" diye sordu, Essandra da geçince.

Kız, kuşu ve onun kolunu hayretle izlerken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ne?" diye tekrar sordu.

"K-kuş," diye kekeledi. "Onu sana bağlamadım."

Hayvana baktı, hayvan onun sıkı tutuşuna karşı direniyordu ama bunun dışında iyi görünüyordu.

"Bir şeyi yok," dedi.

Kız, gözleri hala iri bir şekilde başını salladı. "Hayır, bu mümkün değil."

Adam, gayet iyi durumda olan kuşu kızın önünde salladı ve kız ona öfkeyle baktı. "Bir şeyi yok," dedi adam tekrar.

Hâlâ ona inanmayan kadın elini uzattı ve kuşa dokundu; denedi, dürttü, itti.

Aklına bir düşünce geldi. "Belki de ipe hiç ihtiyacım yoktu."

"Hayır, kesinlikle ihtiyacın vardı. Çok fazla adamı geçirmek istediğinde ve bağı aşırı yüklediğinde Aether'in adamlarını nasıl yaktığını hatırlıyor musun?"

Evet, öyle olmuştu.

"O zaman bunun nedeni küçük olması mı, yoksa bir hayvan olması mı?"

Kadın yine başını salladı. "Bence onu sadece senin iraden getirdi."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum. Sanırım bu, senin güçlendiğin anlamına geliyor. Gücün artıyor."

Yüzündeki ifadeyi okuyamazdı. Korku değildi... Endişe olabilir. Ama bunun onu neden endişelendireceğini bilmiyordu. Gücünün ne olduğunu bile tam olarak bilmiyordu, gücünün nasıl arttığını ise hiç bilmiyordu, ama bunu sonra düşünecekti. Dikkatini tekrar kuşa ve elindeki işe verdi.

İkinci deneme başarılı oldu. Kuş, şişeyi Mercian kraliçesinin terasına bıraktı ve Cyrus onu bıraktı.

Şimdi bekleyecekti.

Essandra'nın çalışma odasına geri döndükleri anda, Essandra doğruca kitap duvarına gitti. Cyrus, Essandra'nın raftan büyük, deri ciltli bir kitap çekip hızlıca sayfaları çevirirken durakladı. Onu rahatsız eden bir şey vardı...

"Ne oldu?" diye sordu. "Gücümün artmasıyla mı ilgili?"

Onu görmezden geldi ve kitabı bir kenara atarak hızla başka bir kitap aldı.

"Bunun neden kötü bir şey olduğunu anlamıyorum," diye ekledi.

İkinci kitabı da bir kenara attı ve başka bir tane aldı. "Güç artmaz. Gücünü kazandığında, hepsini birden kazanırsın. Bu yüzden gençler için, onu kontrol etmeyi bilmeyenler için çok tehlikelidir. Ama gücün artıyorsa, bu senin farklı olduğun anlamına gelir. Sende farklı bir şey var."

Omuz silkti. "Tamam..." Hala bunun neden sorun olduğunu anlamıyordu.

Kadın kitabı kapattı. "Neyle çalıştığımı bilmem gerekiyor, yoksa birleşik gücümüzü kullandığımda, kazara ikimizi de öldürebilirim." Sesi keskin ve soğuktu.

"Bana kızgın mısın?" diye sordu.

Onu delici buz gibi bakışları biraz yumuşadı. İçini çekti. "Hayır," dedi. "Hayır, ben sadece..."

Gözleri çalışma masasının ortasındaki küçük mor keseye takılınca sözleri kesildi.

"Bu nereden geldi?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Yaklaşıp poşeti aldı ve açtı. Sonra yüzündeki renk kaybolurken donakaldı.

Nefesi kesik kesik ve hızlıydı, içindikileri avucuna döktü.

Cyrus yaklaştı ve yuvarlak bir kolye ucu olan bir kolye olduğunu gördü. Önüne eğilip üzerindeki oyma işçiliğini inceledi: karmaşık bir üçgen ve daire katmanları.

"Bu ne?" diye sordu.

Kız, gözlerini ona dikerek nefes nefese cevap verdi. "Bu bir vinculum kolye ucu... Takı sahibinin gücünü iradesine karşı bağlar."

Kaşları çatıldı. "O zaman neden takıyorsun?"

"Bu, Soroya'nın cadı grubuna ait olduğum zamandan kalma kolyem. Beni buldu. Ve onu tekrar takmamı istiyor."

Otuzuncu Bölüm

"Yavaş ol!" diye bağırdı Cyrus. "Bekle!"

Essandra onu görmezden gelerek yatak odasını dağıttı, giysilerini ve gerekli eşyalarını deri çantasına tıktırdı.

"Nereye gideceksin ki?" diye sordu Cyrus.

"Bilmiyorum," dedi, bir başka binici elbisesini de top haline getirip çantasına tıktırırken. "Coven dağılacak, sonra güvenli bir yer bulduğumda tekrar bir araya geleceğiz."

"Buradan daha güvenli bir yer neresi olabilir ki?"

Essandra burun kıvrıdı. "Soroya'nın nerede olduğumu bilmediği *herhangi* bir yer."

"Peki ya seni tekrar bulursa? O zaman ne olacak? Yine kaçmak zorunda kalacaksın. Seçtiğin hayat bu mu?"

"Onu terk ettiğimde seçtiğim hayat bu." Çantayı kapattı.

"Ama şu anki hayatın böyle olmak zorunda değil," dedi ona. "Ben seni koruyacağım."

Ona dönerek, "Bunu kaç kez söylemem gerektiğini bilmiyorum. Gücün, büyüyorsa bile *hiçbir* anlam ifade etmiyor," dedi.

"Sadece benim gücüm değil. Tacımın gücü ve onunla birlikte gelen her şey... hepsi senin olacak."

Ona bakarken sessizleşti.

"Artık bir ordum var, iki krallığın gücü. Bu cadı bunu yenebilir mi?" diye sordu. "Çünkü sana ulaşmak için bunu yapması gerekecek."

Dudakları aralandı ve yutkundü. "Ordunu benim için kullanır mısınız?" diye sordu, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyordu.

"Tabii ki kullanırım." Bunun neden bir soru olduğunu bile anlamadı.

"Ama onu Gölge Kral için kullanman gerekiyor."

"Her zaman başka bir ordu kurabilirim, ama elde edemem..." Kendini durdurdu.

"Başka bir cadı grubu," diye sözünü tamamladı. Gözlerini yere indirip başını salladı. "Aslında yapabilirsin. Bağlı bir cadı bulmak zor olur, ama tamamen imkansız değil."

Cyrus'un kastettiği bu değildi. Cyrus cadı meclisi ya da bağ cadısı umursamıyordu. *Onun gibi birini* bulamazdı. Ve bunu, artık var olmayan bir şeyi özlemiş gibi görünmeden nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Öyle olsa bile.

"Soroya'yı düşman edinmek istemezsin," diye uyardı.

"Soroya umurumda değil. Senin gitmeni istemiyorum." Sessizlik içinde durdular, bakışları birbirine kilitlendi. "Ve tüm bunlar onun kendisinin geleceğini varsayıyor," dedi. "Bunun olasılığı ne kadar? Eğer o da diğer devlet başkanları, herhangi bir şeyin başkanı gibi ise, seni almak için birini gönderecektir. Ama sen onun eskiden tanıdığı kişiye hiç benzemiyorsun. Sen daha güçlüsün. Bir cadı meclisi kurdun, benim aracılığımla Aether'den sonsuz güç almanı sağlayan bir kan bağına sahipsın ve dünyanın en büyük ordularından birine sahipsın. Ona karşı çıkmak için bir zaman varsa, o da şimdidir."

Buna hiçbir şey söylemedi. "Kaçmayı bırak," dedi.

Gözleri yine odayı taradı. Adam, kadının zihnine girip ne düşündüğünü bilmek istedi. Bir şey düşünüyordu...

"Odaklanman gereken yeterince şey var," dedi sonunda. "Cadılar savaşı şu anda üstesinden gelebileceğin bir şey değil. Senden çok şey alabilir: zaman, enerji, çaba, adamlar. Uğruna çalıştığın her şeyde fırsatları kaçırabilirsin..."

"Bunun benim ödemeye hazır olduğum bir bedel olduğuna inanmıyorum musun?"

Bir an durdu ve nefesini çekti. "Sana inanmak istiyorum," diye fısıldadı.

"O zaman inan. Kal."

Essandra çantasını açmadı, ama gitmedi de. Cyrus her sabah uyanıp çalışma odasına gittiğinde, onun gitmiş olacağından endişelendi, ama her sabah hala oradaydı.

Ve her sabah, Mercian kraliçesi onu kan bağıyla çağırmadığı bir gün daha başlıyordu. Ondandır hiçbir şey hissetmiyordu. Belki Essandra haklıydı, belki mantıklı düşünce galip gelmişti ve şimdi bir şeylerin ters gittiğinden şüpheleniyordu. Belki bir daha kullanmayacaktı.

Ya da belki yeni şeyi henüz bulamamıştı. Terasta olup olmadığını kontrol etmek için başka bir kuş göndermeyi düşündü. Ama bekledi.

Essandra ve Mercian kraliçesi arasında, başka bir şeye odaklanmakta zorlanıyordu.

Miriel'den de bir mektup gelmişti. Pryam sınırında güçlerini yavaş yavaş güçlendiren Etrean Birliği hakkında endişeliydi. Cyrus pek endişelenmiyordu. Pryam'a daha fazla Raelean insan yerleşirken, elbette Birlik tetikte olacaktı. Onun planlarını bilmiyorlardı. Ama endişelenecek bir şey yoktu ve zamanla her şeyin yoluna gireceğini umuyordu.

Birkaç gün daha geçti. Ve daha fazlası.

Mercia kraliçesinden hiçbir haber yoktu. Sonra Jaem'den haber geldi.

Görünüşe göre, Aleon'un Osan ile kraliyet düğünü, Mercia kraliçesinin de katıldığı, görülmeye değer bir düğün olmuştu. Bu, kraliçenin kanı neden kullanmadığını açıklıyordu. Kraliçe Mercia'da bile değildi. Ve daha ilginç bir bilgi: Gölge Kral gitmemiş, ama Gölge komutanı gitmişti. Bu, dört krallığın birliğini simgelemiyorsa...

Cyrus çalışma odasında volta atıyordu. Bu krallıklar müttefik olarak birbirlerine yaklaştıkça, Gölge Kral'a ulaşması o kadar zorlaşacaktı. Zamanı azalıyordu.

Ve sonra onu hissetti.

Mercia kraliçesi. Sonunda.

"İşte buradasın," dedi kendi kendine, sonra zihnini yerine oturan bağı doğru itti.

Kraliçe odasındaki yatakta oturmuş onu bekliyordu ve Cyrus zihninde kendini gösterdiğinde ayağa kalktı. Onda farklı bir şey vardı. Havada şüphe dolaşıyordu. Kraliçe ona ihtiyatla baktı ve Cyrus bu ziyaretin öncekiler gibi olmayacağını anladı.

Ona doğru adım attı.

Ne olduğunu merak etti. Onun zihnini araştırmak istedi, ama kadının şüphelerini daha da artıracak bir şey yapmaya cesaret edemedi.

Kraliçe onu inceledi, yüzündeki her çizgiyi, saçlarını, vücudunu. O da odaklandı; Alexander'ın her ayrıntısını, derisindeki her izi, botlarındaki her çizik, Mercian tuniklerinin dikişlerine kadar her şeyi yansıtmaya odaklandı.

Kadın yavaşça onun etrafında dolaştı.

Kadın biliyordu. Bir şeylerin yolunda olmadığını biliyordu.

Ama o kıpırdamadı. Kalbi hızla atmasına rağmen, kadının onu incelemesine izin verdi. Alexander'ın da böyle yapacağından emindi. Ve bekledi.

Kraliçe gözlerini kısarak ve başını eğerek tekrar onun önüne geldi. Sonra elini uzattı ve onun elini tuttu. Kendini hareketsiz kalmaya zorladı. Kraliçe tunikasının kolunu sıvadı. Ne aradığını biliyordu — sopaları. Yine de kıpırdamadı. Kraliçe onları bulamayacaktı. Tüm işaretlerini saklamıştı. Kraliçe gözlerini boynuna çevirdi, uzanıp tunikasının yakasını aşağı çekti.

O uzaklaşırken, adam kadının yüzündeki ifadeyi okuyamadığı. Şüphelerinin azaldığını mı arttığını mı bilemiyordu.

"*Buraya nasıl geldin?*" diye sordu ona.

Elbette cevap vermeye cesaret edemedi. Stoik tavrını korumalı ve konuşmayı ona bırakmalıydı. Ama onunla konuşmak *istiyordu*.

Gözleri daha da kısıldı. "*Ne zaman istersen gelebiliyor musun?*"

Basit bir soruydu ve cevap vermek istiyordu, ama karşılıklı iletişimin kapısını açmak tehlikeliydi.

Yine de kendini tutamadı ve başını bir kez salladı.

Hayır.

Kalbi daha hızlı atarken, sessizce kendine lanet okudu. Bunu yapmamalıydı. Neden yaptı ki?

"Kana ihtiyacın var," dedi kadın.

Ve artık cevap vermemek bir seçenek değildi. Tek bir baş sallamayla cevap verdi. *Evet.*

Kadın ona yaklaştı ve nefesleri daha da kısaldı. *"Ama onu bana nasıl gönderdin? Nasıl... bağlantı kurabilirsin?"*

Kendini daha da lanetledi. Konuşmasına izin veremezdi.

"Bu senin kanın mı?" diye sordu kadın.

Tehlikeli bir şekilde açığa çıkmak üzereydi ve konuşsa bile, bu durum için uzaktan bile makul gelebilecek bir cevap yoktu.

Kız elini alına götürdü ve şakaklarını sıktı. Onu kaybediyordu.

Bu fırsatı kaçıırıyordu. Bağlantıyı nasıl sürdürebileceğini düşünmek için kafasını yordu. Alexander onunla konuşamazsa ne yapardı?

Cyrus elini uzattı, onun elini tuttu ve ona bakması için onu kendine çekti.

Sonra tekrar başını salladı.

Kadının dudakları açıldı ve gözleri büyüdü. İşte umut vardı. Ama kadının şüpheleri umudu hızla gölgeledi. *"Evet, bu senin kanın mı?"* diye sordu.

Yine başını salladı.

"Bu mümkün değil."

Elbette mümkün değildi. Ama aynı zamanda, Cyrus mümkün görünmeyen birçok şeye inanıyordu. O da inanabilirdi. Eğer isterse.

Kız başını salladı. *"Hayır,"* diye ısrar etti.

Evet. Adam tekrar başını salladı. *Sadece inan,* diye sessizce dua etti.

Gözleri tekrar onun yüzünü taradı ve dudağı titredi. *"Tanrılar, neden sana inanıyorum?"* diye fısıldadı. *"Ama vücudun... Nasıl? Bu nasıl mümkün olabilir? Seni Ruhlar Salonu'nda mühürlenmiş olarak gördüm."*

Alexander'ı Ruhlar Salonuna mı koymuşlardı? Kraliyet ailesi gibi...

Öfke içini kapladı, ama çabucak bastırdı.

Kız yine başını salladı. "*Vücudun... Kan gönderilemez. Ve olsa bile...*" Kalbi zihniyle savaşıırken elini yüzüne sürdü. Ona daha fazlasını, odaklanabileceği başka bir şey, onları yeniden birbirine bağlayacak başka bir şey vermesi gerekiyordu.

Ve sonra aklına geldi.

"*Beni aldatıyor musun?*" diye sordu kadın.

Bu soru onu duraksattı. Onu aldatmak *istemiyordu*. Şaşırtıcı bir şekilde, ona yalan söylemek de istemiyordu. Evet ya da hayır şeklinde cevaplanacak bir soruydu, ama cevap veremedi.

Bunun yerine, arkasına uzandı ve lacivert kadife bir kutu çıkardı. Yüzünden, onu gördüğü anda ne olduğunu anladığı belliydi.

Onun tacı... Gölge Kral onu ilk kez kaçırdığında kaybettiği taç.

Kutuyu dikkatlice kızın ellerine koydu. Sanki gerçekmiş gibi. Onu gerçek yaptı. Kız titreyerek kutuyu aldı ve önündeki makyaj masasına yavaşça koydu. Bir anlığına ona baktı, sonra inanamayan bir ifadeyle ona döndü.

Bu taç onun için bir anlam ifade ediyordu. Önemliydi. Büyükannesinin ona taç verdiğini hatırladığını görmüştü.

Ona cesaret vermek için başını salladı.

Kız kutuya döndü ve titreyerek kutuya açtı. Hareketsiz kaldı. "*Bunu nerede buldun?*" diye fısıldadı.

O, kızın taçlara bakarken, cevap vermek zorunda hissetmedi.

Ve o tepki veremeden, kız dönüp kollarıyla onu sıkıca kucakladı. "*Teşekkür ederim,*" diye fısıldadı.

Cyrus, ona karşı ani duygu patlamasına hazırlıklı değildi. Bu duygunun göğsünde yarattığı hisse de kesinlikle hazırlıklı değildi. Ona sarılma şekli, onu sevme şekli... O kadar çok seviyordu ki, mantıklı olsun ya da olmasın, mümkün olsun ya da olmasın, ondan alabileceği her şeyi kabul etmeye hazırды.

Sırf ona tutunabilmek için ölümün kırıntılarını bile kabul ederdi. Ve böyle sevilmek...

O da kendini tutamayıp onu kucakladı.

Cyrus çalışma odasındaki başka bir çekmeceyi açtı ve parşömenleri yere saçtı. Burada bir yerde olmalıydı. Dönüp raflarını, üst üste yığılmış kitapları ve kutuları karıştırdı.

Hiçbir şey yoktu.

Hiç açmamış olmasına rağmen, büyük yan sandalyenin yanındaki köşedeki sandığa doğru yürüdü.

"Ne arıyorsun?" Orion'un sesi onu döndürdü.

Cyrus durakladı. "Hiçbir şey," dedi kısaca.

Orion, dağınık odaya bakarak kaşlarını kaldırdı. "Hiçbir şey gibi görünmüyor."

Cyrus sinirli bir nefes verdi. "Mercian tacım var.

Mavi bir kutuda. Onu bulmaya çalışıyorum."

"O mavi kutu mu?" Suikastçı rafın üstüne doğru başını salladı.

Cyrus döndü.

Ve işte oradaydı.

Odayı geçip kutuyu aldı, ama açmadı. Henüz değil. "Neye ihtiyacın var?" diye sordu.

"Aslında Mercia ile ilgili. Gitmem gerek. Vitalia orada, biliyorum. Orada olmalı. Diğer tüm izleri takip ettim ve geriye sadece bu kaldı."

"Hâlâ onun Mercia kraliçesinin sarayında olduğunu mu düşünüyorsun?" "Hizmetçi olarak, sanırım."

"Onu görmeyeli uzun zaman oldu," dedi Cyrus. "Ya başka bir yere taşınmışsa? Ya kraliçeye sadıksa?"

Orion yutkundu ama başını salladı. "O zaman öğrenirim. Ama gitmem gerek. Denemem gerek."

Bu riskli olabilir. Sadece ortaya çıkabileceği için değil, Orion'un kalbi Mercia'ya, Mercia kraliçesine sadık bir kadına ait olduğu için... Onu bulursa, onunla ne paylaşabilir? Her şeyi tehlikeye atabilir. Cyrus onun gitmesine izin veremezdi. Henüz değil.

Elindeki koyu mavi kutuya baktı. Cyrus onu açıkça reddedemezdi. Orion'a onu geri getirmesine yardım edeceğine söz vermişti ve bunu yapmaya niyetliydi, ama... görevi tehlikeye atmadan. Jaem'i gönderebilirdi, ama bunun Orion'u göndermekten daha az riskli olacağını açıklayamazdı. Yine de bir şeyler yapmalıydı. Onu birazcık oyalayabilseydi... İçini çekti. "Bana onun resmini tekrar getir," dedi. Orion'un bir resmi olduğunu biliyordu. "Bir dahaki sefere kraliçenin zihnine girdiğimde onu arayacağım. Önce ne bulabileceğime bir bakayım."

Orion hızla cebini karıştırdı ve katlanmış bir parşömen çıkardı. Bir tane değil, birkaç tane. Onları Cyrus'a uzattı. "Bu, yüzünü en iyi gösteren fotoğraf," dedi, ilkinin açarak. "Bu ise yandan çekilmiş," diye ekledi, ikincisini açarken. "Daha fazlasını çizebilirim."

"Bu yeter," dedi Cyrus, iki parşömeni de alarak. "Onu arayacağım."

"Sence ne kadar sürer?"

Cyrus ona acıyarak baktı. Beklemenin ızdırabını biliyordu. "Kraliçe kan bağıyla beni geri çağırıncaya kadar bilemeyeceğim."

"Doğru." Orion başını salladı, sonra yutkundu. "Ve onun çağıracağından emin misin?"

"Kesinlikle arayacak." Cyrus'un hiç şüphesi yoktu.

Orion tekrar başını salladı. "Ve bana söyleyecek misin?"

Hemen sonra?" "Hemen sonra," diye söz verdi.

"Teşekkür ederim."

"Elbette," dedi Cyrus. "Sana yardım etmek istiyorum." Ve bunu içtenlikle söylüyordu.

Orion ayrıldı ve Cyrus elinde kutu ile yalnız kaldı. Kutuyu masasına koydu ve açtı. Norah tacı gördüğünde çok etkilenmişti. Parmak uçlarıyla taçtaki çiçek desenini okşadı. Çok güzeldi, ama onun güzelliği için istemediğini biliyordu.

Ona bir vizyonda vermişti. Keşke ona gerçeğini verebilseydi.

Cyrus durakladı.

Ona verebilirdi...

Bir kuş için çok ağırdı. Cyrus düşünürken alt dudağını dişlerinin arasına çekti. Sonra bakışları pencerenin kenarındaki minderlerde uyuyan köpeklere takıldı.

Kalbi hızla çarpmaya başladı. "Bir," diye seslendi.

Büyük köpek kalktı ve Cyrus'u takip ederek sessizce koridora çıktı ve Essandra'nın çalışma odasındaki kapıya doğru ilerledi.

Otuz Birinci Bölüm

Askerler dövüş sahasında becerilerini geliştirirken, metalin metale çarpma sesi havada yankılandı. Cyrus, korkuluğa yaslanarak ayakta durup izliyordu.

Ama aslında izlemiyordu.

Üç hafta. Norah'a fiziksel tacı teslim etmesinden bu yana üç hafta geçmişti, zihninde ona vermesinden sonra.

Ve ondan hiçbir haber almamıştı.

Kesinlikle hiçbir haber.

Belki daha fazla kana ihtiyacı vardı...

Hayır, son şişede dört ya da beş çağrı için yeterli miktar vardı.

Öyleyse neden kullanmamıştı?

Belki Gölge komutanı onu tekrar keşfetmişti; belki de kanı almıştı. Bu çok mantıklı bir açıklamaydı. Bunu daha önce de yapmıştı. İçinde öfke kaynıyordu. O adam kanını ondan tekrar almışsa, Cyrus onu öldürecekti.

Bu, olabilecek tek mantıklı şeydi. Cyrus, tacın onun için önemli olduğunu biliyordu. Norah, onu geri aldığı için çok sevinirdi.

Kanı kullanırdı, çünkü ona nasıl teslim ettiğini gibi cevaplayamayacağı sorular sorardı.

Ama yine de, onun kendisini aramasını istiyordu ve her gün bekliyordu.

"Ara sıra *senin* zihnine girebilmeyi çok isterdim," dedi Essandra, aniden yanında belirerek.

Cyrus burnunu çektirdi. "Ne bilmek istiyorsun?" Ona her şeyi anlatırdı. "Son zamanlarda neden bu kadar sessizsin? Ne düşünüyorsun?" Şey, *neredeyse* her şeyi.

Cyrus ona taçtan bahsetmemişti. Nedenini bilmiyordu. *Bu bir yalandı.* Nedenini çok iyi biliyordu. Çünkü taş çemberine onsuz gitmişti. Norah'a tacı götürmeye gittiğinde Essandra çalışma odasında değildi, bu yüzden tek başına gitmişti.

Dikkatli davranmış, One'ı görevine göndermeden önce bağını koparmaya özen göstermişti. Essandra'nın tacı teslim etmesini çok umursamayacağını düşünmüştü, ama bunu yapmak için Mercia'nın derinliklerine, kanala kadar gittiğini umursayacaktı.

One bir kuş değildi ve Cyrus hayvanı kaybetme riskini göze almak istememişti. Gerçek şu ki, köpeklerle, özellikle de One'a oldukça bağlanmıştı. Köpeği göndermeden önce başkent adasına olabildiğince yaklaşmıştı.

Anladığının kadarıyla, bu başarılı olmuştu. Sonra, kimse onun gittiğini fark etmeden hayvanla birlikte geri dönmüştü.

Öyleyse Norah neden onu geri çağırmamıştı?

"Bana söylemeyeceksin galiba," dedi Essandra.

Cyrus iç geçirdi. Gerçekten saklamaya değer miydi? Eninde sonunda öğrenecekti. "Mercia kraliçesi beni çağırmadı. Kanı hiç kullanmadı."

"Bu tamamen olağandışı bir durum değil," dedi. "Görünüşe göre çoğu zaman onu bekliyorsun."

"Ama ben gerçekten yapmasını bekliyordum. Ona tacını geri verdim." Essandra sertleşti. "Ne yaptın?"

"Ona tacını verdim..."

"Duydum." Ona şaşkın şaşkın baktı. "Neden böyle bir şey yaptın?"

"Çünkü bu onun için önemli. Onun sahip olmasını istedim."

Gözleri hafifçe karardı ve ona dik dik baktı. "Ona nasıl ulaştırdın?"

"Ben kendim aldım," itiraf etti. "One'a köprüden ona ulaştırmasını söyledim."

Ağız açık kaldı. "Bensiz taş çemberine mi gittin?"

"Bunu inanması zor olduğunu biliyorum," dedi alaycı bir şekilde,

"ama *ben*

bunu yapabilecek güçteyim."

Kafasını salladı, gözleri daha da karardı. "Bunun ne kadar riskli olduğunu biliyor musun? Orion'un Mercia'ya gitmesine bile izin vermiyorsun, ama *sen*, Rael'in kralı, imparatorluğun düşmanı, aldatmakta olduğun müttefik kraliçeyi ziyaret etmek için tamamen yalnız gidiyorsun ve *kimseye* söylemiyorsun?! Ne için?"

"Gregor imparatorluğun düşmanı, ben değil."

"Sen Gregor'un müttefikisin!" diye bağırdı neredeyse. "İstesen de istemesen de, onu sevsen de sevmesen de, bunun önemi yok. Tanrılar aşkına, Cyrus!"

"Norah o tacı geri almayı hak etti," dedi.

O alaycı bir şekilde güldü. "Norah mı? Artık ona ilk adıyla hitap edecek kadar yakın mısın?"

Öfkenin ateşi cildini kızarttı. "Evet," öfkesi daha da alevlenirken, "O kadar yakın ki, bana ölen kardeşimin adıyla hitap ediyor."

Essandra sustu.

"O *öldü*!" diye bağırdı. "Ve hala tek duyduğum şey bu. Alexander. Alexander! *Alexander*!"

Onun artan öfkesine karşı hiçbir şey söylemedi ve yavaş yavaş öfke azalmaya başladı. Ona sesini yükseltmek istememişti. Onun kendisine kızgın olmak için her türlü sebebi vardı, ama o da kızgındı.

"İşte oldu," dedi ona. "Artık aklımdan geçenleri biliyorsun." Cyrus onu korkulukta bırakıp saraya doğru geri döndü.

Köpekler onu takip etmek için sahadan koştular. Kapılara ulaştığında, hızını yavaşlattı. Omuzları ağrıyordu. Bacakları ağırlaşmıştı. Kolları ağırlaşmıştı. Hava ağırlaşmıştı. Yorgundu, ama onu saran yorgunluk uykuyla geçmezdi.

Yan salona girdi ve ağırlığını duvara dayadı. Bir köpek elini kokladı ve Cyrus köpeğin kulaklarının arkasını nazikçe kaşıdı. Hayvan onun dokunuşuna yaslandı ve Cyrus küçük bir gülümseme attı. Sonra iç geçirdi. Geri dönüp Essandra ile aralarını düzeltecekti.

Duvardan uzaklaşırken bir çekiş hissetti ve donakaldı.

Kanı onu çağırıyordu ve nabızı hızlandı.

Ama bu Norah değildi.

Zihnini bir örtü altında bağın derinliklerine itti.

Karanlık onu sardı.

Ve tam olarak nerede olduğunu biliyordu.

Cyrus, Gölge Kral'ın zihnine bakarken kendini ele vermemeye dikkat etti.

Cyrus zihninde nasıldı? Gölge Kral kanı nasıl elde etmişti? Norah mı vermişti? Cyrus bu son fikri kafasından silip attı. Hayır. O böyle bir şey yapmazdı. Gölge Kral, komutanın yaptığı gibi, kanı ondan almıştı.

"*Kendini göster!*" diye bağırdı Gölge Kral. Avucuna döktüğü kan, parmaklarının arasından sızıyordu.

Cyrus boğazında bir hırlama hissetti, ama sessiz kaldı. İzliyordu.

"*Ortaya çık, korkak!*" diye kral tekrar meydan okudu. Sanki daha fazla kan Cyrus'u ortaya çıkarmış gibi, koluna bir leke sürdü. Sonra tekrar hırladı ve göğsüne bir şerit sürdü. "*Neredesin?*" diye öfkeyle bağırdı.

Cyrus kendini göstermeye niyetli değildi, ama aniden nadir bir fırsatın eline geçtiğini fark etti — kral kanını sildiğinde bu fırsatın kaybolacağını biliyordu.

Hızla harekete geçti. Burada sadece anılar vardı, gelecek planları ya da niyetler değil, ama yine de odaklanırsa anılar yardımcı olabilirdi. Anıların çokluğu karşısında kendini kolayca kaybedebilirdi. Çeşitli görüntülerden geçti, Gölge kalesinin manzaralarından, yürüyen ordulardan, eski savaşlardan.

Mercia kraliçesinin yakalanışında durakladı. Bu, Norah'ın zihninde bulamadığı bir görüntüydü, *çünkü Norah bunu tam olarak görmemişti.*

Gölge Kralı, Mercia askerlerini sıraya dizdi ve ellerini arkadan bağlayarak diz çökmelerini sağladı. Sonra komutanının onların boğazlarını tek tek kesmesini izledi. Bu, Cyrus'un Pyro'nun askerlerine ve Rael'in soylularına yaptığı infazlardan farklı değildi, ama Mercia Rael değildi. Onlar Rael'in işlediği suçların aynısını işlemiş değillerdi.

Norah'ın zihni Gölge Kral ve komutanının anılarıyla doluydu, ama hiçbirisi bunun gibi değildi. Bu adam, daha önce hüküm süren adamdan farklı olsa da, Cyrus'u

Cyrus'u köle olarak satan adamdan farklı olsa da, yine de aynıydı. Norah onun doğasını göremeyebilirdi, ama Cyrus görebiliyordu.

Sonra Cyrus aradığını buldu: kralın hatırladığı gibi ordu kayıtları - sayılar, erzak, silahlar, haritalar - ve bunlar iyiydi. Bu kral iyi bilgilendirilmişti.

Gölge ordusu düşündüğünden daha küçüktü. Altmış binden biraz azdı. Korku her zaman işleri olduğundan daha büyük gösterirdi ve Gölge Kral korkuyu nasıl kullanacağını çok iyi biliyordu.

Ama Cyrus bu adamdan korkmuyordu.

Kral, Cyrus'un kendini göstermesi için daha da öfkeleni, ama Cyrus onu görmezden geldi ve daha fazla anıyı gözden geçirdi, kendini daha hızlı itti. Fazla zamanı yoktu. Ama bir anı onu durdurdu.

Yine Norah'la ilgili bir anı.

Gölge Kral'ın gözlerinden, onun elbisesini çıkarıp onu Gölge kalesindeki bir yatağa yatırdığını izledi. Yavaşça. Nazikçe. Kral ona böyle davranıyordu. Norah'ın gördüğü taraf buydu.

Ama bu adamın gerçek yüzü bu değildi.

Cyrus, başka yararlı bir şey bulmak için daha fazla anıyı gözden geçirdi. Ve Mercia'nın yıkımına rastlayınca yine yavaşladı.

Bu onu
derinden
etkiledi.

Darbeyi ve Norah'ın tahtı geri kazandığını biliyordu, ama sonuçlarını görmemişti, en azından böyle değil. Ölüler yığınlar halinde duruyordu ve taştan olmayan neredeyse her şey yanmıştı.

Bunun onu neden etkilediğini bilmiyordu. Yıllar boyunca öfkesiyle, Mercia'nın düşüşünü hayal etmişti. Bu yüzden bunu görmek neden bu kadar acı verdiğini bilmiyordu.

Gözleri, elleri bağlı uzun bir asker sırasına kaydı. Bunlar Mercialılar değildi, ama Mercia tahtını geri kazanmak için yenilen, paralı askerlerden oluşan bir güç olduğu belliydi. Gölge Adamlar tarafından arabalardaki kafeslere götürüldüler ve içeri itildiler.

Cyrus bu kafesleri tanıyordu.

Köle kafesleri. Kanı dondu. Evet, bu önceki Gölge Kral'dan farklı bir adamdı, ama yine de aynıydı.
Ve Cyrus onu öldürecekti.

Otuz İkinci Bölüm

Bekledi.

Yine.

Norah Gölge Diyarı'na geri dönmüştü. Artık daha yakındı, ama ona orada bir şişe vermek daha zordu. Gölge Adamlar çok daha dikkatliydi. Ve yaylı lanet bir kız, kış şahinlerinin kuşlarını avlamasından daha kötüydü.

Ancak, Norah'ın sık sık gittiği bir bahçe bankına bir şişe bırakmayı başarmıştı. Onu aldıktan kısa bir süre sonra kanı kullanacağını tahmin ediyordu ve çalışma odasına doğru koridorda yürürken, çekimi hissedince dudaklarına küçük bir gülümseme kondu. Odaya girdi ve kapıyı arkasında kapattıktan sonra çağrıyı takip etmeye başladı.

Onun zihnine girdiğinde, onu görünce durakladı. Cyrus, başkalarının zihnindeki duyguları *hissedemezdi*, ama okuyabilirdi. Ve zihninde karşısına çıkan kız, ağlamaya çok yakındı. Endişeyle doldu ve ona yaklaştı.

"Mikael'den sonra geleceğinden emin değildim..."

Demek Gölge Kral'ın kanı aldığını biliyordu. Son anılarını dikkatlice gözden geçirerek ne olduğunu aradı ve kadının bir tapınakta krala şişeyi gösterdiğini gördü. Bu, kasıtlı ya da kötü niyetli bir hareket gibi görünmüyordu, daha çok bir tür itiraf gibiydi.

"Üzgünüm," dedi. "Onun bunu kullanacağını bilmiyordum. Eminim bu bir sürpriz olmuştur."

Ama çok da kötü bir sürpriz değildi.

Yutkundu. *"Ben... Senin onu aramasını çok düşündüm. İlk başta, seni görse anlamasına yardımcı olacağını düşündüm."* Yine durakladı, ellerine baktı. *"Ama şimdi"*

başını salladı—"Senin gerçekten burada olduğunu bilmesinin durumu daha da kötüleştireceğini düşünüyorum. Bu yüzden teşekkür ederim. Karışmadığın için."

Ama ona teşekkür ediyorsa, neden bu kadar üzgün görünüyordu? Onun yüzünü, gök mavisi gözleriyle süzdü. "Ama Soren, veda etme zamanımın geldiğini söylüyor."

Komutanın ne dediği kimin umurundaydı ki?

"Ve o haklı," diye fısıldadı. Artık ağlıyordu ama zorla gülümsedi. "Mercia'yı gözetleme işine başlaman ve beni rahatsız etmeyi bırakman gerektiğini söyledi."

Bu komutan onu gerçekten sinirlendirmeye başlamıştı...

Norah burnunu çekti, sonra boğazını temizledi. Çok küçük görünüyordu.

"Kendinde olmadığını biliyorum," dedi yumuşak bir sesle, "en azından tam olarak değil, ama bence eski sen de bunu isterdi—benim hayatıma devam etmemi."

Bekle... Ne diyordu bu? Yaklaşırken başını salladı.

"Benim iyi olduğumu bilmeni istiyorum," dedi ona. "Bana değer veriliyor ve benimle ilgileniliyor."

Onu terk ediyordu. *Hayır*. Buna izin veremezdi. Elini uzattı ve kızın yanağını tuttu.

Gözleri doldu. "Ben iyiyim, Alexander," dedi ona. Sonra kollarıyla onu sardı.

Ama o bunu istemiyordu; bu kucaklaşmayı istemiyordu, çünkü bu onun gittiği anlamına geliyordu. O gidemezdi, ama onu nasıl durduracağını bilmiyordu.

Bir şey söylemek zorundaydı...

Ayak parmaklarının ucuna basarak dudaklarını onun yanağına değdirdiğinde, yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Hoşça kal," diye fısıldadı.

Bir şey söylemek

zorundaydı... Söylemek

zorundaydı...

Bağ koptu.

Cyrus gözlerini açarak çalışma odasında nefes nefese kaldı.

Onu terk mi etmişti?

Onu bırakıyor muydu?

Komutanın söyledikleri yüzünden...

Kan damarlarında kanı kaynıyordu. *Hayır*. Böyle bir şey olmayacaktı. Çalışma odasının kapısını itip koridora fırladı,

her adımda öfkesi artıyordu.

Bu Gölge komutanı ondan kurtulabileceğini mi sanıyordu? Sanki Norah basitçe *veda* ederse, o da gidecekmiş gibi?

Bu işler öyle yürümezdi.

Dışarıya açılan demir kapıları itip geçti. Bu adam kendini ne sanıyordu?

Büyük bir kuş sürüsü çimlerde solucan ararken, neşeli cıvıltılarıyla havayı dolduruyordu.

Cyrus bıçağını avucunun içinden geçirdi ve kolunu genişçe açarak dişlerini gösterdi ve dişlerinin üzerine kan sıçrattı.

Bu komutan ona bir mesaj gönderebileceğini sanıyordu. Cyrus'un da *ona* bir mesajı vardı. Ve kuşlar bu mesajı iletmek için uçup gittiler.

Ayak sesleri koridorlarda yankılandı. Öfkeli ayak sesleri. Köpekler yüksek tiz seslerle havlayarak onu takip ettiler.

Cyrus, kanamayı durdurmak için elini sıkıca yumruk yapıp göğsüne bastırdı, ama pek işe yaramadı. Öfkesinden kendini derinden kesmişti. Çok derinden, ve Teron'u bulması gerekiyordu.

Ayrıca Norah'a bir şişe daha göndermesi gerekiyordu. Hâlâ onun kanı vardı, ama onu tekrar kullanmasını istediğini bilmesi gerekiyordu.

O bunu yapana kadar şişeleri göndermeye devam edecekti.

"Cyrus!" Orion'un sesi yan koridordan geldi.

Yavaşladı ama iniltiyi bastırdı. Suçluluk duygusu onu bıçakladı. Norah'ın zihnindeyken Orion'un kadını aramamıştı. Onu hiç düşünmemişti bile.

"Sen..."

Orion, Cyrus'un elini görünce sözünü kesti, sonra gözleri koridordaki kan izini takip etti. "Ne yaptın?"

"Kendimi biraz fazla kestim, hepsi bu. Şimdi Teron'u görmeye gidiyorum."

Orion başını salladı. "Evet, öyle yap." Cyrus ayrılmak için harekete geçti.

"Kraliçeden bir şey öğrendin mi?"

Cyrus durakladı ve başını salladı. "Henüz değil," dedi.

"Seni geri çağırmadı mı?"

Yine başını salladı. "Hayır."

Orion hüzünlü bir nefes aldı. "Tamam." Yere baktı, sonra tekrar Cyrus'a döndü. "Teron'a gitmene izin vereceğim."

Cyrus sertçe başını salladı ve yoluna devam etti, ama taht odasının önünden geçerken tekrar yavaşladı.

Kord odanın ortasında durmuş, görüş alanının dışında biriyle konuşuyordu. Sesi kararlı bir şekilde yankılanıyordu. "Kraldan öylece görüşme talep edemezsin."

Bu tamamen olağandışı bir durum değildi, ama şimdi olağandışı bir şey vardı.

Kord'un eli kılıcının kabzasına uzanmıştı.

Cyrus, kiminle konuştuğunu görmek için nişin gölgesine adım attı.

Ve göğsü sıkıştı.

Koyu saçlı, uzun boylu, zayıf ve keskin çeneli bir adamdı. Cyrus onu tanımadı, ama adam, Japheth'te Essandra'yı tanıyan kadınla aynı, koyu mor süslemeli siyah bir pelerin giyiyordu.

Cyrus taht odasına girdi. Adamın bakışları ona çevrildi ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. Cyrus onu hemen sevmedi.

"Kral Cyrus," diye selamladı adam. "Yüksek cadı Soroya Fey'den bir mesaj getirdim."

İçinde bir öfke yükseldi, ama Cyrus sakince başını eğdi. "Kim?"

Adamın gözleri karardı. "Utangaçlık yapma. Kimden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun."

Cyrus artık ondan gerçekten hoşlanmıyordu. "Her zaman saygısız bir misafir misin?" *Misafir* demek biraz abartılıydı. Bu adam burada hoş karşılanmıyordu.

"Tabii ki değil, ama burada yüksek cadıya ait birini barındırıyorsun," dedi adam.

Cyrus karanlık bir kahkaha attı. "Burada başka birine ait olduğunu düşündüğün biri varsa, Rael'e yapacağın ziyaret için çok kötü bir hazırlık yapmışsın demektir."

"Sabine Laveau nerede?"

Adamın sorusu onu rahatsız etti ve Cyrus'un omurgasına şiddet tohumları ekti. "Burada Sabine Laveau yok," diye cevapladı.

"Peki ya Essandra Savoy?"

Sadece adının anılması bile Cyrus'un içinde ateş yakmıştı. Cyrus, damarlarında savaş ateşi yanarken adama baktı. "Mesajın nedir?" diye sordu. "Senin için iletirim. Eğer hoşuma giderse."

"Oh, bu mesaj ona değil. Sana. Soroya, onu geri getirmene üç gün süre veriyor." Gülümsedi, sonra ekledi, "Saygıyla."

"Ah, saygıyla." Cyrus başını salladı. "Bu iyi." Cyrus yaklaştı ve adamın gözleri ilk kez kanayan eline düştü. Kaşları çatıldı.

Ama Cyrus'un eli artık aklındaki son şeydi. "Üç gün mü?" diye sordu.

Adam hala yere damlayan kan akışına takılmıştı. "Üç gün," diye tekrarladı sonunda.

Cyrus başını salladı. Dönüp köpeklerine baktı. Elini uzattı ve One'ın kafasına kanlı bir çizgi çizdi. "Üç iyi bir sayı, değil mi?"

Adam şaşkınlıkla Kord'a baktı, sonra tekrar Cyrus'a döndü. "Ne?"

Cyrus durakladı. "Üç. İyi bir sayı." İkinci köpeğe rahatça yaklaştı ve aynı şeyi yaptı: bir kan izi bıraktı. Sonra üçüncü köpeğe.

Adam yutkundu. "Sanırım öyle."

Cyrus ona döndü ve ince bir gülümseme attı. "Bir," dedi. "İki." Adam kaşlarını daha da çatarak geri çekildi. "Üç."

Adam, dişler boğazına saplanmadan önce zar zor bir çığlık atabildi.

Köpekler avlarını kısa sürede hallettiler. Kesinlikle çok verimliydiler. Sarayda arkadaşlar haline gelmişlerdi. Cyrus, onların ne kadar vahşi olduklarını neredeyse unutmuştu.

Ölmüş, parçalanmış et yığınınına eğildi. "Senin cadın kendini becerebilir," dedi. "Saygıyla."

Essandra'nın gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti, ama Cyrus farkında değilmiş gibi davranarak yemeğinden bir lokma daha aldı.

"Bana ne olduğunu anlatacak mısın?" diye sordu.

Kadehini kaldırırken durakladı ve gözleri Kord'a kaydı.

Kord çiğnemeyi yavaşlattı, sonra yuttu, ama çatalını tekrar kaldırmadı.

"Duymamış gibi davranma," diye ısrar etti. "Birçok kişi seni salonda kan kaybederken gördü."

Cyrus'un omuzları gevşedi ve bir yudum aldı. "Bir kesik," dedi rahat bir şekilde. "Biraz derindi, hepsi bu." Yalan değildi, ancak Teron öğleden sonrasının büyük bir kısmını onu iyileştirmekle geçirmek zorunda kalmıştı.

Teron ona şüpheyile baktı.

İyileşmiş avucunu ona gösterdi. "Şimdi tamamen iyi."

Gözlerini kısarak Kord'a sert bir bakış attı.

Kord bir lokma daha aldı.

Cyrus'a geri döndü. "Kanı ne için istedin?" "Kuşlar için," diye cevapladı. Bu da yalan değildi.

Şüpheleri devam ediyordu, ama ona başka soru sormadı ve Cyrus da daha fazla bilgi vermedi. Akşam yemeğinden sonra, uyumak için değil, odasına çekildi. Uyku gelmeyecekti. Norah'a başka bir şişe göndermesi gerekiyordu — onu geri çağırması için doğrudan bir davet.

Eğer kabul ederse.

Vücudu ağrıyordu. Nedenini bilmiyordu. Özellikle yorucu bir şey yapmamıştı. Belki genel bir yorgunluktu. Temiz bir şişe seçip yan sehpayı koydu, ama üzerine ağızlığı yerleştirirken bağ onu çağırdı.

Nabızı hızlandı. Hemen anladı.

Norah.

Bu bir sürprizdi. Onu çağırırken sesindeki öfke de öyle.

"*Alexander!*" diye öfkeyle bağırdı.

Cyrus, zihnine girerken perdenin arkasına saklandı. Ne olduğunu öğrenmek istese de, önce yapması gereken bir şey vardı.

Söz verdiği bir şey.

Çevresindeki kadınlarla ilgili anılarını hızla taradı, özellikle Orion'un kadınına odaklandı.

Ve onu gördüğü anda anladı.

Orion kalemle yetenekliydi, Vitalia'nın tıpatıp benzerliğini yansıtan portreler çiziyordu ve onun bir hizmetçi olduğu varsayımı doğru çıkmıştı. Belki de bir arkadaştı. Orion, ona iyi bakıldığını öğrenince mutlu olurdu, belki bu onu bir süre idare ederdi. Cyrus ona iyi olduğunu söylerdi.

Ta ki Norah'ın zihninde onunla ilgili başka bir anı bulana kadar. Onun iyi olmadığı bir anı.

Vitalia'nın yeşil gözleri, taş zeminde yatarken, ölümün donukluğuyla ona bakıyordu. Devrilmiş bir kadehten dökülen şarap, başının etrafındaki uzun sarı saçlarını ıslatmıştı.

Orion'un kadını ölmüştü.

Norah'ın anılarında, Mercian kalesinin kaosa sürüklendiğini izledi. Bu, darbe sırasında olmuş olmalıydı.

"*Neredesin?*" diye sordu Norah, öfkesi zihninin her köşesinde yankılanıyordu.

Cyrus dehşeti yuttu; Orion'un kadını üzerinde uzun süre durup kalamazdı. Bunu daha sonra anlamlandırması gerekecekti, şimdilik Norah'ın durumuna odaklanmalıydı.

Ve neden bu kadar üzgün olduğunu.

En son anılarını karıştırdı. Kanı dondu.

Kuşlara olan öfkesi Shadowlands'e ulaşmıştı ve sadece avlusunda olanlar değil. Bir şekilde bütün sürüyü de beraberlerinde getirmişlerdi. Öfkesi onları gönderdiğinde ne yapacaklarından pek emin değildi; onlara belirli bir talimat vermeden göndermişti. Ama şimdi, küçük hayvanların Shadow kalesinin kulesine yüzlerce çarparak komutanın üzerine tüylü ölümlerini yağdırdığını dehşetle izliyordu. Ve onunla birlikte olan *Norah'ın üzerine*.

Hayır... Onlar ona yönelik değildi.

"*Alexander!*" diye tekrar öfkeyle bağırdı.

Sesinde sadece öfke yoktu. Acı da vardı. Gücü tükenirken, makyaj masasındaki sandalyeye çöktü. "*Alexander.*"

Ona dönüşünü böyle hayal etmemişti. *"Orada olduğunu biliyorum,"* dedi.

Öyle miydi? Kendini ifşa ettiğini düşünmemişti. Ama yavaşça, perdenin arkasından çıktı.

Onu görünce ayağa kalkmadı. Sadece gözlerinde derin bir hüznle ona baktı. *"Kuşları sen mi gönderdin?"* diye sordu. Sesi titriyordu. *"Sen mi yaptın?"*

Ona yaklaştı. Olanları, bunu istemediğini, keşke yapmasaydım diye düşündüğünü açıklaması imkansızdı.

Kadının dudağı titredi ve başını salladı. *"Neden?"*

Cyrus daha da yaklaştı.

"Bana bunu neden yaptın?" diye fısıldadı. *"Bunu nasıl yapabildin?"*

Otururken sandalyede daha da küçüldü. Gözlerindeki acı onu bıçak gibi deldi. Onu seviyordu. Ona güvenmişti.

Şimdi bir şeyler söylemeliydi. Ona söylemeliydi...

Yavaşça, onun önünde diz çöktü, göz göze geldi.

"Sana ne oldu?" diye fısıldadı. Elini onun yanağına götürürken yüzünden bir damla gözyaşı süzüldü. *"Benim tanıdığım Alexander'dan geriye bir şey kaldı mı?"*

Artık ona yalan söyleyemezdi. Artık onu aldatamazdı.

Yavaşça başını salladı.

Geri çekilirken nefesi kesildi. *"O zaman sen Alexander değilsin. Eğer öyleysen, artık değilsin. Gerçekten değilsin."*

Adam yine başını salladı ve kadın düzensiz bir nefes aldı.

Neden hep böyle yapıyordu, ona değer veren insanları incitmek? Elini tutup yanağına geri çekti.

Gözlerinden daha fazla yaşlar dökülürken bir hıçkırık

kaçtı. *"Büyükannem ölüyor,"* dedi.

Bir dakika... Kraliçe naip mi?

"O olmadan ne yapacağımı bilmiyorum." Kafasını salladı. *"Sen olmadan da."* Sesi artık bir fısıltıdan ibaretti. *"Beni terk ettiğin için senden nefret etmemeye çalışıyorum, ama ediyorum. Bazen ediyorum."* Ellerini onunkilerden çekip yüzünü sildi. *"Mikael beni*

yarın Mercia'ya götürüyor." Aşağı bakarak durakladı. *"Bu seni son kez arıyorum."*

Hayır. Hayır, hayır... Onun tekrar veda etmesine izin veremezdi. Onu bırakamazdı. Başını salladı.

Parmaklarını tekrar onun yüzüne götürdü. Sanki dünyayı ellerinde tutuyormuş gibi ona dokundu ve o konuşamadı.

"Hoşça kal, Alexander," diye fısıldadı. Ve bağı kopardı.

Cyrus, Norah onu terk ettikten sonra uzun süre sessizce oturdu.

Hepsi bu kadardı. Hepsi bu kadar olduğunu biliyordu. Onu bir daha aramayacaktı.

Bu onun kendi hatasıydı. Her şeyi mahvetmişti ve Gölge Kral'a karşı değerli bir varlığını kaybetmişti.

Ve daha fazlası...

Norah'a özellikle bağlı olduğunu düşünmemiştir, ama ona bakışı, onunla konuşma şekli, ona dokunma şekli...

O şekilde bakılmak istiyordu. Ve o şekilde konuşulmak.

O şekilde dokunulmak istiyordu.

Hayatı boyunca kimseye ve hiçbir şeye ihtiyaç duymadığını gururla söylerdi. Bu, mutlu bir cehaletti. Bilmiyordu. Nasıl *bir his olduğunu* bilmiyordu.

Ama zihni tekrar Gölge Kral'a döndüğünde, aklına bir düşünce geldi.

Çılgınlık dolu bir düşünce.

Bir fırsat. Ve bunu kaçıramazdı. Everan ile konuşması gerekiyordu.

Cyrus onu Kord ve Orion ile birlikte ana salonda buldu.

"Kraliçe Mercia'ya dönüyor," dedi onlara doğru aceleyle ilerlerken.

"Ve Gölge Kral da onunla birlikte."

"Seni yine mi aradı?" diye sordu Everan şaşkınlıkla.

Cyrus başını salladı. "Büyükannesi ölüyor ve onu geri götürüyor. Taş çemberine gidersem, ondan önce varabilir ve o oradan geçerken bekleyebilirim."

"Büyükannesi ölürken kocasını öldürecek misin?" Kord kollarını kavuşturdu. "Bu çok acımasızca."

Savaş acımasızdı.

Everan'ın kara gözleri Cyrus'a sabitlenmişti. "Gerçekten bunu mu yapmayı planlıyorsun?"

Cyrus buna cevap verme gereği bile duymadı.

Everan başını salladı. "Cyrus, ordunu tekrar seferber edersen, imparatorlukla savaş çıkar ve biz buna hazır değiliz."

"Değil miyiz?" Bunun için çalışmıyor muyduk? Gregor'a katlanmak için bunu yapmıyor muyduk? "Her neyse, önemi yok. Orduyu götürmeyeceğim."

Everan topuklarını geri çekerek alnında bir çizgi belirdi. "Yalnız gidemezsin."

"Ordusu yanında olmayacak, kraliçesine eşlik edecek, savaşa gitmeyecek."

Kord burnunu çektirdi. "Savaş ordusu olmayabilir, ama *bir* tür ordusu olacak. Kraliçesinin korunmasını sağlayacaktır."

"Demek istediğim, bu daha küçük çaplı bir saldırı olmalı, hedefli bir saldırı. Ona doğrudan saldırma fırsatım olabilir, savaş alanında onunla karşılaştığımda asla elde edemeyeceğim bir fırsat."

"Seninle gelebilirim," dedi Orion, "içeri girmeni sağlayabilirim."

Cyrus minnetle başını salladı. Suçluluk duygusu midelerini ağırlaştırdı. Cyrus ona söylemeliydi...

"Açıkçası, hepimiz gidiyoruz," dedi Everan.

"Hepimiz nereye gidiyoruz?" Essandra arkadan sordu.

Arkalarına döndüler.

"Bir tahminde bulunabilirsin," dedi Kord. "Çünkü tek ihtiyacın olan tek bir tahmin."

"Gölge Kral Mercia'ya gidiyor," dedi Cyrus. "Onu yakalama şansı varsa... bunu değerlendirmeliyim."

Karşı çıkmasını beklediği halde, hiç tepki göstermedi. Sadece "Ne zaman gidiyoruz?" diye sordu.

"Bugün. Taş çemberine gidip kuzeyde onu bekleyeceğiz."

Everan başını salladı. "Gidip hazırlanayım."

Kord ve Everan onu takip ettiler, ama Cyrus Orion'u tutarak onu geri çekmeye çalıştı.

"Hey... Ben..."

Orion hareketsiz kaldı. Gri gözleri Cyrus'a umutsuz bir yoğunlukla kilitlenmiş, nefes bile almıyordu. "Bir şey mi gördün?"

"Kraliçenin zihnini okudum ve..." Bu onu kesinlikle mahvedecekti. Orion yıllardır bu kadını arıyordu.

Onu asla bulamayacaktı.

Onu bir daha asla göremeyecekti.

Ama umudu olmayan bir adamın elinde ne kalırdı

ki? "O değil," dedi Cyrus. "Orada değil."

Orion'un dudakları açıldı ve omuzları düşerken bir nefes verdi. Bakışlarını yere çevirip kendini topladı, sonra Cyrus'a tekrar baktı. "Emin misin?" diye sordu.

"Eminim."

Orion yüzünü sertçe ovuşturdu. Yutkundu ve başını salladı. "Aradığın için teşekkürler. Denedin için teşekkürler." Bir süre durdu ve ikisi sessizce durdu. Sonra Orion'un gözlerine buz gibi bir ateş geri döndü. "Onu bulacağım."

"Evet," dedi Cyrus yumuşak bir sesle. "Elbette bulacaksın."

Otuz Üçüncü Bölüm

Orion'un çelik gibi gözleri, yüzünü kapatan bandajın aralığından dışarıya bakıyordu. Cyrus, onun yüzünü açık görmeye alışmıştı; onu bir suikastçı olarak *görmemeye* alışmıştı.

Şimdi işler daha ciddi
görünüyordu. Öyle de
olmalıydı.

Orion ona bir başka küçük bıçak seti uzattı, Cyrus da bunları yeleğinin şeritli ceplerine soktu. Daha önce hiç olmadığı kadar çok silah taşıyordu, ama sırtındaki kısa kılıç dışında hepsi tamamen gizliydi.

Essandra onu sessizce izledi.

Kord ve Everan ise sessizce
izlemedi.

"Bak, sadece iki kişi olunca daha temiz ve hızlı olacağını anlıyorum," diye tartıştı Kord, "ama sen harekete geçtikten sonra işler sarpa saracak ve bize ihtiyacın olacak."

"Kaçmak için yardıma ihtiyacın olacak," diye ekledi Everan.

"Bu yüzden Orion benimle birlikte," diye karşılık verdi Cyrus. Orion aslında onu *içeri* sokmak, Gölge Kral'a olabildiğince yaklaşmasına yardım etmek için orada olacaktı. Cyrus *kaçma* kısmıyla pek ilgilenmiyordu.

"Kısa bir mesafede hazır bekleyebiliriz," dedi Kord. "Hayır."

Kord'un dudakları inceldi. "Sorunun ne olduğunu anlamıyorum. Eğer bize ihtiyaç yoksa, o zaman yok, ama bir şey ters giderse..."

"*Hayır* dedim," diye tekrarladı Cyrus kararlı bir şekilde. Onların yardımına ihtiyaç duymayacağını düşündüğü için değil, ama başına bir şey gelirse, ki bu muhtemeldi, onlar portaldan geri dönemeyeceklerdi.

Eve dönemiyorlardı. Daha da kötüsü, onları da kendisiyle birlikte öldürecekti. Ama Orion dışarı çıkabilir ve geri dönüş yolunu bulabilirdi.

Cyrus, kalmalarını istediğini söylediğinden beri sabah boyunca şaşırtıcı bir şekilde onunla tartışmayan Essandra'ya baktı. "Bence hazırız," dedi.

Essandra ona yaklaştı. "Orion ile bağı kuran sen olmalısın, böylece diğer tarafta onu koparabilirsin," dedi.

Cyrus bıçağını çekmek için elini uzattı.

"Kendi kanımı kendim alırım, çok teşekkürler," dedi Orion hızla, onu durdurarak. "Kendini nasıl kestiğini gördüm." Bıçağını salladı ve ön kolundaki en ufak bir çizikten bir damla kan aktı. Cyrus başparmağıyla onu sildi ve dudaklarına götürdü.

"Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum," dedi Orion, "ama bu iğrenç."

Cyrus, onları birbirine bağlayan bu sözleri söylerken neredeyse gülümsedi. Kanından daha iğrenç başka birçok şey düşünebilirdi.

"Şimdi bunu iç," dedi Essandra, küçük bir bardağı eline verirken. Şaraba karıştırılmış bir şey.

Cyrus onu yuttu. "İçinde ne var?"

"Benim kanım," diye cevapladı ve sonra bağı sözlerini fısıldadı.

Cyrus geri çekildi. "Ne yapıyorsun?" Essandra onunla birlikte portaldan geçmeyecekti.

"Çok kötü kararlar vereceğine dair bir his var içimde. Umarım şimdi daha iyi kararlar alırsın."

Cildinde bir sıcaklık hissetti. *Kız, kaderini onun kaderine bağlamıştı.* "Kır şunu," diye emretti.

"Hayır."

Kendisi koparacaktı. Cyrus onu yakaladı ve büyüyi fısıldadı. Sonra yeleşinden küçük bir bıçak çıkardı ve kontrol etmek için elinin arkasını kesti.

Orion kendi elini tutarken hırladı. "Tanrılar siktir et, Cyrus!"

Cyrus, Essandra'nın eline baktı; elinde, az önce kendine yaptığıyla aynı kesik vardı. Büyüyü bir kez daha mırıldanırken onu daha sıkı kavradı.

"Beni kaç kez keseceksin?" diye bağırdı Essandra, Cyrus bıçağı ikinci kez derisine değdirmeden hemen önce. "Bunun işe yaramayacağını biliyorsun. Sadece bağın yaratıcısı onu koparabilir."

"O zaman kır onu!" diye bağırdı.

Ama Essandra yine başını salladı. "Hayır."

Dişlerini göstererek fısıldayarak konuştu. "Neden bunu yapıyorsun? Benden Gölge Kralı öldürme fırsatını mı elinden alacaksın?"

"Eğer bu seni de öldürürse, o zaman bu bir fırsat değildir."

Onu tutuşu yumuşadı, ama yine de onu bırakmadı. "Essandra," diye yalvardı. "Böyle yapamam. Onu kırman gerek."

"Kırmayacağım," dedi kararlı bir şekilde, sonra onu portaldan itti.

Otuz Dördüncü Bölüm

Cyrus sırt üstü yere uzandı ve kolunu yüzünün üzerine koydu. Bu şekilde kuşlar aracılığıyla görüşünü odaklamak daha kolaydı. Ayakta da yapabiliirdi, ama zihnini kuşlarla birleştirmek dengesi için tehlike oluştuyordu. Ayrıca bunun kafasındaki zonklayan basıncı hafifletmeye yardımcı olduğunu da fark etti.

"Kraliçe yanında hizmetçi ile mi seyahat ediyor?" diye sordu

Orion. Cyrus'un midesi ağırlaştı. "Hayır," dedi. "Hizmetçi yok."

İki gün boyunca Gölge Kral ve Norah'ın kuzeye doğru ilerleyişini izledi. Birkaç bin kişilik küçük bir asker grubuyla seyahat ediyorlardı. Ve Gölge komutanı. O adam muhtemelen sorun yaratacaktı. Cyrus onunla ne yapacağını düşünmek zorundaydı.

"Peki, planın ne?" diye sordu Orion üçüncü gün, Cyrus yine uzanmış izlerken.

Cyrus onu görmezden geldi. Altında sert toprağın içinden sızan soğuğu görmezden geldi; rüzgarı görmezden geldi. Her şeyi kafasından attı — çıtırdayan kamp ateşi, uzaktaki hayvan sesleri, Orion'un bulduğu kırık bir ağaç dalını keskinleştiren çıkardığı ses.

Cyrus odaklandı.

Gölge Adamlar açıkça seyahat ediyorlardı — ilginç bir seçim. Aleon ile ittifakları kendilerini güvende hissettirmiş olmalıydı.

İyi.

Güvende hissetmek insanı dikkatsiz yapar, ancak kral hala bir lejyonla seyahat ediyordu, bu yüzden Cyrus'un istediği kadar dikkatsiz değildi.

"Bir planın var, değil mi?" diye sordu Orion.

Cyrus bir süre kuşları bıraktı ve kendini yukarı itti. Orion'a keskin bir bakış attı ama yine de cevap vermedi. Akli başına geldiğinde bir planı olacaktı.

Orion kaşlarını çatarak başını salladı. "Tamam." Elindeki dalın ucundan bir parça daha kesti.

"Bunu iş için mi kullanmayı planlıyorsun?" diye Cyrus alay etti.

Orion hafifçe sırttı. "Temaya uygun gibi geliyor — planı olmayan, umursamayan, ünlü Gölge Kralı, Yıkıcı ve dünyanın en yetenekli savaşçılarından oluşan bir gruba karşı iki isteksiz ortak." Eğri büğrü mızrağını yere vurdu. "Bu benim cesur silahım."

Cyrus buna küçük bir kahkaha atmaktan kendini alamadı. Bu adamı sevmiştir. Kord'a çok benziyordu: gerçeği söylemekten korkmayan, cesur, yetenekli ve iyi kalpli. Orion'a baktı ve daha ciddi bir ifadeye büründü. "Bizi arkadaş olarak nitelendirebilirdim, ama geri kalanı doğru gibi görünüyor."

Orion'un sırtışı bir gülümsemeye dönüştü. Küçük ama yine de samimi bir gülümsemeydi. Suikastçı kendine başını salladı ve bakışlarını geçici mızrağına çevirdi. "Sana kişisel bir soru sorabilir miyim?" dedi.

Cyrus kısa bir baş sallama ile cevap verdi.

"Gölge Kralı neden öldürmek istediğini anlıyorum, ama hep merak etmişimdir, kendi kardeşinden neden bu kadar çok nefret ediyorsun? Neden onu öldürmek istedin?"

Cyrus bunu bir sır olarak görmemiştir, ama sadece en yakınlarına anlatmıştı. Belki de acı verdiği için. Ve bu acı utanç getiriyordu. Ama Orion'a anlatmak onun için sorun değildi.

"Beni terk etti," dedi sonunda. "O benim kardeşimdi, en çok güvendiğim kişiydi ve beni terk etti." Tanıdık acı geri döndüğünde durakladı. "Sonra... sanki ben hiç var olmamışım gibi, sanki hiç önemli olmamışım gibi, güzel bir hayat yaşadı."

Göğsü sıkıştı. O kadar zaman geçmesine rağmen bu anının hala bu kadar taze olmasını nefret ediyordu. Alexander ölmüştü, ama hala acı veriyordu. O gitmişti, ama Cyrus hala bunun altından kalkamıyordu. Ve bu onu ezip geçiyordu...

"Ama şimdi senin için önemli olan tüm insanlara bir bak," dedi Orion.

Cyrus'un gözleri Orion'a kilitlendi ve göğsündeki acı durdu.

Suikastçı, sopasına yine dalgın bir bakış attı. "Hepsi senin geri dönmeni bekliyor, o yüzden bu mızraktan daha iyi bir şey kullanmam daha iyi olur, değil mi?"

Cyrus gülümsemeden edemedi.

Mercia'ya yaklaştıkça, Cyrus şansının kaybolduğunu hissediyordu, ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ordu, kralını iyi koruyordu. Cyrus sadece takip edebilirdi. Ve bekleyebilirdi.

Özgür Şehirler'e ulaşana kadar.

Şehirler Mercia'nın güneydoğu sınırında uzanıyordu ve her biri bir sonrakine karışıyordu, bu yüzden birinin nerede bittiği, diğerinin nerede başladığı anlaşılmıyordu. Ancak, her biri kendine özgü ana ticaretiyle birbirinden çok farklıydı. Daha kuzeyde, Hanset, Tarsus dışında dünyanın en büyük kürk ticaretine sahipti; doğuda ise Borden, nadir mücevher ticareti yapıyordu. Cyrus bu yerlerin hiçbirine gitmemişti, ama bunlar bilinen gerçeklerdi.

Jaem onlarla burada buluştu. Jaem, Gölge Kral'a karşı yapılacak saldırıya katılmayacaktı, ancak Cyrus onunla birlikte Rael'e dönmeyi planlıyordu. Cyrus arkadaşını görünce gülümsedi ve birbirlerine ulaştıklarında kollarını birbirlerine dolayarak kucaklaştılar.

"Cyrus," Jaem gülümseyerek selamladı.

"Seni görmek güzel," dedi Cyrus. Sonra Orion'a başını salladı. "Orion'u hatırlıyorsun."

Jaem ona dostça başını salladı ve elini uzattı.

Orion elini sıktı. "Hey, şey, bunu sana yüz yüze söyleyebildiğim için mutluyum. Yaptığın şey için teşekkür etmek istedim. Vitalia'yı bulmaya çalıştığın için."

"Tabii ki," dedi Jaem. "Yardımcı olabileceğim başka bir şey varsa, bana haber ver."

Orion minnetle elini sıktı.

Cyrus'un göğsü sıkıştı. "Tamam, hadi gidelim."

Redding şehri göz alabildiğince uzanıyordu. Cyrus'un genç hali ,

, , , , , , , ,

çeşitli yayının sunduğu her şeyi sevdi, ama artık genç hali değildi ve o çocuksu merakı çoktan ölmüştü.

Artık tek bir şeye odaklanmıştı.

Gölge ordusunun Özgür Şehirlerde durmasını veya hatta doğrudan geçip gitmesini beklemiyordu. Nüfuslu bölgeler, Cyrus gibi kötü niyetli kişilerin bulunma riskini taşıyordu. Bu yüzden, Gölge Adamlar güney ucunda durduğunda ve kral küçük bir grup adamla ayrılıp şehre girdiğinde, Cyrus harekete geçti.

Bir şehir, içinden hızla geçmeye çalışana kadar hiç bu kadar büyük gelmemişti. Parlak renkli pazar tezgahları arasında sıkışmış insan kalabalığı onun hızını yavaşlattı. Orion, ipek kadar yumuşak bir şekilde gölgeden gölgeye kayarken, Jaem gizlice kalabalığa karıştı. Cyrus onları taklit etmeye çalışmaktan vazgeçti ve sadece yoluna devam etmeye karar verdi. Tüccarlar, muhtemelen yavaşlamasını veya dikkatli olmasını söyleyen, anlamadığı sözler bağırıyorlardı. O ise ikisini de yapmadı.

Sonunda, ana caddeyi geniş bir açıdan gören dar, tepelik bir sokakta buldular kendilerini. Cyrus gölgeli taş duvara yaslanarak izledi. Ve bekledi.

Uzun süre beklemek zorunda kalmadı ve onu gördüğünde donakaldı.

Gölge Kral.

Cyrus onun zihninin içindeydi, onu vizyonlarında ve başkalarının zihinlerinde görmüştü, ama onu ilk kez şahsen görüyordu. Uzun boylu ve geniş omuzlu, bir canavar gibiydi. Yayıdığı zehirli karanlık gibi, bir hayalet gibi duruyordu.

Şiddet vaadi Cyrus'un damarlarını doldurdu. Kral, acımasız babasına benziyordu.

Babası gibi suçluydu. Babası gibi ölecekti.

Ama Cyrus ile onun arasında tek bir şey vardı: Norah.

Sokaklarda serbestçe dolaşıyordu, yolcular ve tüccarların arasında, herkesin gözü önünde saklanıyordu. Saçları başının etrafında serbestçe dalgalanıyordu. Saçlarını örtmek için hiçbir çaba göstermiyordu. Burada kimse onu tanı mıyordu. Ya da o, kimsenin onu tanıdığını *düşünmüyordu*.

Onun burada olmasından nefret ediyordu. Sevdiği birinin daha ölümünü görmesinden nefret ediyordu, o kişi Gölge Kral olsa bile. Ama

, Cyrus'u bu şekilde öğrenmesinden nefret ediyordu. Sokağın içinden sıyrıldı ve ana yolun kenarında, satıcıların ve mallarının arkasında gizli kalmaya dikkat ederek bir yol çizdi. Jaem'e geride kalması için el salladı, ama Orion onu takip etti.

Tüccardan tüccara geçerek ilerlediler. Gittikçe yaklaştılar.

"Onunla birlikte on bir kişi saydım," dedi Orion sessizce. "Yok Edici de dahil."

Evet, Cyrus komutanı görmüştü. "Çok yaklaştılar," diye ekledi Orion.

Norah, şişman bir adamın çukur ateşte et pişirdiği bir tezgahın önünde durdu. Kısa bir konuşmanın ardından, bir tabak sosisleri işaret etti, sonra eline bir bozuk para attı, bıçağıyla bir tanesini şişleyip aldı.

Daha da yaklaştı.

Gölge Kral'a döndü. Ona sosisin bir parçasını uzattığında, adam bütün parçayı ısırdı. Bu hareketine sevgi dolu bir azarlama ile karşılık verildi, kral da buna gülerek karşılık verdi.

Cyrus sertleşti. Öfke içini kapladı; bu adam gülebiliyor, mutlu olabiliyordu. Bu, tanrıların en acımasız adaletsizliği idi.

Kral, ona bir sosis daha vaat ederek, et pazarı tezgahına doğru ağır adımlarla geri döndü. Norah olduğu yerde kaldı ve ona hak etmediği bir gülümsemeyle baktı. Cyrus artık ondan sadece birkaç adım uzaktaydı.

Yavaşça kılıcını kınından çıkardı. Kral ona döndüğünde...

"Henüz değil," dedi Orion kulağına.

Bu, Gölge Kral'ı öldürebilmeye hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Belki de hiç bu kadar yaklaşamayacaktı. Her şeyi sona erdirebilirdi.

Bura

da.

Şimdi

.

Cyrus'un vücudu gerildi, her hücresi saldırıya hazırды. Kanlı spor arenasında olduğu gibi odaklandı ve vücudu savaşıma arzusıyla doldu. Etrafındaki hava ısındı ve ayaklarının altındaki parke taşları kum gibi yumuşadı. Sporun kan kokusu burnuna doldu.

Zaman yavaşladı.

Gölge Kral neye uğradığını anlamayacaktı. Her şey birkaç saniye içinde bitecekti.

"Henüz değil," dedi Orion, bu sefer daha kararlı bir sesle. "Yok Edici hala çok yakın. Kaçamazsın."

Cyrus komutana baktı. O bir canavardı ve yakındı, ama hızlı mıydı? Cyrus kendisinin daha hızlı olduğundan emindi. "Yapabilirim," dedi.

"Gerçekten bu riski almaya hazır mısınız? Kadının sana bağlı."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye tısladı. Krala baktı. Başarabilirdi.

"Eğer durup sosis almak için rahatlarsa, şehirlerden geçerken de gevşek davranacaklardır," dedi Orion. "Hatta birinde geceyi geçirebilirler. Başka bir fırsat *daha* çıkacaktır."

Cyrus başını salladı. "Bunu bilemezsin." "Bunu başaramayacağını biliyorum."

Cyrus çenesini sıktı. Başarabilirdi. Başarabileceğinden emindi.

Ama Essandra'nın hayatını buna bahse girecek kadar emin miydi?

Hayır.

Kılıcını kınına geri sokarken, vücudu isyan etmek, yine de saldırmak istedi. Derisinin altındaki kaslar, kendini tutmanın verdiği güçten yanıyordu. İki dükkânın arasında saklandıkları taş cephenin köşesini kavradı. Gözleri bulanıklaştı, sanki bu kadar yakın bir fırsatı kaçırmamanın verdiği işkenceye kaçmak istercesine.

Artık krala bakamıyordu bile ve bakışlarını Norah'a çevirdi.

Norah, Cyrus'un orada olduğunu hala bilmeden, gülümseyerek ayakta duruyordu. Kocasının ölümle ne kadar yakın olduğunu bilmiyordu.

Aniden gülümsemesi kayboldu. Sanki Cyrus'un gözlerini üzerinde hissedebiliyormuş gibi, pazarı arayarak etrafına bakındı.

Cyrus, görünmemek için taş köşeye geri çekildi. "Ne oldu?" diye sordu Orion.

"Beni görürse tanıyacak," dedi.

Orion, Cyrus'un yanından eğilerek kontrol etmek için yer değiştirdi. "Sanırım görmedi," dedi sonunda.

Cyrus yavaşça tekrar dışarı baktı.
Norah, Gölge Kral ve komutanla birlikte şehrin ana kapısına doğru yürümeye başlamıştı. Gidiyorlardı.
Hayatının amacının uzaklaşmasını izlerken pişmanlık onu sardı.

Orion'un sözü doğru çıktı. Daha da fazlası. Sadece başka bir fırsat gelmekle kalmadı, önceki fırsattan daha da iyi bir fırsattı.

Karanlık çöktüğünde, kral ordusundan tekrar ayrıldı ve bir han haline getirilmiş bir kalede geceleme için mola verdi. Cyrus bunun Norah için olduğunu tahmin etti; seyahatin rahatsızlıklarından bir mola. Gölge komutanı ve bir grup savaşçı da onlarla birlikte gitti, ama Cyrus bu sefer onlar için endişelenmiyordu. Onların kralın odasında olacağını beklemiyordu.

Ancak bu, Cyrus'un içeri nasıl gireceği konusunda bir zorluk yaratıyordu. Dışarıda gölgelerde saklanarak seçenekler aradı. Kral, muhtemelen kaleye bitişik pub'ın bulunduğu tarafta ya da zemin katta olmayacaktı. Yani batı tarafında bir yerde...

"Hey," diye Orion beklerken sessizce yanına geldi. "Bundan sonra, Mercia'ya gitmeme izin vermeni istiyorum."

Cyrus düşünceleriyle oyalanmaya başladı. Boğazı kurudu. "Bunu sonra konuşalım."

"Kraliçenin zihninde Vitalia'yı görmediğini biliyorum, ama bu onun orada olmadığı anlamına gelmez."

Cyrus ona söylemek zorundaydı. Ama şimdi değil. "Şu anda Gölge Kral'a odaklanmalıyız; bunu *sonra* konuşuruz."

"Hayır. Bana beklemeni söyledin ve ben bekledim. Ama bundan sonra gitmek istiyorum."

"Orion..."

"Senin davana sadık bir hizmetkar oldum ve karşılığında tek istediğim buydu."

"Tamam," dedi Cyrus sonunda. Burada, şu anda buna karşı çıkamazdı. "Ne istersen yapmana, nereye istersen gitmene izin vereceğim." Gerçeği öğrendikten sonra hala gitmek isterse. "Oraya gitmen için

oraya gitmek için neye ihtiyacın varsa vereceğim, ama şu anda buna odaklanmalıyız."

Orion memnuniyetle başını salladı.

Şimdi kralın nerede kaldığını bulmaları gerekiyordu.

"Sen doğu tarafını al," dedi Cyrus, "ben batıyı alacağım." Jaem'e baktı. "Sen pub'ı kontrol et. Hepimiz arka tarafta buluşuruz."

Ayrıldılar.

Kale sağlam bir yapıydı, taşlar düzgünce dizilmişti. Tırmanmak kolay bir seçenek değildi. Birkaç kapı uygun görünüyordu, ama görev başındaki Gölge muhafızlarından kaçınmak için içeriden girmek istemiyordu.

Gözü yüksek bir pencereye takılınca durdu. Panjurlar kapalıydı, ama çatlaklardan mum ışığı sızıyordu. Odayı bir olasılık olarak not etti.

Cyrus, Orion ve Jaem'e arka tarafta yetişti ve karanlıkta çömelerek beklediler.

"Bar dolu," dedi Jaem. "Ama hiç Gölge adam görmedim."

"Ben de içeriye hızlıca baktım," diye ekledi Orion. Elbette bakmıştı. "Bar dolu olabilir ama hanın içinde neredeyse kimse kalmıyor. Kral tek dolu odada kalıyor olmalı."

Bu, işleri kolaylaştırdı. "Batı köşesindeki pencereden mum ışığı geliyor."

"O olmalı."

"İçeri nasıl girdin?" diye sordu Cyrus.

"Ön kapıdan."

Cyrus, Orion'un yüzünü göremiyordu ama yine de gölgesine bakmaya devam etti. "O kadar kolay mı?"

"Benim için kolaydı, senin için değil." Suikastçı hafifçe güldü. "Gizlilik senin güçlü olduğun bir alan değil dostum. Ama pub tarafında bir kafes var. Ona tırmanıp çatıya geçebilir, duvar yürüyüşüne inebilir ve köşedeki mazgallardan tırmanarak etrafı çevreleyen bu tür bir... dekoratif kabartmaya ulaşabilirsin. Dikkatli olursan yürüyebilirsin bence. Dengen nasıl?"

"İyi. Sanırım." Umuyordu.

"Biliyorsun," dedi Orion, "bunu gerçekten benim yapmam gerekirdi."

Cyrus başını salladı. "Hayır. Bunu benim yapmam gerek."

Orion iç geçirdi. "Tamam. Yok Edici atlarla ilgileniyor, bu yüzden gideceksek, şimdi gitmemizi öneririm."

Cyrus şaşkınlıkla kıpırdadı. "Komutan mı? Atlarla mı ilgileniyor?"

"Bak, sadece gördüğümü söylüyorum. Yok Edici atlarla birlikte, bu da kralın odasında yalnız olduğu anlamına geliyor." Norah ile yalnız.

Cyrus yine onun için bundan nefret ediyordu, ama başka yolu yoktu. Bu gece kocasının ölümünü görecekti.

"Güney sırtında bizi bekle," dedi Cyrus Jaem'e. "At bulabilirsen bul."

Cyrus daha fazla zaman kaybetmedi. Orion'la birlikte tavernadan kalenin batı tarafına doğru çatı boyunca ilerlediler. Cyrus'un dengesi hatırladığı kadar iyi değildi, ama duvar yürüyüşünü geçmek için yeterince iyiydi. Pencere pervazına atlamadan önce bir an durdu.

"Hey," dedi Orion'a. "İşler kötü giderse, sen kaç. Ben yakalanırsam, Essandra'ya bağı kopartmasını söyle." Orion için bağı çoktan koparmıştı.

"Bunu nasıl yapacağım lan?" Orion uzanıp kolunu tuttu. "Seni bırakmayacağım."

Cyrus hareketsiz kaldı. Ona bunu söyleyen birkaç kişi vardı ve bu adam onlardan biriydi. Ve o sözler... Ne zaman duysa, o dört kelime içindeki bir şeyi biraz daha iyileştiriyordu.

"O yüzden aptal olma," diye ekledi Orion.

Son bir kez başını sallayan Cyrus, Orion çatıda beklerken pencere pervazına indi.

Bir an durdu, derin bir nefes aldı. Ve bekledi.

Sonra sükunet geldi — şiddetli bir vaadin sükuneti. Bu sükunete güveniyordu. Arenada güvendiği şey buydu; şimdi de güvendiği şey buydu.

Duyuları keskinleşti ve beklentiyle tüyleri diken diken oldu. Kalbi hızla atıyordu. Gerginlikten değil, heyecandan.

Yavaşça panjuru açtı ve menteşeli pencereyi itti. Pencere sessizce açıldı, ama hava mumun alevi söndürdü ve o

donakaldı.

Biraz daha bekledi. Her
şey sessizdi.

Cyrus, aralık pencere camlarının arasından sıyrıldı ve perdenin
gölgesine yanaştı.

Gözleri karanlığı taradı.

Hayal kırıklığının acı tadı boğazına kadar yükseldi, çünkü fark etti ki
Gölge Kral orada değildi.

Cyrus odayı taradı, *yanlış* oda gibi görünmüyordu. Kraliçe yatakta
uyuyordu. Peki kral neredeydi? Belki başka bir odadaydı, ya da belki
birazdan kraliçeye katılırdı.

Belki de Cyrus beklemeliydi.

Norah kıpırdadı ve oturdu. "Mikael?" diye seslendi.

Cyrus gölgelerin arasına geri çekildi. Kalbi göğsünde çarpıyordu.
Onu en son uyurken gördüğünde, onu öldürmeye çalışıyordu. Bu
düşünce midesini bulandırdı.

Kendini lanetledi. Kral burada değildi; burada kalamazdı. Norah onu
fark etmeden gitmesi gerekiyordu, ama hareket etmeye cesaret
edemiyordu.

"Orada olduğunu biliyorum," dedi Norah.

Kahretsın.

En azından *kim* olduğunu bilmiyordu.

Kalbi daha hızlı atıyordu. Onun kendisini görmesine izin vermeli
miydi? Onu zihninde aldattığı gibi karanlıkta da aldatabilir miydi? En
son konuştuklarında, onu bir daha aramayacağını söylemişti. Yine de
gelmişti. Kızacak mıydı? Onunla konuşacak mıydı? Onunla tekrar
konuşmasını istediğini inkar edemezdi ve ne yaptığını fark etmeden, ay
ışığına doğru bir adım attı.

Kapüşonu onu örtüyordu, yüzünü henüz göstermiyordu.

Kız şaşırmadı. Hiçbir şey söylemedi. Sadece ona baktı. Sonra
yavaşça dizlerinin üzerine çöktü ve yatağın kenarına doğru ilerleyerek
yere indi ve aralarına büyük mobilyayı koydu.

Hareketsizce bekledi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu. Sesi alçaktı, ama zayıf değildi.
Konuşurken yavaşça yatağın ayak ucuna doğru ilerledi.

Adam cevap vermedi. Vermeyecekti.

Kadın yaklaştı. "Neden buradasın?" Başını yana eğdi. "Odamda uyandığımda yabancı bir adam gördüğüm son seferi sana anlatmalıyım." Bir süre durdu. "Güzel bir hikayeyi bozmak istemem, ama onun için iyi bitmedi. Hiçbiri için iyi bitmedi."

Hatırladı. Keşke bilseydi...

Norah daha da yaklaştı. Artık tam karşıсындаydı, ama yine de adam kıpırdamadı.

Sonra, Norah boğazına çelik bir hançer dayadığında, hançerin soğukluğunu hissetti.

"Son sözlerin?" diye tısladı.

Onun hızı onu şaşırttı. Elinde hançer olduğunu fark etmemişti.

Etkileyici.

Daha önce de zayıf değildi, ama şimdi daha da güçlüydü. Cyrus ellerini kaldırarak ona zarar vermek istemediğini gösterdi, çünkü gerçekten zarar vermek istemiyordu. Ama kadın ona inanmadığı belliydi, çünkü hançerin ucunu onun derisine batırdı.

Ona kendini göstermeye cesaret edebilir miydi? Edemezdi. şimdi açıklayamazdı. Her şeyi tehlikeye atardı. Kendini ifşa edemezdi. Yine de... kendini göstermeden duramazdı.

Yavaşça elini uzattı ve başlığını geri çekti.

Norah düzensiz bir nefes aldı ve elindeki bıçak yere düştü.

Adam hala kıpırdamadı.

"Bu ne tür bir büyü?" diye fısıldadı, geriye doğru sendeleyerek. Kan olmadan ortaya çıkması onun için şüphesiz bir çoktu.

Kalbi çarparak bekledi.

Norah, eli titreyerek tekrar öne doğru adım attı. Parmak uçları ona dokundu ve o da onu hissetti. Bu sefer onu gerçekten hissetti.

Elini göğsüne düz bir şekilde uzattı. Dokunuşu sıcak ve yumuşaktı, ama yine de kederle doluydu.

Ona hayretle baktı. "Bu nasıl mümkün olabilir?" Ama ona bunu söyleyemezdi. Henüz değil.

Gözleri ay ışığında parıldıyordu ve bu, onun duygularını harekete geçirdi. Hiç kimse ona böyle bakmamıştı. Böyle dokunmamıştı.

Özlemin dokunuşuydu. Özlemenin. Sevginin.

Bunu zaten biliyordu, kadının zihnindeki sevgiyi görmüştü, ama burada, karşısında durup, ondan gelen sevgiyi gerçekten hissetmek... Bu, onu ele geçiren, ona tutunan, başlı başına bir güçtü.

"Nasıl buradasın?" diye fısıldadı kız.

Ona söylemek için can atıyordu, ama yine de hiçbir şey söylemedi.

Cyrus elini kızın yanağına koydu. Kız, onun sıcaklığına karşı gözlerini kapattı. Onun dokunuşunu istiyordu, hatta buna ihtiyaç duyuyordu.

Sonra kollarıyla ona sarıldı. Onu sımsıkı tuttu. Sanki onu bırakamayacakmış gibi. Bir çaresizlik, bir ihtiyaç vardı ve ona sarıldı.

Ve o da kendini ona bırakmıştı. Hiç kimse ona ihtiyaç duymamıştı. Arenada - evet. Savaşta - evet. Bir krallık kurmak için - evet. Ama aşkta...

Hayır.

Ve şimdi o aşkı hissetmek... Söz bulamıyordu. Denese bile konuşamıyordu.

Kız bir an geri çekildi ama hala ellerini tutuyordu. Onu bırakmaktan korkuyormuş gibi ona sarıldı.

Adam onun gitmesini istemiyordu.

Yavaşça elini tekrar kaldırdı ve parmaklarının arkasını kızın yanağına sürttü. Kız onun dokunuşuna doğru eğildi.

Ve ona doğru çekilme hissi, daha önce hiç hissetmediği bir şeydi.

Kendine engel olamadı. Çünkü kendisi değildi. Bir adım öne çıktı ve dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. Onu neden öptüğünü bilmiyordu. Belki de ona bakışlarıydı. Ona ihtiyaç duymasıydı. Onu sevme şekliydi.

Cyrus mantık ve akıl yürütmeden uzaklaştı ve birdenbire öptüğü kişinin Norah olmadığını fark etti.

Vücudu kendi kendine hareket etti ve onu geriye doğru yürüttü. Norah tökezledi ve Cyrus onu yakaladı. Onu asla düşmesine izin vermezdi. Ama Norah avuçlarını Cyrus'un göğsüne koydu ve ona doğru itti, dudaklarına sözler fısıldadı.

Cyrus ne dediğini anlamadı, ama yine de durakladı. Norah iyi miydi? Ay ışığının gölgesinde yüzünü göremiyordu, ama dokunuşu hala onu sarmıştı. Norah'ın yanağını okşadı ve başını tekrar ona eğdi.

"Hayır," dedi kız, bu sefer açıkça, ve ona daha sertçe itti.
Sesi kulağında garip geliyordu. Durdu.

Bir şeyler ters gidiyordu.

"Sen böyle biri değilsin," dedi kız, "ben de öyle değilim. Biz böyle değildik."

Kafası karışmıştı. Kız onu seviyordu. Bunu kızdan yayılan enerjiden hissedebiliyordu. Karanlıkta bile bunu görebiliyordu.

"Kalbim başka birine ait," diye fısıldadı. "Burada olamazsın.
Böyle olamaz."

Orada olamayacağını biliyordu. Ama oradaydı.

"Alexander," diye fısıldadı kadın.

Kardeşinin adını kulağında duymak onu sarsmıştı ve kaskatı kesilmişti. Aniden kendini çok aptal hissetti. Bu Norah'tı. Sevdği Alexander'dı. Gerçekten unutmuş muydu? Hayır, biliyordu. Ama içinde zihnini yanıltan bir istek vardı. Onu çeken bir istek.

Ne yapıyordu ki? Kendini lanetledi. Burada olmamalıydı.

Asla gelmemeliydi.

Ondan uzaklaştı, elini yüzüne koydu ve nefes aldı, o da fırsatı kaçırmadı. Pencereye üç sessiz adım attı, dışarı çıktı ve kendini çıkıntıya attı. Hızla duvar yürüyüşüne geri döndü ve Orion'un beklediği çatıya tırmandı.

"Ne oldu?" diye sordu Orion.

Cyrus başını salladı. Bunun hakkında konuşamazdı. "Bitti mi? Gölge Kralı öldürdün mü?"

Cyrus öfkeyle nefes verdi. Kendine öfkeliydi. Konuşamıyordu. Konuşursa, utanç boğazından taşıp onu boğacaktı. Sadece tekrar başını sallayabilirdi. Hayır, Gölge Kral'ı öldürmemişti. Onu görmemişti bile. Kendine ne olduğunu bilmiyordu, ama bir şeyi biliyordu...

Gölge Kral'ı öldürme şansını mahvetmişti.

Her şeyi mahvetmişti.

Otuz Beşinci Bölüm

Gölge Kral'ı öldürme şansını kaybetmişti. Peki ne için? Öfke içini kapladı ve Cyrus dişlerini o kadar sıkı sıkı ki çenesi ağrıdı.

"Bize ne olduğunu anlatacak mısınız?" Orion, atlarını bir dere kenarında dinlendirirken ona sordu. Jaem, üç çalıntı atla sırtta onlarla buluşmuştu ve Hanset ile Gölge ordusundan güvenli bir mesafeye ulaşana kadar bütün gece hızla ilerlemişlerdi.

Cyrus, deri eyer çantalarını kontrol ederek içinde yararlı bir şey olup olmadığını baktı. Yoktu. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum," dedi.

Orion alaycı bir şekilde kollarını havaya kaldırdı. "Ne oluyor Cyrus? Üzgün olduğunu anlıyorum ama bize ne olduğunu anlatmalısın."

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum dedim," diye tersledi. Bunun hakkında konuşamazdı. Fırsatını kaçırmıştı ve daha da kötüsü, Norah'ı öpmüştü. Öpmekten de öteydi. Kendini bir dalganın içine kaptırmıştı... Ne olduğunu bilmiyordu.

Aşk mı? Hayır.

Arzu mu? Hayır.

Yakınlık arzuluyordu, ama bu yakınlık ona reddedilmişti. Hayır, reddedilmemişti. Bu, onun cesaret edemediği bir yakınlıktı. Gerçekten istediği kişiden. Ama Norah'ın dokunuşu ona bu yakınlığı vermişti. Dokunmanın verdiği her türlü iyi hissi vermişti.

Her ne kadar *doğru* gelmese de.

Yine de kendini buna kaptırmıştı ve şimdi utanç onu yiyip bitiriyordu. Başarısızlığın iltihaplı yarasına tuz basmak gibi.

"Hâlâ Mercia'ya gitmeme izin verecek misin?" diye sordu Orion.

Cyrus uzun bir nefes verdi. Ne zamanı ne de yeri idi. "Şu anda bu konuşmayı yapamam." Atının etrafından dolaşarak tekrar binmek için geri adım attı.

Orion onu engelledi. "Şimdi değilse, ne zaman?"

Cyrus durakladı ama başını salladı. "Rael'e geri döneceğiz, sonra Mercia hakkında konuşuruz."

"Ben zaten buradayım!" Kuzey'i işaret etti. "Sadece birkaç gün uzaklıktayım. Şimdi gidiyorum."

"Hayır, gitmiyorsun."

Jaem onları sessizce izledi.

"Beni sürekli reddedemezsin," diye ısrar etti Orion.

"Yapma," diye uyardı Cyrus.

Ama Orion pes etmedi. "Neyi yapmayayım? Bana söz verdiğin şeyi istemeyi mi?"

Onun Mercia'ya gitmesine izin veremezdi. Vitalia orada değildi.

"Orion..." "Başarılı olamadığımız için mi? Beni cezalandırıyormusun?" Cyrus tekrar başını salladı. "Tabii ki hayır."

"O zaman gidiyorum."

"Gitmeyeceksin," diye bağırdı Cyrus, sabrı tükenmişti. "Bu kesin. Atına bin." Kendi atına döndü.

"Tek düşündüğün kendin," dedi Orion, "ve istediğin şeyler. Seni destekleyen tüm insanları mahvetmek umurunda bile değil."

Cyrus ona döndü. "Bu doğru değil." "Değil mi? Sen, boş vaatlerinle."

Boş değıllerdi. "Tutmayacağım bir söz vermedim hiç."

"Tabii ki tutmadın!" diye tükürdü Orion. "Bana yardım edeceğine söz verdin! Vitalia'yı bulmama yardım edeceğine söz verdin!"

"Vitalia öldü!" diye bağırdı Cyrus. Sözleri ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu.

Orion'un çelik gibi gözleri ona bakıyordu ve yüzü solmuştu. "Yalan söylüyorsun," diye fısıldadı.

Artık sözünü geri alamazdı. Cyrus başını salladı.

Orion ileri atıldı ve onu itti. "Yalan söylüyorsun!" diye bağırdı. "Kendi başarısızlığına kızgınsın."

Jaem onu korumak için harekete geçti, ama Cyrus elini kaldırdı. "Yalan söylüyorsun," diye öfkeleni Orion.

"Hayır," dedi Cyrus.

Orion onu tekrar itti. "Yalan söylüyorsun!" Sesi kırıldı ve artık bir suçlamadan çok bir yalvarış gibi geliyordu. Cyrus'u bir kez daha itti, bu sefer bir bıçak çekti.

Jaem öne çıktı, ama Cyrus yine de ona durması için işaret etti.

Orion bıçağın ucunu Cyrus'un boynuna dayadı. Cyrus onu durdurmak için hiçbir hareket yapmadı, kendini savunmak için hiçbir hareket yapmadı.

"Yalan söylediğini söyle," diye yalvardı

Orion. "Keşke söyleyebilseydim," dedi

Cyrus yumuşak bir sesle.

Orion ağlayarak nefes aldı ve elini titreyerek bıçağı Cyrus'un boğazına daha sert bastırdı. "Lütfen," diye yalvardı tekrar.

Yine de Cyrus ona hiçbir şey veremedi.

Dişlerini gösterdi ve Cyrus'u kendinden uzaklaştırdı. Sessizce hıçkırarak göğsü inip kalktı.

Cyrus onun öfkesini bekledi. Etraflarındaki tek ses, derenin sesi idi.

"Ne zamandır biliyordun?" diye sordu Orion sonunda, sesi kısılmıştı.

"Norah'ın zihnine baktığımda gördüm."

Orion yüzünü sildi ve başını salladı, ama bıçağını kınına sokmadı.

Cyrus ona doğru adım attı. "Sana söylemek istedim, ama..."

Orion bıçağını Cyrus'a doğrultarak kolunu hızla kaldırdı. "Benden uzak dur lan."

Bir an durakladı.

Orion titremeyi kesmişti. Taş gibi hareketsiz duruyordu. Sakin. Cyrus bu sakinliği tanıyordu. Nefretin sakinliği. Şiddeti düşünmenin sakinliği. Orion bıçağı hafifçe eğdi. "Rael'e döndüğümde adamlarımı toplayacağım ve buradan ayrılacağız."

Cyrus kasvetli bir şekilde başını salladı. "İhtiyacın olan her şeyi al." "Senden başka bir şey istemiyorum," diye tısladı.

Ve Cyrus anladı.

Bir dostu böyle kaybedilirdi.

Taş çemberine dönmek iki gün sürdü ama iki hafta gibi geldi. Orion konuşmadan önde gitti. Jaem de onun yanında sessizce sürdü. Taşlara vardıklarında Cyrus hepsini bağladı. Cyrus kanını alırken Orion ona bakamadı bile.

Ve Rael'e giden geçitten geçtiler.

Essandra'ya geleceklerini haber vermişti, ama yine de çalışma odasına girdiklerinde, orta masanın başında durduğu yerden dönerek irkildi. Kord ve Everan pencere kenarında oturdukları yerden kalktılar.

Essandra şaşırdı. "Ne..."

Ama Orion, Cyrus onlara odaklanamadan onu yakaladı. "Kır şunu," diye dişlerinin arasından homurdandı.

Bağları. Cyrus her iki bağı da kesti ve Orion soğuk gözlerini Cyrus'a dikti.

"Artık sana bağlı değilim," dedi ve odadan çıktı.

Jaem sessiz kaldı.

Essandra, Everan ve Kord, gözleri fal taşı gibi açılmış ve ağızları açık bir şekilde Cyrus'a baktılar.

"Neler oluyor?" diye sordu Essandra.

"Onu öldürdün mü?" diye sordu Kord. "Gölge Kralı'nı mı?"

Cyrus başını salladı. Köşedeki bir sandalyeye çöktü ve başını ellerinin arasına aldı. "Başaramadım" diyebilirdi sadece.

"Ne oldu?" diye sordu Everan.

Hâlâ söyleyemiyordu. "Her şeyi mahvettim," dedi sonunda. "Şansımı mahvettim. Her şeyi mahvettim."

"Başka bir şansın daha olacak," diye Everan onu teselli etti.

"Bunu söylemeyi kes!" diye bağırdı Cyrus. "Bunu bilemezsin! Kimse bilemez!"

Everan, Cyrus'un öfke patlamasına tepki göstermedi.

Cyrus derin bir nefes aldı. Suçluluk duygusu göğsünü kemiriyor, midesini burkuyordu. Kendinden başka suçlayacak kimse yoktu. Kendinden başka kızacak kimse yoktu.

Ve kızgın olduğu kişi Gölge Kral bile değildi.

"Lütfen," dedi Cyrus, artık daha sakın bir sesle. "Şu anda bunu yapamam."

"Biraz dinlen," dedi Everan. "Sabah her şeyi hallederiz." Odadan çıktı, Kord ve Jaem de onu takip etti.

Havada ağır bir sessizlik vardı. Essandra ona tekrar ne olduğunu sormadı, sadece masanın yanında durup onu izledi.

"Aç mısın?" diye sordu sonunda.

Cyrus başını salladı.

"Tamam, peki..." Odaya bakındı, sonra gözlerini yere indirdi. "Sanırım yarın biz..."

"Gölge Kral'ı Hanset'teki bir hana kadar takip ettik."

Essandra yine sessizleşti.

"Fırsat mükemmeldi. Ordusundan ayrılmıştı. Sadece o, kraliçe ve birkaç adamı vardı."

Cyrus ayağa kalktı. Yan masanın üzerinde duran su sürahisine doğru yürüdü ve bir kadehi doldurdu, ama içmedi. "Kralın odasında olacağını düşündüm ve pencereden gizlice içeri girdim. Ama orada sadece Norah vardı."

Bir an sessiz kaldı, sonra sordu, "Ne yaptın?"

Kadehi masaya koydu ve su durulana kadar ona baktı, ta ki su da kendisi gibi sakinleşene kadar.

"Onu öptüm."

Sessizlik daha da derinleşebilir miydi?

Sonunda gözlerini kaldırıp ona baktı.

Kız ölümcül bir sessizlik içinde duruyordu.

"Beni o sandı, Alexander'ı," diye devam etti. "Buna inanmak için can atıyordu. Ben de ona izin verdim."

Essandra hiçbir şey göstermedi. Hiçbir şey söylemedi.

"Bana sanki ona aitmişim gibi bakıyor, bana sanki ona aitmişim gibi dokunuyor ve ben... ben de bunu istiyorum. Ama..."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" diye acı bir şekilde tısladı. Gözleri şimdi daha koyu, yüz hatları daha keskinleşmişti.

"Çünkü istediğim onun dokunuşu değil, senin dokunuşun. Buna ihtiyacım var... seninle. Ve biliyorum ki sen bunu istemiyorsun, ama..."

"Neden böyle söylüyorsun?"

Sözleri ağzından çıktı. "Düşündüm ki..." Başını salladı. "Düşündüm ki..." Ona baktı.

"Cyrus, seni seviyorum."

Dünya etrafında durdu. Onu doğru duymuş olamazdı. "Seviyor musun?"

Kız ona şaşkın şaşkın baktı. "Nasıl dünyanın en güçlü kahinlerinden biri olup da bu kadar kör olabilirsin?"

Cevap veremedi. Konuşamadı.

"Tabii ki sana aşığım, seni aptal."

Bu doğru olamazdı. Yavaşça, aralarındaki mesafeyi kapattı. "Bu doğru olamaz," diye fısıldadı.

"Sen bir aptalsın," diye fısıldadı kız.

Ona daha da yaklaştı, aralarında sadece bir nefes mesafesi kalana kadar, ve başını onun başına eğdi.

"Seni çok uzun zamandır öpmek istiyordum," dedi ona.

"Ben de bunu bekliyordum." Kız yüzünü yukarı doğru çevirdi.

O, her şeyden çok bunu istiyordu. **Dudaklarını** neredeyse hissedebiliyordu. Ama bu haldeyken ona dokunmak istemiyordu. Kirliydi. Bu haldeyken onu öpmek istemiyordu.

"Yapamam," dedi.

Kızın yüzü düştü. "Oh," diye fısıldadı. Dudaklarını kapattı ve yutkundu.

"İstiyorum," dedi. "Ama bu haldeyken değil."

"Daha önce de çılgın bir adam olarak bana dokunmuştun." Evet, dokunmuştu, ama... "O zaman farklıydı."

Gözleri onun gözleri arasında gidip geldi. "Ne değişti?"

"Her şey." Kapağa bir göz attı, sonra tekrar ona döndü. "Benimle gelir misin?"

Yavaşça başını salladı.

Yan yana koridorda yürüdüler. Onu elinden tutup götürmek istedi, ama yapmadı. Ona dokunmamaya dikkat etti. Henüz değil.

Odasının içi karanlıktı. Essandra mumları yaktı ve bitişikteki banyoda, o deri giysilerini ve kirli kıyafetlerini çıkarırken, bağlı pompa ile küveti doldurdu.

Çıplak olarak küvete girdi.

Kız eğilip suya dokundu. Su buhar çıkardı.

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Görüyorum ki başka bir ateş cadısı bulmuşsun." Küvete girdi ve suya battı. Sıcaklık yanlarını sardı. "Daha sıcak yap."

O da öyle yaptı.

"Daha sıcak," dedi. Yanmasını, her şeyi yakmasını istiyordu — başarısızlığını, üzüntüsünü, Norah'ı, Gölge Kral'ı, nefretini. Her şeyi.

Su, neredeyse dayanamayacağı kadar ateş gibi ısındı. Mükemmel. Saçını yıkarken, vücudunu, yüzünü, dudaklarını ovarken suyun cildini yakmasına izin verdi. Sonra cehenneme daha da daldı ve kendini temizledi.

Bitirdiğinde ayağa kalktı.

Essandra sadece izledi.

Onun kendisine bakmasına izin verdi. Gözleri, onun gözlerinin onun vücuduna baktığı gibi onun vücuduna bakmak istiyor muydu? Küvetten çıktı ve duvarda asılı olan havluyla kendini kuruladı, ama giyinmek için harekete geçmedi. Sadece bekledi - sessiz bir istek.

Sessiz bir cevap olarak, Essandra elbisesinin önündeki düğmeleri açtı ve omuzlarından çıkardı. Elbise yere düştü ve Essandra ondan çıktı. Geceliğine ve altındaki katmanlara geçti.

Her şeyi çıkarana kadar bekledi ve sonra birbirlerine bakarak ayakta durdular. Daha önce onun çıplak vücudunu bu kadar takdir etmemişti. Çok güzeldi. Soluk teni, omuzlarına dökülen koyu renk saçlarıyla keskin bir kontrast oluşturuyordu.

Cyrus ona dokunacak kadar yaklaştı, ama dokunmadı. Sadece onu içine çekmek, zihnine kazımak istedi. Her bir parçasını, her bir detayını... Pürüzsüz tenini, yüksek elmacık kemiklerini, uzun koyu kirpiklerinin altında büyük duran zümrüt yeşili gözlerini.

Şimdi gördü — gözlerindeki bakışı. Onun sevgisini daha önce nasıl görmemişti? Belki de bu, acıdan sertleşmiş bir kadındı. Kalbini koruyan bir kadındı.

Ve o, kalbini emanet edebileceğin bir adam değildi.

Cyrus, kan ve intikamla hareket ediyordu. Ama o anda istediği kan ve intikam değildi.

Sadece onu istiyordu.

Ellerini kadının yüzüne kaldırdı, parmaklarının arkasını kullanarak yanaklarını okşadı. Yavaşça, çok yavaşça. Başparmağını kadının dudaklarında gezdirdi. Kadının nefesinin tatlı sıcaklığı duyularını sardı, onu kendine çekti, ama yine de tereddüt etti.

Onu çok uzun zamandır öpmek istiyordu. Kız onun dokunuşuna doğru eğildi.

Daha da yaklaştı, dudaklarını ona yaklaştırdı, çenesini yukarı doğru çekti. Ama tam o anda durdu.

"Bir sorun mu var?" diye fısıldadı kız.

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle. Bir sorun yoktu. Her şey yolundaydı. Her şey yolundaydı ve o, bu durumun böyle kalmasını çaresizce istiyordu. Sonsuza kadar.

Ama korkuyordu. Onu öptüğünde her şeyin biteceğinden, onun gideceğinden ve her şeyin eskisi gibi olacağından korkuyordu, bu da onu şu anda olduğundan daha fazla arzulamasına ve ihtiyaç duymasına neden olacaktı.

Ama kız onu sevdiğini söylemişti.

Ağzı, kadınıninkinden sadece bir fısıltı uzaklıktaydı.

Onu seviyordu.

"Öp beni, Cyrus," diye fısıldadı, sözlerini söylerken dudaklarını onun dudaklarına değdirdi.

Bu dokunuş onu kendinden geçirdi. Dudaklarını onun dudaklarına kapattı ve tadı onu mahvetti. Daha önce birçok kez birlikte olmuşlardı, ama hiçbiri böyle olmamıştı. Bu farklıydı. O daha önce onun değildi. Onu hiç öpmemişti, ona hiç dokunmamıştı.

Şimdi ona dokunuyordu.

Cyrus parmaklarını kadının saçlarına geçirdi, başını geriye çekerek daha derin bir öpücük verdi. Ve öyle yaptı; kadının dudaklarından kurtuluşu içti. Kadın, onu hayata döndüren Amoran Kupası'ydı. Asla sahip olabileceğini düşünmediği bir hayata.

Ve daha fazlasına ihtiyacı vardı. Ağzını kadının çene hattı boyunca gezdirdi, dişleriyle kadının cildini okşadı ve boynuna doğru inerek nazikçe ısırdı.

"Cyrus," diye fısıldadı ve bu onu çılgına çevirdi.

Vücudunu kullanarak onu geriye doğru yürüttü, yumruğu hala saçlarında, başı omzunun kıvrımına gömülüydü. Onu banyo odasından

banyo odasından çıkarıp yatak odasına götürdü ve bacaklarının arkası yatağa değdiğinde, onu serbest bırakarak yatağa uzanmasını sağladı. Sonra onun üzerine çöktü. Kız bacaklarını açtı ve onu arasına almak için hareket etti, ama o içine girmede.

Henüz değil.

Onu öpmesi gerekiyordu. Tekrar. Ve tekrar. Onun cildinin her santimini kaplaması, her parçasını ağızıyla sahiplenmesi gerekiyordu. Omzundan boynunun çukuruna ve göğüslerinin arasına doğru ilerledi, öperek, ısırarak, yalayarak. Kadının cildinde tüyler diken diken oldu ve bu, adamın ihtiyacını daha da artırdı. Dilini meme ucunun etrafında dolandırdıktan sonra dişlerinin arasına aldı. Kadın inleyerek kıvrandı ve bu, adamda kadının o sesi tekrar çıkarması için bir takıntı uyandırdı. Adam diğer göğsüne geçti ve kadın titredi. Kadının kokusu sarhoş ediciydi ve adam onu içine çekti.

Cyrus karnına doğru indi, kadının vücudu onu daha ateşli, daha vahşi hale getiriyordu. Kontrolünü yeniden kazanmaya çalışarak kalçasında durakladı, ama bu kadınla artık kontrolünü kaybetmişti.

Başını kadının bacaklarının arasına indirdi ve nefesiyle onu tahrik etti. Dudaklarını kadının vücuduna çok nazikçe değdirdi.

"Cyrus," diye nefes nefese söyledi.

Adını tekrar söylemesini, bağırmasını, çığlık atmasını istiyordu. Dilini onun üzerinde gezdirdi.

"Tanrım," dedi kadın boğuk bir sesle, kalçalarını hafifçe ileri doğru iterek ona karşılık verdi.

Daha fazlasını istiyordu. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Ve daha fazlasına. Ve daha fazlasına. Onun dışında, onun içinde. Dili en hassas noktasını bulduğunda, kadın ona doğru kıvrıldı. Kadının tadı, içinde doyurulamayacak bir açlık uyandırdı.

Onu öpmek yetmiyordu. Onu yutmak zorundaydı.

Kadın parmaklarını onun saçlarına geçirdi, ona sıkıca sarıldı ve kalçalarını ona doğru salladı. Cyrus, kadının zevkinin arttığını hissetti ve bu onu daha da çılgına çevirdi.

"Durma," diye nefes nefese söyledi. "Durma."

Durmaya niyeti yoktu. Nefesi hızlandı ve saçlarını yumruklarıyla sıktı. Her sesine,

vücudunun her titremesine takıntılıydı. Kalçalarını daha sert salladı.

"Cyrus!" diye bağırdı, kendini kaybederek. Zirveye ulaştığında kıvrıldı, ama Cyrus onun kaçmasına izin vermedi. Zirveye ulaşana kadar onun zevkini takip etti, ta ki o artık dayanamayacak hale gelip yumuşak öpücüklerle geri dönene kadar.

Sonra onu daha fazla öptü.

Kadın yatağa yığıldı, ağır göz kapakları kapandı, ama adam henüz işini bitirmemişti. Onu karnının üstüne çevirdi ve küçük bir çığlık kopardı. Tanrılar, bu kadının her şeyi...

Yavaşça, vücudunu tekrar yukarı doğru ilerledi. Uyluklarının arkasından ve esnek et yığınlarından belinin kıvrımına kadar dudaklarını sürttü. Omurgasını yukarı doğru ilerledi - öperek, zevk alarak, tadını çıkararak, onun varlığını içine çekerek.

Bu kadın onundu. Onu seviyor, koruyor, onu daha güçlü kılıyordu.

Onu seviyordu ve ona aitti.

Cyrus parmaklarını kadının kalın saçlarına geçirdi ve onu sıkıca kavradı. Vücudu kendi zevkini istiyordu, ama o hala kadının zevkine takıntılıydı. Kadının ensesindeki saçları iterek, dişlerini kadının boynunun arkasına ve omuzlarının üstüne geçirdi, kadının cildinde bir başka ürperti dalgası yarattı.

Kadın inledi.

Dizleriyle kadının uyluklarını ayırdı ve arasına girdi. Kadın boyun eğdi, sırtını eğdi ve kalçalarını kaldırdı. Onu çabucak almak için içgüdüsel bir aciliyet hissediyordu, ama içine girerken kendini yavaşlamaya zorladı.

Kadının nefes nefese kalması onu neredeyse doruğa ulaştırdı. Yavaşça hareket ederek, kendini kontrol etti, böylece kadının vücudunda yayılan her zevk dalgasını hissedebildi.

Onu vücuduyla hapsetti.

O, onun oldu.

Essandra kalçalarını daha da kaldırdı, şimdi dizlerinin üzerindeydi, ona doğru iterek onu daha derine aldı. Adam daha hızlı hareket etti.

Cyrus dizlerinin üzerine geri çekildi ve onu da beraberinde çekerek, artık onun uyluklarının üzerine oturmasını sağladı. Yüzünü kadının ensesine gömdü ve tüm duyularını onunla doldurmasına izin verdi. Kollarını kadının etrafına dolayarak

ellerini karnına doğru kaydirdı. Yukarı, yukarı. Göğüslerinin pürüzsüz etini yoğurdu. Dudaklarından başka bir inilti kaçarken, başı geriye düştü.

Onu seviyordu ve ona aitti.

Ellerini göğsüne genişçe açarak onu kendine çekti, sonra ellerini omuzlarına doğru kaydirdı, onu kavrayarak daha da sertçe üzerine çekti. Daha hızlı. Ve daha da hızlı.

Cyrus elini bacaklarının arasına indirdi ve onu okşarken itti. "Bir daha yapamam," diye nefes nefese söyledi.

Ama yapabilirdi. Ve yaptı. Doruk noktası onun etrafında dalgalandı, dalga dalga vücudunu sarsarken o çığlık attı ve o kendini kaybetti. Kendi boşalması onu sararken daha derine girdi. Birlikte, arzu ve ihtiyaç fırtınasında doruğa ulaştılar.

Fırtına geçtikten sonra, sadece nefes nefese kalmış nefeslerinin sesi ile sessizlik geri döndü. Tamamen bitkin bir halde ona yaslandı ve o da onu yatağa yatırdı. Cyrus onu kendine çekti ve ona sarıldı.

O onu seviyordu ve o da onundu.

Ama onu kollarında yatarken, o da onu sevdiğini ve onun olduğunu biliyordu.

Otuz Altıncı Bölüm

Cyrus uyuyordu. Derin bir uykuda. Derinden de öte. Aylardır ilk kez, gerçekten dinlenmiş hissediyordu. Güneş ışığı pencerelerden içeri süzülürken, kolunu Essandra'ya uzattı.

Yatağın yanında boşluk vardı.

Başını kaldırdı. Ve iç geçirdi. Elbette boştu. Uyandığında onun burada olmayacağını bilmeliydi. Kuşkusuz, aralarında olanlardan pişmanlık duyuyordu, itiraf ettiklerinden pişmanlık duyuyordu, onu sevdiğini söylediğinden pişmanlık duyuyordu.

Belki o da pişman olmuştu. Essandra onu seviyordu, evet, ama kendini sevmeye ya da sevmeye izin veren bir kadın değildi. Onu çok fazla zorlamıştı. Her şeyi mahvetmişti.

Her şeyi mahvettiği gibi.

"Buradayım," dedi kızın sesi.

Adam birden dirseklerinin üzerine doğruldu.

Yan sandalyede otururken kalktı, uzun ipek bir bornozla örtünmüştü. "Gittiğimi mi sandın?"

"Hayır," dedi çabucak.

Dudaklarını küçük bir gülümsemeye büzüp kaşlarını kaldırdı.

Cyrus elini uzattı, kadın elini tuttu ve Cyrus parmaklarını kadının parmaklarının arasına geçirip onu kendine çekti. Kadın gitmemişti. Aralarında olanlardan pişmanlık duymamıştı.

O da pişman değildi. Kızın ellerini dudaklarına götürdü ve öptü.

Kadının oturduğu yerde, sayfası aşağıya bakacak şekilde bir kitap duruyordu. "Okuyor muydun?" diye sordu. "Bu kadar erken saatte mi?"

"Artık erken değil. Evet, bazı işlerim vardı."

"Köpekler nerede?" diye sordu. Geri döndüğünden beri onları görmemişti.

"Visa'yla. Bize kahvaltı getirdi." Omzunun üzerinden yan masadaki yemek tepsisine baktı.

Kahvaltı bekleyebilirdi. Cyrus onu üstüne çekti. "Kahvaltı için bir planım var," dedi ve onu altına yuvarladı.

O, kadının boynuna burnunu sürterek omzunu öperken kadın güldü, ama elini adamın göğsüne koydu. "Visa, Orion'un bugün ayrılacağını söyledi."

Cyrus durakladı.

Gözleri onun gözleri arasında gidip geldi. "Ne oldu?" diye sordu. "Neden sana bu kadar kızgın?"

Cyrus derin bir nefes aldı ve kadının yüzündeki bir tutam saç kenara iterek yavaşça nefesini verdi. "Aradığı kadın... öldü."

Gözleri büyüdü ve elini ağzına götürdü. "Vitalia mı?" diye fısıldadı.

Cyrus başını salladı.

"Ama neden sana kızgın?"

"Çünkü biliyordum ama ona söylemedim." Adam başını salladı. "Ondan daha fazlası. Benden onu aramamı istedi ve ben gördüklerim hakkında ona yalan söyledim. Ama ona söyleyemedim. Söyleyemedim..." Adam durakladı. Zor olan kısım, her şeyi yeniden yapması gerekse, farklı bir seçim yapacağından emin olamamasıydı. "Umudu olmayan bir adamın elinde ne kalır ki?"

Essandra dudağının köşesini ısırdı ve elini uzatıp onun kaşındaki çizgiyi izledi. "Biraz zaman alabilir," dedi, "ama sonunda onu korumaya çalıştığını anlayacaktır."

"Sanmıyorum," diye fısıldadı.

Kız kaşlarını çattı. "En azından gitmeden önce onu görmek ister misin?"

"Evet." Orion'u muhtemelen son kez görecekti ve bu onu çok üzüyordu. Orion, Cyrus'un parayla tuttuğu bir adamdan daha fazlasıydı. Cyrus'un güvenilebileceği ve dayanabileceği biriydi. Cyrus o dostluğu kaybetmiş olsa da, o bir dosttu.

Kız üzgün bir gülümsemeye, "Hadi o zaman," dedi.

Giyinip nihayet düzgün bir hale gelen Cyrus, Essandra'nın yanında ana salondan doğu kanadına doğru yürüdü. Elini onun elinde tuttu. Artık onun dokunuşunu kazandığına göre, onsuz yapamazdı.

Taht odasının önünden geçerken, tanıdık bir yüz gözüne çarptı. Cyrus sıırttı.

Ryman. Eskiden Lycus Hanesi'nin baş savaşçısı olan bu iri adamı nadiren görürdü. Ryman, Rael'in kuzeyindeki tüm savunma güçlerini denetliyordu, ancak son zamanlarda, eğitimlerini tamamlayan lejyonları Japheth'e nakletmekten sorumluydu.

Cyrus'u görünce adamlarından ayrıldı ve odayı geçerek ona doğru yürüdü. "Kral Cyrus," dedi sıcak bir gülümsemeyle.

Kollarını sıktılar.

"Nasılsın dostum?" diye sordu Cyrus.

Ryman başını salladı. "İyiyim. Bugün Japheth'e iki lejyon daha götürüyorum."

Essandra, Cyrus'un kolunu sıktı. "Orion'un seni görmeden gitmediğinden emin olacağım," dedi. "Acele etme, ama çok da gecikme."

Cyrus başını salladı, sonra Essandra'nın gitmesini izledi ve dikkatini tekrar Ryman'a çevirdi.

Adam, Essandra'nın uzaklaşmasını izlerken gülümsemesi genişledi. "Çok uzun sürdü," dedi.

Cyrus burnunu çektirdi, ama gülümsemesine engel olamadı.

"Hey," dedi Ryman, "Kral Gregor'un bana bir teklifte bulunduğunu bilmeni istedim. Onun paralı ordularını yönetmem için."

Cyrus geri çekildi. Bunun neden onu şaşırttığını bilmiyordu. Gregor ona birçok kez güvenilir bir adam istemişti ve Ryman en iyilerinden biriydi. Akıllı ve yetenekliydi ve varlığı korkutucu olabilirdi. Tabii ki Gregor'un dikkatini çekecekti. Cyrus da bu işi isteyen bir adam olursa, Cyrus'un onayıyla gidebileceğini söylemişti.

Cyrus kısa bir baş sallama ile onayladı. "Herhangi bir kral, adamlarını senin yönetmen için şanslı sayılır."

"Oh, o lanet olası korkak için çalışmayacağım."

Cyrus ağzında şarap olsaydı, hepsini yere dökerdi. Kahkahasını tutamadı.

"Sadece onun bunu istediğini bilmeni istedim," diye ekledi Ryman. "Seni zengin bir adam yapabilir."

"Ben zaten istediğim her şeye sahibim."

Aniden Ryman'ın gülümsemesi kayboldu. Cyrus'un arkasındaki bir şeye bakışları takılınca yüzü sertleşti.

Cyrus döndü.

Essandra, çift kapının kemerinin altında duruyordu, arkasında uzun, koyu renkli bir pelerin giymiş, başlıklı bir figür vardı. Ona dönük duruyordu, ama duruşu kendisinin gibi görünmüyordu. Sonra boynuna dolanmış eli fark etti.

"Bu o mu?" diye sordu figür. Bir kadındı. "Soroya, lütfen," diye yalvardı Essandra.

Soroya.

Soroya.

Cyrus'un kanı dondu.

O gelmişti. Gerçekten gelmişti.

Vücudundaki her kas gerildi, içinde savaşma ateşi alevlendi.

Soroya pelerininin başlığını geri çekti. Uzundu, neredeyse Cyrus kadar uzundu, ama bunun dışında Cyrus'un hayal ettiği gibi: zayıf, uzun siyah saçlı, Essandra'nınkinden bile daha koyu. Ama gözleri... Gözleri gümüşü renkteydi. Soğuk. Delici.

Ryman Cyrus'un önüne geçip kılıcını çekti. "Kralın hanımından ellerini çek," diye emretti. "Yoksa ben senin için çekerim."

Soroya, iri savaşçıya çelik gibi bakışlarını dikti. Sesi, bakışları kadar soğuktu. "Sözlerindeki tüm yanlışları düzeltmek için sabrım yok."

"Ben de sana tekrar söyleyecek sabrım yok." Ryman bir adım daha ileri attı, ama o anda kılıcı elinde kırmızı bir ışık saçtı. Dehşetle kılıca baktı.

Dudaklarından bir çığlık kopardı.

Cyrus'un neler olduğunu anlaması biraz zaman aldı, ama Ryman'ın ellerinden duman yükselip kılıcın etrafını sardığında, "Bırak onu! Ryman, kılıcı bırak!" diye bağırdı.

Ama Ryman bırakmadı. Bırakamadı. Kılıç ısınırken Ryman daha yüksek sesle çığlık attı, erimiş metal kılıcı ve ellerini kaplarken çığlığı daha da yükseldi.

Cyrus ileri atıldı, ama ona ulaşmadan Ryman alevler içinde kaldı. Cyrus geriye sendeledi ve yüzünü ısıdan korumak için eliyle kapattı. Ryman'ın çığlıkları, eti yanarken salonu sarsıyordu.

Cyrus, Essandra'nın cadı grubuyla olan bağı sayesinde ateş üzerinde güç sahibiydi, ancak alevi kontrol edecek ustalıkta değildi. Onu söndürme yeteneği yoktu. Ryman dizlerinin üzerine çöküp taş zeminde yanarak yığıldığında yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Taht odası sessizliğe büründü. Ryman ölmüştü.

Ryman ölmüştü.

Onu çok çabuk, çok kolay öldürmüştü ve Cyrus onun yasını tutamadı bile.

Soroya, Essandra'yı öne doğru yürüttü ve Cyrus, onunla birlikte aynı mor astarlı koyu renkli pelerin giyen dört kadın daha olduğunu fark etti. Essandra'yı onun on adım önüne getirdi ve elini hala Essandra'nın boynunda tutarak durdu. Gözleri, Cyrus'un vücudunu baştan aşağı süzerken alaycı bir şekilde ona bakıyordu. "Bu, meşhur kanlı spor dövüşçüsü mü?" diye gülerek sordu.

Essandra, görünmez bir tutuş altında, doğal olmayan bir şekilde duruyordu.

Öfke, derisinin altında dalgalandı. "Onu bırak," diye emretti. Sesi kendi sesi gibi gelmiyordu.

Soroya, Essandra'yı daha sıkı tuttu. "Talepte bulunacak durumda değilsin."

Kılıcını kınından çıkardı ve ileri atıldı, ama Soroya'nın gücü onu daha önce hiç hissetmediği bir darbeye yere devirdi. Kılıcı, altında yatan mermere çarptı. Acı, vücudundaki her kemiği titretti.

"Cyrus!" Essandra çığlık attı.

Ryman'ın yanındaki adamlar kılıçlarını çekip ileri atıldılar, ama keskin taş sivri uçlar yerden fırlayarak onları yarı yolda sapladı.

"Sence sıradan insanlar iki yüz yıllık güce karşı bir şansları olabilir mi?" diye bağırdı Soroya. Eli sıkılaştı ve Essandra onun pençesinde kıvrandı.

Cyrus öfkeden titriyordu.

"Aptal kız," diye fısıldadı Soroya, Essandra'nın kulağına. "Seni bulamayacağımı mı sandın?"

"Soroya, lütfen," diye inledi Essandra.

"Neredeyse şansın vardı. Bu dünyadan tamamen kaybolmuş gibi görünüyordun. Sonra Çakallardan, suikastçılarının lonca bağlarını kıran bir cadı olduğunu duydum. Ve düşündüm ki: Bu kim olabilir? Yeterince güçlü tek bir kişi var." Dudaklarını tekrar Essandra'nın kulağına yaklaştırarak gülümsedi. "Benim küçük bağ kurucum, benim küçük bağ bozucum," diye şarkı söyledi.

Essandra ona karşı direndi, ama görünmez güç onu hala tutuyordu. "Onu bırak," diye yalvardı, "ben de onları geri göndereyim. Bunu tersine çevirebilirim."

Cyrus bile bunun mümkün olmadığını biliyordu.

"Suikastçılar mı?" dedi Soroya. "Oh, onlarla çoktan ilgilendim. Lonca'ya hediyem."

Orion. Cyrus'un midesinde bir ağrı hissetti. "Ne yaptın?" diye titreyerek sordu.

"Soroya," diye yalvardı Essandra tekrar. "Lütfen. Seninle isteyerek giderim."

"Sence şimdi seni geri istiyorum mu?" Parmakları sıkılaştı ve Essandra, güçsüz ve nefes almakta zorlanarak onlara tırnaklarını geçirdi. "Seni sevdim, Sabine," diye dişlerinin arasından tısladı Soroya. "Kendi kızım gibi sevdim seni. Kimseye güvenmediğim kadar sana güvendim. Ve sen bana ihanet ettin."

"Ona zarar verme," diye yalvardı Essandra. "Ne istersen yaparım." "Ölmeni istiyorum."

Essandra'nın gözleri Cyrus'un gözleriyle buluştu ve gözyaşları doldu. Dudakları sessiz bir büyü mırıldandı. Ne olduğunu anlamak için duymasına gerek yoktu.

Bağı koparmak için yapılan büyü.

Cyrus önceki gün geri döndüğünde onu koparmamıştı ve şu anda koparmasının tek bir nedeni vardı: onu korumak. Öleceğini biliyordu.

"Hayır!" diye bağırdı Cyrus. "Essandra!"

Essandra'nın dudakları titredi.

"Hayır!" Cyrus acıyı bastırarak kılıcını kaptı ve sendeleyerek ayağa kalktı. Ama Soroya ona bir kez daha güçle vurdu, bu seferki birincisinden daha da sertti. Cyrus geriye doğru savruldu.

Ona bir darbe daha vurdu, sonra bir tane daha. Kafası taşa çarptı. Vücudundaki her kemik kırılıyormuş gibi hissediyordu.

"Cyrus!" Essandra çığlık attı.

Daha fazla adamı taht odasına hücum etti, ama Soroya bileğini salladı, devasa sütunları yok etti ve üstlerindeki tavanı yere çökertti. Güneş ışığı, yukarıdan gelen toz ve enkaz bulutlarının arasından içeri süzüldü.

"Ben kılıçlı aptal bir adam değilim," diye Cyrus'a tükürdü. "Ben Soroya Fey, Nocturn'un torunu, Ay Cadıları'nın yüksek cadısı ve Ruh'un asası."

Cyrus kendini yukarı itmeye çalıştı, ama kırık kolu altında büküldü. Kafasından boynunun arkasına bir şey damladı. Kan.

"Sabine benim," dedi Soroya. "Onun hayatı benim ve onu almaya geldim."

"Ona zarar verme," diye Essandra tekrar yalvardı. "Oh, ona kesinlikle zarar vereceğim."

Soroya'nın elinde cadı ateşi alevlendi ve gözlerini Cyrus'a çevirdi. Alev daha da parlaklaştı.

Cyrus yanmaya hazırlandı.

Tam o anda, önünde bir silüet belirdi. Bıçaklarını çekmiş bir adam. Başı ve yüzü örtülüydü, ama Cyrus onun kim olduğunu hemen anladı.

Orion.

Soroya bir an geri çekildi. Gözleri kısıldı. "Başka bir suikastçı mı? Hepinizi öldürdüğümü sanıyordum. Fırsatın varken kaçmalıydın."

Orion, Cyrus ile cadı arasında sıkı bir şekilde durarak yavaşça geri çekildi. "Bu hiç eğlenceli olmaz," dedi. Vücudu savaşıma hazır bir şekilde kıvrıldı. "Bu adamı öldürmeye sadece benim hakkım var. Onu istiyorsan, önce beni geçmen gerekecek."

Soroya'nın gözleri parladı, sonra gülümsedi. "Daha önce kimse bana bunu sormamıştı." Essandra'yı bir kenara itti ve görünmez bir güçle onu duvara yapıştırdı. Sonra elinde yine cadı ateşi topladı.

"Orion!" diye uyardı Cyrus.

Alev havayı yırttı, ama Orion daha hızlıydı. Ölümcül bir zarafetle hareket ederek yoldan sıyrıldı ve tek bir hareketle cadıya bir avuç bıçaklı ok fırlattı.

Soroya elini kaldırdı ve sadece hava ile kendini korudu, ama yanındaki cadılardan biri tökezleyip yere düştü, vurulmuştu. Soroya farkına varınca yüzü buruştu. Gözleri Orion'a döndü.

"Bu aptalca bir hareketti," diye tısladı. Bileğini salladı ve kısmen çökmüş tavan daha da çatladı. Orion döndü ve tekrar fırladı, tam da üstünden taş yağmuru düşerken. Altından kıl payı kurtuldu. Bir başka toz ve moloz bulutu salı doldurdu, bir anlığına hepsinin gözünü kör etti.

Orion, Cyrus'un yanına koştu. "Essandra'yı buradan çıkar!" diye bağırdı ve Cyrus'u kaldırdı. "Gemim denize açılmaya hazır. Limana git ve uzaklaş!"

Ağrı vücudunu sardı ve Cyrus bacaklarının onu taşıyacağından emin değildi, ama kendini zorlayarak ilerledi. Essandra'ya ulaşması gerekiyordu.

"Elinden gelenin hepsi bu mu?" Orion, tozun içinden çıkarken Soroya'yı kışkırttı. "İtiraf etmeliyim ki, bu kadar güç sahibi olduğunu söyleyen birinden daha olağanüstü bir şey bekliyordum."

Soroya'nın gözleri onu buldu ve ağzından küçük bir alaycı gülümseme çıktı. "Daha olağanüstü mü?"

Orion'un gözleri kırık taht odasını taradı ve omuz silkti. "Bunları daha önce de gördüm."

Cyrus, sisin içinden taht odasının kenarından dolaştı. Ya da belki sis yoktu, belki de kendi gözleri bulanıklaşmıştı.

Soroya, Orion'un meydan okumasına güldü. Taht odasının yükseklerinde sıralanan vitray pencereler parçalandı ve cam parçaları yağmur gibi yağdı. Orion tekrar fırladı. Cyrus'tan uzaklaşmak, Essandra'dan uzaklaşmak için. Yıkım onu takip etti. Soroya'nın dikkati de öyle.

Cyrus daha hızlı koştu. Essandra'nın onu duvara yapıştıran güce karşı mücadele ettiğini görebiliyordu.

neredeysse ona ulaşmıştı.

Sonra, Soroya'nın cadılarından biri seslendi. Yabancı bir dilde bağırdı, ama Cyrus onun ne dediğini tam olarak anladı: onu ifşa etmişti. Ve Soroya'nın yıkım dalgası onun peşine düştü. Bir başka güç darbesi daha vurdu, sonra bir tane daha, onu kemiklerini kıran ve ciğerlerindeki havayı boşaltan bir güçle mermer sütunun kalıntılarına çarptı. Yere yığıldı.

Acı onu sardı, dayanılmaz bir acı, ama çığlık atacak nefesi yoktu. Yanına yuvarlandı, nefes almaya çalışıyordu. Boğuluyordu. Orion ve Essandra onun adını bağırdı. Ciğerleri sonunda doldu, ama bu onun ihtiyacı olan rahatlama değildi. Her nefes alışında, her kalp atışında, göğsünde derin bir acı hissediyordu. Hareket ettiğinde kaburgaları çatırdadı. Her nefes bir savaştı.

"Aptal," diye tısladı Soroya.

Cyrus bir nefes daha aldı, ama nefes ıslak ve hırıltılıydı. Boğulma hissinden kurtulamıyordu.

Soroya elinde yine bir ateş topu oluşturdu ve ona doğru ilerledi. "Gerçekten yapabileceğini mi sandın..."

Sözleri bir nefesle kesildi ve dönüp baktı. Omzunun arkasından küçük bir hançer çıkıntı yapıyordu.

Onu çıkardı. "Bunun için öleceksin," diye Orion'a öfkeyle bağırdı ve avucundaki ateşi ona fırlattı.

Orion yine kenara atladı, ama atmak için iki bıçak daha çıkardığında donakaldı.

Soroya kolunu uzattı ve görünmez gücüyle onu kendine doğru çekti. Orion, bıçakları hala elinde, çırpınıyordu.

"Söyle bana," diye seslendi ona. "Bu senin için yeterince olağanüstü mü?"

Sadece gücüyle onu havaya kaldırdı. Yüzü gevşedi ve gözleri büyüdü. Onu tutan güce karşı direndi. Sonra gözleri, elindeki bıçaklara doğru çılgınca kaydı; bıçaklar artık kendi vücuduna doğru dönmüştü. Şiddetle direndi, ama onları durduramadı. Bıçaklar yavaşça ona doğru yaklaştı.

"Orion!" diye boğuk bir sesle haykırdı Cyrus.

Orion, bıçaklar göğsüne yaklaşırken daha da çılgınca mücadele etti. Essandra'nın sesi ona yalvarıyordu.

Suikastçı daha da çabaladı. Bıçakların uçları vücuduna ulaştı. Elinden gelen her şeyle mücadele etti. Ama bağırmadı, merhamet dilemedi.

Cyrus ona doğru sürünmeye çalıştı.

Bıçaklar yavaşça onu delerken Orion'un gözleri

Cyrus'un gözleriyle buluştu. Cyrus'un ağzından bir çığlık çıktı. "Hayır!"

Bıçaklar daha derine battı.

Orion'un mücadelesi azaldı. Yavaşça hareketsiz kaldı. Yavaşça öldü.

Gri gözleri, hayatı tükenene kadar Cyrus'a kilitli kaldı. Sonra Soroya onun bedenini yere bıraktı.

Cyrus Orion'a seslenmeye çalıştı, ama bu sadece ciğerlerinin enkazından bir öksürük çıkardı. Ağzından sıcak ve köpüklü kan aktı.

Soroya'nın bakışları ona, önündeki taşa sıçrayan kanına kaydı. Gözleri büyüdü, sonra tekrar Essandra'ya döndü. "Kendine bir kahin bulmuşsun." Başını hafifçe eğdi. "Onun kanını mı kullandın?"

Essandra'ya doğru yürüdü ve elini tekrar boğazına doladı. "Önemli değil. Seni kurtarmaya yetmez."

Tekrar ayağa kalkmaya çalıştı, ama içinde daha fazla acı patladı — kazıyor, tırmalıyor, ısıyor, onu tekrar yere düşürüyordu. Acı içinde inledi, sonra ciğerlerinden bir kez daha kan fışkırdı.

"Hayır!" Essandra haykırdı. Soroya'ya yalvardı. "Lütfen onu öldürme." Ama Cyrus, içindeki yaşamın sönüp gittiğini hissediyordu.

"Çok geç, sevgilim," dedi Soroya. "O zaten ölüyor." Artık zar zor hareket edebiliyordu.

Soroya Essandra'yı tekrar yakaladı. "Bundan sonraki kısım seyirci gerektirir." Ve onu odadan sürükleyerek çıkardı.

Cyrus kırık ve kanlar içinde yatıyordu. Orion'un ölü gözleri ona bakıyordu. Ama Cyrus hiçbir şey yapamıyordu. Sessiz çığlığı bile ona dayanılmaz bir acı veriyordu.

Dışarıda, Soroya'nın yıkım gücüyle yer yine sallandı. O sadece sarayı yıkmıyordu, tüm krallığını yıkıyordu. Ve onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Sonra Essandra'nın çığlığını
duydu. Delici, boğuk bir çığlık.
O çığlık bir şeyi parçaladı.

Vahşi ve acımasız bir fırtına içinden geçip gitti, her kasını, varlığının her zerresini. Onu ateşle doldurdu. Ve hareket etti. Vücudunu hissetmiyordu, sadece öfkenin nabzını hissediyordu. Gücüyle değil, iradesiyle ayağa kalktı.

Soroya'nın gök gürültüsüyle yer tekrar sallandı, neredeyse düşüyordu, ama kendini taht odasının enkazından geçmeye zorladı. Artık sadece açık gökyüzü olan yıkılmış ana salondan geçti. Kırık saray kapılarından geçip avluya çıktı. Menteşelerinden koparılmış saray kapılarından geçti.

Saraydan başkente uzanan ana yolun ortasında, Soroya Essandra'yı havada tutuyordu. Rüzgâr etraflarında esiyordu. Cesetler yerde yığılmıştı — Essandra'nın cadı grubundan iki cadı. Ölüydüler.

İnsanlar koşuyordu. Bazıları dehşet içinde donakalmıştı. Saray muhafızları kılıçlarını çekerek onlara doğru koştular, ama geri püskürtüldüler.

"Sana her şeyi verdim," diye Soroya Essandra'ya öfkeyle bağırdı. "Seni aldığımda sen *bir hiçtin*. Şimdi de bir hiç olarak öleceksin. Ve sonsuza kadar bir hiç olarak kalacaksın."

Hayır.

Hayır, bunu o karar veremezdi.

Cyrus kendini ileri itti. Her adım bir savaştı. Kaburgaları gıcırdıyordu, ciğerleri yanıyordu.

Soroya onu gözünün ucuyla gördü ve döndü. Gözleri hafifçe büyüdü, sonra daraldı. "Sen," diye tısladı. "Öldürün onu," diye cadılarına emretti.

Onlar ona doğru ilerlemeye başladılar ve Cyrus belindeki kemerden hançeri çekti. Cadılardan biri güldü. Her iki elinde de birer alev topladı.

"Ateşli bir kavgaya bıçakla mı geldin?" diye alay etti.

Nefesi kesik kesikti. Ayakta durmaya güç yetmese de bekledi.

Cadılar ona doğru yaklaşıırken, Cyrus elini kaldırdı ve kolunu uzattı. Parmaklarını açarak hançeri avucunun üzerine düz bir şekilde bıraktı.

Cadının kaşları kalktı. "Bu kadar çabuk pes mi ediyorsun?" diye sordu acımasız bir gülümsemeyle.

Adam cevap vermedi. Önemli değildi. *Kadın* önemli değildi.

Kadın gözlerini hançere çevirdi.

Bıçağın ucuna.

Şimdi metalin üzerinde kıvrılan çatlağa.

Tepki verecek zamanı bile olmadı, hançer parçalandı ve yüzlerce keskin parçası üç cadiya fırladı. Yüzlerine. Boğazlarına.

Çıglık atarak geriye düştüler ve yerde kıvranmaya başladılar. Parçalar daha da derine gömüldü. Eti delip geçti. Kemiği delip geçti. Cyrus, cadılar hareketsiz kalana kadar parçaların daha da derine girmesini istedi.

Soroya'nın gözleri daha da karardı. "Gücünü bağladın." Essandra'ya baktı. "Bu yeterli olmayacak." Yumruğunu sıktı, sonra parmaklarını genişçe açtı.

Darbeye hazırlandı.

Ama darbe gelmedi.

Bunun yerine, vücudunda bir yırtılma, bir kopma hissetti ve gücü onu terk ederken bacakları büküldü. Essandra onu uyarmıştı. Soroya gücü kullanamazdı, ama onu elinden alabilirdi. Onun savaşmak için sahip olduğu her şeyi elinden alabilirdi.

Cyrus dişlerini sıktı. Geri çekilmeye, direnmeye çalıştı. Ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. O çok güçlüydü.

Sonra fark etti ki...

Gücü boşaltılacak bir kova değildi. Eter'den gelen bir nehirdi. Güç nehri.

Sınırsız güç.

Cyrus kendini açtı, o ondan gücü alırken, o da Aether'den hızla güç çekti. Daha fazla güç çekti. Ve daha fazla.

Onu düzeltmek için kullandı. Aether'den daha fazla güç çekti. Burnundan kan sızıyordu, ama kendini daha da açtı.

Daha fazla güç çekti.

Soroya, onu kurutma girişimlerinin başarısız olduğunu görünce tısladı. Essandra'yı bıraktı ve ona doğru atıldı.

Cyrus ona doğru hareket etti.

Yer yarıldı ve onu durdurmak için sivri kayalar yukarı doğru yükseldi, ama Soroya'nın jeomancer'a erişimi olan tek kişi o değildi. Cyrus, kan bağı bağından, Essandra ile olan bağından, onun cadı grubuyla olan bağından güç çekti. Kendi gücüyle kayaları parçaladı ve bir kaleyi yıkabilecek bir güçle parçaları Soroya'ya fırlattı. Cadı kendini korudu.

Aether'den daha fazla güç çekti ve onu Essandra'nın cadı grubunun gücüyle birleştirdi. *Onun cadı grubu.* Öfkesinin onu beslemesine izin verdi — bu kadının Essandra'yı ondan alabileceğini düşünmeye cüret etmesinden kaynaklanan öfke.

Cyrus öfkesini patlattı. Güç, etrafından dalgalar halinde yayıldı. Gerekirse tüm krallığını yerle bir edecekti. Son taşına kadar.

Soroya bir sarsıntıyla geriye doğru sendeledi. Büyüsü çılgınca ve kaotik bir şekilde parladı. Ve sonra onun gözlerinde korkuyu gördü.

O, çaresizce ondan gücü almaya çalıştı, ama yeterince hızlı olamadı. Gök gürledi. Gök gürültüsüyle değil, güçle. Kuşlar gökyüzünden düştü.

Cyrus daha da fazla güç çekti ve onu biriktirdi. Merhamet göstermeyecekti. Bu kadını yok edecekti.

Ayaklarının altındaki zemini kırdı. "Dur!"

diye bağırdı Soroya. "Yeter!"

Ama yeterli değildi. Hiçbir şey yeterli olmayacaktı. Essandra'nın boğazını saran eli, çarpıklaşarak çatladı ve o çığlık attı.

Ama Cyrus henüz bitirmemişti. Ona uzandı.

Son bir çılgın savunma olarak, Soroya avuç içlerinden ve kollarından alevler saçtı. Cyrus yanığı umursamadı ve yüzünü kavrayan ellerini sıktı.

"*Sen nesin?*" diye fısıldadı dehşet içinde.

"İntikam," dedi adam. *Ve onu kırdı.* Çığlıkları havayı doldurdu. Çatlak üstüne çatlak, çığlık üstüne çığlık.

Kan burnundan, ağzından ve kulaklarından fışkırdı.

Kız direndi, tırnaklarını geçirdi, dünya kadar eski bir dilde lanetler yağdırdı. Ona tüm gücünü yükledi, kaslarını ve tendonlarını yırttı.

Ama adam onu bırakmadı.

Kadının çığlıkları kesildiğinde, tüm yaşam onu terk ettiğinde, adam kadının bedenini yere bıraktı, tıpkı kadının Orion'a yaptığı gibi.

Cyrus artık kendini tutacak gücü kalmamıştı ve yere yığıldı. Gözleri Essandra'yı ararken, bir kez daha hırıltılı bir nefes aldı.

Essandra birkaç adım ötede yatıyordu ve zayıf bir şekilde kendini kaldırmaya çalışıyordu. Onu gördüğünde, ayağa kalkmak için çabaladı.

Son gücünü kullanarak, yere sürünerek ona doğru gitti. Essandra ona doğru sendeleyerek yürüdü, yere çöktü ve kollarını Cyrus'un boynuna doladı. Cyrus, Essandra'yı sıkıca sararken başını onun boynuna gömdü.

Vücudunun her yerinde acı olması önemli değildi. Ölmek üzere olması önemli değildi. Başka hiçbir şey önemli değildi. Sadece o önemliydi.

Otuz Yedinci Bölüm

Teron'un onu iyileştirmesi dört gün sürdü. Cyrus bilinçini kaybedip geri kazanıyordu. Her uyandığında Kord ve Everan oradaydı. Bazen başkaları da oradaydı: Jaem, Sergen, Ram ve diğerleri. Ama Kord ve Everan her zaman oradaydı. Soroya'ya karşı savaşta onun yanında olmadıkları için suçluluk duyarak odasında dolaşıyorlardı. Cyrus onların orada olmamasına seviniyordu. Orion gibi öldürülürlerdi.

Orion.

Teron yaraları iyileştirebilirdi, ama kaybın acısını iyileştiremezdi. Cyrus, gözleri yanmadan Orion'u düşünemiyordu bile.

Miriell'den bir mektup daha geldi, ama Cyrus onu okumaya cesaret edemedi. Miriell, onu mutlu eden, üzerinde çalıştığı her şeyi anlatırdı ve bu da Cyrus'u her zaman mutlu ederdi. Sonra onu ne kadar özlediğini, onu ne kadar sevdiğini, onu tekrar görmek için sabırsızlandığını söylerdi.

Ama Cyrus'un mutlu olmaya hakkı yoktu. Özlenmeye layık değildi. Sevimli olmaya layık değildi.

Orion istediğinde onu Mercia'ya gitmesine izin vermeliydik. Onu daha önce gitmesine izin vermeliydik. Onu gitmesine izin verseydi...

Orion bunu hak etmemişti. Kaderin ona verdiği hiçbir şeyi hak etmemişti.

Ama intikamı hak ediyordu.

"Onları yok edeceğim," dedi Cyrus. Boğazı kurumuş, sesi kısılmıştı.

"Ne?" diye sordu Kord ve hem o hem de Everan yatağa doğru yürüdüler.

"Çakallar. Lonca. Gölge Kral. Hepsini yok edeceğim."

Kord ona çılgın gözlerle baktı. " l m n eşiğinden döndükten sonra söylediğin ilk Şey bu mu?"

Essandra yanına oturunca yatak sallandı. "Cyrus," dedi yumuşak bir sesle, "Bunun sorumlusu Gölge Kral değil."

"O sorumlu. Bu, onun yarattığı dünya. Gölgeler Diyarı, Çakallara insanları, çocukları satıyor, onları suikastçı yapıyorlar. Bütün bunlardan o sorumlu!" Sesi fısıltıya dönüştü. "Hepsini  ld recekim," diye söz verdi.

Kaşları çöktü ve ağzı açıldı. "Ne zaman bitecek?" diye sordu Kord.

Cyrus başını salladı.

"Bitmeyecek." Kord, Everan'a baktı.

Essandra, Cyrus'un kolunu sıktı. "Şimdi dinlen. Bunları sonra konuşuruz." Kord ve Everan'a başını salladı. Cyrus'a temkinli bir bakış attılar ve odadan  ıktılar.

"Dinlen," diye tekrar söyledi. Yan masadan bir kitap aldı ve köşedeki sandalyeye oturdu.

Hiçbir parçası dinlenemiyordu. Dinlenmek, onu zihninin sınırları içinde hapsetmekten başka bir işe yaramıyordu, başarısızlık ve piŐmanlıĐın çukurunda debelenmesine neden oluyordu. Kendini   kertmekten alıkoyan tek Şey intikam yeminiydi.

Orion'un ölümünden gerçekte sorumlu olan kişi olan Soroya'yı öldürmüştü. Ve guildi alt etmenin imkansız olduğunu biliyordu. Ama bir Şeyin mümkün olup olmadığı önemli değildi. Mümkün olana odaklanmak, suçluluk ve öfkeden kurtulmasını sağlamıyordu. Kırılan Şeyi onarmıyordu.

 ntikam d zeltirdi. O yüzden intikam alacaktı.

Loncaya karşı intikam.

Gölge Kral'a karşı intikam. Bunun için bir plan yapması gerekiyordu.

"Ona kim olduğumu s yleyecekim,"

dedi. Essandra kitabını indirdi. "Ne?"

"Norah," dedi. "Ona kim olduğumu s yleyecekim." Kitabı yere bıraktı. "Neden böyle bir Şey yapasın ki?"

"EĞer güvenini korumak istiyorsam, ona bunu benim söylemem gerek.

Ona ne kadar yakın olursam, Gölge Kral'a da o kadar yakın olurum."

"O seni zaten uzaklaştırdı."

"Hayır." Kafasını salladı. "Alexander'ı uzaklaştırdı. Şimdi kendim olarak, Cyrus olarak gelmeliyim. Onunla Rael'in kralı olarak tanışacağım."

Kadın sandalyeden kalktı, ağzı hafifçe açık, söylemediği sorularla ve endişeyle çatılmış kaşlarla. "Ona dürüst olacak mısın?"

"Başka nasıl olabilirim ki?"

Essandra alaycı bir şekilde güldü. "Kocasına karşı niyetini öğrendiğinde, onun güvenini geri kazanman imkansız olacak. Gölge Kral da sana güvenmeyecek."

Cyrus kendini kaldırıp oturdu. "Norah evlendiği adamı tanımıyor. Onun neler yapabileceğini bilmiyor. Ama o insanları önemsiyor. Ona onun kim olduğunu göstermem gerek."

Essandra durakladı. Bir anlığına bakışları yere düştü. "Bir kadın bir erkeği sevdiğinde pek çok şeyi görmezden gelir."

"Gölge Kral her şeyi kaybedecek," dedi. "Norah da ona sadık kalırsa her şeyi kaybedecek."

Kaşları daha da çöktü ve sesi daha da alçaldı. "Neden umursuyorsun?"

Cyrus durakladı. Kollarını ona uzattı. O da ona doğru adım attı ve elini onun eline koydu, Cyrus da onu kendine çekti. "Onun için endişelenmene gerek yok," diye söz verdi. "Benim kalbim sadece sana ait."

Norah iç geçirdi ve başını hafifçe salladı. "Neden öyle dedim bilmiyorum. Aslında onun için endişelenmiyorum. Sana güveniyorum. Sadece hoşuma gitmiyor. Gölge Kral, kraliçesini rahatsız edenin *sen* olduğunu öğrenirse ne olacak? Onu öldürmeye ilk deneyenin *sen* olduğunu öğrenirse?"

"Zaten eninde sonunda öğrenecek. Norah da öyle. Onunla herhangi bir bağlantımı sürdürmek istiyorsam, ona bunu benim söylemem gerek." Gözleri, büfenin üzerinde yığılmış kitap ve parşömen yığınlarına kaydı. Yerde de daha fazlası vardı, hatta Norah'ın oturduğu sandalyenin yanında daha da fazlası. "Burada mı çalışıyordun? Bu pek rahat olamaz."

"Sorun değil."

Gözleri odayı dolaştı ve ilk kez bitki kavanozlarını, daha fazla parşömeni, daha fazla kitabı, neredeyse tüm çalışma odasını fark etti.

"Seni yalnız bırakamazdım." Yine aşağıya baktı. "Ve ben..."

"Essandra," dedi yumuşak bir sesle.

"Sanırım yalnız kalmak istemiyorum." Başını salladı. "Ben sadece... Hala inanamıyorum. Onun gerçekten gittiğine inanamıyorum."

Soroya.

"Bunca zaman kaçtım; bunca yıl saklandım." Nefesini verdi. "Hala aniden ortaya çıkıp, '*Beni gerçekten öldürebileceğini mi sandın?*' gibi bir şey söylemesini bekliyorum."

"Öyle düşündüm," dedi ona. "Öyle düşündük."

"Emin olmak için uğraşıyordum. Hâlâ hayatta olan gücünün izlerini arıyordum."

"Bir şey buldun mu?" Yine

başını salladı.

Adam onun ellerini tuttu. "Hey," dedi yumuşak bir sesle.

"Bana bak." Gözleri onun gözleriyle buluştu.

"O öldü," diye onu teselli etti. "Sen özgürsün."

Hala tedirgin bir şekilde kıpırdanarak kitaplarına bakıyordu.

"Neden inanamıyorsun?" diye sordu.

"Sadece bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Coven'da senin kullandığın gibi güce sahip kimse yok. Onu kelimenin tam anlamıyla içinden ezip geçtin. En yakın tahminim, bir şekilde jeomancer gücünü manipüle ettiğin."

Adam omuz silkti. "Aether'in gücünü kullandım."

"Bu güç öyle çalışmaz." Kız şakaklarını ovuşturdu. "Eter bir kanal, bir amplifikatördür; kendi başına yeni bir güç vermez. Yaptığın şey mümkün olmamalıydı."

"Essandra," dedi yumuşak bir sesle ve onu tekrar kendine çekti. "O öldü. Sen açıklayamasan bile, o öldü. Geri dönmeyecek."

Yeşil gözleri gergin bir şekilde kaydı.

"Geri dönmeyecek," diye tekrarladı. "Beni duyuyor musun?"

Yavaşça başını salladı.

"Şimdi ileriye bakmalıyız," dedi ona. Saçının bir tutamını omzunun arkasına attı. "Norah'la tanışmak için benimle gelir misin?"

Gözlerini kapattı ve uzun bir nefes verdi. Sonra tekrar başını salladı.

Taş çemberine gitmek, o kadar çok kez gittikten sonra daha kolaydı, ya da belki de onun artan gücünden dolayındı. Cyrus artık bir seferde bir grup adamı götürebiliyordu. Hala bağ olmadan deneme riskini almıyordu. Kuşlarla işe yarayabilirdi, ama hayatlarla kumar oynamaya niyeti yoktu.

Mercian'ın dış sınırlarının yarım gün uzaklığında kamp kurdular. Sergen ve Jaem atları güvence altına alırken, Ram, Everan ve Kord güvenli bir çevre sağladılar.

Essandra, Cyrus'un parşömene son sözlerini yazıp katladıktan sonra üzerine kralın kırmızı kılıç mührünü bastığını izledi. Parşömeni Sergen'e uzattı. "Doğrudan kraliçenin eline," dedi.

Sergen başını hafifçe eğdi. "Doğrudan eline," diye tekrarladı.

Cyrus bir şişe kanını uzattı. "Ve ulaştığında bana haber ver."

Sergen tekrar başını salladı. "Bildirimim." Atına bindi, mektubu ceketinin içine güvenli bir şekilde koydu ve atını kuzeye, Mercia'ya doğru sürmeye başladı.

Cyrus, Sergen gözden kaybolana kadar onu izledi. Sonra Essandra'ya döndü. "Şimdi bekleyeceğiz," dedi.

Beklemek en zor kısmıydı. Sergen'in kan yoluyla onu çağırıp mektubu teslim ettiğini söylemesinden bu yana bir buçuk gün geçmişti. Ona nazik davranılmıştı, ama gitmesine izin vermemişlerdi. Norah onu bir mektupla geri gönderecek miydi?

Cyrus daha uzun süre bekledi.

"Ya barış isterse?" dedi Kord, kamp ateşinin etrafında otururken. Soğuk, nefeslerini havada duman haline getiriyordu. Essandra, ateş cadısı gücünü kullanarak onları ısıtmıştı, ama alevin ısısı yine de cilde iyi geliyordu.

"Mercia barışa kavuşabilir," diye cevapladı Cyrus.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi Kord. "Ya o barışın Gölgele Diyarı'nı da içermesini isterse?"

Cyrus kaşlarını çatı. "Bu benim verebileceğim bir şey değıl."

"Yani, kocası yerine senin tarafında olmasını mı isteyeceksin?"

"Ona kocasının gerçek yüzünü gösterdiğimde, buna gerek kalmayacağını düşünüyorum."

Kord elini saçlarında gezdirdi. "Cyrus, bu seni kaçırın adamdan farklı bir adam. Ona çoktan değışmiş şeyleri göstereceksin."

"Hiçbir şey değışmedi!" diye bağırdı Cyrus. "Kuzeyi geri aldıktan sonra yakaladığı paralı askerlere ne yaptığını biliyor musun?" Essandra'ya, sonra Everan'a, sonra tekrar Kord'a baktı. "Onları Elam'a sattı," dedi. "*O, babasının oğıu.*"

"Onun krallığını geri kazandı," diye karşılık verdi Kord.

"Kendisi için geri aldı. Mercia'nın yanında olması gerekiyor, çünkü Mercia ile birlikte Aleon da geliyor."

Kord iç geçirdi. Ama bu, Cyrus'un taviz vermeyeceğı bir tartışmaydı.

İkinci gün geldiğinde Sergen hala serbest bırakılmamıştı. Hâlâ kalede tutuluyordu.

Cyrus, oturup düşünürken, yazdığı başka bir mühürlü mektubu avucunun içinde okşadı. Neden bu kadar uzun sürüyordu? Belki de kararsızdı.

Essandra çadıra girdi ve onu görünce durdu. "Başka bir mektup mu göndereceksin? Henüz bir cevap bile almadık."

Cyrus doğruldu. "Onunla dış bölgelerde buluşmayı teklif edeceğim."

Essandra'nın ağzı açık kaldı. "Kesinlikle olmaz! Bu çok tehlikeli. Eğer seninle buluşmayı kabul ederse, Gölge Kral da onunla birlikte olacak, *ordusuyla birlikte*. Onunla güvenli bir yerde, kaçabileceğın bir yerde buluşmalısın. Onu taş çemberine çağır."

Orion da bunun kötü bir fikir olduğunu söyledirdi. Cyrus, Orion'un ona verdiği, birkaç gizli fırlatma bıçağını saklamak için kullandığı askıyı göğsünde okşadı. Onları hissetmek, kaybın acısını geri getirdi. Bu duyguyu bastırmaya ve elindeki işe odaklanmaya çalıştı.

Norah ile tekrar konuşmak istiyorsa, uzlaşmak zorundaydı. Ve çoğunlukla ona güveniyordu. "Gelirse, ordusu olsun ya da olmasın, iyi niyetle gelecektir."

"Bunu bilemezsin."

"Öyle mi?" Ayağa kalktı. "Sergen iyi muamele gördü ve rahat bir oda verildi. Ve Norah'ı en azından biraz tanıdığımı düşünmek istiyorum."

"Yine de, dış bölgelerde buluşmak çok tehlikeli."

"O karar vermeden önce, reddedilmesi zor bir teklifte bulunmam gerekiyor."

"Bu hoşuma gitmiyor." Kollarını kavuşturdu.

Cyrus da bundan pek hoşlanmıyordu, ama başka seçeneği olmadığını biliyordu. Ve bu tartışmalı bir konu olabilirdi; Norah hiç buluşmak istemeyebilirdi.

Ram'ı ikinci mektupla gönderdi, sonra tekrar bekledi.

Orion onunla birlikte olsaydı, Mercia'ya girmenin bir yolunu bulabilir ve kraliçeyi yalnız yakalayabilirlerdi.

Göğsü sıkıştı ve ateşin yanındaki kütüğün üzerine çöktü.

Hayır. Orion yanındaysa... ondan bir daha hiçbir şey istemezdi, bunu bile. Ona özgürce yaşayabileceği topraklar, ayrılabilceği gemiler, dünyayı keşfedebileceği para verirdi. Orion bunu kabul etmezdi, ama yine de onun olurdu.

Cyrus artık arkadaşından tek bir şey istiyordu: geri dönmesini. Hayatta olmasını.

Arkasında Essandra'yı hissetti ve kız kollarıyla onu sardı. "Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadı. "Üzüntünü hissedebiliyorum."

Ama söyleyemedi. Söylerse, kontrol edemediği duygular ortaya çıkacaktı. Sadece onun kollarını sıktı.

Essandra sıcaktı ve Cyrus ona yaslandı. Essandra'nın bileğinden dirseğine kadar uzanan izleri parmağıyla takip etti ve yeni bir izde durdu.

"Bu ne?" diye sordu.

"Neden cevabını zaten bildiğin sorular soruyorsun?" "Hâlâ kara büyü kullanıyorsun."

Kadın hiçbir şey söylemedi.

"Bu tehlikeli," dedi.

Kız, onunla göz göze gelmek için yanına yaklaştı. "Bana tehlikeli güçleri kullanmam konusunda ders verecek son kişi sensin. En azından ben ne yaptığımı biliyorum ve kendimi korumak için önlemler alıyorum."

Adam iç geçirdi. "İlerleme kaydediyor musun?"

Bir süredir ailesini geri getirmek için yaptığı çabalar hakkında konuşmamıştı. Essandra son derece mahrem bir insandı ve o, bu mahrem hayata dair ayrıcalıklarını uzun zaman önce kaybettiğini hissetmişti. Ama şimdi... Şimdi birlikteydiler, artık bir bütün olmuşlardı, bu onun hayatı gibi geliyordu. Sadece onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğinden emin değildi.

Sessizliği bu sorunun cevabı olduğunu düşündü, ta ki kız sonunda "Sanırım öyle" diyene kadar. Bir tutam saçını kulağının arkasına attı. "Hâlâ vekil alternatifleri arıyorum, ama sanırım yaklaştım."

Bunun tam olarak ne anlama geldiğinden emin değildi, ama *yakın olması* kulağa... "İyi," dedi başını sallayarak. "Bu iyi."

"Evet."

Elini uzattı, kızın elini tuttu ve parmaklarını dudaklarına götürdü. "Benden bir şeye ihtiyacın olursa söyler misin? Yapabileceğim bir şey varsa?"

Kadın derin bir nefes aldı.

Ayağa kalktı ve onu kendine doğru çekti, çenesini kendine doğru kaldırdı. "Bana söyler miydin?"

Kız başını salladı.

Adam gülümsedi ve dudaklarını kadının dudaklarına yaklaştırdı.

Sonra Cyrus'un beklediği cevap geldi.

"*Sana geri dönüyoruz,*" dedi Ram kan bağı aracılığıyla. "*Sergen ve ben. Kraliçeden bir mektup getirdik.*"

"*Ne yazıyor?*"

"*Henüz açmadım...*"

"*Aç şunu,*" dedi sabırsızca.

Ram mührü kırıp içeriğini okumak için bir dakika bekledi. Cyrus, zihnine girip mektubu kendisi okumamak için elinden geleni yaptı.

"*Görüşmek istiyor,*" dedi Ram. "*Batı vadisinde.*"

Görüşmek istiyordu. Cyrus bir an için rahatlamamanın tadını çıkardı. Sadece bir an. Sonra başını salladı. *"Ona şunu yaz..."*

"Mektup yazacak bir şeyim yok. Mühür de yok."

Cyrus küfretti. *"O zaman geri dön ve ona iki gün sonra diye söyle. İki gün sonra vadide onunla buluşacağım."*

İki gün iyi bir süreydi, ama bir ordu hazırlamak için hiçbir şeydi, ki asıl mesele de buydu. Yine de Cyrus aceleyle kampı terk etmek için çalıştı. Kraliçeden önce vadiye varacaktı. Bu, araziye daha iyi değerlendirebilmesini ve onun yaklaşmasını izleyebilmesini sağlayacaktı.

Atını eyerlerken, Essandra yanına geldi. "Zırhın bende," dedi.

Cyrus burun kıvrıdı. "Bunun için zırh giymeyeceğim. Gerek yok."

"Mmm." Dudaklarını büzerek gülümsedi.

Cyrus eyerin kayışını sıktı ve kayışı bağladı.

"Cyrus," dedi, onu durdurarak. "Mercia'ya nezaket göstermeye meyilli olduğunu ve bu kraliçenin iyi niyetle geleceğini düşündüğünü biliyorum. Ama şunu çok açıkça söyleyeyim..." Elini onun koluna koydu ve gözleri karardı. "Eğer öyle yapmazsa, sana karşı hareket etmeye ve iyi niyetinden yararlanmaya çalışırsa, onu öldürürüm."

Onu kendine çekti. Boynunun yanını kavrayarak, başını yukarı kaldırdı. O da boyun eğdi, başını geriye atıp dudaklarını uzattı, ama boyun eğmesi zayıflık değildi ve avucunun altında gücün nabzını hissetti. Essandra'dan daha güçlü çok az insan vardı ve o da, kendisi gibi, koruyucu bir yaratıktı.

"Başka türlüünü beklemezdim." Ve onu öptü.

Otuz Sekizinci Bölüm

Cyrus, batı vadisine bakan sırtın tepesinde bekledikleri yerde zırhının içinde rahatsız bir şekilde kıpırdanıyordu. Zırhı çıkarmak istiyordu, ama Essandra'nın onu vücuduna yapıştıracağından emindi. Miğfer en kötüsüydü: üstünde hançerli bir taç bulunan, yüzün tamamını kapatan bir miğfer. Cyrus normal günlerde bile basit bir taçtan hoşlanmazdı; özellikle de boğucu metal bir yüz kalkanı üzerine sabitlenmiş karmaşık bir taçtan hiç hoşlanmazdı.

Midesinde bir ağırlık hissetti. Norah, Rael kralıyla tanışacağını sanıyordu, ama Cyrus miğferi çıkardığında...

"O *nerede?*" Essandra, onun hemen yanında atının üzerinde oturmasına rağmen, kan bağı aracılığıyla sordu. İletişimi sürdürebilmek için ona, Everan'a ve Kord'a kan içirmişti.

Gözlerini kapattı ve başındaki sönük ağrıyı görmezden gelerek uzak gökyüzündeki kuşlara daldı. "*Neredeyse geldi.*"

Norah bir orduyla geldi. Cyrus buna şaşırmadı. Gölge Kral onun yalnız gelmesine izin vermezdi. Essandra olsaydı Cyrus da izin vermezdi.

Oturup beklerken kalbi hızla atıyordu. Bu, Norah ile kendi kimliğiyle ilk kez karşılaşması olacaktı. Kral Cyrus olarak. Onu gördüğünde kızacak mıydı acaba? Muhtemelen kızacaktı. Kimse aldatılmaktan hoşlanmazdı.

Ama ne kadar kızardı?

Norah sonunda sırtta görüldüğünde, Cyrus savaştan önce olduğundan daha fazla endişelendi. Norah, ordusunun görünmeyen bir yerde beklediği yere omzunun üzerinden baktı.

"O *Gölge Kral mı?*" Everan, Norah'a eşlik eden büyük, atlı adama sordu.

Yüzü bir örtüyle kaplıydı.

"Komutan," diye cevapladı Cyrus. Onu getirmesinden hoşlanmamıştı, ama yine de, onun hiç koruma olmadan geleceğini beklemiyordu.

Essandra eyerinde kıpırdadı.

"Onu bırak," dedi ona. Eğer kral olsaydı, riski göze alırdı, ama sadece bir ordu komutanı yüzünden Norah'ı kaybetmek istemiyordu. "Sadece ona göz kulak ol."

"Cyrus," dedi Essandra yüksek sesle. Cyrus durdu ve ona baktı, Essandra ise elini ona uzattı. "Bunu al."

Avuç içinde bir ateş taşı kolye vardı. Yüzeyi, sanki içinde alevleri hapsedmiş gibi, kırmızı ve turuncu erimiş ipliklerle damarlanmıştı.

Çok güzeldi, ama...

"Ne için?"

"Bir kraliçeyle görüşmeye hediye götürmek uygun değil mi? Komutanın kanı görmesine izin veremezsin. Kolyeyi kullanarak onu sakla."

Kurnaz kadın. Alırken miğferinin altında gülümsemeden edemedi.

Cyrus, Essandra'nın yanında atını ilerleterek tepeden aşağı, vadiye, Norah ve komutana doğru ilerledi. Everan ve küçük grubun geri kalanı sırtta kaldı.

Norah ve komutan da aynı şeyi yaparak ilerlediler.

Birbirlerine yaklaştıkça, Norah'ın bakışları Cyrus'a kilitli kaldı. Gümüş rengi bir binici elbisesi ve koyu lacivert bir pelerin giymişti. Zırhı yoktu. Saçları omuzlarına kadar uzanıyordu.

Essandra, Shadow King ve ordusunun gözetleyen bakışlarına karşı ekstra bir önlem olarak, hepsinin üzerine bir illüzyon düşürdü. Essandra'nın cadı grubundaki illüzyon cadısı güçlü değildi, ama gerçekte olanları kimsenin görmesini engelleyecek kadar güçlüydü. Cyrus, Shadow King farkına bile varmadan kraliçeyi alıp kaçabilirdi, ama bunu yapmaya niyeti yoktu. En azından şimdilik.

Cyrus ve Norah birbirlerinden birkaç adım uzaklıkta durdular.

"Kral Cyrus," diye selamladı onu saygıyla başını eğerek.

Sesi kararlı ama nazikti. Melodik.

Henüz yüzünü göremiyordu.

Kalbi göğsünde daha hızlı atıyordu. Onu bu şekilde şaşırtmaktan hoşlanmıyordu, ama artık yönünü değiştirmek için çok geçti. Kararını vermişti.

Yavaşça elini uzattı ve başlığından miğferini çıkardı.

Norah'ın gözleri onun yüzüyle buluştuğunda, nefesini tuttu. Şaşkınlıkla ona baktı, sonra dudağı titredi.

"Alexander?" diye fısıldadı. Tanrılar, o ismi ne kadar da nefret ediyordu, ama artık onun gerçekte kim olduğunu bilecekti.

Gözleri inanamama duygusuyla doldu. Evet, daha önce de ona gelmişti, ama onun kederinin hayaleti olarak. Şimdi, herkesin görebileceği şekilde, düşmanın bayrağı altında, onun önünde durmak... Onu rahatsız eden suçluluk duygusunu görmezden gelemedi. Bunu özel olarak yapmalıydı.

En ufak bir hareketti, ama Cyrus yine de fark etti ve komutan tatar yayından iki ok fırlatırken kalkanını kaldırdı.

Kalkanından çıkan okları hayretle izledi. Bu adam onu öldürmeye çalışmıştı... *burada... şimdi...*

Sonra komutan saldırdı.

"Hayır!" diye bağırdı Norah.

Cyrus'un içinde öfke parladı. İyi niyet toplantısı buraya kadarmış. Bunu Norah mı planlamıştı? Norah'ı tam olarak bir arkadaş olarak görmüyordu, ama yine de bu bir ihanet gibi geliyordu.

Ona güvenmişti.

Essandra, komutanı ve atını durdurmak için bir tutma büyüsü yaptı. Ateşin gücünü çağırırken sözleri Cyrus'un zihninde yankılandı.

Onları oldukları yerde yakacaktı.

"Dur!" diye bağırdı Norah, bu sözleri Cyrus'a olduğu kadar komutana da yöneltmiş gibiydi.

"*Bekle,*" dedi Cyrus, kan bağı aracılığıyla Essandra'ya.

"Dur!" diye tekrar bağırdı Norah. Omzunun üzerinden, ordusunun beklediği yere telaşla baktı. Onların onu kurtaracağını mı sanıyordu?

"Gölge Kral göremez," diye seslendi Cyrus. "Ona göre hiçbir şey ters görünmüyor."

Komutan, Essandra'nın ona verdiği acıyı mümkün olduğunca artırdığına şüphe yoktu, onun tutuşuna karşı mücadele ederken hırladı. *İyi.*

"Lütfen," diye seslendi Norah. "Dur. Ona zarar veriyorsun." Amaç da buydu.

Ama Cyrus, Essandra'ya kısıtlama isteyen bir bakış attı. "*Onun söyleyeceklerini duymak istiyorum.*"

Essandra acıyı hafifletse de komutanı yerinde tutmaya devam etti.

Norah, nefes nefese Cyrus'a baktı. "Kimsin sen?"

"Belki Lucien ismi sana daha tanıdık gelir," dedi. Çocukluk ismini söylerken sesini sabit tutmak için kendini zorladı. Çok uzun zamandır bu ismi söylememişti. Alexander'ın ikizi olduğunu biliyor muydu?

Gözleri büyüdü ve bir nefes daha aldı. "Alexander'ın kardeşi mi?"

Demek biliyordu... Norah'ın her şeyi bir araya getirmeye başladığını izledi.

"Ona tıpatıp benziyorsun," diye fısıldadı.

"Çoğu ikiz gibi."

Kız başını sallarken yutkundu. "Senin ölmüş olman gerekiyordu."

Eskiden yaşadığı bu hayatı düşünmek garipti. Bunun hakkında konuşmak garipti. Uzun zamandır kendini unutmaya zorlamıştı, ama şimdi hatırlamak...

Senin ölmüş olman gerekiyordu.

"Evet, öldüm," dedi sonunda. "En azından annemin niyeti buydu."

Anne. Uzun zamandır söylemediği bir kelime daha. Göğsü ağrıyordu. Gözleri hala inanamadan yüzünü süzdü. "Ama şimdi Rael'in kralısın?"

"Şimdi Rael ve Serra'nın kralıyım," dedi. Sözleri kendi sözleri gibi gelmiyordu, sesi kendi sesi gibi gelmiyordu.

Norah hafifçe sallandı ve eyerin ön kısmına yakın atının yelesini tuttu. Adam neredeyse düşeceğinden korktu, ama gözlerine baktığında gördüğü zayıflık değildi. Ve korku da değildi.

"Buraya kan dökmeye gelmedim," dedi kararlı bir sesle.

Cyrus, hala Essandra'nın tutuşuna karşı direnen Gölge komutanına baktı. "Başka niyetleri var gibi görünüyor," dedi.

"O aldatılmaya pek iyi tepki vermez," dedi Norah keskin bir sesle. "Ben de öyle."

Beklediği öfke vardı. "Ama konuşmaya geldim," diye ekledi.

Bu, hafif bir umut ışığı barındırıyordu, ama... Gözlerini onun arkasındaki sırtta çevirdi. "Bir orduyla mı?" diye sordu. Sonra komutanına döndü. "*Ve Yıkıcıyla.*"

Norah dudaklarını büzdü. "Sen de yalnız gelmedin, senin..." Essandra'ya baktı ve durakladı.

"Cadı?" Essandra onun yerine cümleyi tamamladı. Ağzının köşeleri eğlenerek hafifçe yukarı kıvrıldı. "Söyleyebilirsin," diye alay etti.

Ama Norah Essandra ile uğraşmadı. Sadece Cyrus'a baktı. "Yürüyüşe çıkabilir miyiz?" diye sordu. "Sadece sen ve ben?"

"Salara!" Komutan, bu fikri hiç beğenmediğini belli ederek homurdandı. Cyrus neredeyse gülümseyecekti. "Yürüyüşe çıkmak isterim," dedi ona.

Sırtlara doğru baktı. "O görecek mi?"

O. Gölge Kral.

Cyrus onun görmesine izin verebilirdi. Komutanını alırken bu kralın görmesine izin verebilirdi. Kraliçesini ondan alırken.

Cyrus ona acı çektirebilirdi. Çok acı.

Ama buraya bunun için gelmemişti — Gölge Kral ve ordusuyla savaşmaya hazır değildi.

Ve aslında Norah'ı incitmek istemiyordu. Bu yüzden sadece başını salladı. "Hayır."

Norah kısırağından indi ve Cyrus da aynısını yaptı. Komutan Essandra'nın tutuşuna daha sert direndi, ama fark etmedi. Kurtulamazdı.

"Ona zarar vermeyecek misin?" diye sordu Norah.

Essandra'nın ağzının köşeleri karanlık bir şekilde kıvrıldı. "Çok fazla değil," dedi.

"Ona zarar vermeyecek," diye Cyrus onu sakinleştirdi ve bu onu yatıştırdı.

Komutan kraliçesine tekrar homurdandı, ama kraliçe onu görmezden geldi. Gözlerini Cyrus'tan ayırmadı.

Cyrus ellerini yanlarına açarak, silah taşımadığını gösterdi. Ona zarar verme niyeti yoktu, umarım bunu anlar.

Yavaşça ona doğru adım attı ve komutandan uzaklaşarak ilerlemelerini işaret etti.

Yürürken, aralarındaki gerginlik azaldı. Cyrus minnettardı — başlangıç zorlu olmuştu, ama onunla konuşabilseydi...

"Senmişsin," dedi kadın, aralarındaki sessizliği bozarak. "Bana gelen sendin."

Hiçbir şey söylemedi; sadece onun tepkisini bekledi.

"Bunca zaman," dedi kız. "Görüntüler, rüyalar, hepsi sendin."

Kızgın mıydı?

"Sen bir kahin misin?" diye sordu. Sonra durakladı. "Hayır, sadece bir kahin değil, bir gezgin."

Dudaklarına küçük bir gülümseme kondu. Kız akıllıydı ve açıkça onun düşündüğünden çok daha bilgiliydi. "Beni şaşırtmaya devam ediyorsun, Norah."

Kaşları çatıldı, sanki sözleri onu garip bir şekilde etkilemiş gibi.

Gözleri onun boynuna indi. İşaretlerini fark etmişti. Artık onları saklamaya çalışmıyordu. Sadece ayakta durdu, onun kendisine bakmasına ve zihninde ayrıntıları birleştirmesine izin verdi.

"Senin kanındı," dedi.

Oldukça iyi gidiyordu, ne kadarını anlayabilirdi?

"Ama Özgür Şehirlerde," diye devam etti, "hanın içindeki, o bir görüntü değildi."

Özgür Şehirlerde yaptıklarını açıklamaya pek hazır değildi. Yapabileceğinden emin değildi. En iyi anı değildi ve bu konuyu geçiştirmek istiyordu.

"Sen gerçekten oradaydın," dedi kız.

Evet, oradaydı.

"Yatağıma geldin," diye fısıldadı. Alnında acı belirmişti. Ona mı bakıyordu, yoksa kardeşine mi? Anlamak zordu. "Sana yaklaşmana izin verdim," dedi. "Kuzey ve Kharav'ın düşmanı olarak, o zaman beni öldürebilirdin. Neden öldürmedin?"

Çünkü istememişti.

Gözlerinin derinliklerinde öfke dalgalandı. "Tek istediğin bu muydu?" diye sordu keskin bir sesle. "Sırf yüzünü görebilmek için bu kadar yolu geldik mi?"

"Hayır," dedi, sonunda sesini buldu. Şey, hayır ve evet. Bir kan şişesi çıkardı ve ona uzattı. "Bunu sana vermek için geldim, bu sefer şahsen."

Ona şaşkın şaşkın baktı. "Bu ne?"

"Ne olduğunu biliyorsun. Beni tekrar davet et, sana her şeyi anlatırım." Kız alaycı bir şekilde güldü. "Bana hiçbir şey anlatmadın!"

İstemediğinden değil. "Anlatacağım," diye söz verdi. "Daha fazla zamana ihtiyacım var, burada sahip olmadığımız zamana. Bana gelmeme izin ver."

"Kesinlikle olmaz." Başını salladı.

"Gerçekten bu kadar çabuk halledebileceğimizi mi sandın?" diye sordu. "Senin ordun tepedeyken ve sadece birkaç kısa an varken?"

Yüzü gevşedi.

"Al," dedi, şişeyi ona yaklaştırarak. "Sonra kararını ver."

Norah komutanına baktı. Endişe alnına çizgiler kazandı. "*Ona kolyeyi de ver,*" dedi Essandra'nın sesi zihninde.

Cyrus avucundaki ateş taşı kolyeyi gösterdi, sonra her iki eşyayı da Norah'ın ellerine tutuşturdu.

"Bu ne için?" diye sordu kolyeyi göstererek.

Cyrus, Gölge komutanına baktı. "Küçük bir hediye. Kullanmak için."

"*İllüzyon zayıflıyor,*" dedi Essandra. "*Gitmeliyiz.*"

Zamanı dolmuştu ve o anda yapabileceği başka bir şey yoktu. Teklifini yapmıştı ve şimdi seçim ona kalmıştı.

Cyrus atına doğru döndü ve komutanın yanından geçti. Komutan ona Gölge dilinde, şüphesiz bir dizi küfür içeren bir şekilde homurdandı.

"*Ona benden de bir hediye ver,*" dedi Essandra'ya.

Komutan, ağızından bir başka hırlama koparken, Essandra'nın tutuşuna karşı acı içinde sıçradı.

Cyrus atına binerken gülümsedi. Sonra hala bıraktığı yerde duran Norah'a baktı. "*Sence kanı kullanacak mı?*" diye Essandra'ya sordu.

"Hâlâ sana bakışlarına bakılırsa, evet, kullanacak."

Sonra atlarını döndürdüler ve Everan ve diğerlerinin beklediği sırta doğru sürmeye başladılar.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Cyrus şakaklarını tuttu ve dirseklerini masanın kenarına dayayarak başını eline yasladı. Köpekler ayaklarının dibinde sızlanıyordu. Elini One'ın başına koydu, ama bu içindeki ağırlığı hafifletmeye pek yaramadı.

Orion'un Vitalia'yı daha erken bulmasına yardım etseydi, Vitalia hala hayatta olur muydu? Mercia'ya gider miydi? Belki Orion onu Rael'e geri getirirdi.

Ya da belki onu dünyayı gezmeye götürürdü. Özgürce.

Mutlu.

Belki o da hala hayatta olurdu.

"Geri dönmesi biraz zaman alacak ve düşünmek için zamana ihtiyacı olacak," dedi Essandra, onu düşüncelerinden kopararak. Karşısındaki kanatlı koltuğa oturdu.

"Ne?" *Norah*. "Oh, doğru." Başını salladı. Onu vadide tanışıp kanını vereli üç gün olmuştu, ama o henüz kanını kullanmamıştı.

Ve o da bunu pek düşünmemişti.

Rael'e dönmek, ona ezici bir kayıp hissi yaşıtıyordu.

Sadece Orion ve Ryman değil, eski kayıplar da.

Kieve.

Manus.

Hatta Alexander.

Başarısızlığın getirdiği üzüntü, öfke, utanç... Bunları bastırmaya çalıştı, ama onu rahatsız etmeye devam ettiler. Onu tüketmekle tehdit ettiler.

Cyrus elini Essandra'ya uzattı. Essandra masanın etrafından dolaşıp köpeklerin üzerinden geçti ve Cyrus onu kucağına çekti, kollarını ona doladı ve yüzünü onun sıcaklığına gömdü. Essandra da hâlâ yas tutuyordu, sadece Orion'un kaybını değil, cadı grubunun iki üyesinin kaybını da. Bunu iyi saklıyordu. Ama Cyrus ondan hiçbir şeyi saklayacak gücü yoktu. Duygularının dalgası geçene kadar onu sıkıca tuttu, sonra zihnini tekrar Norah'a odaklamaya çalıştı.

"Sence Shadow King'e söyledi mi?" diye sordu. "Senin hakkında mı, yoksa kan hakkında mı?"

"İkisini de."

Kadın yumuşak parmaklarıyla onun saçlarını okşadı. "Ona bir şeyler söylemiş olmalı, bu yüzden şüphesiz senin varlığından haberdardır. Kan konusunda ise, onu kullanmak niyetinde olup olmadığına bağlı."

Cyrus aynı fikirdeydi. "Eğer beni onunla ararsa, bu onu ondan sakladığı anlamına gelir."

"Tabii o, onu sana karşı kullanması için ikna etmezse."

Cyrus başını salladı. "Hayır. O onu seviyor. Benim kanımın ne işe yaradığını bilmiyor. Onun kullanmasına izin vermez."

"Ya onu tekrar kullanırsa?"

"Bu sadece onun aleyhine olur. Daha önce yaptığım gibi, yine zihninin içine bakabilirim."

Çekim onu vurduğunda donakaldı ve gözleri Essandra'ya kaydı.

Yavaşça ayağa kalktı. "Ne oldu?" diye sordu.

Kalbi hızlandı. "O." "Seni mi çağırıyor? Şimdi mi?"

Adam başını salladı.

Essandra yutkundu.

Adam, Essandra'nın ellerini dudaklarına götürdü. "Merak etme," dedi yumuşak bir sesle ve ellerini öptü. "Benimle kalacak mısın?"

Essandra başını salladı.

Cyrus gözlerini kapattı ve başını eğdi. Norah'ın zihnine sessizce girdi, henüz orada olduğunu ona belli etmedi. Onun, onu Alexander sandığı anların anılarını zihninde tekrar tekrar oynatmasını izledi. Görüntüler parçalanmış ve belirsizdi, çünkü o öfkeliydi. Öfkeden de öteydi. Onu bunun için suçlamadı

. Aralarında aşılması gereken çok şey vardı. Onun güvenini boşa çıkarmıştı. Bunu düzeltmesi gerekiyordu. Eğer yapabilirse.

Cyrus, etraflarında en huzurlu bulduğu bir görüntü çağırdı —Yaşlı Deniz'e bakan kayalıklar. Sonra kenardaki bir kayanın üzerine oturdu, denizi seyretti ve onu bekledi.

Kadın sonunda geldiğinde, Cyrus kıpırdamadı.

"*Burası en sevdiğim yer,*" dedi, kız yaklaşırken dönmeden.

"*Konuşabiliyor musun?*" dedi kız soğuk bir sesle. Öfkesini gizlemeye bile çalışmadı. "*Bunca zamandır konuşabiliyor muydun?*"

Bu, onun tamamen beklediği bir soruydu.

"*Neden?*" diye sordu kız. "*Neden konuşmadın?*"

"*Onun sesini bilmiyordum. Sadece görüntüsünü biliyordum.*" Önündeki uzun bir ot sapını kopardı. Midesi rahatsızlık hissiyle doldu. Artık kendini açıklamak zorunda olduğu için, aldatma daha önce olduğundan çok daha kötü geliyordu. "*Onun sesini bilmiyordum,*" dedi. "*Ya da sözlerini. Onun gibi konuşamazdım.*"

Kız burnunu çektirdi. "*Yani, rolünü sürdürmek için hiçbir şey söylemedin mi?*"

Omzunun üzerinden ona bir bakış attı. "*Seni aldatmak niyetinde değildim.*"

"*Evet, kandırmak istedim,*" diye karşılık verdi kız. "*Aksi takdirde, bana tam olarak kim olduğunu söyledin.*"

Ayağa kalktı ve ona döndü. "*Bana Alexander olup olmadığını sordun, ben de hayır dedim.*"

"*Durumumu biliyordun! Ölümün seni değiştirdiğini sanmıştım!*" "*Sana hiç yalan söylemedim.*"

"*Tek yaptığın buydu! Aldatmak, sözlerini doğrudan söylemiş olsan da olmasan da yalandır. Ve sen*" —derin bir nefes aldı— "*kendini onun yerine koydun. Kendini Alexander olarak gösterdin.*"

En kötü yalan.

Son kısmı söylemedi, ama o yine de duydu. Ve bu onu utandırdı, çünkü onu incitmişti. Onun acısından yararlanmıştı. Suçluluk duygusu göğsünü ağırlaştırdı.

Farklı bir manzara çağırdı ve etraflarını güneşle dolu bir orman sardı. Belki de manzaranın değişmesi aralarındaki gerginliği yumuşatmaya yardımcı olurdu.

"Özür dilerim," dedi. Gerçekten özür duyuyordu. Özrünün kabul edilmesini beklemiyordu. Onun özrünü kabul etmeye hazır olmadığını görebiliyordu.

"Beni öldürmeye çalıştığın için mi üzgünsün?" dedi kadın düz bir sesle.

Ağırlığını geriye kaydırdı. Kız biliyordu...

"Doğru, biliyorum. Suikastçıları gönderenin sen olduğunu biliyorum. Onlar aracılığıyla konuşan da sendin."

Düşündüğünden daha fazla şeyin üstesinden gelmesi gerekiyordu. "Muhtemelen pişman olmam gereken birçok korkunç şey yaptım. Birçoğu için pişman değilim, ama... bu onlardan biri oldu."

"Neden yaptın?" diye sordu kadın.

Gölge Kral'ı Mercia ile olan ittifakından koparmak için - bu stratejik cevaptı. Ama bu bir gerçek konuşmasıydı ve gerçek şuydu... "Çünkü sen Gölge Kral'ın karısıydın. Ve Alexander'ın kraliçesi - bunun onu mahvedeceğini biliyordum."

"Alexander'ı incitmek için mi yaptın?"

"İkisini de incitmek için yaptım," diye bağırdı aniden öfkeyle. Onların ondan aldıkları gibi, onlardan bir şey almak için yapmıştı.

Kız hala anlamadan başını salladı. "Neden?"

Onun küçük, huzur dolu kalbi, intikam dolu bir kalbi asla anlayamazdı. Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. Etraflarındaki ormanı kararttığını fark etmemişti ve güneşi geri çağırdı.

"Her şeyi açıklayacağını söylemiştin," dedi ona. Öyle demişti.

"Açıkla," diye talep etti.

Onun anlamasını sağlamak için nereden başlayacağını bile bilmiyordu. Ona baktı. "Nereden başlamamı istersin?"

Norah, devrilmiş bir ağacın ucuna oturdu ve kollarını kavuşturdu. "Başından," dedi. "Sen nesen?"

Kız zaten tahmin etmişti, ama adam onun bunu kabul etmesini istediğini düşündü. Ağacın diğer ucuna oturdu. O neydi... Elini yüzüne sürdü.

Tamam o zaman. Baştan başlayalım...

"Annem ona Kötülük diyordu. Onun zihnine nasıl girebildiğimi bilmiyordum, ama yapabiliyordum. Alexander'ın zihnine değil, ama onun zihnine girebiliyordum."

Norah tek kelime etmeden bekledi.

"Rüyalar görürdüm," dedi ona. "Bazıları... korkunç şeylerdi. En kötüsü, korktuğum zamandı. Sadece onun yanında olmak istiyordum, ama o beni kovdu. Ona göstermeye çalıştım."

Bunu paylaşmak istememişti, ama... yine de ağzından çıkmıştı.

Ve sonra anı dün gibi geldi: yağan kar, yaprakları dökülmüş ağaçlar, sanki toprağın kemikleri gibi. *"Çok küçüktüm," dedi, "ama hatırlıyorum. Beni nasıl götürdüğünü hatırlıyorum. Ve beni ormanda bıraktığını."* Kışın soğuğu, yıllar önce olduğu gibi giysilerinin içinden sızıyordu. *"O uzaklaşırken peşinden koştum. Bacaklarım çalışmayana ve soğuktan yüzümü hissedemeyene kadar koştum."* Acı vericiydi. Şimdi bile acı vericiydi. *"Düştüm ve orada yatarken ağaçların tepesine bakıp onu çağırdım. Babamı çağırdım. Alexander'ı çağırdım. Ve böylece bulundum."*

Bu hikayeyi hiç anlatmamıştı. En azından bu şekilde. Yıllar boyunca bu anıyı zihninden uzaklaştırmış, örtbas etmiş, unutmaya çalışmıştı. Şimdi bunu anlatmak... Gözleri yanarken başını çevirdi.

Kadın taş gibi hareketsiz oturuyordu, ama adam onun duruşundaki ince değişikliği fark etti — kollarını kendine daha sıkı sarması, çenesinin gerilmesi, sanki bağlamak istediği her şeyi geri tutuyormuş gibi.

Sonunda çıkan sesi, önceki gibi keskin bir bıçak gibi değildi. *"Seni kim buldu?"* diye sordu.

Sanki bu hikayenin sonuymuş gibi söyledi, ama bu hikaye daha yeni başlıyordu...

"Kader mi şans mı bilmiyorum, ama beni bulan adamın bir karısı vardı. Uzun zamandır çocuk sahibi olmaya çalışıyorlardı ama olamıyorlardı. Beni kendi çocukları gibi büyüttüler."

Norah rahat bir nefes aldı ve hafifçe gülümsedi. Bu dünyaya ne kadar saf bakıyordu.

"Hayır. Öyle olmadı," dedi adam. Neden böyle dediğini kendisi de bilmiyordu. *"Hayatımda birçok kez"*

hayatımda hayal ettiğim şeydi. Her şey ne kadar farklı olurdu. Ama öyle olmadı."

Gülümsemesi kayboldu ve adam ayağa kalktı. Ona gösterecekti.

Orman ayaklarının altında kıvrıldı ve karanlığı üzerlerine çekti.

"Geceleyin bir iblis tarafından bulundum," dedi, "ve beni cehennemine götürdü."

Etraflarında kafesler çınladı — onun tutulduğu kafeslerin aynısı. Norah çığlığını bastırdı. İçeride, kışın soğukunda yarı çıplak, bazıları ölü, bazıları ölmek üzere olan adamlar onları çevreledi. Günlerdir yemek yememişlerdi ve hastalık ve soğuktan muzdariptiler. Bir adam köşede kambur oturmuş, açıkta kalan ayak parmakları ölüm kadar siyahtı. Cyrus, gemilerin onu denizden tanrılar tarafından terk edilmiş bir ülkeye götüreceği limana ulaşana kadar altı gün boyunca o ayak parmaklarına bakmıştı.

"Bu gerçek olamaz," diye fısıldadı

Norah. Hiçbir fikri yoktu.

"Oh, bu gerçek," dedi ona. *"Bu çok gerçek."*

Ona kafeslerden sürüklenen adamları gösterdi. Ölenler, toplu mezara taşınmak üzere üst üste yığılmıştı. Hâlâ hayatta olanlar ise liman boyunca tutma kafeslerine sürüklendi.

Ve ona onu esir alanları gösterdi.

Derileri mürekkeple işaretlenmişti ve yüzleri koyu renkli örtülerle kaplıydı. Norah nefesini tuttu.

Artık görecekti.

Bir gölge üzerine çöktü ve kız başını kaldırdı. Siyah pelerinli, boynuzlu miğfer takmış canavara bakarken gözleri dehşetle doldu. Sonra tanıdı. O da gördü. Kız bu canavarın kim olduğunu tam olarak biliyordu ve onun kel kafalı uzun boylu bir adamla konuşmasını izledi.

"Kiminle konuşuyor?" diye fısıldadı. *"Ne diyorlar?"* Cyrus her kelimesini hatırladı. *"Bir Serran köle tüccarı,"* dedi ona.

"Ve küçük bir çocuğun herhangi bir bedele değer olup olmadığını, yoksa benim öldürülmem gerektiğini mi karar veriyor."

Şimdi anladı mı?

"Sevdiğim herkes beni terk etti," dedi Cyrus, "Alexander da dahil." Özellikle Alexander.

Kız başını ona doğru çevirdi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "O seni terk etmedi! Kardeşin seni seviyordu."

Cyrus kafeslerin ve zincirlenmiş adamların görüntüsünü silip attı ve tekrar kış ormanında durdular. Kafasını salladı. "Hayır. Beni sevseydi, beni arardı. Beni bulmaya çalışırdı."

"O sadece bir çocuktu! Senin öldüğünü sanıyordu."

"Beni hissedirdi!" diye öfkeyle bağırdı. "Benim onu bunca yıldır hissettiğim gibi." Çekimi, ağırlığını, yükünü hissedirdi.

"Senin yeteneğin yoktu!" diye ısrar etti kadın.

"Vardı." Cyrus vardı, bunu biliyordu. "Bir kalkanı vardı. Onu göremedim."

"Hayır." Kadın başını salladı. "Aynı şey değildi. Farklıydı." Cyrus durakladı. Kadın başka ne biliyordu? "Nasıl?"

Kadın yine başını salladı. "Ben... Bilmiyoruz. Ölmeden önce onu keşfetmeye başlamıştı. Ama sana yemin ederim, senin hayatta olduğunu bilmiyordu. Seni bulmak için dünyanın sonuna kadar giderdi."

Cyrus buna inanmadı.

"Ciddiyim," dedi kadın. "Hala hayatta olduğunu bilseydi, seni bulmaya gelirdi."

O kadar emin konuşuyordu ki... neredeyse ikna ediciydi.

"Gelirdi," dedi ona, "mümkün olan en kısa sürede."

Ama Cyrus ona inanmadı, daha doğrusu, inanmak istemedi. Ona inanmasına izin veremedi, çünkü bu, Alexander'ın kaybını daha da kötü hale getirecekti. Ve daha kötüsünü kaldıramazdı. Yine de, buna inanmamaya kendini ikna etse de, gücü onu terk etti.

Sesi fısıltıya dönüştü. "Hayatım boyunca ondan nefret ettim. Onun yükselişini takip ettim ve onu nasıl öldüreceğimi planladım."

Bir an tereddüt etti. Sonra gözleri kısıldı. "Annene ne oldu?"

Gözleri onun gözlerine kilitlendi. Bu kadar derin bir bilgiyi paylaşmak istememişti.

Geniş gözleri ona bakıyordu. *"Onu intihara mı sürükledin?"*

Annesinin intihar ettiğini nereden biliyordu? Belki Alexander ona söylemişti. Her ne olursa olsun, bu onun konuşmak istediği bir konu değildi. *"Sana söyledim. Korkunç şeyler yaptım."* Akıllı olsaydı, konuyu burada kapatırdı.

Ama ona daha da yaklaştı. *"Lucien, kardeşin seni seviyordu. Aile onun için çok önemliydi. Adrian için de... Senin hayatta olduğunu öğrenmesinin onun için ne anlama geleceğini biliyor musun?"*

İlk kez, çocukluk adı kulağına rahatsız edici gelmedi. Ve Adrian'dan bahsettiğini duymak...

"Başka bir kardeşim olduğunu bilmiyordum," dedi sessizce. *"Sen söyleyene kadar."*

Kadın gülümsedi, ama bu hüzünlü bir gülümsemeydi. *"O çok güzel bir insan."* *"O da... bizim gibi mi?"* Elini göğsüne götürdü.

"Alexander

ve benim gibi mi?" Adrian'ın gücü olmadığını zaten biliyordu, ama emin olmak istedi.

"Hayır, onda tuhaf bir şey yok," dedi annesi başını tekrar sallayarak. *"O tamamen normal."* Kaşlarını çattı. *"Bu doğru gelmedi,"* diye ekledi çabucak.

Gülümsemeden edemedi. Norah, hayal ettiğinden çok daha kolay konuşulan biriydi. Bunu bilmeliydi. Son birkaç ayda onu tanımıştı. Kendinden daha önce bahsetmeliydi...

Sonra kopukluk geldi.

Ağaçlar bulanıklaştı ve gökyüzü çatladı. Nefesi boğazında takıldı, görüşü beyaz bir sisle kaplandı. Aniden onun zihninden çıkarılınca, darbe neredeyse fiziksel olarak hissedildi.

Ve sonra...

Sessizlik.

Cyrus gözlerini açtığında kendini çalışma odasında buldu.

Essandra çoktan yanına gelmişti. *"Ne oldu?"*

"Ben... bilmiyorum." Tam olarak emin değildi. *"Konuşuyorduk, ama sonra... bağ koptu."*

"Kızgın mı?"

Hâlâ sersemlemiş halde başını salladı. *"Sanmıyorum. Öyleydi, ama şimdi değil."*

"Ne dedi? Sence seni geri arayacak mı?" "Bilmiyorum."

O, onun düşünebileceğinden daha hızlı bir şekilde sorular soruyordu.

Bağ kopmuştu. Bir şey onu kesmişti. Aniden. Şiddetle.

Ya ona bir şey olmuşsa... Hayır, Mercia'da güvendedi.

Essandra iç geçirdi ve ayağa kalktı. "Peki, seni geri arayacak mı bakalım." Masanın kenarındaki bir mektubu aldı. "Sen Norah'la birlikteyken bu sana geldi. Miriel'den. Bana bir tane göndermedi, endişelendim. Açtığım için kusura bakma."

"Tabii ki hayır," dedi, zihni hâlâ Norah'ın üzerindeydi.

"Etreus için endişeleniyor," dedi ona. "Sınırlarını daha önce hiç görmediği kadar fazla güçle güçlendirmişler ve her gün daha fazla Birlik askeri ekliyorlar."

Etreus, Pryam'ın komşusu ve diğer dört krallıkla birlikte Birlik'in başlıca gücüydü. Bir yıl önce Pryam'ı kovmuşlar ve tüm korumasını elinden almışlardı. Miriel'in gücünden korkuyorlardı.

Cyrus şakaklarını ovuşturdu. Şu anda bunu düşünemezdi.

Ayrıca, bir sorun olsaydı Hephain ona söylerdi.

"Eminim Pryam'a insan dalgaları göndermemize tepki gösteriyorlardır." Cyrus, Miriel'in ordusunu kurmanın yanı sıra, gemilerle mültecileri taşıyordu. "Muhtemelen sadece tedbirli davranıyorlar," diye ekledi.

"Ya ona karşı harekete geçmeyi

planlıyorlarsa?" "Bu onların aptallığı olur."

Essandra mektubu elinde tuttu ve dudağının köşesini ısırdı.

Cyrus ayağa kalktı ve onu kendine çekti. "Miriel iyi," diye söz verdi. Essandra kollarını Cyrus'un boynuna doladı, Cyrus da başını Essandra'nın boynuna yaslayıp onun kokusunu içine çekti.

Essandra yanındayken her şey çok daha kolaydı. Essandra onu sakinleştiriyordu ve o da konsantre olabiliyordu.

Şimdi odaklanmıştı.

Cyrus zihnini dışarıya attı, uzandı, yönünü değiştirebileceği, üzerinde hala kanı bulunan kuşları aradı.

Bir tane buldu. Sonra bir tane daha.

Ve onları Mercia'ya, Norah'a gönderdi.

Kırkınıc Bölüm

Kaos.

Cyrus'un Şu anda hissettiği tek Şey buydu. Kanını çok serbestçe kullanmıştı, onu sadece derilerinde bırakan ya da silmekte beceriksiz olan adamlarıyla paylaŐmıŐtı. Ve Şimdi zihni sürekli kaosla doluydu.

Cyrus, özellikle bir ses hariç her Şeyi dışarıda tutmaya odaklandı: Norah'ın sesi. Ama onun kanı tekrar kullanacağından emin değildi. Bir Şey olmuştu ve o ne olduğunu bulmak zorundaydı.

İki kuş göndermişti; birini Yaşlı Deniz üzerinde kaybetmişti, ama diğer i hâlâ yoldaydı. Artan gücü sayesinde artık onları daha uzun süre kontrol edebiliyordu. Bu artan gücün ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyordu, bu da onu sinirlendiriyordu, ama bunu artan sinirlilik listesine ekledi.

Gregor'dan bir mektup daha gelmişti. Henüz amadığı mektupların yığınına ekledi. Bu onu sadece fkelendirecekti. Muhtemelen daha fazla lejyon istemişti, sanki Cyrus ona yüz bin adam vermemiş gibi.

Bir de Gregor'un açıkça ilan ettiği savaş meselesi vardı. Artık bundan kaçınmak mümkün değildi ve aslında Cyrus da kaçınmak istemiyordu. Savaş iyiydi, ama onun için Shadowlands'e odaklanabilmek ve Gregor'un Aleon'la ilgilenmesini sağlamak zorunluydu, ancak Aleon hala Cyrus'a sorun çıkarabilirdi. Dünyanın en güçlü donanmasına sahip olan ve Aleon'a kıyı boyunca casusluk yapma imkanı veren Osan ile yeni ittifakları sayesinde bir avantajları vardı. Hiç Şüphesiz Cyrus'un her hareketini rapor ediyorlardı. Bu, Norah ile olan bağlantıyı daha da önemli hale getiriyordu.

Ve Şimdi, masasında otururken Cyrus, önündeki sarı mühürlü ikinci mektubun akıl sağlığının kırılma noktası olup olmayacağını merak ediyordu. Mektup Serra'dan gelmişti. Mektubu açıp, valisi Vin Atari'nin yazdıklarını okurken inledi. Mektup, toprak dağıtımıyla ilgili anlaŐmazlıklar hakkındaydı. Bunlar, Rael'in köleleri vatandaş olduğunda karşılaştığı zorlukların aynısıydı ve Vin doğru kararları verebilmeliydi.

Cyrus bu sorunları kendisi halletmek zorunda kalıyorsa, valinin ne anlamı vardı?

Cyrus bunu yapmayacaktı.

Lanet olasıca kavga etsinler.

Mektubu masanın üzerine attı ve burnunun köprüsünü sıktı. Gözlerinin arkasında bir ağrı oluşuyordu. Uykusuzdu, ama bunun için zaman yoktu.

Cyrus, kuşu kontrol etmek için zihnini uzattı.

Nabızı hızlandı. Mercian'ın başkent adasını görebiliyordu. *Sonunda.*

Kuşu ana karadaki Őehirden geçip kanalı aşarak kuzey tarafındaki kulelere doğru yönlendirdi ve kraliçenin balkonunu buldu, sonra hayvanı parmaklıklara yönlendirdi. Kuş yorgun ve zayıftı, ama onu tuttu. Kraliçenin odasında bir hareket görene kadar bekledi. Ve daha da uzun süre bekledi.

Ne yapacağına tam olarak emin değildi; kuş aracılığıyla iletişim kuramıyordu ve kuşun üzerinde ne kan ne de mesaj vardı.

Yine de bekledi, her Şeyin yolunda olup olmadığını görmek için baktı, ne olduğunu tahmin etmeye çalıştı...

Aniden, Norah balkonun kapılarını neredeyse parçalayarak açınca kuş irkildi.

Ona baktı, dudakları ince bir çizgiye büzülmüştü, öfkesi alev alev yanıyordu.

Onun olduğunu biliyor muydu?

Kuşa bir Şey söyledi. Ona. Ama o duyamadı. Kalbi daha hızlı atmaya başladı. Kesinlikle onun olduğunu biliyordu.

Ve dudaklarından çıkacak sonraki kelimeleri duymasına gerek yoktu. "Daha fazla kana ihtiyacım var," dedi.

Daha fazla kan. Ondan daha fazla kan istiyordu.

Cyrus kuşu bıraktı ve kuş gökyüzüne uçtu, ama sadece bir anlığına, sonra yorgunluktan yere düştü. Ama o kuşu umursamadı. İhtiyacı olanı almıştı ve Norah'ın ihtiyacı olanı da alacaktı.

Üç gün içinde Cyrus ona bir şişe daha teslim etti ve Norah onu alır almaz kan bağıyla onu çağırdı. Onu zihnindeki karanlık bir tünele çekti, orada bir merdiven boşluğunda oturuyordu. Cyrus, onun şu anda kalenin altında bir yerde olduğunu düşündü.

"Beni çağırmak için ilginç bir yer," dedi Cyrus vardığında.

Norah özür dilercesine gülümsedi. *"Burada kimse bizi rahatsız edemez."* Norah, bir kişinin fiziksel olarak bulunduğu yerden tamamen farklı bir yerde zihinsel olarak bulunabileceği kavramını anlamamış gibiydi ve bu Cyrus'u eğlendirdi. Ama onu nereye çağırdığı umurunda değildi, sadece onu çağırması önemliydi.

Etraflarındaki tüneli *aydınlattı* ve kızın gözleri onun yüzündeydi.

"Sanırım daha önce olan buydu?" diye sordu. *"Neden aniden ayrıldın?"* Gizlice kadının anılarını araştırdı ve tam olarak ne olduğunu buldu. Gölge Kral, komutanla birlikte onu bulmuş ve konuşmalarını kesmişti. Komutan, kadının elini açmış ve Cyrus'un kanını silmişti.

Lanet komutan. Her zaman yoluna çıkıyor gibiydi.

Cyrus, fırsatı varken o adamı öldürmeliydi.

"Bunun için üzgünüm," dedi ona, dikkatini tekrar kendine çekerek. *"Ama konuşacak daha çok şey var. Seni tekrar görmek istedim. Umarım sakıncası yoktur."*

"Sorun değil." Hiç sorun değildi. Son konuşmalarında yaşanan kopuklukla ilgili önceki endişesi ortadan kalktı. Son konuştuklarında hissettiği öfkeyi artık hissetmiyordu. Dahası, onunla konuşmak istiyordu. Bu iyiydi.

Ama şimdi... nereden başlayacağını bilemedi. *"Benimle yürür müsün?"*

Kız başını salladı.

Güzel. Bu çok iyiydi.

Etraflarına ışık yaydı, başlarının üzerinde sarmaşık çiçekleri olan bir orman yolu görüntüsü yarattı. Anladığı kadarıyla kız çiçekleri seviyordu ve ona çiçek vermek kolaydı.

"*Gidelim mi?*" diye sordu, yolu işaret ederek. Davet, dudaklarından çok resmi çıkmıştı, ama ona, içinde bulundukları zorlu gerçekliğin ötesinde, biraz incelik göstermek istiyordu.

Kız onun yanına geldi. Rahatmış gibi yakınında yürüdü. Adam, kızın rahat *olmasını* umdu.

"*Çok düşündüm, hemen hemen her şeyi,*" dedi. Umarım iyi anlamda düşünmüştür. "*Ben de,*" diye cevapladı.

Kadın sakın bir şekilde yürüyordu, ama ellerini sıkıca tutması ve başparmağını avucuna batırması endişesini ele veriyordu. "*Hâlâ sorularım var.*"

"Sor." Elinden geldiğince cevaplayacaktı.

"*Neden beni tekrar öldürmeye çalışmadın? Neden sadece bir kez peşimden geldin?*"

"*Aslında iki kez geldim.*" Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, kendini lanetledi. Neden bunu söylemek zorundaydı ki?

Kadın durdu. "*Ne?*"

Ona söylemesi daha iyi olurdu. "*Aleon kralıyla evlenmek için seyahat ettiğinde bir kez daha gelmiştim. Ama ben vardığımda, biri benden önce davranmıştı.*"

Sarmaşık çiçeklerinin görüntüsünü bıraktı ve Mercian'ın dış bölgelerine ilk gittiği zamanki kendi anısını ortaya çıkardı. Ona ordusunun kalıntılarını gösterdi — onları nasıl bulduğunu — boğazları kesilmiş halde ölü olarak.

Nefesi kesildi ve yüzünü buruşturdu. Cyrus onu bu manzaradan korumadı. Gölge Kral bunu yapardı. O böyleydi. Adamları diz çökmüş halde infaz edilmişti ve Gölge Kral onları düştükleri yerde bırakmıştı.

"*Bunu bulduğumda,*" dedi, elinde taç görüntüsünü canlandırarak.

Kız ona şaşkın şaşkın baktı. "*Bütün bu zaman boyunca tacım sende miydi?*"

Cyrus başını salladı. "*Sonra Gölge Kral ile evlendiğin haberi geldi,*" diye devam etti. "*Bu... sürpriz oldu.*"

Elini indirdi ve tacın görüntüsünü kayboldu. *"Aslında mesele sen değildin, Norah. Ben Alexander'ı istiyordum. Seninle Aleon'a geleceğini sanmıştım, ama gelmedi. Ama kanı Gölgele Diyarı'nda tenine değdiğinde, seninle birlikte olduğunu anladım. O kadar yakındı ki, gelmemek imkansızdı."*

"Yani, benimle ilgisi yoktu, ama beni öldürmek için mi geldin?"

"İkinizi de öldürmeye geldim." Artık kendini tutamıyordu.

Zihni ona sözlerini yumuşatması için bağırırsa da, yapamadı.

Kız başını salladı. *"Ama neden ben?"*

Mercia'nın Shadowlands ile ittifakını bozmak için - bu politik bir cevaptı. Ama o zaten gerçeğin yoluna girmişti ve artık kendini durduramazdı. *"Çünkü Alexander seni korumaya yemin etmişti ve ben ona bunu yapmaya gücü olmadığını göstermek istedim. Ve sen masum değildin, bir canavarla, Gölge Kral ile isteyerek ittifak kurdun."* Sözleri zehirle doluydu. *"Onun yaptığı her şeye göz yummak, seni suç ortağı yapar!"*

Sessizleşti ve boğazı gergin bir yutkunma ile hareket etti. *"Ve Gölge Kral seni sevdi,"* diye ekledi.

Aralarında ağır bir sessizlik çöktü. *"Neden tekrar denemedin?"* diye sordu sonunda.

Öfkesi kaynadı ve soğudu. Tekrar denemenin pratik olmadığını kendine söylemişti, ama aslında, onun hakkında daha fazla şey öğrenmişti — en eğlenceli olanı da Gregor'dan. *"Çünkü... beklediğim gibi değildin,"* itiraf etti. *"Ve... ondan sonra istemiyordum."*

Gözleri deliciydi. Onu inceliyorlardı. *"Kharav'a nasıl girdin?"* diye sordu.

"Bana sırlarını mı soruyorsun?" Zihninin derinliklerinde bir uyarı çaldı. Belki de ona karşı fazla dürüst davranıyordu. Fazla paylaşmanın tehlikesi vardı ve şu anda, onun bilmek istediği her şeyi ona anlatmaktan korkuyordu.

"Bunların gerçekten hala sır olarak kalması gerekiyor mu?" diye sordu.

Kadın onun gücünün bir kısmını zaten biliyordu; kuşları biraz görmüştü. Biraz daha açığa vurmasının bir zararı olmayacağını düşündü.

Cyrus, Aleon'a giderken onun yakalandığı yeri gösteren görüntüyü kafasından silip, gün ışığını geri getirdi. Başının üstüne bir kuş sürüsü yansıtıyordu.

"Bana gösteriyorlar," dedi. Kız onun bakışını takip etti.

"Bana manzarayı gösteriyorlar," diye açıkladı, "tehlike yakınsa nasıl geçeceğimi gösteriyorlar. Onlar benim gözlerim."

"Onları kanınla mı kontrol ediyorsun?" Cyrus gülümsedi.

Kızın kaşları çatıldı. "Yani, yaratıklara kan damlatarak, senin isteğini yerine getirmelerini mi sağlıyorsun?"

O güldü. "Öyle bir şey." Aslında tam olarak öyle.

Kız kaşlarını çattı. "Acıyor mu? Kendini kesmek zorunda mısın?"

Basit ama düşünceli bir soruydu. "Acıyordu," dedi, "ama artık alıştım." Aslında, artık bunu hiç düşünmüyordu bile.

"Üzgünüm," dedi kız, sesi yumuşaktı. "Yine de kulağa korkunç geliyor."

"Bana üzülmene gerek yok." Onun acıma duygusuna ihtiyacı yoktu. Acıma, ona karşı çıkan insanlar içindi. Cyrus kemerinden hançerini çıkardı ve bıçağı avucunun içinden geçirdi, derisini açarak kanını yere döktü.

Kadın nefesini tuttu.

Sonra yarasının nasıl kapandığını, sanki hiç olmamış gibi iyileştiğini gösterdi.

Kız ona hayretle baktı. "Kendini iyileştirebiliyor musun?"

Keşke yapabilseydi. "Hayır. Bir şifacım var. Gerçek bir şifacı." Neden bu kadar açık davrandığını bilmiyordu. Belki de kendini iyileştirebildiğini söylemeliydi, ama ona yalan söylemek istemiyordu. Artık istemiyordu.

"Cadın mı?" diye sordu kadın. "Hayır. Başka biri, cadı değil."

Yüzü merakla doluydu, gözleri sorularla doluydu. Onun hevesli merakını sevdi.

"Birinin zihnini nasıl kontrol ediyorsun?" diye sordu ona.

Cyrus, kafasının içinde uyarılar tekrar parıldayınca tereddüt etti. Zayıflıklarını, sınırlarını konuşmamalıydı, ama aralarında oluşan bu güveni seviyordu. "Yapamam," itiraf etti. "İnsanlar çok zeki, çok güçlü."

"Ama beni öldürmek için
gönderdiğin adamlar..." Suikastçılar.

"Onlar zihinlerini bana isteyerek teslim
ettiler." "Ve senin için öldüler," diye ekledi.

Suçluluk duygusu onu kemirdi. Orion o gün pek çok iyi adamını kaybetmişti, ama onlar kendi özgür iradeleriyle oradaydılar. "*Hepsi benim için, davamız için ölmeye hazırlar.*"

"Peki bu amaç nedir?"

Bu, cevaplamaya cesaret edemediği soruydu. Şu anda ona karşı çok sabırlı ve nazikti, ama kocasını, açıkça sevdiği birini öldürme niyetini bu kadar açıkça paylaşırsa, bu nezaketi sürdüremeyeceğini düşünüyordu. Onun gibi şefkat ve ışıkla dolu birinin böyle bir adamı nasıl sevebileceğini anlamıyordu. Elbette, uzun süre sevemezdi.

Kadın iç geçirdi. "*Kaybolmadan önce geri dönmeliyim,*" dedi.

Cyrus ona sorun çıkarmak istemiyordu. Onunla konuşmasının, kendi sırlarını paylaşmasının kolay olmasını istiyordu. Başının üstünde yeşilliklerle örülü bir orman yolunun görüntüsünü geri getirdi ve onu ilk geldiği merdivenlere geri götürdü.

"*Tekrar konuşmak isterim,*"

dedi. Güzel. "*Ben de isterim.*"

Ona yumuşak bir gülümseme verdi. "*Hoşça kal, Lucien.*"

Ona böyle seslenmesine izin verdi. Kendisi gibi olduğunu düşündüğü biriyle konuşmuştu; belki de onun eskiden olduğu ya da olabileceği biri, şefkat ve ışıkla dolu, dünyaya iyilik getirmek isteyen biri.

Onu düzeltmedi, ama onun bu kadar yanıldığı için üzüldü.

Kırk Birinci Bölüm

Odasının kapısının çalınmasıyla aniden uyandı ve Cyrus yataktan fırladı. Güneş henüz doğmamıştı.

"Cyrus!" Everan kapıdan seslendi ve tekrar kapıyı yumrukladı.

"Buradayım," diye cevapladı ve yataktan kalkarken sendeledi. Yanında

Essandra da uyanmıştı ve hızla bornozunu giyyordu.

Cyrus kapıyı açtı ve koridordan meşale ışığı içeri doldu.

Everan kapının eşiğinde duruyordu. "Etreus Pryam'ı kaçırdı."

Everan'ın sözlerinin anlamını kavraması biraz zaman aldı, sonra Cyrus'un midesi düğümlendi. *Miriel*. "Miriel ne oldu?" diye sordu karanlıkta giysilerini giyerken. "Nerede o?"

"Kaçtı. Gemisi limana yeni ulaştı."

Cyrus nefes almak için bir an durdu. Kaçmıştı. Ve buradaydı.

Bir dakika, *buradaydı* mı?

Essandra, Cyrus soramadan önce bir dizi soru sordu. "O iyi mi? Yaralandı mı? Kimseyi kaybettik mi?"

"Sanırım iyi," dedi Everan, "ama ben onu görmedim. Haberi alır almaz buraya geldim. Henüz başka bir şey bilmiyorum."

Essandra masadaki mumu yaktı, sonra Cyrus'a döndü. "Atları hazırla. Birazdan avluda buluşuruz, limana gideriz."

Cyrus, yatağın yanında asılı duran kılıcını çekti ve kemerini beline bağladı. Hazır olduğunda, Essandra'nın koluna hafifçe dokundu ve Everan'ın ardından dışarı çıktı.

Limana vardıklarında Miriel'in gemisi çoktan demirlemiş ve bağlanmıştı. Cyrus, Essandra ile birlikte hızlı adımlarla yürüdü, Everan, Kord, Ram ve Jaem de hemen arkalarından takip etti.

Meşalelerle aydınlatılmış liman yürüyüş yolları insanlarla doluydu. Cyrus şaşkınlıkla kalabalığa baktı. Hepsi tek bir gemiyle gelmiş olamazlardı.

"Cyrus!" diye bir ses kaosun içinden duyuldu.

Bash'ı ana yolda gördü ve yanında Miriel vardı. "Cyrus!" diye bağırdı ve ona koşarak sarıldı.

Bir anlığına onu sıkıca sarıldı, sonra meşale ışığı altında ona bakmak için onu hafifçe geri itti. Gözleri, boynunu, kollarını, vücudunu, duruşunu tarayarak yaralanıp yaralanmadığını kontrol etti. Ellerini yüzüne koydu. "Yaralandın mı?"

Kız başını salladı. "Hayır, ama korkunçtu. Gece başkentine saldırdılar, gördükleri herkesi öldürdüler. Herkes saraya çekildi, orada birlikte savaşılabirdik, ama Birlik ordusu çok büyüktü. Gemilere kaçmak zorunda kaldık." Bash'e baktı. "Bash beni kurtardı. Doğruca buraya geldik."

"Neden kanı kullanmadın?" Cyrus öfkeyle sordu. Bu olay olduğunda hemen bilgilendirilmesi gerekirdi.

"Kullandım!" diye ısrar etti Bash. "Bana cevap vermedin."

Şaşkınlık sözlerini kesintiye uğrattı. *Kahretsin*. Sesleri dışarı itiyordu. Bu kendi hatasıydı ve Miriel'in ona ihtiyacı vardı. Suçluluk duygusu midesinde birikti.

Kord araya girdi. "Seninle gelenlerin hepsi bu kadar mı?" diye Bash'a sordu.

"Dört gemimiz var," dedi başka bir ses ve Brant ortaya çıktı. Cyrus onu görünce rahatladı. "Beşinci bir gemi daha vardı," diye ekledi Brant, "ama limandan çıkamadı."

"Hephain nerede?" diye sordu Kord, sesi artık acil bir tona bürünmüştü. Brant tereddüt etti. Sonra "Son gemide" dedi.

Herkes sessizleşti, ama özellikle Kord.

Cyrus'un göğsü sıkıştı. Hephain. Bu kayıp acıyı aşan bir şeydi.

Miriel'in gözleri arkasında bir şey gördü. "Essandra!" diye bağırdı ve ona doğru koştu.

Essandra onu sıkıca kucakladı. "Tanrılara şükür, güvendesin." Onu da baştan aşağı süzdü. "İyi misin?"

"Evet, ama olanlar yüzünden çok üzüldüm."

Essandra başını salladı. "Artık güvendesin." Cyrus'a baktı.

"Onu saraya geri götür," dedi. "Onu yerleştir ve ona iyi bak."

"Tabii ki." Miriel'e bir kez daha sarıldı ve elini tuttu. "Hadi, içeri girelim."

Cyrus, bekleyen atların yanına doğru kaybolmalarını izledi, sonra Bash ve Brant'a döndü.

Brant başını eğdi. "Üzgünüm," dedi. "Başkenti savunamadım. Çok fazlaydılar."

Cyrus omzunu kavradı ve sıkıca sıktı. "Yapman gerekeni yaptın. Miriel senin sayende güvende." Bash'a baktı. "İkiniz de. Aferin."

"Ne yapacağımıza karar verene kadar herkesi güney tarafındaki ordu kışlasına yerleştireceğim," dedi Brant.

Everan öne çıktı. "Ben hallederim. Senin dinlenmen lazım."

Cyrus, Brant ve Bash'a baktı. Giysileri kanla kaplıydı ve yüzlerinde yorgunluk belirgindi. "Siz ikiniz benimle gelin," dedi. "Size yemek ve yatak bulalım, birkaç saat uyuyun." Kord'u sessiz kederiyle baş başa bırakarak Everan'a döndü. "Ram ve Jaem'e adamları yönetmesini söyle. Konseyi uyandır. Sabaha kadar bir plan yapmalıyız."

Everan başını salladı.

Ama sabaha kadar bir plan yapamadılar.

Konsey odasındaki hava, hararetli tartışmaların sıcaklığıyla boğucuydu. Cyrus masanın başında durmuş, ellerini masanın yüzeyine dayamıştı. Konsey üyeleri ise sessiz ve inatçı kararlılıklarının arkasında yorgunluktan kamburlaşmışlardı.

"Öyleyse anlaştık," dedi Turin, sesi kısılmıştı. "Etreus'a bir heyet göndereceğiz. Görüşmelere başlayacağız. Pryam'ın geri dönüşü için pazarlık yapmaya çalışacağız."

Kesinlikle anlaşmış değillerdi. Cyrus öfke ve kan dökme arzusuyla dolu bir kahkaha attı. "Etreus

geçmişte Miriel ile tüm görüşmeleri reddetmişti. Sence şimdi müzakereyi umursayacaklar mı?"

Etreus, Miriel'i kötü olarak görüyordu, ki bu ironikti çünkü Etreus hala insanları köleleştiren bir krallıktı. Onunla veya onun hakkında müzakere yapmakla ilgilenmiyorlardı. Onun gitmesini istiyorlardı ve bunu başardılar. Onu öldürmeye çalıştıkları anda dostane bir çözüm olasılığı yok olmuştu.

Müzakere olmayacaktı.

"Ama gerçek şu ki, iki savaşı birden yürütemeyiz," dedi Everan.

"Gece geldiler ve uyuyan insanları katlettiler."

"O zaman ne öneriyorsun?" diye sordu tüccar danışmanı Verin. "Serra'dan askerleri çekelim mi? Japheth'ten lejyonları geri çağıralım mı? O zaman Gregor ne yapar? Ve halka ne söylersin?"

Haksız değillerdi. Ne politik olarak ne de stratejik olarak. Cyrus, Gölge Kral ve müttefikleri Aleon ve Mercia ile savaşa doğru ilerlerken Rael'i zar zor bir arada tutuyordu. Japheth ile güvenilir bir ittifakı yoktu ve Serra hala istikrarsızdı.

Pryam'ı geri almak, önceliklerini yeniden belirlemesi anlamına gelirdi. Gölge Kral'ı bırakmak, Japheth'in Aleon'a karşı harekete geçmesini engellemek ve Cyrus'un onu ne kadar hor görse de, ihtiyacı olan Gregor'u kaybetme riskini göze almak zorunda kalacaktı.

Cyrus bunların hiçbirini yapamazdı.

Etreus'a karşı hiçbir şey yapamazdı.

Bu da kaybedilen bir şey daha demekti: Orion. Pryam.

Hephain. Ne zaman sona erecekti?

Ama cevabı biliyordu.

Bitmeyecekti.

"Kimse Etreus'a gitmeyecek," dedi Cyrus soğuk bir sesle.

"Müzakere yok." Oda sessizliğe büründü.

Sonra tartışmaya başlamadan önce dönüp konsey odasından çıktı. Kalsaydı, daha kötü bir şey yapacaktı.

Mesela yine de savaş ilan etmek gibi.

Öğleden sonra yoğun bir sıcaklık geldi ve Cyrus, sadece bundan kurtulmak için taş çemberine gitmeyi düşündü. Ama sadece sıcaktan kurtulmak istemiyordu. Yorgundu. Başarısızlıktan, güçlü olmak zorunda olmaktan, tacın acımasız baskısından yorgundu. Görev ve sorumluluğun baskısından. Ve tüm bunların ardından, kaybı omuzlamak zorunda kalmaktan... acımasız, affetmez kaybı...

Daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildi.

Avludan bağırışlar duyuldu ve köpekler koşarak dışarı çıktılar. Cyrus, olan biteni görmek için peşlerinden gitti. Giderken kendi kendine küfretti. Bir şey daha olursa, her şeyi ciddi olarak kaybedecekti...

Kalabalık açıldığında durdu. Bir duygu dalgası onu sardı.

Askerler yorgun ve bitkin bir halde içeri girerken, onların başında Hephain vardı. Eve dönmüştü. Lanet olsun, eve dönmüştü.

Köpekler heyecanla etrafında zıplıyordu, ama Hephain onlara bakmıyordu. Gözleri Cyrus'u aradı ve onu gördüğünde hemen yanına geldi. Yenilgiyi kabul edercesine başını eğdi ve "Özür dilerim.

—"

Cyrus, sözünü bitirmesine bile izin vermeden elini uzattı ve onu kendine çekti. Onu sıkıca sarıldı.

Bir kayıp daha az. Cyrus'un şu anda bir kayıp daha azına ihtiyacı vardı. Hephain'i daha da sıkı kucakladı. Söyleyebileceği hiçbir şey yoktu çünkü kelimeler yetersizdi.

Sonunda Cyrus, onu geri itip omuzlarından tutup yüzüne bakmasını sağladı. Konuşabilmesi için yine bir süre geçmesi gerekti. "Eve döndüğüne sevindim kardeşim," diye nihayet söylemeyi başardı.

Hephain'in dudaklarında duygusal bir gülümseme belirdi ve başını salladı. "Evde olmak güzel."

"İçeri gel," dedi Cyrus ve onu saraya doğru çekti.

Haberin yayılması uzun sürmedi. Olan biten her şeye rağmen, ortam artık daha hafifti. Herkesin morali daha iyiydi. Geldiğinden beri gözyaşları içinde olan Miriel bile. Bir tanrının lütfu işte bunu yapabiliirdi.

Gün geceye dönerken, Cyrus Kord'u salonda yalnız yakaladı. Aslında konuşacak bir şeyi yoktu, ama onu kontrol etmek zorunda hissetti. "Nasılsın?" diye sordu.

"İyiym," diye cevapladı Kord. "Evet, iyiym." "İyi," diye cevapladı Cyrus.

İkisi de salonda durup sessizce başlarını salladılar.

"Ben de... buna... sevindim." Cyrus içinden küfretti. Artık ne dediğini bile bilmiyordu. "Hephain'i gördün mü?"

Kord'un bakışları yere düştü, ama dudaklarına rahatlamış bir gülümseme kondu. "Gördüm." Sonra Cyrus'a bakarken kaşlarını kaldırdı. "Bu, paylaşmam gereken diğer iyi haberler için gerçekten mutlu olabileceğimi hissettiriyor."

Cyrus da gülümsedi. Alabileceği tüm iyi haberleri kabul edecekti.

Ama aniden, zihninin derinliklerinde bir çekişme hissetti.

Kord'un kaşları düştü. "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Bu çok kötü bir zamandı. "Çok üzgünüm," dedi Cyrus. "Norah. Beni çağırıyor."

Kord başını salladı. "Oh. Evet, gitmelisin."

"Gerçekten duymak istiyorum..."

"Sorun değil," diye onu teselli etti Kord. "Gerçekten. Git. Sonra seni bulurum." "Emin misin?"

"Evet." Tekrar başını salladı. "Bu önemli. Git. Sonra konuşuruz."

Cyrus gitti. Bu önemliydi. Norah ile kaydettiği ilerlemeyi kaybetmemeliydi. Gölge ordusu hakkında daha fazla bilgi edinmeyi umuyordu

—şu anda nerede oldukları, ne planladıkları hakkında daha fazla bilgi edinmeyi umuyordu, ama dikkatli olması gerekiyordu. Durum hassastı ve bu fırsatı çabucak kaçırabilirdi.

Norah onu yine loş ışıklı merdiven boşluğuna çağırdı, orada oturmuş bekliyordu.

Ona, istediği yerde hayal edebileceğini söylemeliydi, ama aslında bunun bir önemi yoktu. Onu hayal bile edemeyeceği yerlere götürebilirdi.

Zihninde ona yaklaşırken, yaz mevsimini de beraberinde getirdi. Oturduğu karanlık merdivenleri eliyle uzaklaştırdı ve yerine güllerle çevrili bir bahçe bankı koydu.

önüne, havada küçük bir kuşun bulunduğu bir çeşme yerleştirdi. Cyrus, kolunun uzanabileceği mesafede, yanındaki bankta oturduğunda, Norah onu hayranlıkla izledi.

Norah gözlerini kuşun üzerinde tuttu, ona doğrudan bakmadı, ama onun orada olduğunu biliyordu. Kuş çeşmenin etrafında uçtu ve uzaklaştı. Kuş gözden kaybolana kadar onu izledi, sonra cebinden onun kanının bulunduğu bir şişeyi çıkardı. *"Yani, kuşların bana bunları mı getiriyor?"* diye sordu.

Sonunda bakışları ona kaydı ve Cyrus başını salladı. *"Peki ya tacım?"*

"Daha büyük arkadaşlarım var." Bir ve İki'nin görüntülerini çağırdı.

Köpekleri görünce, Norah bankın arkasına hafifçe çekildi ve ellerini karnına koydu. *"Bunu onlara sen mi yaptın?"*

Onun tiksintisini anlaması biraz zaman aldı, ama sonra onun arena köpeklerine aşina olmadığını fark etti. Kulaklarının ve kuyruklarının neden kesildiğini anlayamazdı; kanlı sporların cehenneminden haberi yoktu.

Kafasını salladı. *"Hayır. Benimle birlikte, eskisinden çok farklı bir hayat sürüyorlar."*

Cyrus köpeklerin görüntüsünü eliyle uzaklaştırdı ve dikkatini tekrar ona çevirdi. Dudakları sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi açıldı, ama söylemedi.

"Başka sorunuz var mı?" diye sordu.

Alt dudağını dişlerinin arasına çekerek onu inceledi. *"Daha önce, hem son konuşmamızda hem de suikastçılarla geldiğinde bir şey söylemiştin. Alexander'ın kanının Kharav'da cildime geçtiğini biliyordun. Nasıl?"*

Onun yetenekleriyle ilgili daha fazla soru. Ama bu soru zararsız görünüyordu. Alexander ölmüştü, artık bunu kullanamazdı. *"Onun kanı benimkiyle aynı şekilde seyahat etmemi sağladı. Kanın senin cildine geçtiğinde seni gördüm. Ve onun seninle olduğunu anladım."*

"Ve bu şekilde, o öldükten sonra mortiumda bana geldin," dedi. Her şeyi bir araya getiriyordu.

Alexander hakkında konuşmak istememişti, ama şimdi kendini bunu yaparken buldu. Kelimeler kendiliğinden çıktı.

"Bir şey olduğunu biliyordum," dedi ona. *"Daha önce hiç hissetmediğim kadar şiddetli bir acı hissettim."* Hatırladı: dizlerinin üzerine çökmüş, her şey kararmış, Essandra onun adını haykırıyordu. *"Uyandığımda, onun ağırlığı, tüm hayatım boyunca içimde taşıdığım ağırlık, birdenbire yok olmuştu."* Oturdu, uyuşmuş, hala boşluğu hissediyordu.

"Ve kanı pek çok kişiye bulaştı," dedi. *"O kadar çok zihin, o kadar gürültülüydü ki, kanı hepsinin derisine bulaşmıştı. Ve anladım."* Boğazında onu boğmak üzere olan düğümü yuttu. *"Onca yıl boyunca onun ölmesini istedim,"* diye devam etti, *"ve sonra bir anda benden koparıldı... Hazır değildim. İnanamıyordum."* Hâlâ inanamıyordu.

"Onu geri istedim," dedi. *"Ve bu yüzden aradım, ama ağırlık gitmişti. Onun kanını aradım, dokunduğu herkese ulaşmaya çalıştım. Ve bu beni mortium'a getirdi. Sana."* Gözleri onun üzerindeydi, ama artık ona bakmıyordu. *"Onu gördüm,"* diye fısıldadı, daha çok kendine değil, ona, *"zihninde, yetişkin hayatımızda ilk kez."*

O ilk geldiğinde bu onun için şok olmuş olmalıydı; onun için kesinlikle şok olmuştu. Yutkundu. *"Ben nerede olduğumu, senin zihninde olduğumu fark etmeden önce beni olduğum gibi gördün. Projeksiyonumu değiştirmek için çok geçti."*

"Boynundaki izler," dedi. Artık onları saklamaya çalışmıyordu.

Kız kollarını kavuşturmuş, yumruğunu dudaklarına dayamış oturuyordu. *"Sonra geri geldin; Alexander olarak geldin."*

Adam başını salladı. Bunu yaptığına pişmandı, ama tekrar aynı fırsatı bulsa yine aynı şeyi yapardı. *"Beni geri kabul etmeni istedim,"* itiraf etti. *"Cildinde hala onun kanı vardı, ben de geri döndüm. Her şeyi yansıtabiliyordum: kıyafetini, saçını"* — durakladı — *"sesini ve sözlerini hariç her şeyi."*

"Yani, sırlarım için geri döndün."

Bunu yapmasaydı aptal olurdu. *"Bunu düşmanıma karşı bir fırsat olarak gördüm, evet."* Bir an tereddüt etti, sonra *"Ama*

seni tanıdıkça" —tekrar durakladı—"seni aldatmak beni mutlu etmedi." Bu doğruydı.

Sessizlik çöktü.

"*Peki şimdi?*" diye sordu kadın. "*Artık her şeyin farklı olduğunu, her şeyin değiştiğini bildiğine göre...*"

"*Hiçbir şey değişmedi,*" dedi.

Kaşları seğirdi. "*Nasıl böyle söyleyebilirsin? Hâlâ Mercia'ya karşı harekete geçecek misin?*"

"*Norah, Mercia hiçbir zaman öfkemin hedefi olmadı. Sadece halkımı ezmiş olanlar.*" Halkına haksızlık etmiş olanlar. Ona haksızlık etmiş olanlar. İçini çekti. "*Alexander'a karşı kişisel bir intikam duygusu besledim, evet, ama sen ve ben hiçbir zaman gerçek düşman olmadık. Ve senin bu durumun ortasında kalmış olmana üzülüyorum.*"

"*Kimse bu savaşı istemiyor,*" dedi.

Öfke içini kapladı. "*Ben bu savaşı istiyorum.*" Halkı bu savaşı istiyordu. Bunu talep ediyorlardı.

Kadının ifadesi bir anlığına tereddüt etti. "*Ne? Hayır, neden?*"

Hâlâ anlamamış mıydı? Gerçekten görmüyor muydu? "*Çünkü değişim için bu gerekli,*" dedi. "*Ve bu ödenmesi gereken bedel.*"

"*Lucien, binlerce insan ölecek, kendi halkın da dahil.*" "*Hepimiz fedakarlık yapmaya hazırız.*" Özellikle Cyrus.

Norah'ın elleri kucağında gerildi. "*Ne için?*"

"*Adalet için! Gölgeler Diyarı bedelini ödemeli.*" Tanrılar, gerçekten onların iyi davranacağını ve onun çekip gideceğini mi düşünüyordu?

"*Kharav köle sahibi tek krallık değil,*" diye itiraz etti.

"*Gölgeler Diyarı bunu besliyor. Savaş ganimetlerini satıyorlar; köle tüccarları ticaretlerini desteklemek için Gölgeler Pirinci kullanıyor. Başkaları da var, doğru—Etreus, Persus, Elam, Lorys—ve hepsi bedelini ödeyecek. Her biri. Ama önce Gölgeler Diyarı'nı ele geçireceğim.*"

Ona baktı, nefesi artık hızlı ve sığdı. Yutkundu. "*Sanırım ikimiz de yorgunuz ve düşünecek çok şeyimiz var.*" Sesi artık dikkatliydi. Fazla dikkatli. "*Daha sonra konuşabilir miyiz?*"

Onu korkutmuştu. Miriel ile olan durum hala onu etkiliyordu, her şey onu etkiliyordu ve öfkesini çok fazla göstermişti. Cyrus banketten kalktı ve aralarındaki gerginliği yatıştırmaya çalıştı.

Başını salladı, bahçeyi geride bırakarak onu merdiven boşluğuna geri getirdi.

"*Bana geri dönecek misin?*" diye sordu.

"*Sen beni çağırdığında,*" diye söz verdi. *Eğer* onu çağırırsa. Onu böyle bırakmak istemiyordu. Artık onu bir daha aramama ihtimali yüksekti. Bunu düzeltmesi gerekiyordu.

"*İyi geceler, Lucien,*" dedi.

Onu bırakamazdı.

Ama denediği her şeyin durumu daha da kötüleştireceğinden korkuyordu. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Sertçe başını salladı. "*İyi geceler.*"

Cyrus gözlerini açtığı anda çalışma odasında ve ayağa kalktı.

Yine her şeyi mahvetmişti. Öfke içini kapladı ve kolunu masanın üzerinde gezdirerek her şeyi yere attı. Gözlerinin arasını sıktı. Gölge Kral'ı tehdit etmek Norah'la hiçbir yere varamayacaktı. Neyi vardı onun? Biraz hava alması gerekiyordu.

Cyrus çalışma odasından çıkıp koridorlardan geçerek avluya çıktı. Sparring sahalarına doğru yöneldi. Öfkelerini dışa vurması gerekiyordu; duruma olan öfkelerini, ama daha çok kendine olan öfkelerini. Norah ile bağlantısını kaybederse, Gölge Kral hakkında bilgi edinmesi zorlaşacaktı.

Ve onu kurtaramayacaktı.

Kord'un yanına geldiğini neredeyse fark etmedi.

"Onunla tekrar konuştun mu?" diye sordu Kord.

Kord konuştuğunu biliyordu. Cyrus adımlarını yavaşlatmadı. Şu anda bu konu hakkında konuşmak istemiyordu.

"Ne dedi?" diye sordu Kord.

"Karmaşık," diye kısa bir cevap verdi.

"Barış istediği için mi karmaşık?"

Cyrus adımını durdurdu. Bundan kaçınamıyordu ve bu onu daha da rahatsız ediyordu.

Kord'un gözleri cevaplar için onu aradı. "Öyle, değil mi?" "Bunun bir seçenek olmadığını biliyorsun."

Kord başını salladı. "Hayır, neden bir seçenek değil? Bu, kelimenin tam anlamıyla herkesin ihtiyacı olan şey. Serra'da olanlara bak, biz de Pryam'la nasıl başa çıkacağımızı bulmak için çabalıyoruz."

"Halkın istediği bu."

"Ne istediklerini bilmiyorlar. Onları bir araya getirmene ihtiyaçları var." Cyrus i geçirdi. "Şu anda, tüm bu olan bitenin ortasında bizi Shadowlands ile savaşı sokarsan, bunu kendin için yaparsın."

"Bunu hepimiz için yapıyorum!" diye bağırdı Cyrus. "Ve kaybettiğimiz herkes için. Orion, Manus ve Kieve için..."

"Hepsi öldü! Kieve öldü! Sence intikam artık onun umurunda mı? Tanrılar aşkına, Cyrus, sen bunu görmüyorsun bile, hiç görmedin. Kieve yıkılmıştı! Pyro'nun kanına ihtiyacı yoktu, kardeşlerine ihtiyacı vardı. Bana ihtiyacı vardı. Sana ihtiyacı vardı!"

Cyrus ayağa kalktı, yumruklarını sıktı, nefesi titriyordu. "Başka bir şey var mı?" Bu konuşmayı bitirmişti.

Sözleri Kord'u incitti; bunu gördü — acıdan yüzünü buruşturan ifadesini.

"Evet," dedi Kord. Elini yüzüne sürdü. "Daha önce sana söyleme fırsatım olmadı, ama bilmelisin — Leti hamile."

Cyrus ona inanamayan gözlerle baktı. "Savaşı giderken bu dünyaya bir çocuk mu getireceksin?"

"Sen benim hayatımı savaş için feda etmemi istiyorsun." Kord başını salladı. "Neden sen hayatın için savaştan vazgeçemiyorsun?"

"Bu beni aşar!" diye tartıştı Cyrus. "Halk adalet istiyor!" "Bu adalet değıl!" Kord başını salladı. "Senin gücün var" diye ısrar etti. "Cyrus! Sen insanlara ilham veriyorsun. Tek yapman gereken bu savaş hayalini başka bir şeyle değıştirmek. Onlara yeni bir hayal, yeni bir hayat ver. Seni takip edecekler. İnsanlar seni takip edecek." Kord ellerini havaya kaldırdı. "Neden bunu tartışmaya devam ettiğimi bile bilmiyorum." Başını salladı. "Seninle tartışmaya gelmedim. Sadece Leti'yi anlatmak istedim." Sonra tiksiniş bir şekilde burnunu çektirdi. "En berbat olan ne biliyor musun? Aslında benim için mutlu olacağını düşünmüştüm."

Cyrus sessizleşti. "Kord..."

Arkadaşı tekrar başını salladı. Sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

"Kord!" Cyrus arkasından seslendi. Ama durmadı.

Cyrus keskin bir nefes vererek küfretti.

"O da neydi?" Essandra'nın sesi arkasından geldi. Cyrus döndü.

Essandra uzun mor bir elbise giymişti ve saçları arkaya toplanmıştı. Tanrılar, şu anda ona ihtiyacı vardı. Elini uzattı ve onu kendine çekti. Essandra'nın dokunuşu onu sakinleştirdi ve uzun bir nefes verdi.

"Leti hamile," dedi ona.

Essandra şaşkınlıkla nefesini tuttu ve gülümsedi. "Bu harika bir haber."

Kaşları çatıldı. "Hayır, değil." Bu nasıl harika bir haber olabilirdi ki? "Savaşa giriyoruz. Çocuk sahibi olmak için uygun bir zaman değil."

"Leti savaşa gitmeyecek."

"Ama Kord gidiyor ve onun dikkatinin dağılmasını istemem. Hiçbirimizin dikkatinin dağılmasını göze alamayız." Gözleri Leti'nin gözlerine takıldı. "Hala önlem almaya devam ediyor *musun*?"

Ağzı açık kalarak burnunu çekti. Sonra gözlerini kısarak, "Tabii ki alıyorum," dedi.

"Bu yoldan sapamam."

Dudaklarını büzdü ve elini onunkinden çekti. "O zaman dikkatini *dağıtmama* izin verme." Ve dönüp uzaklaştı.

Kırk İkinci Bölüm

Cyrus odasında volta atıyordu. Norah hala kanı kullanmamıştı. Aynı gün onu geri aramayacaktı, diye düşündü, ya da bu saatte, gecenin ortasında. Güneş çoktan batmıştı. En erken yarın olabilirdi. Bu pratik düşünceye rağmen, geçen her saat endişesini ve şüphelerini daha da artırıyordu.

Kendi kendine küfretti. Niyetini bu kadar açıkça belirtmemeliydi. Norah ile olan bağı kırılıyordu ve bunu kötü yönetiyordu.

Ve kötü yönettiği tek şey bu değildi.

Bakışları boş yatağına takıldı. Essandra ona aşkını itiraf edeli bir aydan fazla olmuştu ve o günden beri bir gece bile ayrı geçirmemişlerdi. Ama görünüşe göre bu akşam onun odasında kalmaya niyeti yoktu.

Essandra. Norah. Kord. Ondan memnun *olmayan* kimse yok muydu?

Özellikle birini düzeltmeden uyuyamayacaktı. Essandra'nın yanında olması gerekiyordu; her şeyle tek başına yüzleşemezdi. Ve böylece, kendini onun odasının kapısında buldu.

Cyrus kapıyı hafifçe çaldı. Daha önce gelmeliydi. Konuşmalarından beri ona tek kelime bile etmemişti. Ona sakinleşmesi için zaman vermek işe yaramamış gibi görünüyordu.

Cevap vermedi, o da tekrar kapıyı çaldı. Ağır. Çok ağır.

O sadece basit bir yorum yapmıştı ve Essandra onun çocuk istemediğini zaten biliyordu. Ama bu konuyu düşündükçe, Cyrus daha da tedirgin oluyordu. Belki de Essandra fikrini değiştirmeye başlamıştı.

Essandra, Amoran Kupası için büyüsünü tamamlamak için Cyrus'la kan bağı olan birine ihtiyaç duyuyordu. Bu kişi Alexander olmalıydı.

Şimdi Alexander yoktu. Adrian vardı, ama Adrian'ın gücü yoktu.

Ancak bir çocuk bu ihtiyacı karşılayabilirdi. Bir cadı ve bir kahinden doğan bir çocuk. Cyrus'tan doğan bir çocuk.

Şu anda bunu mu düşünüyordu? Daha önce düşünmemişti, ama başarısızlık her şeyi değiştirmişti. Ve Essandra birçok başarısızlık yaşamıştı.

Bunu öğrenmesi gerekiyordu. Tam çalışma odasına doğru dönmek üzereyken, Essandra kapıyı açtı ve o da geri döndü. Essandra elini beline koymuş duruyordu. Geceliği yere kadar uzanıyordu ve omuzlarını açık bir ipek bornoz örtüyordu.

Ne söyleyeceğini unuttu. "Neredeyse burada olmadığını sandım." Bu sözler ağzından çıktığında aptalca geldi.

"Seninle konuşmak isteyip istemediğime karar veriyordum," dedi. Demek hâlâ kızgındı.

"Özür dilemeye geldim." Ne için özür dileyeceğini tam olarak bilmiyordu ama.

Kollarını kavuşturdu ama hiçbir şey söylemedi. İşler iyi gitmiyordu.

"Seninle çocuk istemediğim için kızgın mısın?" diye sordu.

Yeşil gözlerinde, onun anlayamadığı bir şey parladı.

"Bunu daha önce konuşmuştuk," dedi. "Ne olacağını biliyorsun. Önümdeki yolu biliyorsun."

O sadece ayakta durup, inanamıyormuş gibi başını sallıyordu, ama bunların hiçbirisi onun için sürpriz olmamalıydı.

Ona evliliğin getirdiği korumayı bile sağlamamıştı. Önce bunu istemez miydi?

"Biz evli bile değiliz," dedi.

Kız küçük bir homurtu çıkardı ve o başka bir şey söyleyemeden kapıyı yüzüne kapattı.

Adam kapıya bakarak durdu.

Kapıyı tekrar açtı. "Güzel özür," dedi. Sonra kapıyı tekrar çarptı.

İkinci günün sonunda Norah hala onu kan aracılığıyla aramamıştı. Cyrus bunun en iyisi olduğunu kendine söyledi. Miriel geldiğinden beri

ve Norah ile tekrar konuşurken en iyi halinde olması gerekiyordu.

Yine de uyuyamadı.

Bunun yerine, kendini Miriel'in kapısında buldu. Muhtemelen ona kızmak için en çok nedeni olan kişi olmasına rağmen, ona en az kızgın olan kişi o gibi görünüyordu. Etreus'a karşı harekete geçemeyeceğini söylediğinde, haberi sessizce kabul etti, ama gözlerinde yaşlar vardı. Anladığını söyledi, bu da nedense onu daha da kötü hissettirdi.

Kapıyı onun çalmasına açtı ve ağladığını görebiliyordu.

Göğsü sıkıştı. Yapması gerekeni yapmıştı, ama bunun için kendinden nefret ediyordu.

"Seni kontrol etmeye geldim," dedi. "Ben iyiyim." Ama iyi görünmüyordu. "Bunun zor olduğunu biliyorum, ama ben..."

"Neden bir şey yapamadığınızı anladığımı söyledim." Yanağından bir damla daha gözyaşı süzülürken, kız yanağını sildi.

Bu onu çok üzdü. "Bunu da anla," dedi. "Pryam'ı senin için geri getireceğim. Sadece zamana ihtiyacım var. Hiçbir şey yapamayacağımdan değil, sadece *şu anda* hiçbir şey yapamıyorum."

Kız başını salladı, ama ona inandığından emin değildi.

Miriel ile tekrar konuştuktan sonra kendini daha iyi hissedeceğini ummuştı. Ama hissetmedi.

Şimdi kendini Essandra'nın çalışma odasının kapısında buldu ve kendini daha da kötü hissetmeye hazırды.

Essandra, uzak duvardaki rafa yaslanmış, büyük, deri ciltli bir kitabı karıştırıyordu. O içeri girdiğinde durdu, ama ona bakmadı.

"İkinci deneme için geri geldim," dedi.

Sonunda ona bakarken dudaklarını büzdü. "Neyin ikinci denemesi?"

"Özür dilemek için." Ona yaklaştı. "Özür dilerim. Seni üzmem istemedim, ama belli ki üzümüştüm."

Gözleri daha da gölgelendi. Elindeki kitabı rafa geri koydu.

"Görüyorsun ki

sorun, senin çocuk istememen değil, değil mi?" diye sordu. "Çünkü ben de çocuk istemiyorum."

Harika. İkisi de hemfikir oldukları bir konuda onu üzmüştü. Bu onu daha da karıştırdı.

"Ama sanki senin rızan olmadan böyle bir şey yapacağımı ima ediyormuşsun gibi geldi," dedi kadın. "Ve eğer gerçekten benim hakkımda böyle düşünüyorsan..."

"Öyle değil," dedi adam
çabucak. "Asla..."

"Biliyorum." Onun kendisine inanmasına çok ihtiyacı vardı. "Kötü bir kelime seçimi oldu. Ama seninle konuşmak istediğim bir konuydu, çünkü bu konuda aynı fikirdeydik, ama işlerin nasıl değişebileceğini de anlıyorum. Büyü için alternatifler bulmakta başarısız olmaya devam edersen..."

"Çocuk sahibi olmayı seçersem, bunun nedeni benim için yapabilecekleri değil, benim istediğim için olacaktır. Ve zaten bir alternatifim var."

Durdu. "Öyle mi?"

"Sana bir şey göstereyim." Onu odanın diğer tarafına, yüksek, kapaklı bir sepetin bulunduğu köşeye götürdü. Kapağı açıp içine uzandı. Tekrar doğrulduğunda, adam aniden bir adım geri attı.

Kız, koluna dolanmış büyük, siyah bir yılan tutuyordu, yılanın koyu renkli pulları parlak ve kaygandı.

"O ne?" diye sordu, sesi keskin bir şekilde kadının boynuna doğru kıvrılırken.

"Görüldüğü gibi," dedi kadın. "Merak etme, bana zarar vermez, onu ben yarattım. Sana da zarar vermez, senin kanından doğdu, yani onu Amoran Kupası büyüğü için kullanabilmeliyim."

Adam, anlamaya çalışarak ona baktı. "Sence bu... yaratık... bir insanın yerini alabilir mi?"

"Senaryoda, gücün kan bağıyla bağlı olması gerektiği yazıyor. Hiçbir yerde bir kişinin bir insan olması gerektiği yazmıyor."

"Bu zaten belli olmalı. Genellikle bir kişiyle kan bağı olan bir şey... başka bir kişidir."

Ona keskin bir bakış attı. "Senin kanından doğdu ve kan bağı oluşturmak için yeterli miktarda senin özünü barındırıyor."

"Onun ruhu yok."

"Kupanın ruha ihtiyacı yok. Büyüyü sabitleyebilecek bir araca ihtiyacı var. Bu işe yarayacak."

Hâlâ yılanı izliyordu, zihni karışmıştı. "Onu nasıl yaptın ki?"

Dudaklarını dişlerinin arasına çekti, cevap vermedi.

Ve o anladı... "Kara büyü. Bu yüzden cildinde yeni izler var." Başını salladı.

"Bundan sonra, onu bir daha kullanmam gerekmeyecek." "Peki ya Amoran Kupası büyüsü için?"

"O kara büyü değil."

"Essandra," dedi, yaklaşarak. "Bu hoşuma gitmiyor. Başka bir yol bulabiliriz."

Kız yılanı sepete geri koydu ve kapağı kapattı. "Zaten yapıldı. Ve başka bir şey için kara büyüye ihtiyacım yok."

Buna inanıp inanmadığından emin değildi.

"Umarım bu, çocuğa olan ihtiyaçlarım ve niyetlerim konusunda zihnini rahatlatır," diye ekledi.

Bu onu kesinlikle rahatlatmadı, ama çocuk konusunda ona inandı. "Özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle.

Sonunda, kadın başını salladı. "Özrünüzü kabul ediyorum."

Sesi daha da yumuşadı. "Artık daha iyi miyiz?" Daha iyi olmaları gerekiyordu. Onsuz bir gün daha geçiremezdi.

Yavaşça gözlerini kaldırıp onun gözlerine baktı. "Bir şey daha var." Ona yaklaştı.

"Senin için bir dikkat dağınıklığı gibi hissetmek istemiyorum." Nefes aldı. "Yani, senin takıntılarından dikkatini dağıtmak istiyorum, ama... ben de bir takıntı gibi hissetmek istiyorum." Gözlerini yere indirdi. "Bu muhtemelen saçma geliyor."

Elini uzattı ve çenesini kaldırarak onu tekrar kendisine bakmaya zorladı. "Eğer kendini bir takıntı olarak görmüyorsan, o zaman sana hislerimi gösterme konusunda çok başarısız olmuşum demektir."

Ona doğru eğildi, başını boynunun kıvrımına dayadı ve dudaklarını kulağına yaklaştırdı. "Senin yanımda olmana takıntılıyım," fısıldadı.

titredi. "Yanımda, benimle, her zaman. Sensiz yemek yiyemiyorum, sensiz uyuyamıyorum."

Yavaşça, onun önünde diz çöktü, ellerini tuttu ve parmaklarını dudaklarına götürdü. Avuç içlerine öpücükler kondurdu.

"Gerçekten takıntı olmadığını mı düşünüyorsun?" diye sordu, ona bakarak.

Baş döndürücü gözleri ona bakıyordu.

"Senin dokunuşuna takıntılıyım," dedi ona. Eteğini kaldırdı, elini dizinin arkasına doladı, başını eğip süt beyazı tenine dudaklarını değdirmek için onu yukarı kaldırdı. "Hissettiğin şey."

Bacağını omzuna doladı ve ona baktı. Kız dengede kalmak için ona sıkıca sarıldı.

Dizinin içini tekrar öperken gülümsedi.

"Kokuna takıntılıyım," diye fısıldadı, yukarı doğru ilerleyerek. "Tadına."

Kafası geriye düşerken yumuşak bir iç çekiş kaçtı.

"Ama en çok da, adımları haykırışına takıntılıyım," dedi.

Ve başını kızın bacaklarının arasına soktu.

Kırk Üçüncü Bölüm

Cyrus, Essandra ile taş bahçelerde yürüdü. Sabahı yatakta, birbirlerine sarılmış olarak geçirmişlerdi. O konuşurken, Essandra parmaklarını Cyrus'un saçlarında gezdirmişti. Cyrus her şeyi anlatmıştı: Etreus ve Miriel, Gregor, Kord, Serra, Rael. Norah'tan da bahsetmişti. Hiçbir şeyi atlamamıştı. Sır sakladığı için değil, daha önce küçük detayları paylaşmamış olduğu için. Endişelerini, korkularını kesinlikle paylaşmamıştı.

Şimdi paylaşıyordu.

Cyrus konuşmayı sevmezdi, ama şimdi durduramıyordu. Ve o sadece dinliyordu.

Sabah güneşinde geç bir kahvaltı yaptılar. Sonra biraz daha konuştu.

Merkezdeki fıskiye'nin önünden geçerken, "Hâlâ beni geri dönmem için aramadı," dedi. "Aramayacağından korkuyorum."

Essandra kolunu onun koluna dolayarak yürüdü. "Düşüncelerimi duymak ister misin?" diye sordu sonunda.

"Tabii ki istiyorum."

"Bence arayacak. Seni bu kadar kolay vazgeçmeyeceğini düşünüyorum ve ona vazgeçmeye gerektiğini göstermelisin. Ona nazik, dostça, hatta centilmen olabileceğini göstermelisin."

Adam burnunu çektirdi. "Ben bunların hiçbiri değilim."

"İstedığında öylesin." Onu durdurup karşısına geçti. "Ya..." Durdu ve alt dudağını dişlerinin arasına çaktı. "Ya barış fikrini bir düşünsen? Onun bunu istediği çok açık."

O geri çekildi. "Gölge Kral ile asla barışmayacağım."

"Onunla barış. O, Gölgeleler Diyarı'nın kraliçesi. Değişime etki edebilir. Tabii ki, bunun için kocasını öldürmeyi bırakman gerekecek, ama birini öldürmemek, onunla dost olmakla aynı şey değil."

"Onunla barışmak, Gölge Kral ile barışmakla aynı şey," diye tartıştı.

"Tam olarak değil. Ve Cyrus, bu aynı kral bile değil." "O babası gibi!" diye bağırdı.

Sessizleşti.

Ona bakarak iç geçirdi. "Yanlış olduğumu mu söylüyorsun?" Şu anda bunu duyacağı tek kişi oydu.

"Çevrendeki herkesin yanlış *olmadığını* söylüyorum. Norah'ın yanlış olduğunu düşünmüyorum."

Çekim o kadar beklenmedik bir şekilde geldi ki, onu neredeyse korkuttu ve hareketsiz kaldı.

Essandra'nın kaşları çatıldı ve dudakları aralandı. "Cyrus?"

"Beni çağırıyor."

"Norah mı?"

O başını

salladı.

"Şimdi mi?"

Yine başını

salladı. "Peki...

git!"

Evet, gitmesi gerekiyordu. Bekle... Oturması gerekiyordu. Bir bank buldu. "Benimle kalır mısın?"

"Tabii ki," diye söz verdi. "Burada olacağım. Git." Ama sonra onu tuttu. "Sadece... unutma, nazik, dostça, kibar ol. *Centilmen* ol. Bu sefer Gölge Kral'dan bahsetme bile."

Gölge Kral'dan bahsetme bile.

Gözlerini kapatıp başını eğdi ve kanının onu çağırdığı yere doğru yola çıktı.

Norah yine merdiven boşluğuna oturdu, ama zihni her zamanki gibi değildi. Parçalanmış ve yıpranmıştı.

Parçalanmıştı.

Cyrus, gördüğü anda kederi anladı. Sessizce zihninde dolaştı ve ne olduğunu hemen anladı.

Büyükannesi, yaşlı kraliçe naibi vefat etmişti.

Bu yüzden onu aramamıştı ve Cyrus rahatladı. Endişesi kaybolmuştu.

Essandra ona nazik davranmıştı.

"Beni bir daha davet etmeyeceğini düşündüm." Karanlıkta sessizce konuştu, sadece orada olduğunu ona bildirmek için. *"Kızgın olabileceğini düşündüm,"* itiraf etti. *"Ama şimdi... Anlıyorum. Kederini anlıyorum."*

Etrafına yumuşak bir ışık yaydı ve merdivenlerin dibinde onun önüne çıktı. *"Kaybın için üzgünüm,"* dedi.

Nazik. Cyrus ona elini uzattı. Essandra bir an şaşkınlıkla eline baktı, ama sonra elini tutup merdivenlerden inerek Cyrus'un yanına geldi.

Nazik. Centilmen. Elini kolunun altına aldı ve onu yanında yürümeye davet etti. Bu centilmen bir davranış gibi görünüyordu ve o da izin verdi.

Kadın ciddiyetle yürüyordu, ama Cyrus onun çaba gösterdiğini anlayabilirdi. Kadının bu davaya o kadar bağlı olması, kederine ve Cyrus'un onunla son etkileşimine rağmen onunla tekrar konuşmaya çalışması, Cyrus'a biraz daha çaba göstermesi gerektiğini düşündürdü. Karanlık gecenin altında bir alan açtı ve onu ateşböcekleriyle doldurdu.

Kız etkilenmiş görünmüyordu, ama onun amacı onu etkilemek değildi; sadece kızın üzüntüsünü hafifletmeye çalışıyordu. Neden ateşböceklerinin bunu başarabileceğini düşündüğünü bilmiyordu.

Belki bir süre oturup dinlenebilirlerdi.

Cyrus onu bir bankın yanına götürdü; Rael'deki taş bahçelerde, çeşmenin yanında bulunan aynı bankın yanına, ama yanına köpüren bir dere yarattı ve sabahın yumuşak ışığını içeri çekti.

Kız, Cyrus'un kolunu bırakıp oturdu, Cyrus da yanına oturdu. *"Onun öldüğüne inanamıyorum,"* diye fısıldadı kız.

Onun sözleri, Cyrus'un içinde beklemediği bir şeyi harekete geçirdi. O da bu inanamama hissini bilirdi.

"Ölüm ne kadar acımasız." Sesi titriyordu. *"Daha önce ona çok sert davrandım, aptalca bir şey yüzünden... ve bunu düzeltme şansım bile olmadı."* Burnunu sildi. *"Ölüm, ona özür dileme, ona veda etme şansımı elimden aldı."*

Cyrus'un göğsü sıkıştı. O acıyı da biliyordu.

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. *"Yatağında çok kırılgan görünüyordu,"* dedi ona. *"Onu eskisi gibi hatırlamaya çalıştım, ama"*

bu da benden alınmış gibi." Bu,

Cyrus'un aklına bir fikir getirdi.

"Onu sana gösterebilirim," dedi yumuşak bir sesle. "Eskiden olduğu gibi. Hatırlamana yardım edebilirim."

Kız başını salladı. *"Hayır. Onun yüzünün altında senin olduğunu bilirim."*

"Peki ya burada kalırsam?" diye sordu. "Sana onu gösterebilirim."

Gözlerinin kenarları gerildi. *"Bir görüntü gibi mi, yoksa bir anı gibi mi?" "Öyle bir şey, evet."*

Kadın büyükannesini görmek istiyordu; yüzünde çaresizlik okunuyordu, ama adam onu Alexander'ın görüntüsüyle incitmişti. Şüphesiz ki şu anda aklında olan buydu. Bunun farklı olması gerekiyordu. Adam, kadının ona bunu vermesine izin vermesini umuyordu. Ona bir şey vermek istiyordu.

Sonunda, başını salladı.

Cyrus etraflarına daha fazla ışık çağırdı. Onun zihninden bulabildiği her ayrıntıyı çıkardı. Çocukluğundan kraliçe naibini pek hatırlamıyordu, ama Norah onun her parçasını, yüzündeki her çizgiyi biliyordu. Cyrus da öyle.

Yaşlı kadının görüntüsünü tam arkasına getirdi. Norah onun bakışını takip etmek için döndü ve büyükannesini gördüğünde nefesi kesildi. Gözlerini kocaman açarak Cyrus'a baktı, sonra tekrar büyükannesine döndü.

Cyrus daha fazla güç çekti ve yaşlı kadının görüntüsü sıcak bir gülümsemeyle Norah'a kollarını uzattı.

Norah ona baktı, nefesi hızlanmıştı. *"Bu bir anı değil, bu..."* Büyükannesine tekrar baktı. *"Sanki o orada gibi."*

Cyrus onu oraya getirecekti. Bunu daha önce Essandra için yapmıştı. Tekrar yapabiliirdi. Onu oraya getirmek istedi. Daha fazla güç topladı ve görüntünün içine döktü. *"Ona dokunabilirsin," dedi.*

Norah uzandı ve ona sıkıca sarıldı, sanki buna inanmaya cesaret edemiyormuş gibi.

Cyrus ona güven verici bir şekilde başını salladı. Bu, Norah'ın ihtiyacı olan tüm cesaretlendirmeydi. Norah bankta sendeledi ve yaşlı kadına koştu

kadına koştu. Büyükannesinin kolları onu sardığında ağladı.

Sıcaklık. Ona sıcaklık vermesi gerekiyordu. Cyrus daha fazla güç topladı ve odaklandı. Bu kadar küçük bir şey, Soroya'nın Essandra için onunla savaştığı zamanki kadar onu yordu. Kendini Eter'e açtı ve daha da fazla güç topladı.

Norah büyükannesine sarıldı.

Kendini kaybolurken hissetti. Vizyonu daha fazla tutamıyordu. Cyrus yaşlı kadını geri çekti ve Norah'ın yüzündeki gözyaşını silmesini sağladı. Görüntüyü öne çekerek Norah'ın yanağına bir öpücük kondurdu, sonra yavaşça vizyonu ışığa geri bıraktı.

Essandra'nın endişeli sesi duyuldu. "Cyrus!" Ona geri dönmesi için sesleniyordu, ama o henüz ayrılamazdı.

Norah ağladı, gözyaşları arasında gülümsedi, büyükannesi çoktan gitmiş olmasına rağmen hala ışığa bakıyordu. Sonunda ona döndü, ama gözleri ona takıldığında nefesini tuttu.

"*Lucien!*" diye bağırdı ve ona koştu. Yanındaki bankın üzerine çöktü ve onu kendine doğru çekerek yüzüne baktı. "*Lucien, iyi misin?*"

"Cyrus!" Essandra'nın sesi tekrar duyuldu.

Norah'ın zihninden kayıp gitmemek için odaklanmak zorundaydı. "*Seninle daha fazla kalacak gücüm kalmadı,*" dedi zayıf bir sesle. "*Bazen en basit görünen şeyler en zor olanlardır.*" Zayıf bir gülümsemeyle elini sıktı. Artık etraflarındaki bahçenin görüntüsünü koruyamıyordu ve onu bırakıp gitti.

"*Lucien! Ne yapıyorsan, durmalısın! Git. Dinlen.*" "Cyrus!" Essandra onu çağırdı, sesi artık daha keskin, daha acil. "*Beni geri çağırarak mısın, Norah?*" diye sordu. Kelimeleri zar zor ama onun kendisini geri arayacağından emin olması gerekiyordu. "*Evet, ama git,*" dedi ona. "*Kendine zarar veriyorsun.*"

Görüşü bulanıklaşmaya başladı — beyaz iplikler siyahın içine çözölüyordu.

Kulaklarında bir uğultu duydu. Elleri uzak, yabancı geliyordu.

"Ben..." diye denedi, ama kelimeler dudaklarından çıkmadan kayıp gitti.

Yine de, Norah'ın zihninden düşmeden önce, zayıf bir gülümsemeyi başardı.

Rael'deki taş bahçede bir sarsıntıyla uyandı.

Essandra ona sarıldı, yüzünde panik vardı. "Cyrus, bana bak. Bana bak."

Burnundan sıcak ve koyu kan akıyordu. Konuşmaya çalıştı, ama boğazı tıkanmıştı.

"Ben iyiyim," dedi boğuk bir sesle. Ağzına akan kanı sildi. "Ben iyiyim," dedi tekrar, ama ayağa kalkmaya çalıştığında dünya yan yattı. Bacakları onu taşımadı.

Essandra onu tutmaya çalıştı. "Yardım et!" diye bağırdı omzunun üzerinden. Sesi çaresizlikten kırıldı.

Ama Cyrus kime bağırdığını göremedi. Karanlık çoktan onu sarmıştı.

Kırk Dördüncü Bölüm

Bir el alnındaki saçlarını okşadı.

Cyrus, gözlerini açmadan bile onun dokunuşunu tanıdı. Bulanık görüşünü gidermek için gözlerini kırptırırken, Essandra'nın endişeli gözlerinin kendisine baktığını gördü.

Kız, Cyrus'un kolunu sıktı. "Buradasın," diye fısıldadı.

Pencereden güneş ışığı içeri süzülüyordu. Cyrus kendini yukarı itti ve etrafına baktı. Odasındaydı, yatağındaydı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Bunu senin söylemeni umuyordum," dedi kadın. "Bir an bahçede oturuyordun, bir an sonra her yerin kan içindeydi ve bayılmıştın."

Ve her şey bir anda aklına geldi. *Norah*. Şakaklarında şiddetli bir ağrı hissettiği başını ovuşturdu.

"Kord seni geri taşıdı."

Başını kaldırdı. "Kord mu?" Tartışmalarından beri konuşmamışlardı.

"Arada sırada seni kontrol etmeye geliyor. Everan da öyle. Diğerleri de. Endişeleniyorlar, ama ben sana sadece kendini fazla zorladığını söyleyerek onları sakinleştirmeye çalışıyorum." Yüzü daha da ciddileşti. "Kendini fazla zorladın, değil mi?"

"Sence ne yaptım?"

"Cyrus." Sinirli bir şekilde ona sarıldı.

Onunla dalga geçmek çok cazipti, ama Cyrus şakacı bir ruh hali içinde değildi. "Büyükannesi vefat etti," dedi. "Bu yüzden kanı kullanmadı. Kötü şartlarda ayrılmışlardı ve o çok üzgündü."

"Oh," dedi yumuşak bir sesle.

"Ona veda etme, onu son bir kez görme fırsatı vermek istedim."

"Senin bana yaptığın gibi." O başını salladı.

Essandra kısa bir süre gözlerini kapatarak rahat bir nefes aldı. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Onun için üzülüyorum." Elini sıktı. "Ama daha ciddi bir şey olmadığına sevindim. Ne yapmış olabileceğini düşünerek kafamı yordum. Hepimiz nefesimizi tutmuştuk."

"Bir tür saldırı başlattığımı mı düşündün? Bir savaş başlattığımı mı?"

"En olası senaryo bu olduğunu düşündük," itiraf etti, ama dudaklarında bir gülümseme vardı.

O da gülümsemeden edemedi. "Bunu nasıl yapabilirdim ki?"

Kız başını salladı. "Aklımda türlü türlü tuhaf şeyler canlanıyordu."

"Bu tuhaf şeyleri bana anlat da ben de deneyim."

Kadın güldü. "Kesinlikle olmaz." Sonra sessizleşti ve tekrar ciddileşti. "İyi olduğuna sevindim."

Adam elini kadının elinin üzerine koydu. "Ben iyiyim." Etrafına tekrar bakındı. "Ne kadar süre uyudum?"

"Üç gün."

Adam irkildi. "Üç gün mü?" "Buna açıkça ihtiyacın vardı."

"Ya beni geri aramaya çalışırsa?" "O zaman seni tekrar arar."

Öyle olmasını umuyordu. Norah onda bir sorun olduğunu biliyordu. Tekrar arayacaktı.

Kapı çalındı ve odasının kapısı açıldı. Kord kapıda duruyordu. Cyrus'u görünce kaşları yukarı kalktı. "Uyanmışsın." İçeri girdi.

Essandra, Cyrus'un kolunu sıktı. "Halletmem gereken bazı işler var. Daha sonra döneceğim." Ayağa kalktı, Kord'a küçük bir gülümseme attı ve odadan çıktı.

Kord ayakta durdu ve ona ihtiyatla baktı.

"Aptalca bir şey yapıp yapmadığımı mı kontrol ediyorsun?" diye sordu Cyrus.

Kord burnunu çektirdi. "İyi olup olmadığını kontrol ediyorum. Ve evet, aptalca bir şey yapıp yapmadığımı da."

Cyrus bacaklarını yatağın kenarına salladı ama oturmaya devam etti. Bütün vücudu ağrıyordu. Yatağın yanındaki sandalyeye eliyle işaret etti. "Lütfen." Kord sandalyeye doğru yürüdü ve yavaşça oturdu.

"Norah'a bir hediye verdim," dedi Cyrus. "Muhtemelen bu sırada kendimi neredeyse öldürüyordu. Çok fazla güç gerektirdi, ama her şey yolunda. Ben iyiyim. O iyi. Gölge Kral... iyi. Ne yazık ki."

Kord'un omuzları gevşedi. Başını öne eğip ağırlığını öne vererek başını salladı. "İyi."

"Ama aptalca bir şey yaptım. Sen ve ben en son konuştuğumuzda." Kord'un gözleri tekrar yukarı kaydı ve Cyrus'un gözlerine kilitlendi.

"Özür dilerim," dedi Cyrus. "Bana Leti'den bahsettiğinde, sana söylemem gereken şey şuydu: Senin adına mutluyum. Eğer istediğin bir çocuksa, ben de senin için bunu istiyorum. Senin için bir hayat istiyorum. Tanrılar biliyor ki bunu hak ediyorsun. Sen benim en sadık dostlarımdan birisin. Kardeşim. Senin mutlu olmanı istiyorum."

Kord'un gözleri doldu. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim," diye fısıldadı. Aralarında sessizlik oldu, ama hava artık daha hafifti.

"Benimle kahvaltı eder misin?" diye sordu Cyrus.

Kord burnunu çekti. "Öğlen oldu."

Gülümsedi. "Öğle yemeği olsun o zaman."

Açlıktan ölüyorum." Kord da gülümsedi.

Yıkanıp yemek yedikten sonra Cyrus nihayet yeniden hayata döndüğünü hissetti. Başındaki ağrı azalmıştı, ancak vücudu her harekette hala acı çekiyordu. Artık arenada dövüşmediği için yumuşamıştı. Ya da belki sadece yaşlanmıştı.

Ana salondan dışarı çıktı ve avluyu geçerek ilerledi. Pryam'dan kaçanların nasıl olduğunu kontrol etmek istiyordu. Geçici olarak ordu kışlasına yerleştirilmişlerdi, ancak çoğu daha uygun uzun vadeli konaklama yerlerine yerleştirilmişti. Çoğu Cyrus'un Rael'den gönderdiği mültecilerdi, ancak Miriel'e sadık kalan bazı Pryamlılar da vardı.

Everan ona eşlik ederek bir mektup uzattı.

Cyrus, mektubun kimden geldiğini tahmin etmek için bakmasına gerek yoktu. "Gregor mu?" "Evet."

Cyrus burnunu çekip yürümeye devam etti.

"Okumayacak mısın?" diye sordu Everan. "Sen okuyabilirsin."

"Okudum zaten." "İyi."

Everan durdu. "Ne yazdığını bilmek istemiyor musun?"

Hayır. Cyrus iç geçirdi. "Ne yazıyor?"

"Phillip ordusunu Eilor'a kaydırması."

Eilor. Aleon İmparatorluğu'nun en güneydeki krallığıydı, Japheth'e en yakın olanı. Gregor'a en yakın olanı. Tabii ki Gregor gergindi. Ama bu yeni bir haber değildi.

"Son mektubunda da aynen böyle yazmıyor muydu?" diye sordu.

"Daha önce sadece Aleon'un ordusu vardı. Şimdi Phillip de oraya gitti. Orada, Eilor'da."

Yani Aleon kralı, Japheth'e karşı bir hamle yapmak için pozisyon alıyordu. Ya da yine Cyrus'u bekliyor olabilirdi. Cyrus ordusunu Japheth'ten Shadowlands'e doğru ilerletirse, Phillip artık tüm gücüyle saldırıya geçebilecek konumdaydı. Belki de her iki neden de geçerliydi.

"Gregor, Shadowlands ve Mercia ona katılmadan önce Aleon'a karşı harekete geçmemizi istiyor," dedi Everan.

Elbette öyle yapardı.

Everan mektubu katladı. "Ne yapacaksın?"

Cyrus omuz silkti. "Hiçbir şey. Aleon'a karşı harekete geçmeye niyetim yok."

"O zaman Gregor'a ne diyeceksin?"

Cyrus durakladı, sonra tekrar omuz silkti. "Hiçbir şey." Sonra zihninde bir çekişme başladı.

Norah.

"Hiçbir şey söylemezsen olmaz..."

"Gitmem gerek," dedi Cyrus ve aniden saraya doğru döndü.

"Cyrus," diye seslendi Everan.

O eliyle onu uğurladı. "Sonra görüşürüz."

Çalışma odasına varır varmaz dizlerinin üzerine çöktü, gözlerini kapattı ve başını eğdi, zihni onu çağırdığı yere doğru yol aldı.

Norah merdiven boşluğunda oturuyordu. Artık burada buluşmayı bırakmaları gerekiyordu, burası çok hoş olmayan bir yerdi.

"*Senin için endişelendim,*" dedi, onu şaşırtarak. Orada olduğunu henüz bilmediğini sanıyordu. Belki de girişlerinde dikkatsiz davranıyordu.

Kendini onun önünde gösterdi ve etraflarındaki tüneli aydınlattı. Daha da şaşırtıcı olanı — "*Endişelendin mi?*"

Kaşları çatıldı. "*Tabii ki. Seni iki kez aradım ama gelmedin. Bir şey olmuş olabilir diye düşündüm.*"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Kız onun için endişelenmişti. "*Son ziyaretim çok güç gerektirdi,*" diye açıkladı. "*Şifacım sadece bedeni iyileştirebilir, bu yüzden eski usul bir şekilde iyileşmek zorunda kaldım — uyuyarak.*"

Kız gülümsedi. "*Teşekkür ederim,*" dedi yumuşak bir sesle, onun hediyesinin bir bedeli olduğunu anladı.

Adam başını salladı. Ona bu hediye vermiş olmaktan mutluydu. "*Sana ne oldu?*" diye sordu kadın.

"*Benimle yürü,*" dedi. Onu son gördüğünde yaptığı gibi kolunu uzattı ve kız da buna olumlu tepki verdi.

Kız kolunu onun kolunun altına soktu ve tünelde yürümeye başladılar. *Bu lanet tünel.* Adam tüneli kafasından silip, denize bakan kayalıkları hayal etti. Rael'deki bu yeri çok seviyordu.

"*Bana büyükannemi nasıl öyle gösterdin?*" diye sordu kız. "*O bir anı ya da bir görüntü değildi. Gerçek olmadığını biliyorum, ama onun sıcaklığını nasıl hissedebildim?*"

Adam gülümsedi. "*Büyüyü bozma.*"

"*Ama senin için zordu.*"

"*En zor olanı. Her şeyden daha zor. Dediğim gibi, görünüşte en küçük şey.*"

"*Peki, teşekkür ederim,*" dedi kız tekrar.

"*Bunun için.*" Yürürken kızın gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti.

"*Sen çok güçlü bir gezginsin, değil mi?*" diye sordu.

"*Sanırım.*" Aslında kendini hiç güçlü hissetmemişti.

"*Boynundaki o sopalar mı?*"

Durakladı. "*Asaları nereden biliyorsun?*" Essandra dışında neredeyse hiç kimse kahinler hakkında bir şey bilmiyordu.

"Bütün gezginler onları kullanır."

Tüm gezginler mi? Ona baktı.

"Onlar asalar mı?" diye tekrar sordu kız.

Yavaşça başını salladı. Başka ne biliyordu?

"Onları görebilir miyim?" diye sordu, ayak parmaklarının ucuna basarak boynundaki işaretlere bakarken.

İşaretlerini görmek mi istiyordu? Yüzünde derin bir merak vardı. Kötü bir niyeti olmadığını biliyordu, onları görmesinin ne zararı olabilirdi ki?

Hiçbir zararı yoktu.

Adam omuzlarının arkasından uzanıp tunikasını başından çıkardı. Belinin alt kısmı ve bacakları daha fazla izle kaplıydı ve adam iç çamaşırına kadar soyundu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. *"Oh... uh... Ben demek istemedim..."*

Yanakları pembeye döndü, ama nedenini tam olarak anlayamadı. Onu görmek istemişti ve o çıplak değildi. Arenada dövüşürken bundan daha az giyinmişti.

Ama gözleri işaretlere takıldığında sessizleşti.

Etkileyici olduklarını biliyordu. Essandra ona koruma sağlamaktan daha fazlasını vermişti, ona sanat vermişti. Kollarını açarak, onu incelemesine izin verdi. Sonra döndü ve sırtını gösterdi. Onları göstermekten çekinmiyordu, özellikle de onları elde etmek için katlandığı onca şeyden sonra.

Kız yaklaştı, gözleri büyümüş, dudakları aralanmıştı. Rael'de kimse işaretleri umursamıyordu. Şimdi birinin onları takdir etmesi onu neredeyse mutlu ediyordu. Elini onun cildine doğru uzattı ama sonra durdu.

"Dokunabilirsin," dedi. Onlar onu yakmazdı... ya da onun korktuğu gibi bir şey yapmazlardı.

Ama ona dokunmadı.

"Asalar hakkında ne biliyorsun?" diye sordu ona.

"Fazla bir şey bilmiyorum," dedi. *"Sadece vücudunu gücünün yükünden koruduklarını biliyorum. Ve ne kadar çok gücün varsa, o kadar çok asaya ihtiyacın olduğunu."* Bir an sessiz kaldı. *"Senin gördüğümde daha fazlasına sahipsin."*

Onun sözleri onu duraklattı. *"Alexander'da yok muydu?"*

Kız başını salladı. *"O... senin gibi güç kullanmazdı. Daha çok... başkalarının güçlerine karşı bağışık gibiydi. Asalara gerçekten ihtiyacı yoktu."*

Bakışları artık işaretlere değil, yüzüne kaydı. Gözleri derin bir hüznle doldu. Alexander'ı düşünüyordu. Onu seviyordu. Ölümü hâlâ onu incitiyordu. Cyrus hâlâ onun acısını hissedebiliyordu.

"Onu sana verebilirim, Norah," dedi. "Alexander'ı sana verebilirim."

Yüzündeki titreşim, bunun neredeyse her şeyden çok istediği bir şey olduğunu gösterdi. Gözleri doldu ve dudağı titredi. Ama başını salladı. *"Bu gerçek olmaz,"* diye fısıldadı.

"Sen gerçek olmasını sağlayabilirsin."

Hüznle gülümsedi. *"Hayır, Lucien."*

O iç geçirdi. Eğer fikrini değiştirirse, onu ona verecekti. Sadece istemesine gerek vardı.

Aklı başka bir yere kaydı.

Ondan isteyeceği bir şey vardı. Kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Adrian'ı görmeme izin verir misin?" Ona yaklaştı. *"Onun bana gelmesine izin verir misin? Onu zihninde gördüm, ama... onu şahsen, hayatta görmek istiyorum. Bunu çok isterim."*

Dudakları açıldı, ama hiçbir kelime çıkmadı. Bakışlarını yere çevirdi, sonra tekrar ona döndü. *"İşler... karmaşık,"* dedi. Yutkundu. *"Ona senin hayatta olduğunu bile söylemedim."*

Sürpriz onu şaşırttı, ama o bunu söylediği anda mantıklı geldi. Adrian tüm hayatı boyunca Cyrus'un öldüğünü düşünerek yaşamıştı. Şimdi onun hayatta olduğunu ve düşman olduğunu öğrenmek...

"Anlıyorum," dedi ona. Yine de hayal kırıklığı dalgasını inkar edemedi.

Norah dudağının köşesini ısırdı. *"Bunu düşünebilir miyim?"*

"Tabii ki," dedi. Eğer bir yol bulabilirse... Kan kardeşi vardı ve onunla tanışmak düşüncesi... Kalbi güm güm atmaya başladı.

Gözleri onun izlerine geri döndü. *"Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim,"* dedi. *"Her şeyi benimle paylaştığın için."*

Belki de bu çok fazlaydı, ama umurunda değildi.

Ona küçük bir gülümseme attı. "*Gitmeliyim.*"

"*Beni geri çağırmak için yeterli kanın var mı?*"

Kız başını salladı.

"*Hoşça kal, Norah,*" dedi.

"*Hoşça kal,*" dedi ona ve gözlerini açarak çalışma odasına döndü.

Kalbi hâlâ hızlı atıyordu.

Norah, Adrian'la tanışmasını düşünecekti. Essandra'ya söylemesi gerekiyordu.

Hızla koridorlardan geçerek, onun genellikle bulunduğu yerlere —çalışma odası, odası ve Teron'un odası. Ama onu hiçbir yerde bulamadı. Güneş zirveye ulaşmıştı, bu da sıcaklığın zirveye ulaştığı anlamına geliyordu — bahçelerde olmayacaktı, ama yine de oraya gitti.

Yine de onu bulamadı.

Cyrus kendi yatak odasına baktı, orası da boştu. Yemek salonuna, konsey odasına ve kütüphaneye baktı. Hala yoktu.

Onun çalışma odasına geri döndü. Ortadaki masanın üzerinde büyü kitabı ve notların dağınık sayfaları duruyordu. Çeşitli ezilmiş otlar ve karışımlar içeren kaseler etrafta duruyordu. Her şeyi böyle ortada bırakmak onun tarzı değildi. Gözü Amoran Kupası'na takıldı.

Onu kesinlikle ortada bırakmazdı. Göğsü

sıkıştı. Bir şeyler yolunda değildi.

Ama hiçbir şey dökülmemiş ya da kırılmamıştı. Kötü bir saldırı izi yoktu.

Gözleri odayı taradı. Ve donakaldı.

Yılan sepetinin kapağı açıktı. Ona doğru adım attı.

Yaklaştıkça, gözleri tabanı gördü. Boştu.

Cyrus çalışma odasından çıkıp koridora koştu.

Bu iyi bir şey olabilir, diye kendini ikna etmeye çalıştı. Kız kardeşi geri getirmiş olabilir.

Ya da çok kötü bir şey olabilirdi.

Bir şeyler ters gitmiş olabilirdi.

Keşke ona büyü yapacağını söyleseydi. Yine kara büyü mü kullanmıştı? Artık buna ihtiyacı olmadığını söylemişti.

Tabii bir şey yolunda gitmemiş ve tekrar kullanması gerekmemişse...

Cyrus adımlarını hızlandırdı. Karşılaştığı herkese onu bulmak için emirler yağdırdı.

herkese onu bulmalarını emretti.

Bu krallığı paramparça edecekti.

Dışarıda, bahçeyi fırtına gibi dolaştı. Adımları çatlamış toprağa ağır bir şekilde vuruyordu. Everan ve Kord'u bulacaktı. Ama yan tarlalardan geçerken, gözünün ucunda bir şey dikkatini çektiği için durdu.

Essandra'ydı. Yalnızdı.

Ona doğru koştu. Kız, taş bir kuyuya yaslanarak yere oturmuştu. Neden orada olduğunu anlamadı. Kuyu kuruydu.

Siyah elbisesi kumla kaplıydı ve saçları, onu tutan tokadan kurtulmuştu.

"Essandra," diye seslendi.

Ama kız hareketsizce oturuyordu.

"Essandra!" Ona ulaştı ve yanına oturdu. Ancak o zaman kız yüzünü kaldırdı. Ona baktı ve gözleri odaklandı.

"Ne oldu?" diye sordu. "İyi misin?" Etrafına baktı. "Burada ne yapıyorsun? Yaralandın mı?"

"Sadece yürüyordum ve... oturmam gerekti." Yüzü ifadesizdi, sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti.

"Yaralandın mı?" diye tekrar sordu. Endişeyle onu kontrol etti.

Yaralı görünmüyordu. "İşe yaramadı," dedi. Adam durakladı. *Büyü.*

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey." Kız başını salladı. "Büyü tutmadı." Adam içini çekti, onun için hayal kırıklığı duyuyordu.

"Yılanın kanı işe yaramalıydı," dedi kız. "İşe yaramalıydı."

"Ne olduğunu bulacağız," diye söz verdi.

"Ama ben yapamam." Parmakları, onun tunik kumaşını sıktı. "Ne olduğunu anlayamıyorum."

"Çözersin."

Kız başını salladı. "Yapamam." Gözleri doldu, dudakları titredi.

"Yaptığım hiçbir şey işe yaramıyor."

"Hey. Bana bak." Adam kadının çenesini kaldırdı. "Neyin işe yaramadığını bulmak da bir ilerlemedir."

Bir gözyaşı yanağından süzülerek, cildindeki tozda bir iz bıraktı.

"Bu da bir ilerleme," diye tekrar söyledi. "Tamam mı?" Çok hafifçe başını salladı.

Sonra ifadesi değişti, sanki onu ilk kez görüyormuş gibi. "Benden bir şey mi istiyordun?" diye sordu.

"Önemli değil," dedi. "Buraya gel. Seni içeri götürelim." Onu kollarına aldı ve saraya geri taşıdı.

Sadece ikisi, yemek masasında sessizce oturdular.

Essandra kahvaltısına neredeyse hiç dokunmamıştı. Cyrus onu izlerken, sadece çatalıyla tabağındaki yiyecekleri karıştırıyordu.

Kafasını kaldırdığında, onun bakışlarını yakaladı. "Ben iyiyim," dedi yüzüncü kez.

"Biliyorum." Ama yine de ona inanmıyordu. Zayıflığını, bir kale burcundan daha kalın duvarların arkasına saklıyordu. Herkesten. Ondan bile.

Çayından bir yudum aldı. "Yıllardır başa çıktığım aynı hayal kırıklığı. Dün biraz daha sert vurdu, hepsi bu."

Cyrus bunun nedenini anlamaya çalışıyordu. Muhtemelen, önceki seferlerden daha fazla, bunun işe yarayacağına gerçekten inanmış olmasıydı. Ya da belki de, şimdiye kadar en yakın olduğu noktaya gelmiş olmasına rağmen, yine de elinden kaçırmış olmasıydı...

Her başarısızlığı omuzlarında taşıyordu. Gittikçe ağırlaşıyordu. Sonunda onu ezip geçecekti. Belki de çoktan ezmişti.

"Essandra," dedi yumuşak bir sesle. "Devam edemezsin..."

"Sence Norah bugün seni arayacak mı?" diye sözünü kesti.

Konuyu değiştirmek istemiyordu; söylemesi gereken daha çok şey vardı. Belki de önce onun biraz daha sakinleşmesine izin vermek daha iyi olurdu. Ve ona ziyaretinden bahsetmesi gerekiyordu.

"Dün onunla konuştum," dedi.

Kız sandalyesinde dikleşti. "Üzgünüm. Fark etmemişim. Sormalıyım..."

"Nereden bilecektin ki?" Onu hiç suçlamıyordu. "Sorun yok. Her şey yolunda gitti."

Kadın rahat bir nefes aldı ve başını salladı. "İyi. Bunu duyduğuma sevindim. Ne hakkında konuştunuz?"

"Adrian'la görüşmek istediğimi söyledim. Düşünecek."

Kız hareketsiz kaldı, gözleri ona sabitlenmişti. "Onunla nasıl görüşeceksin? Ona senin kanını verecek mi?"

Bu aklına gelmemişti, ama gelse bile, istediği şey bu değildi. "Onunla yüz yüze görüşmek istiyorum."

"Yani, yine Mercia'ya gideceksin?" "Büyük olasılıkla, evet."

Çatalını masaya bıraktı. "Cyrus, kardeşinle tanışmanı çok istiyorum, ama bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Gölge komutanı geçen sefer seni öldürmek için hiç tereddüt etmedi ve o zamandan beri onunla ya da Gölge Kralı ile ilişkilerin iyileşmedi. Aksine, tam tersi oldu."

Gölge komutanı umurunda değildi. "Norah ile iyi bir ilişkim olduğunu düşünüyorum."

"O da bunu sır olarak sakladı!"

"Bunu da saklayacaktır. Büyük olasılıkla."

Kadın sandalyesinde kıpırdadı ve başını salladı. "Bu hoşuma gitmedi." "Güvenli olmasını sağlayacağım," diye söz verdi.

Kahvaltıyı bitirip yemek odasından çıktılar ve yavaşça yürüdüler. Aslında onun için endişelendiği halde, onun hakkında konuşmaları garipti. Onu kuyunun yanında otururken bulmak, onu gördüğü en kötü haliydi.

"Hâlâ dünkü konuyu konuşmak istiyorum," dedi. "Ben istemiyorum," dedi kararlı bir şekilde.

Adam elini tutup onu durdurdu. "Essandra." Kız elini çekip kurtuldu. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum dedim." "Devam edemezsin..."

"Bunu yapmaya devam edemem mi?" diye tersledi. "Tekrar tekrar başarısız olmaya devam edemem mi? Öyle mi? Onların gittiği gerçeğini kabullenmemi mi istiyorsun? Artık istemeye devam edemeyeceğimi? Denemeye devam edemeyeceğimi?"

Adam içini çekti ve tekrar elini tutup onu kendine çekti. "Bunu tek başına yapmaya devam edemezsin diyecektim. Beni uzak tutmaya devam edemezsin. Önceden, onları geri getirmeye çalışan sadece sendin. Şimdi ise biziz. Bir sonraki büyüü yaptığında, ben de orada olmalıyım."

Gözleri yumuşarken, sık sık giydiği dikenli duygusal zırhı soldu.

"Artık sen ve ben varız," dedi tekrar.

"Cyrus," diye bir ses duyuldu ve o dönüp Everan'ın hızla onlara doğru yürüdüğünü gördü. Elinde bir mektup tutuyordu.

"Bir tane daha mı?" Lanet olsun. *Gregor*. "Son mektuba cevap verecek zaman bile vermedi."

"Japheth kıyılarında bir Osani gemisi görüldü."

Demek Aleon, Osan ile yeni ittifakını kurmak için hiç vakit kaybetmemişti. Osan kralı bir zamanlar Cyrus'a ittifak teklif etmişti, ama cadı meclisini öğrendiğinde teklifini hemen geri çekmişti. İttifak kurmakla değil, düşman edinmekle daha çok ilgilenmesi gerekirdi. Osan artık yanlış taraftaydı.

"Gregor, Aleon'a karşı harekete geçmemiz için bize baskı yapıyor," diye ekledi Everan. Cyrus sinirli bir nefes verdi.

Everan mektubu ona uzattı, ama Cyrus okumasına gerek yoktu.

"Cevap vermemi ister misin?" diye sordu Everan.

Cyrus başını salladı. "Henüz değil."

"Cyrus..."

"*Henüz değil* dedim."

Everan iç geçirdi. Essandra sadece onu izledi.

Cyrus sadece ihtiyacı vardı düşünmesi düşünmesi Bir bir sessiz sessiz. Essandra'nın Essandra'nın başına bir öpücük kondurdu, sonra tek başına çalışma odasına doğru yola çıktı.

Ancak, küçük bir yan odanın önünden geçerken, fısıltı sesleri duyunca durdu. Sessizce, çatlak kapıya yaklaştı ve içeriye baktı.

Kord ve Hephain.

Birbirlerine çok yakındılar.

Cyrus ne konuştuklarını anlayamadı, ama Hephain üzgündü. Kord elini uzattı ve Hephain'in boynuna doladı, onu kendine çekti. Sonra onu öptü. Uzun uzun. Derinden.

Cyrus geri çekildi, salonun ortasına doğru. Bunu görmemesi gerekiyordu.

Tam o sırada Kord kapıdan çıkıp giderken Cyrus'u gördü ve durdu. "Beni mi arıyordun?" diye sordu. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

Cyrus bir anlığına ona baktı, sonra başını salladı. "Hayır." Kord da ona bakarken yüzündeki ifade çok hafifçe değişti.

Cyrus'un gördüğünü mü merak ediyordu? Öyleyse, sormadı. Bunun yerine, sadece başını salladı ve salondan ayrıldı.

Cyrus onun gitmesini izledi. Hephain de dışarı çıkana kadar bir süre daha orada durdu.

Cyrus'un gözlerine baktığında donakaldı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu Cyrus.

Hephain başını salladı. "Hiçbir şey."

"Kord evli. Bir çocuğu olacak."

"Lütfen yapma," diye yalvardı Hephain boğuk bir sesle ve arkasını döndü. Cyrus sessiz kaldı, sadece onu izledi.

Hephain uzandı ve duvara yaslanarak nefes aldı. Cyrus'a döndüğünde gözleri kızarmıştı. "Beni şu anda hissettiğimden daha fazla utandırman mümkün değil." Dudakları titriyordu. "Ama elimde değil. Onu seviyorum." Yere baktı, sonra tekrar Cyrus'a dönerek yine derin bir nefes aldı. "Onu seviyorum. Ve onu elde tutmak için her şeyi yaparım. Onun sadece parçaları olsa bile."

Cyrus'un kalbi ikisi için de parçalandı.

Güneş çoktan ufukta batmıştı.

Cyrus çalışma odasında dizlerinin üzerine çökmüş, başı dönüyor, kalbi hızla atıyordu. Ayağa kalkamıyordu. Sandalyeye birkaç adım atacak gücü bile yoktu.

Norah'ın aramasına hazırlıklı değildi.

Haber çok erken gelmişti; fırsat çok erkendi.

Bunu her şeyden çok istiyordu, *ama her şey çok erken gerçekleşiyordu.*

Çalışma odasının kapısı açıldı, ama o kıpırdamadı. Kalbi hızla atıyordu ve bunu göğsü dışında her yerinde hissediyordu: kulaklarında, kafasında, ellerinde.

Essandra onun önüne çıktı. Bir şey söyledi, ama kulağına gitmedi.

"Cyrus?" Yanına çöktü ve elini koluna koydu. "Ne oldu? Gregor mu?"

Yavaşça gözlerini kaldırıp onun gözlerine baktı.

Gregor'u hiç düşünmemişti. Yutkundu. "Norah," diye fısıldadı. "Az önce onunla konuştum."

Yine yutkundu.

"Bana kardeşimi getirecek." Gözleri yaşardı. "Kardeşimle tanışacağım."

Kırk Beşinci Bölüm

Cyrus, nefesleri sığ, kalbi hızla çarparak bekledi. Kuşların arasından Norah ve Adrian'ın vadiye doğru yolculuklarını izledi.

Yalnız geldiler, yani gizlice geldiler.

Cyrus da köpekler dışında yalnızdı. Kord, Everan ve Jaem kamp kurmasına yardım etmiş, Essandra da çadırı ısıtmıştı. Onlar da onunla birlikte beklemişlerdi, ama Adrian yaklaşıırken Cyrus yalnız beklemek istedi.

Zırh giymemişti. Kılıcını bile almamıştı, sadece belinde bir hançer vardı. Çadırda bekledi, ama onlar geldiğinde içeride olmak istemedi, bu yüzden dışarı çıktı.

Ama dışarısı çok soğuktu. Tekrar içeri girdi.

Avuçları terliydi, ağzı kurumuştı. Adrian onun hakkında ne düşünecekti acaba? Şimdiye kadar Norah ona her şeyi anlatmış olmalıydı.

Ona her şeyi anlatmış mıydı?

Gelmişlerdi.

Kalbi kulaklarında hızla atıyordu.

Onları karşılamak için dışarı çıktı.

Adrian da zırh giymiyordu. Cyrus bunu daha önce Norah'ın zihninde görmüştü. Babalarının ayı başlı omuzluklu gümüş zırhı değildi bu, Alexander'ın giydiği zırh. Adrian'ın zırhı siyahtı, göğüs zırhında bir kış şahini vardı ve onu geride bırakmıştı.

Adrian atından indi, Norah da onu takip etti. Cyrus gülümsemeden edemedi.

Adrian beklediğinden daha uzundu. Ondan daha uzundu. Ve daha iriydi. Ama yüzü...

Cyrus yavaşça kardeşinin önüne geçti, kardeşi de ona bakıyordu. Cyrus kendi özelliklerinin çoğunu kardeşi de gördü: mavi gözler, çene hattı, burun şekli. Hepsi Cyrus'unkine benziyordu. Onların kan bağı olduğu konusunda hiç şüphesi yoktu.

Adrian ona bakmaya devam etti. Gözleri yüzünü ve vücudunu taradı, sonra tekrar yukarı çıktı. Sonra gözleri doldu. Adrian titrek bir elini yavaşça kaldırdı ve Cyrus'un yanağına dokundu, kendi yanağından da bir damla gözyaşı süzüldü.

Cyrus hareket edemiyordu. Konuşamıyordu. Nefes alamıyordu.

Adrian elini indirdi ve Cyrus'un omzunu tuttu. Muhtemelen Cyrus'un düşündüğü şeyi düşünüyordu: Bu bir rüya mıydı?

Eğer öyleyse, Cyrus bilmek istemiyordu. Uyanmak istemiyordu.

Her şeyi mahvettiği gibi bunu da mahvetmek istemiyordu.

Aniden, Adrian onu kucakladı.

Bu kucaklama Cyrus için değildi. Bunu biliyordu. Alexander içindi, ama yine de kendini ona bıraktı. Buna ihtiyacı da vardı. Bu dünyada sahip olduğu tek kan bağı olan ailesi buydu.

Adrian geri çekildiğinde, mavi gözleri kırmızıya dönmüştü.

Cyrus ona ona sıkıca omzuna omzuna "İçeri içeridedi dedi, ama sesi kendi sesi gibi gelmiyordu. Onları çadıra götürdü.

İçeri girdiklerinde, Adrian ilk konuşan oldu. "Annem bana öldüğünü söyledi."

Anne. Sadece kabuslarında söylediği bir isim. Norah'a baktı.

Yutkundu ve ellerini sıkıca sıktı, gözleri ona dik dik bakarken, sessizce ona sessiz kalması için yalvarıyordu. Adrian annelerini çok sevmiştir.

Cyrus, onun bunu saklamasına izin verecekti. Basitçe şöyle dedi: "Öldüğümü sandı.

Beni götürdüler."

Dudaklarından hafif bir rahatlama nefesinin geçtiğini duydu. "Norah söyledi," dedi Adrian.

Cyrus ona tekrar baktı, sonra Adrian'a döndü. "O zaman hikayemi biliyorsun."

Adrian başını salladı. "Köle olarak kaçırıldın, bir isyan başlattın. Ve şimdi bir kralın."

"Ve şimdi ben bir kralım," diye tekrarladı, daha çok kendine. Bu kavram artık ona o kadar da garip gelmiyordu ve ne zaman değiştiğini merak etti.

Kardeşi hala ona inanamayan gözlerle bakıyordu.

Cyrus küçük bir gülümsemeyi engelleyemedi. "Görmek ister misin?" diye sordu. "Sana gösterebilirim."

Adrian, bu fikre hemen sıcak bakmayarak hafifçe geriye yaslandı. Cyrus, onun hiç bir kahin tanıdığını merak etti. Norah, Alexander'ın herhangi bir güç belirtisi göstermediğini söylemişti; ölümünden hemen önceye kadar onun bu güce sahip olduğunu bile bilmiyorlardı. Her halükarda, Adrian Cyrus gibi bir kahinle hiç karşılaşmamıştı.

İlk tereddütlerine rağmen Adrian başını salladı.

Cyrus hançerini çekti, başparmağını bıçağın kenarına sürdü ve kesik boyunca kan damladı. "Gözlerini kapat," dedi.

Adrian Norah'a baktı ve Norah ona güven verici bir şekilde başını salladı. Gözlerini kapattı. Cyrus, Adrian'ın elini tutup kanını onun cildine bastırdı. Sonra kendi gözlerini kapattı.

Kardeşinin zihni kendisinininkine benzemiyordu. İşkence yoktu; korku yoktu, onu rahatsız eden keskin anılar yoktu. Ancak, kenarları yıpranmış anılar vardı.

Kederle dolu anılar.

Alexander'ın anıları.

Cyrus uzun süre oyalanamazdı; Adrian bekliyordu ve onun meraklı bakışlarından habersizdi. Kendini zorladı. Rael'in görüntülerini zihninde canlandırdı: sarayın etrafındaki başkent, en sevdiği bakış açısı olan havadan, yukarıdan.

"*Burası neresi?*" diye sordu Adrian, Cyrus ile birlikte altın şehri aşağıdan seyrederken.

"*Rael.*" Başkent in çoğu yeniden inşa edilmişti ve Cyrus, geldikleri noktayı takdir etmek için bir an durdu. İlerleme o anda her zaman çok yavaş görünüyordu, ama şimdi güneş ışınlarında parıltıyan şehre bakınca, gerçekten çok güzeldi.

Adrian'ın manzaraya hayranlıkla bakmaya devam etmesine izin verirken, Cyrus bir anlığına uzaklaşarak Norah'a elini uzattı ve görüntüyü onunla da paylaşmak istedi.

Norah elini tuttu, Cyrus'un kanının kendi cildine değmesine izin verdi ve gözlerini kapattı. Cyrus da gözlerini kapattı ve tekrar o görüntüye daldı.

Adrian hala büyülenmiş bir şekilde bakıyordu. "*Uçabilir misin?*" diye sordu.

Cyrus güldü. "*Hayır. O güç olurdu.*" Onları parke taşlı sokağa indirdi ve görüntüyü değiştirerek başlarının üzerinde uçan bir kuş sürüsünü gösterdi. "*Onlar aracılığıyla görüyorum,*" dedi.

"*Onları kontrol edebiliyor musun?*"

diye sordu Adrian. "*Edebiliyorum.*"

"*Bütün hayvanları kontrol edebiliyor musun?*" "*Çoğunu, kanla.*"

Adrian bir an sessiz kaldı, sonra sordu, "*Alexander'ın gücü var mıydı?*"

Cyrus görüntüyü bıraktı ve hepsini çadıra geri getirdi. Gözlerini açtıklarında, bakışları Norah'a takıldı. Ona her şeyi anlatmamıştı.

"Gücü vardı, evet," dedi Cyrus, "ama farklıydı. Ne olduğunu — Bilmiyorum."

Adrian'ın gözleri hâlâ Cyrus'un üzerindeydi. "Sen..." Sesi kısıldı ve yutkundu. "Tıpkı ona benziyorsun." Nefesi kısa ve sığdı. "Tıpkı ona."

Cyrus, Adrian'ın kaybını, hala içinde tuttuğu kederi hissedebiliyordu. "Norah, ikinizin yakın olduğunuzu söyledi."

Adrian başını salladı ve gözleri yine duygu dolu oldu.

"Yakın olabileceğimizi düşünmek hoşuma gidiyor." Cyrus'un birçok kardeşi vardı — hepsi de arenanın ona verdiği kardeşlerdi — uğruna öleceği ve onun uğruna ölecek kardeşler. Ama Adrian gibi bir kardeşi olması... Ayrılmaz bir ikili olurlardı.

"Olabilirdik," dedi Adrian.

Ama olamazlardı. Kardeşi bu dünyaya çok saf bakıyordu. Belki de Cyrus bunun için mutlu olmalıydı. "Eğer bilseydim... senin hakkında... her şey çok farklı olabilirdi. Üzgünüm, Adrian." Nasıl farklı olacağını bilmiyordu, ama farklı olacaktı.

"İşler böyle olmak zorunda değil," dedi Norah, sonunda konuşmaya başladı. "Mercia senin düşmanın değil."

"Mercia'yı düşman olarak görmüyorum."

"Ve Kharav eskisi gibi bir krallık değil," diye ekledi.

Bir adım geri attı. Nasıl böyle bir şey söyleyebilirdi? Krallık her zaman olduğu gibiydi.

"Senin tanıdığın kral öldü," dedi Norah. "Her şey değişti."

"Shadowlands hâlâ insanları köleliğe zorluyor mu?" diye karşılık verdi "Hâlâ satın alıyor mu? Hâlâ satıyor mu?"

Buna cevap veremedi. Elbette. Gerçeği inkar edemezdi.

"O zaman hiçbir şey değişmedi," dedi. Onu, işlerin farklı olduğuna ikna etmeye çalışması bile aşağılayıcıydı.

"Lucien." Ona yaklaştı. "Değişim zaman alır. Mikael iyi bir kral."

"İyi bir kral mı?" diye bağırdı, öfkesi alevlenirken. "Onun zihnindeydim, anılarını gördüm. Onun masum olduğunu mu düşünüyorsun?" Evlendiği canavarın ne olduğunu bilmiyordu.

Gözleri büyüdü ve hareketsiz kaldı. "Senin gelmediğini söyledi." Gölge Kral'ın onu kanla çağırdığını biliyordu.

"Kendimi ona göstermedim. Bu, görmediğim anlamına gelmez."

"O zaman iyiliği de görmüş olurdun," dedi Adrian, öne adım atarak, "görmemeyi seçmediysen tabii."

Kardeşinin tutumu onu şaşırttı. Cyrus kafasını salladı, kafası karışmıştı. "Gölge Kralı savunuyor musun?"

Kardeşinin gözlerinde acı parladı — ihanetin acısı. Adrian gerçekten ihanetin Cyrus'tan geldiğini mi düşünüyordu?

Adrian'ın yüzündeki gençlik kayboldu. Omuzlarını dikleştirdi. "Kralımı savunuyorum." Sesinde keskinlik vardı.

Cyrus bir adım daha geri attı. Adrian'ın Gölge Kral'ı savunmakla kalmayıp, onuruna kızgınlık duyması, onu savunması...

Adrian elini uzattı. "Kardeşim, işler eskisi gibi değil ve hala farklı olabilir."

Hiçbir şey değişmemişken neden bunu söyleyip duruyorlardı? Cyrus'un gözleri kardeşinin uzattığı ele ve kolunun manşetinin altından uzanan siyah işarete kayd.

Cyrus'un göğsü sıkıştı.

Gölgelerin işareti.

Onu uzun zaman önce kaçıranlar da aynı izleri taşıyan kollardı. Yirmi yıldan fazla zaman geçmesine rağmen, unutmamıştı. Asla unutmayacaktı.

Derisi ateş gibi yandı. "Sen de onlardan mısın?" diye fısıldadı.

Norah ona yaklaştı. "Mercia ve Kharav birleşti," dedi.

Gözleri ona kaydı. Eğer bu onun kararıysa... "O zaman Mercia da aynı kaderi paylaşacak."

"Lucien," diye yalvardı. "Değişim her zaman savaş gerektirmez. Mikael işlerin değişmesi için çalışıyor; sadece zamana ihtiyacı var. Kral olsa bile, hesap vermesi gereken insanlar var."

"Benim de var!" Söz verdiği insanlar vardı, fedakarlıkta bulunan insanlar.

Ölen insanlar.

Kadın hafifçe titredi ve Lucien kendini sakinleştirmeye zorladı.

"Shadowlands'i ele geçirmek istemeseydim bile, başka seçeneğim yok," dedi ona.

Kız başını salladı. "Her zaman bir seçenek vardır."

Bu konuyu tartışmaktan bıkmıştı. "O zaman benim istediğim gerçeğini kabul etmek zorundasın."

Norah elini uzattı ve onun kolunu tuttu. "Lucien, lütfen. Sana yalvarıyorum. Kaderi değiştirmeme yardım et. Onu kaybedemem. Kaybedemem."

Onun sözleri onu susturdu.

Onu

kaybetme

k. Kader.

Bir şey mi biliyordu? Aniden farkına vardı — bir şey görmüştü...

"Gölge Kral düşecek mi?" diye sordu.

"Senin elinle," dedi Adrian.

Cyrus başını ona doğru çevirdi. "Ne?"

"Bunca zaman Alexander olduğunu sandık," dedi Adrian, "ama Salar'ı öldürecek olan sensin."

"Ben mi?"

Adrian gözlerini kısarak baktı. "Sen bir kahinsin ve bunu görmedin mi?"

"Kendimi göremem." Norah'ın yüzünü inceledi, bunun doğru olup olmadığını görmek için çaresizce. "Gölge Kralı ben mi öldüreceğim?" Bir başka düşünce aklına gelince sonraki sözleri kesildi. "Bekle, beni gördün mü?" Bu doğru olamazdı. "Görülebilir miyim?"

Norah başını salladı.

Cyrus'un zihni karışmıştı. Bu doğru olamazdı. "Beni görmemelisin. Ben görülmemeliyim." Kahinler görülemezdi. Kolunu Norah'ın elinden çekip yüzünü elleriyle ovuşturdu. "Görülebilir miyim?" Bu ne anlama geliyordu? Ne görmüşlerdi? Her şeyi mi? Planlarını, stratejisini mi?

Norah'a baktı. "Yani, beni vizyonlarında görebiliyorsun. Ve ben başarılı oluyorum?"

"Lucien," diye fısıldadı, "Bana farklı bir gelecek yaratmama yardım etmeni rica ediyorum. Bunu yapabilecek tek kişi sensin." Tekrar elini uzattı ve onun elini tuttu. "Lucien. Lütfen." Dokunuşu yumuşak ve samimiydi.

Keşke ona istediğini verebilseydi. Başka bir şey olsaydı, yapardı. "Üzgünüm, Norah. Yapamam."

Parmakları onun parmaklarını sıkıca kavradı, yalvarırcasına.

Yine de Lucien başını salladı. "Bu kader, Norah. Eğer görülmüşse, yapabileceğin hiçbir şey yok. Ve bu, benim de kaderim olduğu anlamına geliyor."

"Hayır." Diğer kolunu da tuttu ve onu daha sıkı kavradı. "Hayır. Bunu değiştirebiliriz."

Adam yine başını salladı. "Değiştirmek istemiyorum. Bu benim kaderim. Yapmak zorundayım."

"Hayır," diye onu daha da sıkı tuttu. "Sana izin vermeyeceğim."

İzin vermek mi? "Yapabileceğin hiçbir şey yok," dedi tekrar.

Gözleri doldu ve onun gözlerine bakarak ileri geri hareket etti. Bu haberin heyecanına rağmen, onun için üzülüyordu. Norah'ı gerçekten sevmeye başlamıştı ve ona ihtiyacı olan her konuda yardım etmek için elinden geleni yapardı, ama ona bunu veremezdi.

Bu kaderin bir oyunuydu.

Gözünden bir damla yaş süzüldü. Belki gözyaşları kuruduktan, duyguları geçtikten sonra anlayacaktı.

Ellerini ona tutarken titriyordu, çaresizliği ortaya çıkıyordu. Çaresizlik her zaman kabullenmeden önce gelir.

Ancak o kabullenmeye ulaşamadı.

Hançeri kapıp göğsüne saplamaya çalıştığında, onu neredeyse yakalayamıyordu. *Elbette ona karşı koyacaktı.* Hızlıydı. Neredeyse fazla hızlıydı. Bileğini yakalayıp çevirdi ve bıçağı düşürmesini sağladı.

Aynı anda, Adrian kılıcını çekip onlara doğru atıldı, ama Cyrus, cadı grubunun gücünden yararlanarak bir acı okunu fırlattı. Aralarındaki kan bağı, okun daha da sert vurmasını sağladı. Adrian, ellerini başına götürerek dizlerinin üzerine çöktü.

Norah, iç uyluk kısmına sert bir tekme attı ve onu neredeyse yere serdi, ama Adrian onu bırakmadı. Öfke içini kaplarken hırladı. Gerçekten kadere karşı koyabileceğini mi sanıyordu? *Ona* karşı koyabileceğini mi sanıyordu? Norah, Adrian'ın gözlerine tırnaklarını geçirdi. Adrian kendini korurken, Norah'ın eli düştü ve belindeki hançere doğru uzandı.

Norah iyiydi. Ama kanlı spor dövüşçüsü değildi. Öldürmek için eğitilmemişti. Adrian gibi değildi.

Dirsekleriyle kadının yanağına keskin bir darbe indirdi, kadını sersemletip geriye doğru sendeletti. Ama onu tekrar yakaladı, kaldırdı ve boynundan tuttu.

"Sana zarar vermek istemiyorum," dişlerinin arasından söyledi. Keşke kavga etmeyi bıraksa...

"O zaman bunu yapma," diye tısladı.

"Başka seçeneğim yok. Kader kaderdir, Norah."

"Sana izin vermeyeceğim!" Sanki *onu* boğazından tutan o değilmiş gibi söyledi.

"Beni nasıl durduracaksın?" Kesinlikle tek başına değil. "Yok Edici ile mi?" O bir sorun olabilir, ama... sonra gözleri kadının dudaklarındaki kana kaydı.

Bağlayabilecek kan.

"Hayır," dedi ona. "O hiçbir şey yapmayacak. Kralın da öyle."

Ve dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırdı. Kanı diline değdiğinde, aralarındaki bağı kurdu. Büyüye ihtiyacı bile yoktu, ama emin olmak için yine de büyü yaptı.

Sonra onu bıraktı.

Kısmen iyileşmiş olan Adrian, ayağa kalkarak kılıcını aldı.

"Bunu yapmak istemezsin," dedi Cyrus.

Adrian dişlerini gösterdi. "Kardeş olsun ya da olmasın, sanırım istiyorum." Cyrus hançerini çekti ve avucunu kesti.

Norah, kendi elini tutarken çığlık attı, Cyrus'un yarasına benzeyen yaraya dehşetle gözlerini genişleterek baktı.

"Artık sen ve ben birbirimize bağlıyız," dedi ona. "Kanla birbirimize bağlıyız. Bana ne olursa sana da olur."

Korkuyla ona baktı, sonra gözleri adımlarını durduran Adrian'a kaydı. Korkusu öfkeye dönüştü. Gözlerini tekrar Cyrus'a çevirdi.

"Onlara söylemeyeceğim," diye tısladı. "Yani, tek yaptığın benim de senin kaderini paylaşmamı sağlamak oldu."

O bir savaşçıydı. Cyrus bunu kabul ediyordu.

"Sen söylemeyeabilirsin," dedi Cyrus. Sonra gözlerini Adrian'a çevirdi. "Ama o söyleyecek." O görev bilincini tanıyordu. Adrian, Norah'ın zarar görmesine izin vermezdi; bu sırrı, Norah'ın ölümüne yol açacaksa saklamazdı.

Alexander. Cyrus. Adrian. Hepsi görevlerine bağlıydılar. Bu onların kanında vardı.

"Görevini yap, kardeşim," dedi Cyrus. "Kraliçeni koru."

Adrian öfkeden titriyordu, çünkü Norah'ı koruyacaktı, bu da Cyrus'a karşı hiçbir şey yapamayacağı anlamına geliyordu.

Cyrus Norah'a baktı. Üstünlük sağlaması ona tatmin duygusu verse de, ona zarar vermek onu mutlu etmiyordu. Bunun bedelini onun ödemesini istemiyordu. "Üzgünüm, Norah," dedi.

Ona inanıp inanmadığını bilmiyordu, ama gerçekten

Ve şimdi gitmesi gerekiyordu.

Cyrus çadırdan çıktığını ya da atını hızla sürerek Essandra, Everan ve Kord ile buluşmak için atını zorladığını hatırlamıyordu. Onlara ulaştığında duyuları geri gelmiş gibi görünüyordu.

Everan, Cyrus'un köpüklü atını durdururken gözlerini atın üzerinde gezdirdi. "Ne oldu?" diye sordu.

Cyrus, at kadar ağır nefes alıp vererek attan indi.

"Cyrus?"

Artık geri dönüş yoktu.

"Ne oldu?" diye tekrar sordu Everan.

"Gregor'a yaz," dedi. "Ona savaşa hazırlanmasını söyle."

Kırk Altıncı Bölüm

Camlar yere saçıldı.

"Cyrus!" Essandra nefesini tuttu. Ana salondan onu takip ederek çalışma odasına girmişti.

O, odanın diğer tarafına bir sandalye daha fırlattı ve sandalye duvara çarparak parçalandı.

"Neler oluyor?" Sesi tiz ve endişe doluydu.

Ama Cyrus konuşamıyordu. Öfkeliydi; Gölge Kral'a, Norah'a ve kardeşine öfkeliydi. Ama en çok da kendine öfkeliydi.

Yan çift kapıyı açarak balkona çıktı, ciğerlerine hava çekerek sakinleşmeye çalıştı.

Essandra arkasından geldi. "Ne oldu?" Hâlâ ona cevap veremiyordu.

Elini koluna koydu, ama o elini çekti. "Cyrus, ne oldu?" diye tekrar sordu.

Cevap verebilmesi biraz zaman aldı. "Kendimi kaybettim," diye cevapladı sonunda.

"Neyi kaybettin?"

"Adrian'ı incittim. Ve ona vurdum." Kafasını elleriyle kavradı. "Neden yaptım bunu?"

"Norah'a vurdun mu?"

Adam başını salladı. "Ve bizi birbirimize bağladım."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?" Sesinde endişe vardı. "Neden?"

"Artık savaş kaçınılmaz."

"Neden onu bağladın?"

Taş korkuluğa yaslanarak onu sımsıkı tuttu. "Onu kırmalısın," dedi ona.

Adam başını salladı. "Hayır. Ona zarar vermelerine izin vermezler. Savaş gidiyorsak, buna ihtiyacım var."

"Cyrus," diye yalvardı. "O sana yardım etmeye çalışıyor."

"Kendine yardım etmeye çalışıyor! Çünkü ben başardım. Gölge Kral'ı öldürdüm." Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Beni gördü. Bir vizyonda beni gördü."

Kaşlarının arasındaki çizgi daha da derinleşti. "Bu mümkün değil."

"Bir şekilde mümkün."

"Görenler vizyonlardan korunur. Sen bir kalkanla korunuyorsun."

"Öyle mi?" diye karşılık verdi. Tunikasını yırttı. "Beni koruması gereken, bu lanet olası işaretlere bu kadar çok ihtiyaç duymamamı sağlayan aynı kalkan mı?"

"Çok fazla gücün olduğu için çok fazla işarete ihtiyacın var," diye karşılık verdi.

"Ya da belki de kalkanım olmadığı için çok fazla işarete ihtiyacım var." Çalışma odasına geri döndü, kadın da onu takip etti.

"Sen tanıdığım en güçlü kahinsin," dedi kadın.

"Önemli değil. Beni görebiliyorlarsa, ne yaptığımı, ne yapacağımı da görebilirler."

"Görülecek ne varsa, büyük olasılıkla çoktan görülmüştür," diye tartıştı.

"Daha fazlasını görmelerini engellemeliyim. Bunu nasıl yapabilirim?" Kız başını salladı. "Bence bu şekilde olmaz."

"O zaman nasıl işliyor?" diye bağırdı.

Kadın sessizleşti.

Uzun bir nefes verdi ve bir nefes daha aldı. "Üzgünüm. Sana kızmak istememiştim." Elini uzattı ve onu kendine çekti, yüzünü avuçlarıyla kavradı. "Beni rahat bırak, biraz daha iyi olana kadar." Kızgın ve sinirliydi, ama o bunu hak etmiyordu.

"Hayır, sorun değil..."

"Sadece biraz," dedi. "Sorun yok değil."

Kadın içini çekerek ona baktı. "Sadece biraz," diye tekrarladı.

O eğilip dudaklarına hafifçe öptü, sonra kız odadan çıktı.

Cyrus köşedeki kanatlı koltuğa çöktü. Mutlu olmalıydı, kader onun Gölge Kral'ı öldürmesini istiyordu.

Ama dikkatli olmazsa bu fırsatı kaçırabilirdi.

Norah'a kaderin değiştirilemeyeceğini söylemişti, ama buna tam olarak inanmıyordu. Bir parçası, bu kaderi kendisinin yarattığından, acımasız dürtüsüyle onu var ettiğinden ve bir iplikle ona tutunduğundan korkuyordu. Ya da belki kader ona acımişti.

Ama kader niyetini ortaya koyduktan sonra her şeyin bittiğini düşünmek aptalcaydı.

Hayır.

Strateji ve plan yapması gerekecekti. Titizlikle. Kararlılık. Sonra uygulama. Her şeyini, belki de kendi hayatını bile feda etmesi gerekecekti. Ve bu vizyon onun ödülü olacaktı.

Cyrus oturup düşündü. Sonra daha uzun süre oturdu.

Çalışma odasının kapısı açılana kadar güneş ışınlarının yerini karanlığa bıraktığını fark etmedi. Gece olmuştu.

Essandra kapıda duruyordu.

"Korkarım henüz daha iyi bir arkadaş olamıyorum," dedi yumuşak bir sesle. Gölge Kral'a karşı birkaç sağlam savaş stratejisi vardı, ama hepsi sürpriz unsurunu gerektiriyordu. Tek bir vizyon hepsini alt edebilir.

"Olacaksın," dedi kadın. "Bir çözümüm var."

Sandalyede doğruldu. "Onların beni görmesini engelleyebilir misin?"

Gülümsedi. "Muhtemelen daha da iyisi."

Daha iyi bir şey... Yavaşça ayağa kalktı. O anda, kadının elinde tuttuğu kaseyi fark etti. Kadın odaya girip kaseyi masanın üzerine koydu.

"Göz'ün seni görmesini engelleyemem," dedi. "Ama kimseye hiçbir şey göstermesini engelleyebilirim."

Eterdeki Göz. Kehanetçilere öngörülerini veren şey buydu.

"Beni diğer kahinlere göstermesini engelleyebilir misin? Onlara ne yapacağımı göstermesini engelleyebilir misin?"

Kadın başını salladı.

Gözlerini kısarak sordu. "Nasıl?"

"Görenler Aether'e giremezlerse, Göz'e erişemezler. Göz'e erişemezlerse, öngörülerini alamazlar. Hiçbirini."

Hâlâ *nasıl* olduğunu tam olarak anlamamıştı.

"Bu, kahinlerin başkalarının zihinlerine girmesini de engeller," diye ekledi. "Bunu yapmak için Eter'e ihtiyaçları var. Bu, daha önce gördükleri vizyonları bile kimseye tekrar gösteremeyecekleri veya geri dönüp inceleyemeyecekleri anlamına gelir."

Cyrus hala tam olarak anlamamıştı, ama artık *nasıl olduğunu* umursamıyordu. Sonucu anlamıştı: kimse onu göremeyecekti, ve sadece onu değil. Hiçbir şeyi göremeyeceklerdi. Ona sadece sessizce bakabilirdi.

"Mükemmel olmadığını biliyorum," dedi kız.

Ona doğru adım attı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Neden bahsediyorsun? Bu kesinlikle mükemmel." Ve onu öptü. "Anlamıyor musun? Bir kalkan sadece beni gizlerdi. Bu ise ordumuzu, saldırı planımızı gizleyecek. Gölge Kral'dan. Gregor'dan. Herkesten." Bu kadın her şeyi yapabilirdi. Onunla çok gurur duyuyordu. Onu tekrar öptü. "Yap şunu."

"Bunu söyleyeceğini biliyordum." Tunikasını çekti. "Bunu çıkar."

Başından çıkardı ve gülümsedi.

"Fazla heyecanlanma," dedi ona. "Bu hoş bir şey olmayacak." Kaseyi aldı ve ikisinin arasına getirdi. "Sakıncası yoksa," dedi, hançerini göstererek.

Cyrus onun ne istediğini biliyordu. Avucunu kaseyi üzerinde açtı.

Kadının kaşları çatıldı. "Üzgünüm. Bunun için çok fazla lazım."

Diğer avucunu da uzattı, ama kadın etini kesmek için harekete geçtiğinde, bir şey gözüne çarptı. Kadının bileğini yakaladı ve kolunu geri çekerek kolunda yeni bir dizi buldu.

"Kara büyü kullanıyorsun," dedi.

Kadın bileğini ondan çekip çıkardı ama cevap vermedi.

Cyrus başını salladı. "Hayır. Başka bir şey kullanacağız."

"Büyüyü çoktan yaptım ve bedelini ödedim," dedi kadın.

Kara büyü, onu kullanan kişiye zararlı ve yıkıcıydı ve kadın artık onu kullanmamaya karar vermişti. Gözleri kadına dik dik baktı.

"Zaten yapıldı," diye ekledi. "Kendi yararına kullan yoksa verdiğim her şey boşa gider."

Hâlâ hoşuna gitmiyordu, ama bu büyüye ihtiyacı vardı ve olan olmuştu. Yine avuçlarını uzattı, ama bu sefer öfkeyle.

"Bundan sonra bir daha yok," dedi ona. "Bir daha yok," diye söz verdi.

Essandra çok kan ihtiyacı olduğunu söylediğinde, onu neredeyse kurutacağını fark etmemişti. Sol elinden kan akışı yavaşladığında, sağ eline geçti.

Kase dolduğunda, bir dengesizlik hissetti. "Bunun benim öldüğüm kısım olmadığına emin misin?" diye şaka yaptı.

Kız ona sırtarak baktı. "Yaşayacaksın." Hazırladığı bitki karışımıyla kasedeki kanı karıştırdı.

Dumanlar havaya yükseldi.

Bir an için kadının yüzü soldu ve sendeledi.

"İyi misin?" diye sordu adam, öne doğru adım atarak. "Kara büyü mü?"

"İyiyim," dedi ona.

"Essandra..."

"İyiyim. Gerçekten." Adamın kanlı ellerini itti ve dikkatini ona verdi. Dikkatlice, kaseyi onun üzerine kaldırdı, parmak uçlarına yükseldi ve kaseyi adamın başının üzerine döktü. Başparmağını daldırdı ve adamın kaşlarının arasına ve çenesine bir iz çizdi, ancak adamın sırtından ve yüzünün yanlarından akan sıcaklık göz önüne alındığında bu tamamen gereksiz bir hareketti.

Ama adam sessiz kaldı ve onun devam etmesine izin verdi.

Essandra diz çöktü ve kasenin içindeki kanın geri kalanını yere döktü, büyük bir su birikintisi oluşturdu.

Adam onu kaçınmak için geri çekildi. "Hayır, içine gir," dedi ona.

Bu giderek daha garipleşiyordu, ama o itaat etti.

"Şimdi, bu çok önemli," dedi Essandra, kaseyi masanın üzerine koyup onunla birlikte su birikintisine adım attı. "Bir sonraki aşamada kanı dışarı çıkaramazsın."

Etraflarını kaplayan kırmızı havuza baktı. Bu sorun olmamalıydı.

Essandra, kanla kaplı parmaklarıyla tekrar yaklaştı ve göğsüne bir çizgi çizdi. Karnına ulaştığında, bir dairenin içine bir üçgen çizdi.

"Bir sonraki kısım acı verecek," diye uyardı. Hançerini kaldırdı ve adam, bıçağın üzerinde siyah bir alevin parladığını izledi.

Adam durakladı. "Norah bunu hissedecek mi?" Yine de yapacaktı, ama Norah'ın acı çekmesi fikri hoşuna gitmiyordu. Avuçlarını kesmek yeterince kötüydü.

"Hayır. Bu değil. Ama sen hissedeceksin." "Yap," dedi.

Ama kız, yakıcı hançeri karnına sapladığında, bu sözleri söylediğine hemen pişman oldu. Boğazından bir hırıltı çıktı. Beklediği bu değildi ve kanla çevrili üçgenin ortasından çıkan sapı hayretle izledi.

"Çok üzgünüm," dedi kız, bıçağı çıkarırken nefes nefese.

O, ağır ağır nefes alıp vererek bıçağa baktı, sonra kadına döndü. "Ne yaptın?" Onu bıçaklamıştı. *Onu bıçaklamıştı*. Geri adım attı, ama kadın onu yakaladı.

"Havuzun içinde kal!"

Sonra, kadının kolundan siyah bir yılan çıkıp koluna dolandığında gözleri fal taşı gibi açıldı. Bu, daha önce gördüğü yılanın aynısıydı. Yılan gittikçe büyüdü. Siyah pulları kırmızıya döndü ve başının etrafında bir başlık açıldı. Yılan, sanki ona saldırmak istercesine kadının kolundan yukarı doğru kaydı.

Adam tekrar geri adım atmaya çalıştı, ama kadın ona sarıldı. "Havuzun içinde kal!" Adamı sıkıca tuttu. "Gözlerini kapat," diye yalvardı.

Ama gözlerini kapatması mümkün değildi.

Yılan saldırdı. Ama ısırmadı. Bunun yerine, kafasını Cyrus'un midesindeki yaraya gömdü.

Cyrus bağırdı ve kıvrandı, içgüdüsel olarak onu yakalamaya çalıştı, ama kadın onun ellerini tuttu. Onu itti, ama karnını tırmalarken, yılanın son kısmı onun içinde kayboldu, yara da ortadan kayboldu.

Cyrus geriye sendeledi, nefes nefese kalmış, karnına bakıyordu. "İçimde mi?" Etini yırttı. "Çıkar onu!"

Kadın onu tekrar yakaladı. "Aether'in içinde!"

"Çıkar onu!"

"Senin içinde değil, Aether'de!"

"Çıkar onu!"

Kadın onun yüzünü tuttu. "Cyrus!" Onu sıkıca tuttu. "Senin içinde değil.

Eter'de."

O, kadının sözleri kafasına dank ederken kendini tutmak için kadını sımsıkı tuttu. "Eter'de mi?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Senin içinde değil," diye onu ikna etti.

Yavaşça dizlerinin üzerine çöktü, paniği hala içini kaplamış, göğsü inip kalkıyordu. İhlal hala devam ediyordu.

O da onunla birlikte yere çöktü.

"Bu kadar mı? Bitti mi?" diye titrek bir sesle sordu. Kız başını salladı. "Bitti."

Sakinleşmek için kendine biraz daha zaman tanıdı, ama sakinleşemedi. "Ne kadar sürecekt?" diye sordu. Bunu bir daha yapmak zorunda kalırsa...

"Bu, senin kanının gücünden oluşuyor. O güç kaldığı sürece yılan da kalacak."

"Yani, ben hayatta olduğum sürece." Kız başını salladı.

Tanrılara şükürler olsun.

"İyi misin?" diye sordu ona. "Hayır," diye nefes nefese cevapladı. "İyi değilim."

Kırk Yedinci Bölüm

Teron, Cyrus'un itirazlarına rağmen, Essandra yerdeki kanı temizlerken Cyrus'un kesik avuç içlerini tedavi etti. Visa ona yardım etti, ama bu durumu daha iyi hale getirmedi. Onların bunu yapmasını görmek hoşuna gitmiyordu, ama Teron işini bitirdiğinde, onlar da işlerini bitirmişlerdi.

Saat geç olmuştu, gece yarısı geçmişti.

"Teşekkürler," dedi Cyrus, Teron ve Visa ayrılmadan önce.

Essandra ile tekrar yalnız kaldığında, sonunda biraz daha iyi hissetmeye başlamıştı. Ama Essandra'nın yüzü solgundu. Elini uzattı ve onu kendine doğru çekti.

"İyi misin?" diye sordu. Essandra başını salladı.

"Kara büyü yüzünden, değil mi?"

"Ben iyiyim," diye ısrar etti.

Suçluluk duygusu onu kemiriyordu. Bunu onun için yapmıştı.

"Sana bir şeyler yiyelim," dedi ve onu koridordan mutfağa doğru götürdü.

Mutfak personeli uyuyordu, ama yiyecek bir şeyler bulmak ne kadar zor olabilirdi ki? Onu küçük bir sandalyeye oturtup rafları ve kilerdeki eşyaları karıştırmaya başladı. Çok fazla yiyecek vardı, ama hiçbirisi onun alışık olduğu şekilde değildi. Çiğ sebzeler — havuç, kereviz, kuşkonmaz. Tatsızdı. Aramaya devam etti. Sonunda, en sevdiği kurutulmuş balık buldu ve gülümsedi.

"Al," dedi ve ona uzattı.

Kız bir anlığına ona baktı ve kaşlarını çatı. "Aslında," dedi, "aç değilim. Sanırım sadece dinlenmem gerekiyor."

"Emin misin?" diye sordu, kurutulmuş balığı ona yaklaştırarak. Sadece koklasa bile, muhtemelen iştahı açılırdı.

Ama kız yüzünü buruşturarak geri çekildi. "Eminim," dedi çabucak.

Balıkları orta masanın üzerine koydu. "Tamam," dedi yumuşak bir sesle. Kız önceki halinden daha kötü görünüyordu. *Artık kara büyü yok*, diye kendine yemin etti.

Ayağa kalktı ama kolunu sıkıca tuttu. Bu durum hiç hoşuna gitmedi. "Ben tutuyorum," dedi ve onu kollarının arasına aldı.

Cyrus onu odasına taşıdı ve yatağına nazikçe yatırdı. Kıyafetlerini çıkarıp yanına uzandığında, kız çoktan uykuya dalmıştı.

Onu kendine çekti. Kızın sıcaklığı onu sakinleştirdi; bedenlerin birbirine, tenlerin birbirine değmesi. Ruhların birbirine değmesi. Gözlerini kapatıp kızın kokusunu içine çekti, sonra uyku onu da sardı.

Zihninin renklerine, rüyaların dünyasına daldı ve orada bir kadın görüntüsü belirdi. Bu kadını daha önce görmüştü — beyaz bir atın üzerindeki bir kadın. Uzun örgüler ve tüylerle süslenmiş koyu saçları rüzgarda savruluyordu. Yüzünde, onu son gördüğünde olduğu gibi boya vardı, ama bu sefer farklıydı. Gözlerini siyahla boyamış, şakaklarından şakaklarına geniş bir çizgi çekmiş, yanaklarına kırmızı çizgiler çizmişti.

Tekrarlayan rüyalar görmesi sık olmazdı, ama şimdiye kadar birkaç kez onu görmüştü. Hala kim olduğunu bilmiyordu, ama pek de umursamıyordu. Ona hiçbir şey ifade etmiyordu, onun için hiç kimse değildi. Ama kanlı rüyalardan daha kolay izlenebilirdi.

Cyrus uyandığında Essandra gitmişti, muhtemelen cadılık işleriyle uğraşıyordu. Esnedi ve hızla kalktı. Sabah henüz erkendi ve çok fazla uyumamasına rağmen, her şeyi göz önünde bulundurursak, dinlenmiş, iyi ve neşeli hissediyordu.

Güzel bir günün başlangıcıydı — savaş planlamanın günü.

Hazırdı. Jaem'i Mercia'da bırakıp bilgi akışını sürdürmesine sevindi. Cyrus da bir strateji belirlemişti ve artık unsurunu koruyabileceğinden emindi.

Sürpriz, o bundan daha da emindi. Sadece konseyini ikna etmesi gerekiyordu. Ancak bunun için fazla enerji harcamayacaktı. Onların desteği olsun ya da olmasın, yoluna devam edecekti.

Daha çok Everan ve Kord'u önemsiyordu. Savaş alanında onunla birlikte olacak olanlar onlardı. Ve geri kalan adamları.

Ve Miriel. Ama Bash, Cyrus'un ondan ne istediğini duyduğunda zorluk çıkaracaktı.

"Kesinlikle olmaz," dedi Bash, hepsi konsey odasındaki masanın etrafında otururken. Cyrus'un beklediği gibi tepki verdi.

Konseyi de öyle tepki verdi, ama Cyrus onları umursamıyordu.

Cyrus, Miriel'e baktı. "Ben Gölge Kral'a ulaşana kadar, ordumuzun Japheth'te olduğu yanılsamasını sürdürmen yeterli." Cyrus'un Gölge Diyarları'na saldırı başlatana kadar, Phillip'in dikkatini dağıtıp onu Japheth'te tutması gerekiyordu.

"Gregor bunu çok çabuk anlayacaktır," dedi Bash. Japheth kralını fazla abartıyordu.

Cyrus aslında öyle olacağını düşünmüyordu. "Miriel'in illüzyonları olağanüstü. Hiçbir fikri olmayacak."

"Ordumuzun illüzyonu ile onun gerçek ordusu arasındaki mesafe ne kadar fazla olursa, bu hileyi sürdürmek o kadar kolay olur," diye ekledi Everan.

"Phillip'e ordumuzun Japheth'te olduğuna inandırarak Aleon'a baskı yapmak, onun kuvvetlerini Shadowlands'e kaydırmasını engelleyecektir," dedi Cyrus.

"Yani onu Gregor'la savaşmaya mı göndereceksin?" diye sordu

Bash acı bir şekilde. "Savaş olmayacak," diye ısrar etti Cyrus.

"Shadow King'e saldırımı başlatır başlatmaz

Sayı Kralı'na saldırıyı başlattığım anda, Miriel'i oradan

çekeceksin." "Gregor buna iyi tepki vermeyecek,"

dedi Kord.

Cyrus başını salladı. "Önemli değil. Phillip, Gregor'un yalnız olduğunu görünce onun icabına bakar."

"Bu hoşuma gitmedi," dedi Bash.

Ama bu Bash'ın kararı değildi. Cyrus, Miriel'e odaklandı. "Sen sadece illüzyonu yaratmak için orada olacaksın," dedi ona. "Sonra seni oradan çıkaracağım. Söz veriyorum."

"Mercia ve Osan ne olacak?" diye sordu Bash.

"Osan'ı bana bırak. Mercia'ya gelince, asıl tehdidin Japheth'te olduğunu düşünürlerse, güçlerini Aleon'a katılmak için göndereceklerdir."

"Harika, tam da Miriel'in olacağı yer," dedi Bash keskin bir sesle.

"Onlar oraya varmadan sen çoktan çıkmış olacaksın," dedi Cyrus.

Miriel alt dudağını ısırıldı. "Ve bu, Gölge Kral'ı hazırlıksız yakalamanızı sağlayacak mı?"

Cyrus başını salladı. "Ve bu, müttefiklerinin dikkatini dağıtacak ve onu onların desteğinden mahrum bırakacak."

Miriel Bash'a baktı, sonra tekrar Cyrus'a döndü. "Ben yaparım."

Zaferine bir adım daha yaklaştığını hisseden Cyrus odasına geri döndü. Hava çok sıcaktı. Tunikası terden sıırıslılam olmuştu. Üstünü değiştirip Essandra'yı bulmaya gidecekti. Toplantıya katılmamıştı, bu garipti. Aslında o kadar da garip değildi. Bazen, üzerinde çalıştığı bir şeye kendini kaptırırdı.

Yan giyinme odasından temiz bir tunik aldı ama banyo odasından cam kırılma sesi geldiğinde durdu.

Ana yatak odasına geri döndü. "Essandra?"

Cevap gelmedi, ama kapalı kapının arkasından bir hışırtı sesi geldi.

Hızla kapıya doğru gitti. "Essandra?"

"Bir dakika!" diye seslendi içeriden.

"İyi misin?" diye sordu.

"E-eyet." Ama sesi iyi gelmiyordu.

"Girebilir miyim?"

Yine ayak sesleri duyuldu ve bir şeyin düştüğü sesi geldi. Belki bir tabure.

"Essandra?" Kapının kolunu denedi, kilitli değildi.

Kapıyı ittiğinde "Hayır!" diye bağırdı.

Kız, mermer zeminde dizlerinin üstüne çökmüş, çılgınca mermerden kanı silmeye çalışıyordu.

"Essandra!" İçeri girip yanına çöktü. "Ne oldu?"

Gözlerinden yaşlar akıyordu. Gözleri dehşetle doluydu. "Çok üzgünüm!

Kaza oldu!"

"Ne?" Kafası karışmış bir şekilde başını salladı. "Ne kaza oldu?"

Yerdeki havluları kaparak, hala çaresizce kanı silmeye çalışıyordu.
"Bunun olmasını istemedim."

Adam kadının kolunu tuttu. "Dur! Bırak onu! Yaralandın mı?"

"Yapamadım!" diye hıçkırarak söyledi. "Ondan kurtulacaktım, ama yapamadım. Ve şimdi aklımı kaçıyorum galiba!"

"Neyi kaybediyorsun?"

Bütün vücudu titriyordu. Sözcükleri ağzından çıkaramıyordu. Kanlar içindeydi.

Adam donakaldı.

Kan, bacaklarının arasından akıyordu. Elbisesini ayaklarına kadar ıslatmıştı.

"İsteyerek yapmadım," diye ağladı. "Kaza oldu. Yemin ederim." Kalbi hızla çarpmaya başlayınca nefesi hızlandı ve sığlaştı.

"Ne kazaydı?"

Dudaklarından bir başka hıçkırık kaçtı. "Çok üzgünüm."

Adam kadının omuzlarını kavradı ve onu kendine çekti. "Ne kaza oldu?" diye tekrar sordu.

"Çocuk," diye fısıldadı gözyaşları arasında.

Nabızı boğazında o kadar hızlı atıyordu ki, nefes almakta zorlanıyordu. Neredeyse soramayacaktı. "Hamile misin?"

Bir kez daha hıçkırarak ağladı.

Kafası karışmıştı. "Bunu önleyebileceğini sanıyordum."

"Önledim! Yani, büyüler yapıyordum ama bilmiyorum... Her şeyi mahvettim." Hıçkırıkları vücudunu sarsıyordu. "Kasten yapmadım. Lütfen kasten yaptığımı düşünme!"

"Dur," dedi, onu sakinleştirmek için hala ona sarılmış halde. "Dur, dur. Bilerek yaptığını sanmıyorum."

Hıçkırıklar hala onu sarsıyordu. "Çok üzgünüm!"

Onu daha sıkı tuttu. "Üzülmene gerek yok. Üzülme."

"Böyle olmasını istemedim! Senin bunu istemediğini biliyorum. İsteyerek yapmadım. Ondan kurtulacaktım," diye ağladı. "Ama sonra bunu yapamadım."

"Bu..." Adam başını salladı. Bu olamazdı. "Bunu aklından bile geçirme," dedi. "Eğer hamileysen..."

"Ama çok ileri gittim," diye hıçkırdı. "Sanırım şimdi onu kaybediyorum."

Etrafına bakındı ve büyü çemberlerini ve mumları fark etti. Korkuyla ona baktı. "Bunu kendine mi yaptın?"

Kadın bir kez daha titredi. "Başladım ama yapamadım. Onu kaybetmek istemiyorum!"

Onu kendine çekerek sakinleştirmeye çalıştı. "Sorun yok. Ondan kurtulmak zorunda değilsin. Her şey yoluna girecek."

"Çok fazla kan var," diye ağladı.

"Biliyorum." Onu kollarının arasına aldı ve banyoya taşıdı. "Seni temizleyeceğiz," dedi ve onu küvetin yanındaki yere nazıkçe indirdi. "Teron'u çağıracağım, hemen döneceğim. O her şeyi düzeltecek."

Kız gözyaşları arasında başını salladı.

Cyrus odasından fırlayıp koridorlardan koştu. "Teron'u çağırın!" diye bağırdı. Onu duyabilen herkese emirler yağdırdı. "Su! Sıcak! Ve çarşaf! Hemen!" Kim oldukları umurunda değildi. Hepsi yardım etmek için koştu. Odaya geri döndüğünde, Visa orada Essandra'nın elbisesini çıkarmaya yardım ediyordu. Çevik parmakları katmanları hızla çıkardı ve Cyrus minnettar oldu.

İki kadın daha sıcak suyla gelip küveti doldurdu. Essandra titreyerek ayağa kalktı, ama Cyrus bir anda yanına gelip onu kaldırdı ve küvete soktu.

Teron koşarak geldi. Cyrus ona yer açmak için kenara çekildi ama Essandra'nın elini tutmaya devam etti. Teron uzanıp elini Essandra'nın omzuna koydu.

Su, Essandra'nın kanıyla kırmızıya dönmüştü. Essandra öne doğru eğilirken yüzünü buruşturdu.

"Acıyı dindir," diye emretti Cyrus.

"Deniyorum," dedi yaşlı şifacı.

"Çok üzgünüm," dedi Essandra ağlayarak.

"Bunu söylemeyi bırak," dedi Cyrus. Nefesi kesilmişti, tek odak noktası Essandra'ydı. "Üzülmene gerek yok. Her şey yolunda. İyileşeceksin."

Göz yaşları hala yüzünü ıslatıyordu. "Kaybetmek istemiyorum." "Kaybetmeyeceksin."

Ama Teron durakladı, yüzü ciddiydi.

Cyrus anladı. *Zaten kaybetmişlerdi.* Kafasını sallayarak yaşlı adamın konuşmasını engelledi. "Onu iyileştir," dişlerinin arasından söyledi.

Teron tekrar öne eğildi, elini uzattı ve Essandra'nın karnına koydu.

Yavaşça, vücudu gevşedi, sadece hıçkırıklarının titremesi kaldı.

Yaşlı şifacı işini bitirince geri çekildi ve Cyrus'a hafifçe başını salladı. "İyileşecek," dedi. "Ama şimdi dinlenmeli."

"Teşekkür ederim," dedi Cyrus.

Teron banyo odasından çıktı ve Cyrus, Essandra'nın yüzündeki saçları kenara çekti. "Seni yatağa götürelim," dedi.

Visa birkaç havlu aldı ve Cyrus ona ayağa kalkmasına yardım ederken Essandra'nın üzerine örttü. Sonra onu kucağına aldı ve yatağa taşıdı.

Yanına uzanarak onu kendine çekti ve kollarını ona doladı. Essandra'nın gözyaşları hala akarken, göz kapaklarına nazikçe öpücükler kondurdu.

"Dinlen, aşkım," diye fısıldadı.

Çocuk sahibi olmamak için her şeyi yapacağını düşünmüştü. Şimdi ise onu geri almak için her şeyi yapardı.

Kırk Sekizinci Bölüm

Cyrus karanlıkta uyanık yatıyordu.

O hamileydi.

Suçluluk duygusu onu içten içe parçalıyordu — o, ona gelemeyeceğini düşünmüştü. Ondan kurtulması ve bu yükü tek başına omuzlaması gerektiğini düşünmüştü.

Bir çocuk, ailesini geri kazanmak için ihtiyacı olan şeyi ona verecekti. Yine de, bunu kasten yaptığını bir an bile düşünmedi. Onun çaresizliği onu rahatsız ediyordu.

Ve kadın sürekli özür diliyordu.

Sanki ona kızacakmış gibi.

Kızgındı.

Ama sadece kendine.

Ona söyleyemediği, ona güvenemediği, en çok ihtiyaç duyduğu anda ona güvenemediği için kızgındı.

Ve hepsi onun

hatasıydı. Cyrus onu

kendine çekti.

Çocuk istemediği doğrudu ve verdiği tüm nedenler de doğrudu — görevinden uzaklaşamazdı ve sadece çocuk istemiyordu. Ama daha da önemlisi, ona her şeyini veremeyeceği bir çocuk istemiyordu. Onu tamamen sevemeyeceği, onu yetiştiremeyeceği, onun yanında olamayacağı bir çocuk istemiyordu. Ve bunların hiçbirini yapabilecek kadar uzun yaşayacağını ummuyordu.

Gölge Kral'dan intikam almasının bir bedeli olacağını, bu bedelin de hayatı olacağını tahmin ediyordu ve bununla barışık olmuştu. Kaderin ondan isteyebileceği şeyi kabul etmişti. Bu yüzden, hiçbir zaman bir şey istemeye ya da hayal kurmaya izin vermemişti.

Ama Şimdi, Essandra kollarında, ilk kez hayal kurmasına izin verdi. Onunla bir gelecek hayal edebiliyordu. İlk kez yaşamak istedi. Ve artık galip geleceğini bildiği için...

Cyrus onu kendine daha da yaklaştırdı ve Essandra kıpırdadı. Gözlerini açtı ve ona baktı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. Parmaklarının tersiyle kızın yanağını okşadı.

Göz kapakları yavaşça kapandı. "Gitti," diye fısıldadı. Cyrus biliyordu. Saçlarını alnından çekti.

"Uyudun mu?" diye sordu kız.

Cyrus başını salladı. "Hayır. Ama sorun değil. Burada seninle yatmak ve düşünmek çok güzel."

"Ne düşünüyordun?"

Kadının yüzünü inceledi. Kaşlarını, burnunu, dudaklarını. "Seninle bir hayat sürmek ne kadar harika olurdu." Sesi fısıltıya dönüştü. "İyi bir koca olurdum. Ve iyi bir baba."

Gözleri doldu ve adam akan gözyaşlarını öptü.

"Senin istediğin bu mu bilmiyorum," dedi ona, "ama eğer  yleyse, ben de istiyorum. Seninle istiyorum. Bu krallığın gördüğü en güzel düğünü yapacağız."

Kız başını salladı. "Ben de seninle bunu istiyorum," diye fısıldadı. "Ama düğün istemiyorum. Sadece senin karın olmak istiyorum."

"O zaman öyle olsun." Onu  pt . "Karım." Onu tekrar öptü.

Kız ona sarıldı. "Bütün bunları geride bırakmak istiyorum," dedi. "Hepsini geride bırakalım. Sadece sen ve ben."

"Bütün bunlar bittiğinde," diye söz verdi, "kral olsam da olmasam da, sen benim kraliem olacaksın. Ve seni seveceğim. Hayatımın son gününe kadar seni seveceğim."

Kız, elini onun ensesine koydu ve onu kendine daha da yaklaştırdı. "Beni Şimdi sev," diye yalvardı. "Şimdi bitsin."

"Yakında, aşkım. Yakında."

Cyrus onu göğsüne çekti ve başının üstüne öptü. O ağlayarak uykuya dalarken onu sıkıca sarıldı.

Cyrus geminin limandan yavaşça uzaklaşmasını izledi. Miriel arka güverteden el sallıyordu. Japheth'e ulaşması sadece iki gün sürecekti, bu da Cyrus'a doğru kararı verip vermediğini düşünmesi için iki gün zaman tanıyordu.

Şüpheye düşmeye başlamıştı.

Gregor'un hilelerini keşfetmesinden endişe duyduğu için değildi. Essandra'nın geçen bir yıl boyunca verdiği rehberlikle Miriel, sanatında usta olmuştu. Cyrus, ona daha fazla güç vermek için kanını göndermişti, ama ona gerek yoktu. Tamamen kendi başına, dünyanın daha önce hiç görmediği kadar büyük bir ordunun illüzyonunu yansıtabilirdi.

Yine de, göğsünde bir ağırlık hissediyordu.

Essandra ondan bunu bitirmesini istemişti. Ondan her şeyi bitirmesini istemişti.

Bu, daha önce aklının ucundan bile geçmemişti. Kord onu durdurması için baskı yaptığında, Norah ona yalvardığında bile, bu fikri içgüdüsel olarak reddetmişti.

Ama şimdi Essandra ondan bunu istemişti... Şimdi onun geleceği olmasını istemişti... O da ona bunu vermek istiyordu.

"İyi misin?" Everan'ın sorusu dikkatini dağıttı.

"Tabii ki," dedi Cyrus çabucak. Suyun ötesine baktı ve Miriel'in gemisinin gitmiş olduğunu gördü.

Saraya geri döndüler ve zihni tekrar Essandra'ya kayd.

"Her şey bittiğinde," demişti ona. Ama ne zaman bitecekti? Gölge Kral'ı öldürdükten sonra, suikastçıların loncasına da son vermesi gerekecekti. Miriel için Pryam'ı geri kazanması gerekecekti. Etreus'u, Birliği ve köle ticaretini destekleyen herkesi alt etmesi gerekecekti. Söz verdiği buydu.

Essandra için her şeyi feda ederse, sadece Gölge Kral'ı değil, taahhüt ettiği her şeyi, söz verdiği her şeyi de feda etmiş olacaktı.

Miriel Japheth'e ulaşmadan onu geri çağırabilirdi.

Bunu yaparsa, Miriel her şeyin bittiğini, Pryam'ı onun için geri kazanamayacağını anlayacaktı. Miriel onu asla affetmeyecekti, ama

Rael'de güvende olacaktı. Eğer isterse, Essandra'nın cadı grubuna katılabilirdi.

Onu hayal kırıklığına uğratma düşüncesi midesini bulandırıyor.

Ordusu hazır. Japheth'ten lejyonlarını çekip yerine Miriel'in hilesi ile değiştirirse, yüz yetmiş beş bin kişilik bir orduya sahip olacaktı. Dünyanın en büyük ordusu.

Ama onları tutabilirdi.

Durdurabilirdi.

Essandra için durabilirdi. Karısı için. Kraliçesi için. Geleceği için. Duracaktı.

Saraya vardılar ve Cyrus ağır kapılardan geçip ana salona doğru yürüdü. Everan ona başka bir şey söyledi, ama zihni başka yerlere kaymış olduğu için duymadı. Yapacaktı. Onun için yapacaktı. Ordusunu geri çağıracaktı...

Ani bir acı zihnini parçaladı, neredeyse yere düşecekti, ama Everan onu tuttu.

"Cyrus!"

Cyrus başını tuttu. Yanan pençeler kafatasının içini tırmalıyordu, parçalıyor, parçalıyor, gözlerinin arkasında acı dolu alevler yakıyordu.

Anlamak için bir an sürdü, acıyı aşip farkına varmak için bir an...

Bir şey bağı koparıyordu... Norah ile olan bağı. Bir şey değil.

Birisi.

Bağları koparmaya çalışıyorlardı. *O koparmaya çalışıyordu.*

"Cyrus!" Everan ona seslendi. "Ne oluyor?"

Ama cevap veremedi. Konuşamıyordu. Acı onu felç ediyordu — bıçak gibi saplanıyor, deliyor, ona olan bağlılığını parçalıyordu.

Öfke içini kapladı. Kim, kendisinin yarattığı bağı koparabileceğini düşünmeye cüret edebilirdi?

Ve o bunun o kadar kolay olacağını mı düşünüyordu?

Cyrus, bağ aracılığıyla bir güç patlamasıyla karşılık verdi. Başka bir zihin onun zihnine bağlanmışsa, onu parçalayacaktı.

Onu parçalayıp yok edecekti.

O kız acıyı sürüklerdi kaynağı kaynağına iterek zorlayarak karşı karşı saldırı ile ilerledi, ama tam kendi zihinsel pençelerini

etrafına sarmaya yaklaştığı anda, onlar geri çekildi.

Ağrı azaldı ve o, nefes nefese, ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Cyrus!" Everan tekrar bağırdı.

Sonunda konuşabilmesi bir süre aldı.

"Norah," dedi zor nefes alıp vererek. "Bağlantıyı koparmaya çalışıyor."

"Bunu yapabilir mi?"

"Bunu yapabileceğini düşünen birini buldu." Ve ona yardım eden kişi ya da şey çok güçlüydü. Çok güçlüydü.

Bağlantıyı koparabileceğini düşünmüyordu, ama koparırsa avantajını kaybedecekti.

Bu riski göze alamazdı.

Hemen harekete geçmesi gerekiyordu.

Mevcut plan, Miriel'in Japheth'te bir ordu illüzyonu yaratarak Aleon'un dikkatini dağıtması, Cyrus'un gerçek ordusunun ise batıdan Shadowlands'e sürpriz bir saldırı düzenlemek için yelken açmasıydı. Shadowlands'in kayalık kıyıları gemilerin demirlemesine izin vermediğinden, bunu yapmanın tek yolu körfeze yelken açıp Osan'ın kuzeydoğu köşesinden geçmekti.

Cyrus, ordunun Japheth'ten gelirken Rael'de durup erzak toplamayı planlamıştı, ama artık bunun için zamanları yoktu.

"Bir gemi hazırla," dedi Everan'a. "Gemilerimiz gelmeye başladığında durmayacaklar. Onları doğrudan Osan'a götüreceğim."

O gidiyordu.

Gölge Kralı öldürecekti.

Kırk Dokuzuncu Bölüm

Cyrus'un gemisi, ordusunun onu takip etmesi için müthiş bir hızla denizi yararken ilerliyordu. Osan kıyılarını gözüne kestirmiş, filosunu Osan ile Gölge Diyarları arasındaki koydan Osan'ın başkent limanına doğru yönlendirmişti.

Daha güneyde, güneydoğu kıyı şeridinde karaya çıkmayı düşünmüştü, ancak doğrudan başkente gitmek daha kısa ve hızlıydı ve zaman aleyhine işliyordu. Başlangıçta, ordusunu Osan'dan geçirmek zorunda kalmasından nefret etmişti. Onlar, barış ve özgürlükle dolu zengin bir tarihe sahip bir krallıktı. Ama şimdi Gölge Kral ile ittifak halindeydiler ve onun kaderini paylaşacaklardı.

Cyrus'un toplamda iki yüz yirmi gemisi ve neredeyse iki yüz bin adamı vardı. Zorluk, hepsini Essandra'nın illüzyonu altında gizli kalacak kadar yakın tutmaktı. Cadılar meclisindeki illüzyon cadısı Miriel kadar güçlü değildi, ama onun gücüyle güçlendirildiğinde, gemilerini gizleyecek kadar güçlüydü, basit bir açık deniz görüntüsü yansıtacak kadar güçlüydü ve Cyrus'un ihtiyacı olan da buydu.

Cyrus, olan biten her şeyden sonra Essandra'nın Rael'de kalmasını ummuştı. Çok erken olduğunu düşünüyordu, ama o gelmek istemişti. Onun yanında olmak istemişti ve Cyrus da onun orada olmasından gurur duyuyordu. Teron'u da getirmişti. Bunu kafasında çok tartışmıştı, ama Gölge Kral'a ulaştığında mümkün olan her avantaja sahip olmasını sağlaması gerekiyordu. Son savaştan önce bir yaralanma riskini göze alamazdı. Ama Cyrus, Teron'un güvende kalmasını sağlayacaktı. Yaşlı şifacıyı kendi küçük ordusuyla çevirmiş ve köpekleri de getirmişti.

"Osani filosuyla karşılaştığımızda ne yapacağımızı hala bize söylemedin," dedi Everan, koydan yukarı doğru ilerlerken.

Osani filosu, Emerald ve Andan Okyanusları'nda en saygın filolardan biriydi. Osan, dünyanın en güçlü deniz kuvvetlerinden birine sahipti.

Kord ve Sergen ile birlikte geminin pruvasında duruyorlardı.

"Sorun olmayacaklar," dedi Cyrus. Gözlerini kıyı şeridinden ayırmadı. Her an başkenti görebilirdi; her an, az önce söylediğinin doğru olup olmadığını anlayabilirdi.

Kord tedirgin bir şekilde kıpırdadı. "Nasıl sorun olmayacaklar? Bizi başkentlerine öylece girmemize izin vermeyeceklerdir. Sayıları ve toplarıyla, bizi sudan silip süpürme gücüne sahipler — her bir gemiyi, her bir adamı."

"Viceroy," Cyrus kan bağıyla seslendi.

"Yerimizdeyiz, efendim," diye cevap geldi.

"Kaç gemileri var?" diye sordu Cyrus.

"Saymakla bitmez."

Cyrus, Serra'ya ilk kez kan gönderdiğinde, vali onu kullanmakta isteksizdi. Kan bağıyla iletişim kurmanın sıradan bir şey olmadığını ve buna alışkın olmayan insanların bundan oldukça rahatsız olduğunu bazen unutmak kolaydı. Orion bunu iğrenç bulmuştu.

Orion...

Göğsü sıkıştı.

"İlerlemeli miyiz, Majesteleri?"

Aklı yerine geldi. "Hayır," diye cevapladı. "Benim emrimi bekleyin."

"Cyrus," diye ısrar etti Kord. "Plan nedir? Osan konusunda ne yapacağız?"

"Sorun olmayacaklarını söyledim."

Lütfen, lanet tanrılar, sorun çıkmasınlar. Osan filosunu bölmüşse, sorun çıkaracaklardır. *Filolarını bölmelerine izin vermeyin.*

"Cyrus, daha ne kadar sürecektir?" Bash'ın sesi, bağ üzerinden ani ve sarsıcı bir kırbaç gibi yankılandı. "Gregor farkına varacak. Miriel'i oradan çıkarmam lazım."

Zamanlama daha kötü olamazdı. Serran valisi ve kafasındaki gemi kaptanları ile yanında duran Kord ve Everan arasında

çok fazla ses vardı.

Bash hala Miriel için endişeleniyordu — Gregor'un Cyrus'un ordusunun gittiğini ve sadece bir illüzyonun kaldığını fark edeceğinden endişeleniyordu. Ama Cyrus, Aleon'un dikkatini Japheth'te tutmak için onun bu hileyi sürdürmesine ihtiyaç duyuyordu. Sadece Gölge Kral'a ulaşana kadar...

"Cyrus," diye ısrar etti Kord.

Onu görmezden geldi. *"Fazla uzun sürmez,"* dedi Bash'e. *"Gölge Kral'ı görür görmez, onu çıkarabilirsin."*

"Şu anda neredesin?"

Tereddüt etti. *"Osan'a neredeyse vardık."*

"Henüz karaya bile çıkmadın mı? Lanet olsun,

Cyrus." "Cyrus," diye ısrar etti Kord.

"Her şey yolunda olacak!" diye bağırdı, hem Kord'a hem de Bash'e.

Her şeyin yoluna girmesi için tanrılara

dua etti. Yoluna girmesi gerekiyordu.

İşe yaramalıydı.

"Cyrus."

"Ne?!" diye bağırarak cevap verdi.

Jaem'di. *"Mercia, Aleon'a katılmak için yola*

çıktı." Cyrus donakaldı.

"Gölge Kral tek başına dağ kalesine gidiyor," dedi Jaem.

Kesinlikle yanlış duymuş olmalıydı. *"Mercia, Aleon'a katılmak için yola çıktı mı?"*

"Evet, ve Gölge Kral dağ kalesine gidiyor," diye tekrarladı Jaem.

Ama hala inanamıyordu. Mercia, Aleon'a katılacak ve Gölge Kralı tamamen yalnız bırakacaktı.

Tanrıların lütfu...

"Cyrus, dahası var," dedi Jaem. *"Gölge Kral'ın yanında ordusunun sadece dörtte biri kadar var."*

Cyrus'un kalbi daha hızlı atmaya başladı. Bu, tanrıların lütfundan daha fazlasıydı. Kaderin bir işaretiydi. Kader ona bu zaferi sunuyordu.

Başını kaldırıp baktığında, tüm gözlerin kendisine çevrildiğini gördü. "Mercia, Aleon'a katılmak için yola çıktı," dedi Everan ve Kord'a. "Gölge Kral,

sadece bir kısmı ordusuyla dağ kalesine gidiyor." Everan ve Kord birbirlerine baktılar.

"Bu kader," dedi Cyrus, neredeyse kendi kendine fısıldayarak. Şimdi anladılar mı?

Osani başkenti görünür hale geldi ve kalbi kulaklarında hızla atmaya başladı.

Kord, daha iyi görebilmek için parmaklıklara yaslandı. "Filo nerede?" Limanda sadece iki gemi vardı. Cyrus'a döndü. "Filonun geri kalanı nerede?" diye tekrar sordu.

"Batı kıyısında bir tehditle uğraşıyorlar," dedi Cyrus.

Kaşlarını çattı. "Ne tehdidi?"

Cyrus, kan bağı aracılığıyla gönderdiği sözleri yüksek sesle söyledi. "Viceroy."

"Evet, efendim," diye cevap geldi. "Saldır."

Kord, durumu fark edince gözleri endişeyle parladı. "Serran filosunu onları tuzağa düşürmek için mi gönderdin?"

"Onları bir şekilde körfezden çıkarmamız gerekiyordu."

Kord başını salladı. "O adamların hiç şansı yok." "Gerek de yok."

Kord Everan'a baktı, sonra bir adım geri attı. "Onları feda mı ettin?"

"Kendi istekleriyle gittiler," dedi Cyrus.

"Öleceklerini biliyorlar mı? Hepsi. *Hepsi. Hepsi* ölecek."

Bu mutlaka doğru değildi, ama doğru olsa bile... "Gemilerimizi karaya çıkarmak için ödenmesi gereken bedel bu." *Gölge Kral'ı öldürmek için ödenmesi gereken bedel.*

Kendi sözlerinin yankısını duydu. Daha genç halindeki kendisi, böyle bir şey söyleyen bir adama karşı çıkardı.

Orion bundan nefret ederdi. Kieve bundan nefret ederdi.

Ama Orion ve Kieve ölmüştü. Ve bu, kazanmanın bedeliydi. Kord tekrar başını salladı, ağzı açık kalmıştı.

"Bu savaşı kazanmak için alınması gereken kararlar bunlar," dedi Cyrus.

"Sen kimsin?" Kord bir adım daha geri attı. "Seni artık tanıyamıyorum bile." Bir an durakladı, gözlerindeki şok

daha soğuk bir şeye dönüştü. Cevap beklemeden arkasını döndü ve Cyrus'u pruvada bıraktı. Sergen gözlerini güverteye çevirdi, sonra onu takip etti.

Everan, korkuluğa ağır ağır yaslandı. "Başka seçenek yoktu," dedi Cyrus.

Arkadaşı yorgun bir şekilde iç geçirdi. "Hiç gelmeme seçeneği hariç." "Bu bir seçenek *değildi*."

Everan hiçbir şey söylemedi.

Liman'da kalan iki Osani gemisi iyi bir mücadele verdi, ancak toplarıyla bile Cyrus'un sayıca üstünlüğüne karşı koyamadılar ve kısa sürede yenildiler.

Gemileri demir attığında ve adamları karaya çıktığında, Osani kralı onları karşıladı. Sadece birkaç yüz adamla gelmişti ve şimdi Cyrus ile başkent arasında, tek sıra halinde, kılıçlarını çekmiş duruyorlardı. Demir kaplı zırhları güneşi yansıtıyordu ve kırmızı-sarı bayrakları rüzgarda dalgalanıyordu. Bunlar kraliyet muhafızlarıydı ve şimdi Osan'ın son savunmasıydılar.

Kaçınılmaz kaderlerine cesurca ve korkusuzca bakan bu adamlarda, kalbi sızlatan bir ihtişam vardı.

"Cyrus," dedi Everan sessizce. "Bizi geçmesine izin vermesi için ona yalvar. Ona zarar verme. Osan bizim düşmanımız değil."

"O bizim düşmanımızın müttefiki."

"Hayır, değil. O bir müttefikin müttefikinin müttefiki. Arada fark *var*."

Cyrus'un atı sabırsızlıkla başını salladı. Cyrus hayvanı suçlamadı, çünkü o da sabırsızdı.

"Ona sadece geçeceğimizi söyle," diye Everan tekrar ısrar etti.

Cyrus, kendi atının üzerinde sessizce oturan Essandra'ya baktı ve Essandra ona başını salladı.

"Peki." Cyrus atından indi. Yaklaştıkça, kral az sayıdaki adamlarının arasından ayrıldı ve ona doğru yürüdü.

İkisi birbirlerinden iki adım uzaklıkta durdular. Kral miğferini çıkardı.

Cyrus ona baktı. Kral, Cyrus'tan belki otuz yaş daha yaşlıydı. Uzun siyah saçları zamanla grileşmiş ve arkasında düzgünce bağlanmıştı

arkasına bağlanmıştı.

"Bizi geçirin, ben de sizi öldürmeyeyim," dedi Cyrus.

"Arkanı dön ve git, ben de seni bırakayım," diye cevapladı kral.

Bu kral korkusuzdu, Cyrus bunu kabul ediyordu. Osan'ın gerçek bir ordu yerine donanmasına bu kadar yatırım yapmış olması ne yazık.

"Kenara çekil," diye Cyrus tekrar uyardı. "Kılıcım Gölge Kral için bilenmiş. Senin kanına ihtiyacım yok."

"Benim kanım seni lanetleyecek."

Cyrus karanlık bir kahkaha attı. "Ben zaten lanetlendim." Sabrı da tükenmek üzereydi.

"Kötülük burada galip gelmeyecek."

Bu kelime omurgasını ürpertti ve Cyrus durakladı. "Kötülük mü?" Bu adamın müttefiki düşünüldüğünde ne kadar ironik.

Kral kılıcını Essandra'ya doğrulttu. "Bu kötülüğü buraya getirip geçmenizi mi bekliyorsunuz? Onun karanlığı ve yıkımıyla mı? Buna izin vermeyeceğim. Ne ordunuza ne de cadı fahişenize. Bu topraklardan gidin," diye emretti kral.

Cyrus, yüzleri bir el genişliğinden fazla uzaklıkta olmayacak şekilde yaklaştı. "O benim cadı fahişem değil," dedi, sesi alçak ve sakindi. "O benim cadı karım."

Kral hareket edemedi Cyrus, hançerinin bıçağını yaşlı adamın boğazına sapladı. Kulağına eğilip, kolundan kan akarken onu tuttu. "Bu dünya yıkımın ne olduğunu bilmiyor," diye fısıldadı. "Ama ben onlara göstermeyi çok isterim."

Kralı bıraktı, kral dizlerinin üzerine çöktü, zırhının önünden kan fışkırırken öksürdü ve sonra öne doğru yere düştü.

Cyrus, etrafında kaos patlak verirken kanın ayaklarına doğru akmasını izledi. Adamlarının hücum eden Osani muhafızlarına karşılık vermesine izin verdi ve sadece dönüp Essandra, Kord ve Everan'ın beklediği yere geri yürüdü.

Essandra'nın elini tuttu ve parmaklarına bir öpücük kondurdu.

Sonra atına atladı. Kord ve Everan

ona şaşkın şaşkın baktılar.

"*Hayır* dedi," dedi onlara.

Cyrus kılıcını kaldırdı. "İleri!" diye ordusuna haykırdı.

Ellinci Bölüm

"*Gerginleşiyorum, Cyrus.*" Kan bağına rağmen, Bash'ın sesi endişesini ele veriyordu. "*Aleon'un ordusu çok büyük. Şu anda neredesin?*"

"*Sakin ol,*" dedi Cyrus. "*İyi haberlerim var. Mercian ordusu Aleon'a katılmak için yola çıktı.*"

"*Bu nasıl iyi haber olabilir?*"

"*Aleon, Mercian ordusu gelene kadar harekete geçmeyecek. Bu bize zaman kazandırır. Tek endişelenmen gereken Gregor, ama aranızda mesafe tuttuğunuz sürece endişelenmene gerek yok.*"

"*Bize saldırı başlatmamız için baskı yapıyor.*"

"*Gregor'u Ram'a bırak.*" Daha çok Ram'ın Gregor'u görmezden gelmesine bırak. "*Aleon'un ordusu bizi gözetliyor.*"

"*Bırakın yapsınlar. Dediğim gibi, Mercia gelene kadar harekete geçmeyecekler.*" Bash'ın sessizliği, onun kararsızlığını ele veriyordu.

"*Miriel nasıl?*" diye sordu Cyrus.

"*İyi,*" dedi Bash. "*Ama çok zorluyor kendini, fazla zorluyor. Dinlenmiyor. Her ayrıntıyı kontrol etmeye takıntılı. Senin için. Ram sana orduyu gösterdi mi? İnanılmaz bir şey.*"

Ram ona zihninde göstermişti: Miriel'in ufukta yayılmış, Aleon ordusuna bakan devasa bir ordu illüzyonu. Eğer gerçek bir ordu olsalardı, onlara karşı yapılacak herhangi bir saldırı intihar olurdu.

"*Gösterdi,*" dedi Cyrus. "*Ona etkilendiğimi söyle.*" "*Etkileneceğini söylemişti.*"

Cyrus gülümsedi.

"*Neredesin?*" diye sordu Bash tekrar.

"*Aviron harabelerini geçiyoruz. Gölge kalesine varır varmaz seni çekeceğim.*"

"Acele et, Cyrus. Ltffen."

Bash'ın korkusu Cyrus'un kalbini sızlattı. "Elimden geldiğince hızlı gidiyorum," dedi. "Miril iyi olacak. Hepiniz iyi olacaksınız. Söz veriyorum."

Bu sözüne ve buna olan inancına rağmen, Cyrus ordusunu daha da zorladı.

"Adamlar yorgun," dedi Kord, ertesi gece geç saatlerde kamp kurarken.

"Oksana da yorulmaya başladı," diye ekledi Essandra, ateşin yanında Cyrus'un yanına oturarak. Oksana, onun illüzyon cadısıydı. "Gücünün daha ne kadar süre dayanacağın bilmiyorum," dedi.

"Ona kanımı vereceğim."

"Senin kanın yorgunluğ çözmez. Miril için de endişelenmelisin."

"Miril güçlüdür. Babası öldükten sonra haftalarca kendi ordusunun illüzyonunu sürdürdü." Yine de Miril için endişeleniyordu; bu da daha hızlı hareket etmeleri için bir neden daha demekti.

"Ama bu çok daha fazlası."

Bunu biliyordu.

"Başka bir sorunumuz daha var," dedi Everan onlara katılırken. "Bazı askerler firar etti."

Cyrus şaşkınlıkla doğruldu. "Adamlar ayrılıyor mu?"

"Osan yüzünden kızgınlar."

"Neden?"

"nk Osan bizim düşmanımız değildi," dedi Kord.

"Onlara geçmemize izin verme seeneğ sunduk, ama herkes direndi ve savaştı." Böylece herkes öldü.

"Osan, biz kanlı spor dvşleriydik ve kaçma fırsatımız olsaydı sığınabileceğimiz bir yerd," dedi Everan.

"şey, şimdi bize sığınak sunmuyorlar."

"Bizim neye dnştğmzden korkuyorlar," diye tartıştı Kord. Sesi alçaldı. "Senin neye dönüştüğünden."

"Ben her zaman olduğum gibiyim."

Everan ve Kord itiraz etmeden kabul ettiler ve sessizce kamp ateşinin etrafında yemek yediler.

Cyrus, Essandra'ya baktı.

Essandra sadece elini Cyrus'un dizine koydu.

Ertesi günün sonunda, uzaktan dağlar göründü ve Cyrus'un kalbi daha hızlı atmaya başladı. Kanı damarlarında hızla akıyordu.

Artık çok yakındı.

Çok yakındı.

"Oksana artık illüzyonu sürdüremez," dedi Essandra.

"Artık bırakabilir. Artık önemi yok. Gölge Kral hiçbir şey yapamaz. Biz buradayız."

Bir adam at sırtında yaklaşırken bağırışlar duyuldu ve Cyrus, adam yaklaşırken gülümsedi.

Jaem.

Cyrus onu görmeyeli uzun zaman olmuştu ve arkadaşının yeniden yanında olmasına sevindi.

Jaem, köpüklü atını durdurdu ve yüzünde bir gülümsemeyle attan indi. "Bir ordunun böyle ortaya çıkması insana kalp krizi geçirtebilir," dedi Cyrus'a uzattığı eliyle. "Cyrus," diye onu sıcak bir şekilde selamladı.

Cyrus elini sıktı ve onu kendine çekti. "Seni görmek güzel, kardeşim." Omzuna hafifçe vurdu. "Neye bakıyoruz?"

Jaem son birkaç gündür kaleyi keşfediyordu. "Ana giriş batı tarafında, ama oradan geçmek imkansız. Mercia bu kaleyi birkaç yıl elinde tuttu, sonra Shadowlands'e geri verdi ve ne yazık ki, bence çok fazla iyileştirme yapmışlar."

"Necross'u da getirdik." Cadı meclisinin jeomantisti. Cyrus kapılardan geçemezse, duvarları yıkacaktı.

Jaem başını salladı. "Duvarların çoğu dağın içine inşa edilmiş, bu yüzden onları yıkmak işimizi kolaylaştırmayabilir. Ama kuzey tarafında daha kolay geçebileceğimiz birkaç yer var."

"Onları bul," dedi Cyrus.

"O zamana kadar dayanabilecek miyiz?" diye sordu Everan.

"Hayır." Bekleyemezdi. Dağların hemen önündeki vadideki çukura başını salladı. "O senklinal'a ulaştığımızda, ilk

dalgayı göndereceğiz."

"Onları ben yöneteceğim," dedi Everan.

"Hayır," dedi Cyrus yine. "Arenadaki tüm adamlarımızın beklemesini istiyorum."

"Neyi?"

"Sonu için, gerçek savaş başladığında."

Cyrus onları ilerlemeye zorlarken, Jaem ve Necross kaleyi ele geçirmek için fırsat kollamaya devam etmek üzere ayrıldılar.

Aniden, Ram'ın sesi zihninde yankılandı. "*Saldırıyor!*" Bekle, Ram orada Miriel Miriel Cyrus anlamadı anlamadı. "Ne? Ne oluyor?" "*Saldırıyor!*"

"*Aleon mu?*" Phillip saldırıyor muydu?

"*Gölge komutanı... Onları o yönetiyor!*"

Bir dakika... Gölge komutanı kalede değil miydi? "*Cyrus!*"

"*Mercia ordusu orada mı?*" diye sordu Cyrus.

"*Hayır!*"

Hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Aleon, Miriel'in tahmin ettiği büyüklükteki bir orduya ve Gregor'a saldırmadan önce Mercia'nın onlara katılmasını beklerdi.

"*Cyrus!*" Bash'ın sesi de paniğe katıldı. "*Aleon saldırıyor!*"

"*Oradan çıkın!*" Cyrus ikisine de emretti. Kılıcını kınından çıkardı, ama savaşabileceği hiçbir şey yoktu, yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kalbi göğsünde çarpıyordu.

"Neler oluyor?" Everan endişeyle sordu. "*Aleon saldırıyor!*"

Essandra nefesini tuttu. "Miriel hala orada mı?"

"*Geri çekiliyoruz!*" Ram bağ üzerinden bağırdı.

"*Gregor'un ordusunun arkasına çekilin,*" dedi Cyrus, Ram ve Bash'a. "*Sonra sahile doğru geri çekilin. Miriel'i oradan çıkarın!*"

"*Gregor'un ordusuyla aramızda çok fazla mesafe var,*" dedi Ram.

"*Çok uzaktalar.*"

"*O zaman geri çekilin.*"

"*Miriel onları durdurmaya çalışıyor!*" diye bağırdı Bash.

Cyrus çıldırmak üzereydi. "*Neyle? O lanet bir illüzyon! Oradan çıkın!*"

"Çıkabilirler mi?" diye sordu Everan.

Bunu anlayamıyordu. Everan'ı görmezden geldi. "*İllüzyonu bırakın, kaçın!*" diye Ram ve Bash'a bağırdı. Rael'in birkaç adamı ile Japheth'in tamamı arasında bir seçim yapması gerekirse, Aleon'un Japheth'e odaklanacağından emindi.

"*Cyrus, etrafımız sarıldı!*" dedi Bash telaşla.

"*Ram, Bash ve Miriel'i görüyor musun?*"

Ram cevap vermedi.

"*Ram!*"

Hâlâ cevap yoktu.

"*Onu çıkar oradan!*" diye bağırdı

Cyrus, Bash'a. "*Ram'ı göremiyorum.*"

"*Miriel'i çıkar*

oradan!"

"*Yapabileceğimi*

sanmıyorum." Bağ

kopmuştu.

Zihni sessizleşti.

"*Bash?*"

Bash cevap

vermedi. "*Ram?*"

Kord ve Everan kılıçlarını kavrayarak ayağa kalktılar. Essandra eliyle ağzını kapattı.

Cyrus, kalbi çarparak bekledi. "*Bash?*"

Sessizlikten başka bir şey yoktu.

Öfkeli gözlerini dağa dikip havaya doğru bağırdı. Bu kralı öldürecekti. Bu komutanı öldürecekti. Hepsini tek tek öldürecekti. "*Saldırın!*" diye ordusuna haykırdı.

Elli Birinci Bölüm

Cyrus, Gölge kalesinin duvarlarını yıkmak için dalga dalga acımasız bir saldırı başlattı, ancak Gölge Kralı, ordusunun çok küçük bir kısmına rağmen direndi.

Bash ve Ram'a tekrar tekrar seslendi, ama onlar hala cevap vermediler. Miriel'in kanı içmediğini bildiği halde, bağları bile aradı. Daha önce lanetlediği tanrılara, Miriel'in kurtulmuş olması için dua etti.

Cyrus'un havada iki kuşu kalmıştı ve ikisini de Japheth'e gönderdi. Aleon'un en güneyindeki krallığın savaş alanına ulaşmaları zaman alacaktı. Beklemesi gerekecekti.

Tanrılar canı cehenneme, beklemekten nefret ediyordu, *ama tanrılar tamamen canı cehenneme değildi* — Miriel'in güvende olması gerekiyordu.

Hephain eline bir su tulumu tutuşturdu. "İç. Gücüne ihtiyacın var."

Cyrus en son ne zaman bir şey içtiğini veya yediğini hatırlamıyordu. Susamış değildi, ama yine de içti. Su diline değdiğinde çok iyi geldi ve onu bir dikişte içti.

"Bir şey yedin mi?" diye sordu Hephain. "Aç değilim."

"Bir şeyler getir," dedi Essandra, arkasına yaklaşarak. "Yiyecektir."

Cyrus şu anda yemekle ilgilenmiyordu. Aklını, jeomancer Necross ile birlikte kalenin duvarlarında bir zayıflık arayan Brant'a çevirdi. "Ne buldun?" diye sordu kan bağı aracılığıyla.

"Henüz pek bir şey yok," dedi Brant. "Test ettiğimiz her yer Mercian çeliği ile güçlendirilmiş. Bu duvarlar yıkılmayacak."

Cyrus hayal kırıklığıyla homurdandı. Sonra durakladı. Bir demirci cadısı vardı.

"Ben Mal'a Mal'a ihtiyacım var," dedi dedi dedi
Essandra'ya "Mercia duvarları çelik duvarları

güçlendiriyor. Necross onları yıkmak için yardıma ihtiyaç duyuyor."

Kaşları çatıldı. "Bir demirci cadısı Mercian çeliği üzerinde güç sahibi olamaz," dedi ona.

"Bu doğru değil."

"Bu *kesinlikle* doğru," diye tartıştı.

"Ona kanımı vereceğim."

The çizgi in onun derinleştirdi derinleştirdi. "Sen davranıyorsun biliyormuş sanki her şeyi çözecekmiş gibi davranıyorsun. Sana söylüyorum, o bunu manipüle edemeyecek."

"Yine de onu gönder."

"Cyrus..."

"Lütfen."

O içini çekti ve sonunda boyun eğerek başını salladı.

"*Demirci cadı yolda*," diye Cyrus Brant'a cevap verdi.

"Bir lejyonu doğu tarafına götürmememe izin ver," dedi Everan. "Orada bir fırsat var mı bakacağım."

"Sen değil. Henüz değil." Daha fazla bilgi edinene kadar olmazdı.

Cyrus, kuşatma altındaki kalenin batı duvarlarına baktı.

"Bir dalga daha!" diye emretti.

Cyrus acımasızdı. Adamlarıyla batı duvarını dövüyordu. Cesetler o kadar kalındı ki, altındaki zemini göremezdi. Ordusu ağır kayıplar vermişti, ama Gölge Adamlar, tepeye ulaşan adamlarına karşı göğüs göğüse savunmaya geçmişti. Okları bitmişti ya da kalan az sayıdaki oklarını saklıyorlardı. Sonunda adamları da bitecekti. Cyrus'un onları günlerce dövmek için yeterli gücü vardı.

"Cyrus," diye seslendi Brant zihninde. Hala cadılarla birlikte kaleyi ele geçirmek için bir yol arıyordu.

"Ne buldun?" diye sordu Cyrus.

"Cadılar Mercian çeliğine karşı hiçbir şey yapamazlar ve bu kale çelikle doludur."

Cyrus içinden küfretti.

"Ama kuzey barbikanı güçlendirilmemiş," diye devam etti. "Muhtemelen ikincil bir duvar olduğu ve demir bantlarla güçlendirildiği için tek başına yeterince güçlü olduğunu düşündüler. Ve çok büyük. Ama orayı geçerse, ikinci duvar sadece taştan, çelikten değil."

Cyrus'un sabrı azalıyordu. Mimari dersi almaya ihtiyacı yoktu, duvarda bir gedik açmaya ihtiyacı vardı. *"Cadılar onu yıkabilir mi?"*

"Yapabileceklerini söylüyorlar."

İyi. "Bırakın yapsınlar. Yaklaştıklarında bana haber verin."

"Cyrus," Jaem'in sesi duyuldu. Küçük bir grup adamla birlikte kaleyi araştırmaya devam etmiş, başka fırsatlar arıyordu. "Gölge ordusu, belki kırk bin kişilik, güney sırtının hemen ötesinde toplanmış."

Demek Gölge Kral'ın ordusunun geri kalanı da gelmişti. Cyrus, kaleye girebilene kadar onları oyalamalıydı. *"Brant duvarda bir zayıflık buldu," diye bildirdi.*

"Ben daha iyisini buldum," diye cevapladı Jaem. "İçeride bir tünel buldum." Cyrus donakaldı. Kalbi daha hızlı atmaya başladı.

"Tünel büyük değil, ordumuzu geçiremeyiz." Kahretsin.

"Ama birkaç adamı içeri sokabilirsek, kapıları içeriden açabiliriz."

"Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu Cyrus. Jaem Orion değildi. Ama iyiydi.

Jaem'in kahkahası zihninde yankılandı. "Tabii ki yapabilirim."

Cyrus kuzey duvarını aşmaktan emindi, ama hiçbir şey kesin değildi. Jaem ve adamları tünelden geçebilirlerse, ordu için başka bir yol açabilirlerdi. *"Yap."*

"Hemen gidiyorum."

"Jaem," dedi Cyrus, "iyi iş çıkardın. Kuzey duvarından uzak dur. Onu yıkacağız."

Cyrus, Kord ve Everan'ın Essandra ile birlikte bekledikleri yere geri döndü. Köpekler, Cyrus'un onun için yaptığı tekerlekli sandalyede oturan Teron'un yanında uzandıkları yerden kalktılar. Cyrus, yaşlı şifacının burada olmasından pek memnun değildi, ama Teron

gelmekte ısrar etmişti ve Cyrus kan almaya devam ettiği için ona ihtiyacı vardı. Onu ordunun arkasında tutmak düşük riskliydi. İşler kötü giderse, onu Rael'in güvenli bölgesine geri götürmekle görevli adamlar vardı.

"Zamanı geldi," dedi Cyrus herkese. "Brant ve cadılar kuzey duvarını yakında yıkacaklar ve Jaem kaleye giden bir tünel buldu."

Kord ve Everan hemen ayağa kalktılar.

"Ama Gölge ordusunun geri kalanı geldi," diye ekledi Cyrus. "Güney sırtının hemen ötesinde bekliyorlar."

"Ne bekliyorlar?" diye sordu Kord.

"Muhtemelen geceyi. Gündüz vakti bizi doğrudan ele geçirecek kadar sayıları yok." Sergen'e baktı. "Kırk bin adamı güneye götür. Gölge ordusunu durduramayacaksın, ama biz kuzey tarafını aşana kadar onları geciktirebilirsin."

"Ben de onunla gideceğim," dedi

Everan. Cyrus bu fikri hiç beğenmedi.

"Kırk bin çok fazla, Cyrus," diye ekledi Everan, onun itirazını görünce. "Onları konumlandırmak için yardıma ihtiyacı olacak. Ben de Gölge ordusunu gözlemlemek istiyorum. Onlar çatışmaya girince, ben de kuzey tarafına katılacağım."

Cyrus isteksizce başını salladı. Kord'a baktı. "Bir lejyonu tünele götüreceksin. Jaem içeri girince, adamları içeri sokmaya devam et." Jaem, bir orduyu sığdıramayacağını söylemişti, ama bu onu denemekten alıkoymayacaktı. "Ben ordunun geri kalanını kuzey duvarına götüreceğim." Hephain'e başını salladı. "Sen benimle gel." Sonra hepsine başını salladı. "İşte bu kadar."

Teron yorgun bir şekilde ayağa kalktı ve pelerinini giydi, Cyrus da yanına yaklaştı.

Elini şifacının omzuna koydu. "Sen burada kal." "Bana ihtiyacın olacak."

Cyrus başını salladı. "Bu sefer değil." Gülümsedi. "Beni sonuna kadar getirdin dostum." Onu kucakladı. "Öbür tarafta görüşürüz."

Cyrus Essandra'ya döndü. "Hazırlanmama yardım eder misin?"

Essandra başını salladı ve onu paylaştıkları çadıra kadar takip etti. Tek kelime etmeden, Cyrus'un zırhını giydirmeye ve tokalarını bağlamaya başladı.

Omzunda durdu. "Sen..." Nefesini çekti. "Sen..." Dudakları titredi ve ağlamaya başladı.

"Hey. Hey, ne oldu?" Elini uzattı ve Essandra'nın ensesini kavradı. "Bana bak."

Kız başını salladı. "Bir şeyler yolunda değil. İçim rahat değil."

Adam kadının çenesini kaldırarak gözlerini kendine çevirdi. "Gölge Kralı öldüreceğim. Bu önceden belliydi," diye onu teselli etti. "Ben galip geleceğim."

"Ne pahasına?" diye fısıldadı.

"Bedeli ödedim. Buraya gelmek için yaptığım her şeyin bedeli."

Kız tekrar başını salladı ve yanağından bir damla daha gözyaşı süzüldü. "Bunu yapma. Cyrus, lütfen bunu yapma. İhtiyacımız olan her şeye sahibiz; birbirimize sahibiz."

"Bunu yapmak zorundayım.

Halkımız için." "Halkımız özgür."

Yanağını okşadı, sonra başparmağını alt dudağına sürdü. "Ama ben özgür değilim," dedi boğuk bir sesle.

"Özgür olabilirsin. Rael ve Serra var. En suçlu olanlar cezasını çekti. Ve Gölgeler Diyarı... Artık aynı kral bile değil. Rael'e geri dönelim."

Cyrus, ellerini kızın yüzüne koydu. "Eğer yaşamayı hak etseydi, kader merhamet gösterirdi. Ama beni gönderen kaderdi."

Kadın yine sessizleşti. Cyrus onu kendine çekip sıkıca sarıldı. "Ben galip geleceğim," diye tekrar güvence verdi.

"Göreceksin."

O uzaklaştı ve onun zırhını taktı. Zırhı taktıktan sonra, parmaklarını çeliğe genişçe yaydı. "Çıkarma," dedi.

"Çıkarmayacağım."

Nefesi kısaldı ve bir damla daha gözyaşı düştü. "Çıkarma. Çıkarma," diye tekrarlardı. "Çıkarmak isteyeceğini biliyorum. Ama çıkarma. Hiçbir mızrak, hiçbir ok onu delemmez, ama sen onu çıkaramazsın."

Adam ellerini kadının ellerinin üzerine koydu. "Çıkarmayacağım."

Onu öptü, tekrar öptü, sonra bir kez daha. "Yapma," diye yalvardı.

"Çıkarmayacağım." Elini yanağına çekip avucunu okşadı.

"Bundan sonra, bitirmelisin," diye yalvardı. "Lütfen bitir. Bitmesini istiyorum."

"Bundan sonra, bitireceğiz," diye söz verdi.

Çadırın dışında Hephain bekliyordu. Everan, Kord ve Sergen çoktan gitmişti.

Cyrus atına bindi ve Essandra hala sessiz bir şekilde yanına bindi. Elini uzattı ve onun elini sıktı. Köpeklerle takip etmeleri için ısıklık çaldı, sonra ordusunu kuzey duvarına doğru yönlendirdi.

Cyrus onları hızla ilerletti. Neredeyse gece olmuştu ve bekleyen Gölge ordusu harekete geçmeden önce duvarı aşması gerekiyordu. Ama fazla endişeli değildi. Her şey yolunda gidiyordu.

Kuzey tarafına ulaştığında, jeomancer'ın kayaları tek tek yıkarken ortaya çıkan bir moloz yığını görebiliyordu. Yaklaştıkça, Jaem'in tünelden geçmeye çalıştığı yerden ona seslendiğini hissetti.

"İçeride misin?" diye sordu.

"Cyrus, Gölge Adamlarla karşılaştık."

"Geçebiliyor musun?"

"Sanırım. Ben..."

Cyrus'un kalbi bir an durdu. "Jaem?"

Essandra uzanıp kolunu tuttu. "Ne oldu?" "Jaem?"

Cyrus'un atı, binicisinin korkusunu hissederek altından kaydı. "Jaem?"

Jaem'in panik dolu sesi geri geldi. "Tüneli çökertiyorlar!" "Oradan çıkın."

Jaem'in sesi daha da yükseldi. "Çok derindeyiz!"

"Dön ve çık oradan!"

"Çöküyor! Bu..." Cyrus'un zihni sessizleşti. "Jaem?"

Ama tek duyduğu, etrafındaki ordusunun sesleriydi. "Jaem?"

Cyrus bir kükreme attı ve miğferini yere vurdu.

"Ne oldu?" diye sordu Essandra.

Ama bunu söyleyemedi bile. "O duvarı yıkın!" diye cadılara öfkeyle bağırdı.

"Kord," diye kan bağıyla mesaj gönderdi. "*Geri dön. Kuzeye gel. Gölge Adamlar tüneli çökertti, geçemezsin.*"

"Jaem ne olacak?" diye sordu Kord.

Cyrus durakladı ve küfretti. "*Sadece geri dön.*"

Everan'ın sesi bağ üzerinden geldi. "*Cyrus, Gölge ordusu saldırıyor.*"

Hayır, şimdiden mi?

Aniden kuzey duvarı çöktü ve havaya yüksek toz bulutları yükseldi. Cyrus'un ordusundan zafer çığlıkları yükseldi, sonra savunma için dışarı çıkmaya başlayan Gölge Adamlarla karşılaşmak için koştular.

Başarmışlardı. Duvarı yıkmışlardı. Her şey yolundaydı.

Her şey yoluna girecekti.

"*Sergen'e onları elinden geldiğince oyalamasını söyle,*" diye Everan'a emretti. "*Kuzey tarafında buluşalım. Duvar yıkıldı.*"

Ancak Cyrus, duvarı yıkmanın en kolay iş olduğunu çabucak anladı. Gölge Adamlar, arenada görmediği bir beceriyle savaşıyordu. Ordusu hareketsiz duruyormuş gibi adamlarını katlediyorlardı.

Cyrus'un yapabileceği tek şey, sayı üstünlüğüyle onları ezmeye çalışmaktı; dalga dalga adam göndermek. Ve öyle yaptı. Gece yarısına kadar.

Essandra onun yanından ayrılmayı reddetti ve bir savaş tanrıçası gibi düşmanları yok etti. Cyrus onun yanında kendini bir tanrı gibi hissetti.

Brant ve Hephain, adamlarını kaybettikçe boşlukları doldurmak için emirler yağdırdılar ve Cyrus'un saldırıyı sürdürmesine yardımcı oldular. Kord, tünellerden yönlendirdiği lejyonları getirdi ve Cyrus onları da kullandı.

Kord onun yanında savaştı ve bir an için, yine kanlı sporun kardeşleri oldular. Tek vücut gibi hareket ettiler, ritimleri güven ve yıllar boyunca şekillendi. Cyrus neredeyse arenanın tozunu koklayabiliyor, kalabalığın uğultusunu duyabiliyordu. Yan yana hayatta kalmanın vahşi gururunu hissedebiliyordu.

O zamanlar her şey daha basitti. Savaş, kan, zafer. Krallıklar, ordular, kulaklarına fısıldayan tanrılar yoktu.

Ve bir an için, yine öyle oldu.

Sabah yaklaşırken Everan hala ona ulaşmamıştı. Cyrus saatler boyunca onu defalarca kontrol etmişti ve her seferinde geleceğini söylemişti. Ama hala gelmemişti.

"*Everan?*" Cyrus tekrar seslendi.

"*Sergen'i kaybettim, onu bulamıyorum,*" diye cevapladı Everan. "*Durum kötü, Cyrus. Bu tarafta adamlarımızın yaklaşık dörtte biri kaldı. Belki daha az. Söylemesi zor.*"

Güneş ufuktan yükseldi ve yeni bir gün başladı, ışınlarını cesetlerle dolu denizin üzerine yaydı.

"*Kuzey duvarına git,*" dedi Cyrus. Tekrar. "*Diğer adamlar ne olacak?*"

"*Elinden geleni getir ama buraya gel. Hemen!*"

"*Yoldayım.*"

"Cyrus!" diye bağırdı Hephain. "Mercia ve Aleon buradalar!"

Cyrus, uzaktan kendi ordusunun kırmızısına çarpan beyaz ve mavi bir deniz görmek için hızla döndü.

Hayır. *Hayır!*

"Onları geri püskürtün!" diye emretti.

Kord ve Brant, onlara karşı birkaç lejyon gönderdi. Artık yedek güçlerini kullanıyorlardı, ama Cyrus henüz endişelenmiyordu. Mevcut kayıplara rağmen, sayı üstünlüğü hala ondaydı.

Essandra hemen arkasında ilerledi. Essandra, ona yaklaşan herkesi yok ederek koruyucu bir kalkan oluşturdu. Ateş, kaya, acı... hepsini kullandı.

Ve Cyrus kendini yenilmez hissetti.

Essandra'nın yanında, gerçekten de yenilmezdi.

"*Cyrus!*" Everan zihninde seslendi.

Everan'a bir kez daha söylemek zorunda kalırsa...

"*Gölge komutanını görüyorum,*" dedi Everan.

Cyrus durakladı. Gölge komutanı — muhtemelen Gölge Kral'a ulaşmaya çalışıyordu.

O yapmazdı.

"Öldür onu," dedi Cyrus. Tek pişmanlığı, bunu kendisi yapamamasıydı. O adamın tek yaptığı ona sorun çıkarmaktı. Ona kılıç saplayarak büyük bir tatmin elde edecekti.

Gölge adamların kaleden çıkışı artık azalmıştı ve Cyrus'un adamları nihayet içeriye girebildiler.

İçeri girmişlerdi.

Kale artık onundu.

Zaferin tadını neredeyse alabiliyordu.

Dört krallık savaş alanını doldurmuştu ve Cyrus siyah, beyaz veya mavi olan her şeyi yok etti.

"Yavaşla!" Essandra ona seslendi. Cyrus onlara ulaşmadan önce her adamı öldürmeye çalışıyordu, ama Cyrus bunu istemiyordu. Onların ona karşı koyabileceklerini düşünmeleri gülünçtü. Bu onu daha da gaza getirdi ve daha sert, daha hızlı savaşarak intikamla onları öldürdü.

Ama bu yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Daha da sert savaştı. Kılıcını yeterince hızlı sallayamıyordu. Cyrus durdu ve kılıcının kabzasına tutundu. Bir kılıcı ikiye bölmek istedi ve sonra iki kat daha öfkeyle savaştı.

Hephain solunda belirdi. "Onları geri püskürtüyoruz! Mercia ve Aleon geri çekiliyor!"

Güzel. *Güzel.*

Cyrus bir başka Gölge Adam'ı daha kılıçladı.

Gerçekten bunu yapıyorlardı. O gerçekten bunu yapıyordu. Hepsini diz çöktürüyordu — Shadowlands, Aleon, Mercia.

Bu gün onun

olacaktı. "*Everan!*"

Bir başka kafayı kesti ve cesedi geriye doğru tekmeledi.

"*Everan! Neredesin?*"

Cevap gelmedi. Cyrus

donakaldı.

"*Everan!*"

Essandra bir anda yanına geldi. "Ne oldu?" "Everan'ı duyamıyorum."

"Şu anda tam bir kaos var," dedi ona. Önemli değildi. "*Everan!*"

Hâlâ cevap yoktu.

Göğsü çökecekmiş gibi hissetti. Nefes alamıyordu. Hemen kılıçlarını indirdi ve savaş alanını taradı.

"Cyrus!" Hephain, saldıran bir Gölge Adam'ı engellerken bağırdı.

Essandra onu geri çekti.

Başka bir Shadowman onlara saldırdı ve Essandra onu güçlü bir darbeyeyle yere serdi.

"*Everan!*" Cyrus çaresizce onu aradı, bakışları savaş alanını taradı.

"Dikkat et!" Essandra ona bağırdı ve başka bir Shadowman'ı yere serdi. "Öleceksin!"

"Everan'ı bulmam lazım!"

Hephain başka bir saldırıyı engelledi.

Essandra Cyrus'u yakaladı. "Onu ben bulacağım!"

Hayır. *Hayır*. O, onun yanından ayrılmayacaktı. "*Everan!*"

"Bana bak!" diye bağırdı ve Cyrus'un dikkatini kendisine çekmek için onu çekiştirdi. "Onu bulacağım," diye söz verdi. "O iyi, onu bulacağım."

Cyrus başını salladı. Onu bırakamazdı.

"Kendimi koruyabilirim." Yüzünün iki yanını tuttu. "Bana bak. Sen Gölge Kral için buradasın. O burada. Senin zamanın geldi. Everan iyi. Onu bulacağım. Sen hayatta kalmaya odaklan. Buraya gelme amacına odaklan."

Etrafındaki kaos sessizleşti. O, Gölge Kral için buradaydı. *Bu, onun zamanıydı.*

"Everan'ı bulacağım," dedi kız tekrar.

Sonunda, başını salladı.

Hephain'e baktı.

"Onu ben hallederim," dedi Hephain.

Essandra, Cyrus'un miğferini eline geri verdi. "Bunu tekrar tak."

O da taktı.

"Çıkarma," diye yalvardı, onu sıkıca tutarak. "Cyrus, lütfen."

"Çıkarmayacağım," diye söz verdi.

Everan'ı bulmak için atına bindi ve hayvanı ileriye doğru sürmeye başladı. Cyrus düşük bir ısıklık çaldı, köpekleri çağırdı ve onu takip etmeleri için gönderdi.

"Cyrus!" diye bağırdı Kord. "Gölge Kral! Onu görüyorum!"

Cyrus hızla döndü. Zaman yavaşladı. Dağ gibi adam, Cyrus'un ordusunu geri püskürtmek için kalenin batı duvarında savaşıyordu.

Deniyor ve

başarısız

oluyordu. Onu

yakaladılar.

Cyrus onu yakalamıştı.

Gözleri etrafındaki savaş alanını taradı. Düşman yeniliyordu. Gün onun olacaktı. Essandra Everan'ı bulacaktı. Gölge Kral'ın kafasını alacaktı. Cyrus ona doğru ilerlemeye başladı.

Bu adam onundu.

Bu savaş onundu.

Bu dünya onundu.

Sonra o dünya patladı.

Arkadan şiddetli bir gürültü geldi. Neredeyse ciğerlerindeki havayı boşaltacak bir güçle yere çarptı. Görüşü karardı. Kulaklarını tiz bir çınlama deldi.

Bir an için, artık savaşta değildi. Düşünceleri parçalandı. Hareket edemiyordu.

Acı yayıldı ve duyuları geri geldi.

Kaos ortalığı sararken güneşe karşı gözlerini kırptı.

Nal sesleri yanından geçip gitti. Yeri altında yer sarsıldı.

ınlamanın üzerinde işitme duyusu keskinleşti. ıglıklar havayı doldurdu.

Cyrus sendeleyerek ayağa kalktı ve tekrar kılıcını kapmak için uzandı. Atların arpışması onları bir tsunami gibi vurmuştu.

Ne...

Ve durdu.

Beyaz atın üzerindeki kadın. Rüyalarındaki kadın. Vizyonlarındaki kadın.

Koyu renkli saçları uzun örgüler ve tüylerle dağınıktı. Yüzünü şakaklarından şakaklarına kadar siyah çizgiler kaplıyordu, yanaklarından kan gibi kırmızı çizgiler akıyordu.

Savaş boyası.

Ve savaş ılgılı attı.

Atlılar, orduyu bir yangın gibi süpürdüler.

Hayır! Cyrus geri dönüp Gölge Kral'ı tekrar aramaya başladı, ama onu göremedi.

Acımasızca kesip geçerken hırladı. Neredeydi?

Neredeydi?

"Cyrus!" Kord koluna vurdu. "Geri çekilmeliyiz!" Geri çekilmek mi? "Gölge Kral'ı bulmalıyım!"

"Atlılar bize karşı birleşti! Geri çekilmeliyiz!"

Hayır. Geri çekilmek için bu kadar yol gelmemişti. Buraya gelmek için feda ettiği onca şeyden sonra olmazdı.

"Durun!" Cyrus emretti. "Adamlarımız, Gölge Kral'ı yakalayana kadar durmalı."

"Cyrus!" Kord onu yakaladı. "Beni duydun mu? Geri çekiliyoruz!"

"Ben *durun* dedim!"

Kord hâlâ ona bakıyordu. "Binlerce adamımızı kaybediyoruz. Ya katlediliyorlar ya da kaçıyorlar."

Hephain, ağır ağır nefes alıp vererek yanına geldi. "Cyrus, geri çekilmeliyiz."

"Geri çekilmeyeceğiz!" Bu, kaybettikleri her şey içindi. Çektikleri her acı içindi.

Bu, Cyrus'un vaat ettiği her şey içindi... "Cyrus!"

Kord onu daha sıkı tuttu.

Kord, Cyrus'un kolunu çekip kurtardı. "*Hayır* dedim! Onları durdur!"

Kord, etraflarında savaşın kargaşası sürerken kaosun ortasında durdu. Kafasını salladı. "Asla durmayacaksın, değil mi?"

"Neden şimdi durayım ki?" diye bağırdı Cyrus. "Çok yaklaştım!" Yere düşen ikinci kılıcını aldı, ama ayağa kalktığı anda Kord arbaletini kaldırmıştı.

Orion'un tatar
yayı. Cyrus'a
doğrultulmuştu.

Elli İkinci Bölüm

Cyrus'un gözleri, göğsüne doğrultulmuş okun dikenli ucuna kilitlendi. Gözleri namlunun ucuna kadar gitti, sonra Kord'un kolu tutan eline kaydı.

"Kord, ne yapıyorsun?" diye bağırdı Hephain.

"Hepimiz burada öleceğiz," dedi Kord. "O hepimizi öldürecek. Asla durmayacak ve hepimiz öleceğiz." Gözlerini Cyrus'tan ayırmadı.

Cyrus yer değiştirdi ve onun önünde durdu. "Yap o zaman," diye meydan okudu. Orion'un yayı zırhı delebilirdi. Cyrus'un zırhını değil, ama Kord bunu bilmiyordu. Yine de bunun pek önemi yoktu. Kord ona ateş etmeyecekti.

Kord tatar yayını sıkıca tuttu. "Neden durmuyorsun?" "Yap şunu," diye Cyrus tekrar meydan okudu.

"Kord, onu indir," dedi Hephain, Cyrus'un sağına yaklaşarak. Brant soluna yaklaştı. "Kord," diye uyardı. "Yapma."

Ama Cyrus hala ona dik dik bakıyordu.

"Yap şunu." Kord başını salladı. "Cyrus."

Cyrus daha da yaklaştı. "Yap şunu.

Kardeşim." Kord'un gözleri doldu.

"Cyrus," diye yalvardı. "Yap şunu!"

Cyrus öfkeyle bağırdı.

Ok, tatar yayından fırladı.

Ve Cyrus'un önüne çıkan Hephain'e isabet etti.

"Hephain!" Cyrus düşerken onu yakaladı.

Kord dehşet içinde geriye sendeledi.

"Hephain!" Cyrus tekrar bağırdı. Gözlerini Kord'a çevirdi. "Ne yaptın sen?!" diye öfkelendi. Hephain kendi başına ayakta duramıyordu ve Cyrus onu sırt üstü yatırdı. Kısa ok

göğüs zırhını delip geçmişti ve tüylerin yarısına kadar derinlemesine saplanmıştı.

Brant onun yanına çöktü.

"Teron'u çağır!" diye bağırdı Cyrus.

Hephain nefes almaya çalışıyordu ama nefes alamıyordu.

Cyrus'un elleri okun üzerinde titriyordu. Oku çıkaramıyordu. Hephain'in göğüs zırhını yırttı, ama oku hareket ettirmeden zırhı çıkaramıyordu. Ve kan yoktu. Kan neredeydi? Hephain öksürdü ve kan dudaklarından fışkırdı.

"Teron'u getirin!" diye tekrar bağırdı Cyrus. Ona sarıldı.

Brant, Teron'un güvenli bir konumda bulunduğu ordunun arkasına doğru koştu.

Zamanında yetişemeyecekti.

Cyrus gözleri yanarken küfretti.

Hephain konuşmaya çalıştı, ama ses çıkmadı.

"Seni tutuyorum," dedi Cyrus. "Seni tutuyorum. Teron geliyor."

Hephain'in gözlerinde vahşi bir korku belirdi, vücudu ağırlaşıyor, nefesi yavaşlıyordu. Dişlerinde ve dudaklarında kan vardı.

Cyrus ona sarıldı. "Dayan! Teron geliyor."

Hephain nefes alırken hırıltılı sesler çıkardı.

Nefes vermedi. Vücudu hareketsiz kaldı.

"Hephain?"

Gözleri hala açıktı. "Hephain?"

Cyrus düzensiz bir nefes aldı. "Hephain?" Hephain'in gözlerini kapatmak için elini gözlerine götürdüğünde bir çığlık attı. Hareket edemiyordu. Hiçbir şey yapamıyordu. Sadece onu tutabilirdi, içinden gelen ezici bir öfkeyle.

Cyrus'un adamları, saldıran Gölge Adamları geri püskürtmek için çabalarken bir savunma çemberi oluşturdular. Cyrus, Kord'u bulmak için etrafına bakındı, ama Kord ortadan kaybolmuştu.

Brant, Teron'la birlikte içeri daldı, ama çok geçti. Yapılabilecek hiçbir şey yoktu.

Hephain ölmüştü.

Cyrus yavaşça ayağa kalktı. Öfkeli gözleri yine Kord'u aradı. "Nerede o?" diye bağırdı. "*Neredesin?!*" diye Kord'a doğru hırladı.

Kord'a bağlanarak bağırdı.

Saldıran Gölge Adamların üzerine atılırken kükredi. Vahşi bir kayıtsızlıkla öldürdü — temiz olup olmadığını umursamadı, acı çekip çekmediklerini umursamadı.

Hayır, *umursuyordu*.

Onların acı çekmesini

istiyordu. Ve çekeceklerdi.

Kord da Cyrus onu bulduğunda acı çekecekti.

"Cyrus!" Brant panik içinde bağırdı ve onu durdurdu. Geriye doğru sıçrayarak, Teron'u boğazına bıçak dayayan bir Gölge savaşçısı gördü.

"Kiran, yap şunu!" diye bağırdı başka bir Gölge savaşçısı Teron'u tutan savaşçıya.

Ve savaşçı tereddüt etmedi.

"Hayır!" Cyrus, savaşçı Teron'un boğazına hançerini dayadığında bağırdı.

Yaşlı şifacı yere düştü.

Cyrus iki kılıcını da fırlatarak savaşçıların göğüslerine sapladı ve onları oldukları yerde yere düşürdü.

Öne doğru atıldı ve Teron'un yanına diz çöktü. Yaşlı adam, Cyrus'un kollarını tutarken, boğuk sesler çıkararak hırıltılar çıkardı.

"Hayır, hayır, hayır," diye hıçkırdı Cyrus. Teron'un ellerini kanayan boğazına çekti. "Kendini iyileştir, kendini iyileştir!"

Ama bunun işe yaramayacağını biliyordu. Yaşlı adam güçsüzleşti.

"Kendini iyileştir!" Cyrus neredeyse ona bağıırıyordu. Teron'un boynunu elleriyle kavradı, kanamayı durdurmaya çalıştı. İyileştirme gücünü istedi. Tüm gücüyle Teron'un iyileşmesini istedi. *İyileş*. Aether'den güç çekti, daha fazla, daha fazla ve daha fazla. *Etî bağla, kanamayı durdur, emretti. İyileş!*

Yaşlı adam ellerinin altında hareketsiz kaldı.

Hayır. Cyrus bunu kabul edemezdi. Daha fazla güç çekti, kendini açtı, elinden gelen her şeyi Teron'a çekti.

İyileş!

Ama o gitmişti. Teron

gitmişti.

Hephain gitmişti.

Jaem gitmişti.

Bash.

Ram.

Gözlerinden yaşlar akıyordu.

Miriel. Onu bulmak için gönderdiği kuşları kaybetmişti. Onları hissedemiyordu, ama onun da gittiğini görmek için görmesine gerek yoktu.

Ve sonra Cyrus onu gördü.

Gölge Kral. Atının sırtında, savaşçıları tarafından çevriliyken Cyrus'un adamları etrafını sarmışken savaşıyordu.

Cyrus, içini yakıp kül eden bir ateşle yavaşça ayağa kalktı. Bunu şimdi sona erdirecekti. Ölü Gölge Adam'ın yanına gitti ve kılıcını çekti. Tüm bunların boşuna gitmesine izin vermeyecekti. Kord'un düşürdüğü Orion'un tatar yayını kaparak atına atladı ve ceset denizinin içinden atını ileriye doğru sürdü.

Kralın hemen önünde dizginleri çektiğinde, onu bir sükunet sardı — öldürmeden önceki sükunet. İntikamın vaat edildiği sükunet. Kader onu buraya göndermişti. Bu amaç için. Bu an için. Bir ok taktı ve arbaleti omzuna çekti.

Cyrus krala nişan aldı. En

sabit eliyle. Okunu bıraktı.

Ve tam isabet etti.

Gölge Kral eyerinde sıçradı. Okun onu deldiği yeri tuttu. Zırhı delip geçen ok, etini delip geçmişti. Hafifçe sallandı. Sonra atından düştü.

Cyrus kendi atından indi ve miğferini çıkardı. Göğüs zırhını çekmeye başladı, ama parmakları tokaya ulaştığında durdu.

Söz vermişti.

Göğüs zırhını çıkarmadı.

Gölge Kral, Cyrus'u görünce durakladı. Bakışları kilitlendi. Ok hala yanından çıkıntı yapıyordu. Geriye doğru sürünmeye çalıştı, ama kaçış yoktu.

Cyrus ona doğru yürüdü.

Kral kılıcını elinde tutuyordu, ama onu kaldırmaya çalışmadı. Savaşmaya çalışmadı.

Cyrus kılıcı elinden aldı. Yine de direnmedi.

Kaderini kabullenmiş miydi?

Zavallı adam.

Cyrus kılıcını başının üzerine kaldırdı. Bu anı ne kadar beklemişti. Ne kadar hayal etmişti. Bunun için gelmişti. Bunun için savaşmıştı. Kılıcı yüksekte tuttu.

Adalet.

İntikam.

Özgürlük.

Barış.

Hepsine sahip olacaktı.

Ve hepsine şimdi sahip olacaktı.

Ama kılıcı aşağı indirmeden önce, göğsünü bir acı deldi.

Derin.

Derin.

Kolları uyuşmuştu.

Nefes alamıyordu.

Cyrus sendeledi. Sonra yana doğru tökezleyerek sallandı. Elleri kılıcı tutamadı ve kılıç parmaklarından kayarak arkasına yere düştü.

Göğsü yanıyordu. Zırhını tırmaladı, ama çıkaramadı. Kaburgalı göğüs zırhının altından kan akıyordu. Anlamıyordu — hiçbir şey onu delmemişti, hiçbir şey ona çarpmamıştı. Çılgınca etrafına baktı.

Sonra onu gördü.

Norah, kendi göğsündeki hançeri eliyle tutuyordu. Gözleri buluştu.

O buradaydı.

Ve o anladı.

Bağ. Bunu o yapmıştı.

Gücü tükendi ve Cyrus yavaşça dizlerinin üzerine çöktü. Kız onu bıçaklamıştı.

Yere yığıldı.

Neden kendi hayatını feda ederek bunu yapsın ki?

Sırt üstü yuvarlandı ve gökyüzüne baktı. Hiç gökyüzüne bakmazdı. Çok maviydi, çok güzeldi. Daha önce hiç böyle görmemişti.

Belki de bu kaderin bir tesellisiydi.

Ama anlamıyordu. Kader onu buraya göndermişti. Gölge Kralı öldürmesi gerekiyordu. Bunun için ölmeye hazırdı. Ama Norah da ölmeye hazırdı. Ve kader onun isteğini yerine getirmişti.

Tarlada ona doğru bir telaş vardı. Cyrus gözlerindeki bulanıklığı gidermek için gözlerini kırptı ve Gölge komutanının onun üzerine çömeldiğini gördü.

Ve Gölge Kral sürünerek ilerledi. Çaresizliğin sürünüşü.

İki adam da onu tutuyordu. Onu, sanki onun nefesi onların nefesiymiş gibi, sanki onun hayatı onların hayatıymış gibi tutuyorlardı.

Ve aniden, Cyrus bu kadını, kaderi değiştiren bu kadını sadece yüzeysel olarak tanıdığı için üzüldü. Hayatı boyunca adaletsizlikle savaşmıştı, öyleyse neden onun ölümü en büyük adaletsizlik gibi geliyordu?

"*Essandra*," diye bağırdı bağ aracılığıyla.

"*Cyrus*?"

"*O ölüyor.*"

"*Kim ölüyor?*"

"*Norah. Ona yardım edebilir misin?*"

Sesi artık daha acil geliyordu. "*Cyrus, neredesin?*" "*Ben iyiyim, ben... bağı kopardım.*"

Onun rahatladığını duyabiliyordu.

"*Ama ona yardım etmen gerekiyor,*"

dedi. "*Ben şifacı değilim.*"

"*Sen bu dünyanın gördüğü en kurnaz cadısın, tanıdığım en becerikli kişisin. Bir yolu varsa, onu bulacağını biliyorum.*"

Bir an sessiz kaldı. "*Onunla birlikte biri varsa, yardımcı olabilecek bir bağı olabilir.*"

Görüşünü odaklamaya çalıştı ve yaralı kralın onu ata kaldırdığını zar zor seçebildi. "*O, Gölge Kral'ın yanında.*"

"*Hayatta mı?*"

Nefes almak gittikçe zorlaşıyordu. "*Kader onu bağışladı.*"

Nefesi kesildi. "*Kader seni bağışladı mı?*" diye fısıldadı.

Kalbi yavaşladığını hissetti. "*Kader beni özgür bıraktı,*" dedi. "*Everan'ı buldun mu?*"

Kız yine sessiz kaldı. "*Hayır,*" dedi sonunda.

Gözünden bir damla yaş düştü. Ona yalan söylemekte hiç iyi olmamıştı, ama ona söylemesine gerek yoktu, zaten biliyordu. Everan gitmişti. Cyrus hep birlikte öleceklerini düşünmüştü. Sorun değildi. Cyrus da yakında onu takip edecekti.

"*Norah'a yardım edecek misin?*" diye sordu. "*Gölge Kral onunla birlikte doğuya gidiyor.*"

"*Elimden geleni yapacağım.*

"*Neredesin?*" "*Önce Norah'a yardım et.*"

"*Yardım edeceğim, ama sen neredesin?*" "*Kuzeydoğu tarafında.*"

"*Orada kal.*"

"*Kalacağım.*" Hiçbir yere gitmeyecekti. Essandra'nın onu bu şekilde bulmasından nefret ediyordu. Onu bu dünyada yalnız bırakmaktan nefret ediyordu. Onu daha uzun süre sevmek için kalamamaktan nefret ediyordu.

Zihni sakinleşince Norah ile olan bağını kopardı. Bu, Essandra'nın onun için yapabileceği her neyse, ona en iyi şansı verecekti, savaştan yıpranmış bedeninin Norah'ın kalan hayatını emmesine izin vermeyecekti.

Cyrus gözlerini etrafına odaklamaya çalıştı. Brant çok uzak olmayan bir yerde yatıyordu, sonuna kadar sadık kalmıştı.

Yine gökyüzüne baktı. Çok maviydi. Her zaman bu kadar mavi miydi?

Ayak sesleri yaklaşıyordu, ya da belki de sadece hayal ediyordu. Üzerine bir gölge düştü ve bir yüz netleşti.

Tanıdığı bir yüz.

"*Adrian,*" diye fısıldadı.

Hayır, Adrian olamazdı.

Ama ona bakan gözler... Tanrılar,

Adrian olsun.

Öyleydi ve Cyrus ağladı.

Adrian onun yanına diz

çöktü.

Cyrus kanlı elini uzattı. Keşke onun tenine dokunabilseydi...

Konuşmaya çalıştı ama gücü kalmamıştı. "*Adrian,*"

tekrar fısıldadı, yalvarırcasına. Ona dokunabilseydi, zihninde ona ulaşabilirdi...

Bir an için Adrian'ın onun ölmesini izleyeceğini sandı, ama sonra elinin sıcaklığını hissetti.

Cyrus vücudunu gevşetip zihniyle kan izini takip etti. Fiziksel dünyayı tamamen bırakmadı. Adrian'ın elinin dokunuşunu bırakmak istemiyordu.

"*Kardeşim,*" dedi Cyrus, zihnindeki savaş alanında dururken. Cesetler, kan, ölüm yoktu. Sadece o ve Adrian, dağ kalesinin yanında, alçalan sisin içinde duruyorlardı.

Adrian ona ihtiyatla baktı. Hak etmişti.

"*Bağlantıyı kopardım,*" dedi Cyrus.

"*Ama bu ona artık yardımcı olmayacak, değil mi?*"

Yardımcı olabilirdi, ama bunu söylemedi. Merhamet ya da minnettarlık beklemiyordu. Yine de ona umut vermek istiyordu. Cyrus'un hala umudu vardı. "*Ona yardım etmesi için birini gönderdim. Bir arkadaş.*"

Adrian Essandra'yı görürse, Cyrus onun onu düşman olarak görmesini istemiyordu.

"*Bir şifacı mı?*"

Cyrus'un kalbi acı ile doldu. "*Şifacıyı kaybettim.*"

"*Bu arkadaş onu kurtaracak mı?*"

"*Kurtarabilir mi bilmiyorum.*" Tanrılar, kurtarabilmesini diledi.

"*Norah'ı incitmek istemedim. Kendini feda edeceğini düşünmemiştim.*"

"*Çünkü onu hiç tanıımıyorsun,*" dedi Adrian öfkeyle.

Cyrus onu suçlamadı. Kızgın olmaya hakkı vardı. Sadece bir gün Adrian'ın anlayabileceğini umuyordu. "*Fazla vaktim yok,*" dedi Cyrus, "*ama aramızdaki ilişkilerin farklı olmasını dilediğimi bilmeni istedim. Farklı bir dünyada, farklı bir zamanda yaşasaydık, farklı olabileceğini düşünmek hoşuma gidiyor.*" Gözleri dolduğu için konuşmayı kesmek zorunda kaldı. Adrian'ı tanıyabilmeyi, onu sevebilmeyi şimdi her zamankinden daha çok istiyordu.

Onu sevmişti.

"*Senden af dilemeye cesaret edemem,*" dedi Cyrus, "*ama sana bir şey vermek istiyorum.*"

Cyrus, sahip olduğu tüm gücü, geriye kalan her şeyi topladı ve onu ışığa odakladı. Adrian, onun bakışını takip ederek Alexander'ın onlara doğru yürüdüğünü gördü.

Adrian'ın nefesi titredi ve o da titremeye başladı. "*Gerçekten o mu?*" Cyrus başını salladı.

"*Anlamıyorum. Ölülerle bağlantı kurabilir misin?*"

Cyrus tekrar başını salladı. "*Öyle bir şey.*"

Adrian, Alexander'a doğru sendeledi ve hıçkırarak onun kollarına düştü. Ona sarıldı.

Cyrus, Adrian'ı kucaklamak, onu hissetmek istedi. Fiziksel dünyada, elini daha sıkı sıkı.

Adrian, Alexander'dan geri çekildi. "*Nasıl buradasın?*" diye sordu, hala inanamadan.

Ama Cyrus ona bunu söyleyemezdi...

Adrian Cyrus'a baktı. "*Konuşamıyor mu?*"

"*Onun konuşmasını sağlayacak kadar gücüm yok, ama seni sevdiğini bilmeni istiyor.*"

Seni seviyorum, demek istedi Cyrus. "*Seninle ve olduğun adamla gurur duyuyor. Babamızın da gurur duyduğunu söylüyor.*" Cyrus gurur duyuyordu.

"*Ben seni seni Alec,*" dedi Adrian dedi dedi
gözyaşları gözyaşları "*Bana Bana öğrettiğin her şeyi unutmayacağım. Ailemizi onurlandıracağım. Seni seviyorum.*"

Cyrus bu görüntüyü daha fazla tutamadı ve bıraktı. "*Zamanımız geldi.*"

Adrian ona baktı.

"*Hoşça kal kardeşim,*" dedi Cyrus yumuşak bir sesle.

Artık kollarını hissedemiyordu. Hâlâ Adrian'ın elini tuttuğundan emin değildi.

Cyrus öbür tarafı korkutmuyordu. Kardeşlerini tekrar görmeyi dört gözle bekliyordu. Kieve. Jaem. Orion.

Everan.

Alexander'ı görecek miydi acaba?

Essandra'yı son bir kez daha özledi. Onu duymak. Onu hissetmek. Onu solumak. Onu bekleyecekti.

Karanlık çöktüğünde, ona karşı koymadı.

Sonunda uyuyacaktı. Özgürdü.

EPILOGUE

Her şeyden önce acı hissetti.
Cildinde yakıcı bir sıcaklık dalgalandı. Kavurucu. Kabarcıklar oluşuyordu. Acı
—çok fazlaydı. Çığlık atmak istedi, ama sesi çıkmadı. Hareket edemiyordu.
Yanıyordu — yanıyordu ve hareket edemiyordu.
Yanıyordu.
Ölüyordu.
Hayır. Ölmüyordu. Zaten ölmüştü.
Öldüğünü hatırladı.
Evet, çoktan ölmüştü. Ama şimdi ölmemişti.
Nasıl ölmemişti? Ama düşünemiyordu. Acı... Acı, onu tekrar ölmek istemesine neden oluyordu.
Bir kadın sesi, anlamadığı kelimeleri mırıldanıyordu. Bu sesi tanıyor muydu? Başkaları da onunla birlikte mırıldanıyordu, ama kulağında onun sesi vardı. Acıdan odaklanamıyordu.
Bu sesi tanıyor muydu?
Yanma hissi yüzünden düşünemiyordu. Derisi yanıyordu.
Sağında bir patlama sesi duyuldu - bir kapı çarpması olabilir miydi? Ama başını çeviremiyor, göremiyordu. Umursamıyordu - acı...
"Durdurun bunu!" diye başka bir kadın sesi bağırdı.
Evet, durdurun! Lütfen, durdurun. Konuşamıyordu, ama tüm varlığıyla yalvarıyordu.
Ama yanındaki ses cevap verdi: "Bu kadar yol geldim, şimdi durmayacağım."
Ciğerleri hava için çığlık atıyordu, ama nefes alamıyordu. Boğuluyordu.
İlahiler dalgalandı.
"Durmayın!"
Tekrar başladılar. Yanık izi göğsünde bir iz bıraktı. "Sen doğaüstü bir güçle uğraşıyorsun."
"Ben doğaüstü bir güçüm!" diye bağırdı kadın. "Ve onu geri alacağım!" Acı...

"İşe yarıyor," diye bağırdı. "Daha yüksek sesle!" Sesler yükseldi.

Göğsü sıkıştı. Patlayacakmış gibi hissedene kadar sıkıştı.

Dayanamadı.

Sonra her şey durdu.

Sesler sustu.

Acı durdu.

Ve o derin bir nefes aldı.

"Cyrus," diye fısıldadı. "Cyrus. Uyan."

Uyan.

Yavaşça gözlerini açtı.

Etrafı n d a sessizlik hakimdi. Hava toprak ve kül kokuyordu.

Mumlar titriyordu. Bir masanın, ya da belki bir sunak üzerinde yatıyordu.

Kendini yukarı itti ve ona bakan koyu saçlı bir kadın gördü. Sonra etrafına bakındı. Yirmi, belki otuz kişi ellerini birleştirmiş, etrafında daire şeklinde duruyorlardı. Her birinin alnında bir leke vardı, kan mıydı?

Koyu saçlı kadına tekrar baktı.

Ama kadın ona bakarken ifadesi değişti.

"Sen Cyrus değilsin," dedi, sesi çelik kadar soğuktu. "O nerede?"

Alexander tekrar etrafına baktı. "Cyrus kim?" diye sordu.

AUTHOR'S NOTE

İlk *Blood King* kitabında, o zamanlar doğru geldiği için bu iki kitaplık seriyi kendime adadığımı biliyorum. Ama o zamandan beri, her şeyi yeniden şekillendiren bir olay oldu.

Yazar grubumuz çok yakın bir arkadaşımızı neredeyse kaybediyorduk. Onun hala burada olması bir mucize gibi geliyor. İyileşme yolu uzun olsa da, o hala bizimle ve bunun için inanılmaz derecede minnettarım.

Kaylin, bu hikayenin en başından beri bir parçası. *Crowns* serisinin bugünkü haline gelmesine yardımcı oldu ve yazdığım her şeye içgörüsünü ve kalbini katmaya devam ediyor. *North Queen'i* okuyan ilk kişilerden biriydi ve şimdi de yeni yazdıklarımı her zaman ilk okuyan kişi oluyor. Bana ve hikayelerime olan inancı hiç sarsılmadı.

Şimdiye kadar yazdığım en iyi kitabı ona ithaf etmem çok uygun olur.

Kaylin, bu kitap senin için.

ABOUT THE AUTHOR

Nicola Tyche (TIE-kee), romantik fantastik türünde yazan bir yazardır ve hikayelerinde şaşırtıcı sürprizler, cesur kahramanlar ve sevmemek elde olmayan kötü karakterler yer alır.

Kocasını ve üç kızıyla birlikte Pasifik Kuzeybatı'da yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda taco yemekten, seyahat etmekten, bahçecilikten, doğayı keşfetmekten ve diğer yaratıcı projelerden hoşlanıyor. Onunla bağlantıda kalmak için www.nicolatyche.com adresindeki web sitesini ziyaret edin, Facebook veya Discord'daki okuyucu topluluklarına katılın ve aşağıdaki bağlantıdan en sevdiğiniz sosyal platformlarda onu bulun!

nicolatyche

İçindekiler

- [1. Bölüm 1](#)
- [2. Bölüm 2](#)
- [3. Bölüm 3](#)
- [4. Bölüm 4](#)
- [5. Bölüm 5](#)
- [6. Bölüm 6](#)
- [7. Bölüm 7](#)
- [8. Bölüm 8](#)
- [9. Bölüm 9](#)
- [10. Bölüm 10](#)
- [11. Bölüm 11](#)
- [12. Bölüm 12](#)
- [13. Bölüm 13](#)
- [14. Bölüm 14](#)
- [15. Bölüm 15](#)
- [16. Bölüm 16](#)
- [17. Bölüm 17](#)
- [18. Bölüm 18](#)
- [19. Bölüm 19](#)
- [20. Bölüm 20](#)
- [21. Bölüm 21](#)
- [22. Bölüm 22](#)
- [23. Bölüm 23](#)
- [24. Bölüm 24](#)
- [25. Bölüm 25](#)
- [26. Bölüm 26](#)
- [27. Bölüm 27](#)
- [28. Bölüm 28](#)
- [29. Bölüm 29](#)
- [30. Bölüm 30](#)
- [31. Bölüm 31](#)
- [32. Bölüm 32](#)
- [33. Bölüm 33](#)

- [34. Bölüm 34](#)
- [35. Bölüm 35](#)
- [36. Bölüm 36](#)
- [37. Bölüm 37](#)
- [38. Bölüm 38](#)
- [39. Bölüm 39](#)
- [40. Bölüm 40](#)
- [41. Bölüm 41](#)
- [42. Bölüm 42](#)
- [43. Bölüm 43](#)
- [44. Bölüm 44](#)
- [45. Bölüm 45](#)
- [46. Bölüm 46](#)
- [47. Bölüm 47](#)
- [48. Bölüm 48](#)
- [49. Bölüm 49](#)
- [50. Bölüm 50](#)
- [51. Bölüm 51](#)
- [52. Bölüm 52](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

